

Giới thiệu Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực

Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trường, oan gia, ngọt, HE.

Số chương: 56 chương

Nhân vật chính: Tiết Diễm, Thẩm Tịch

Editor: Bột

Câu chuyện tình yêu học sinh của cặp đôi oan gia khi ở như nước với lửa nhưng cả hai đều là những học sinh ưu tú của học sinh của lớp 2. Một người là đại biểu môn Toán – Tiết Diễm và một người là đại biểu môn Văn – Thẩm Tịch.

Tuy nhiên bỗng một ngày có người nhìn thấy một đôi yêu nhau vô tình trông thấy hai người cả đôi không qua lại với nhau trong truyền thuyết kia đang ôm nhau trong rừng hèn hò nhỏ. Một người trong đó cười như đồ ngốc nhỏ, một người khác lại như đồ ngốc lớn.

*

Trước kia,

Tiết Diễm thích nhất nhìn cô bé ngồi cùng bàn khó chịu mà không dám làm gì mình.

Về sau, Tiết Diễm thích bỏ "không dám" đi.

*

Trước khi qua lại,

Thẩm Tịch thấy Tiết Diễm là đồ: độc miệng, man show (1), lạnh nhạt.

Sau khi lại qua,

Thẩm Tịch thấy Tiết Diễm là đồ: độc miệng, rất cọt nhả (2), lạnh cmn nhạt (ノ'□')ノ ￣|_|

"Muốn trải qua từ giáo phục tới áo cưới cùng cậu. Quảng đời còn lại không cần chỉ giáo, chỉ muốn chỉ chóc tới già."

(1) 闷骚 [mēn sāo]: Là dịch âm tiếng Anh của cụm từ "Man show", cũng là cụm từ được thanh niên ưa chuộng. Man show chỉ người có bề ngoài trầm lắng, nhưng nội tâm cực kỳ điên cuồng. Loại người này không dễ biểu lộ những cung bậc cảm xúc và biến đổi tình cảm của mình. Nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, sẽ thường biểu hiện ngoài dự đoán của mọi người. Sau khi đọc giải nghĩa trên Baiké thì tớ thấy cụm "trong ngoài bất nhất" hoặc "ngoài lạnh trong nóng" khá trùng khớp với cụm "man show" này, nhưng nếu bạn nào biết cụm từ nào hợp lý hơn thì bảo tớ nhé.

(2) 很骚 [hěn sāo]: có nghĩa là rất cọt nhả (trong cử chỉ) hoặc rất lẳng lơ (với tác phong). Tác giả dùng chung từ "[骚 – sāo]" với dụng ý chơi chữ và đối với về của câu trên.

*

Đoạn trích 1: "Không thể trơ mắt nhìn cậu tự đi tìm chết..."

Tiết Diễm nhàn nhạt hỏi: "Phải đi à?"

"Không." Thẩm Tịch không biểu cảm nhìn cậu: "Tôi chỉ muốn tìm xem mình có mang đồ gì cất gọt được không thôi."

Tiết Diễm nhuróng này: "Giết người là phạm pháp."

"Không!" Thẩm Tịch nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi tự sát."

Tiết Diễm "à" một tiếng thật dài rồi lắc đầu: "Không được, tôi không thể trơ mắt nhìn cậu tự đi tìm chết."

Trong lúc Thẩm Tịch tưởng cậu muốn nói gì an ủi cô thì Tiết Diễm lại nhắm mắt lại rồi nói: "Bây giờ được rồi đấy."

Thẩm Tịch: "..."

Thẩm Tịch:???

*

Đoạn trích 2: "Như thế này này, xoa xoa đầu rồi nói "ngoan~"."

Giang Diệc Đường lắc đầu: "Dễ con gái mà lại làm mặt cá chết thế á, cậu thế là không được đâu."

Thấy Tiết Diễm không phản ứng lại, Giang Diệc Đường chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Cậu ấy lờ Tiết Diễm lại rồi nói: "Cậu đứng ra đây, tôi dạy cho."

Tiết Diễm nhìn Giang Diệc Đường, cũng không biết cậu ấy muốn làm gì.

Giang Diệc Đường ra vẻ làm mẫu, vừa tươi cười vừa vươn tay để lên đầu Tiết Diễm rồi dịu dàng nói: "Như thế này này, xoa xoa đầu rồi nói 'ngoan~'."

Tiết Diễm: "..."

Đúng lúc này có hai bạn nữ đi ngang qua, họ thấy cảnh đó thì hoảng sợ rồi nhìn hai người chằm chằm.

Không, cũng không hẳn là hoảng sợ mà nên là kích động điên cuồng thì đúng hơn.

Vì hai bạn nữ đó đang ôm ngực hét chói tai.

(*) Sau khi bạn Diễm học được chiêu dễ thì hôm sau trúc tra trúc trắc đi dễ con gái nhà người ta như thế thật luôn chứ!>

—

* Hướng dẫn trước khi sử dụng*

1. Điền văn vườn trường về 2 học bá, tất cả đều là những đứa bé ngoan, không trốn học cũng không đánh nhau.
2. Nửa trước khiến nhau bức tức, nửa sau sủng tới mềm nhũn hai chân =v=
3. Chỉ là truyện, đừng soi mói quá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cô vừa bị... Trả thù hả?

Biên tập: Bột

Nghỉ hè của cấp 3 luôn thật ngắn ngủi.

Nhất là trong 60 ngày ngắn ngủi này thì 50 ngày đã được dùng để học bổ túc và có thêm một chồng bài tập hè có thể tính bằng cân thì càng điên rồ hơn.

Trước khi đi học 3 ngày, Thẩm Tịch không thể không tạm thời ngoi tay khỏi tất cả các hoạt động giải trí rồi đeo cặp kính tròn 2 độ của mình mà bắt đầu làm bù chỗ bài tập trắng tinh kia.

Gió hè thổi qua khiến rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng bay lên rồi lại chậm rãi rơi xuống.

Cửa phòng khóa trái, điện thoại nằm trên bàn và để ở chế độ rảnh tay.

Thẩm Tịch nhanh nhẹn buộc rèm cửa vào một bên rồi trước bàn, sau đó thuận thực "copy - paste" đáp án mẫu môn toán mới mượn được. Cô vừa điền vào chỗ trống trên bài tập vừa buồn điện thoại với đầu bên kia.

"Anh cứ mạnh miệng đi, bây giờ còn khoe khoang vui vẻ nữa, đến khai giảng đừng có sức cùng người tiêu đó nhé?"

"Hừ! Tốc độ tay của Từ tiểu gia đây là thế nào, làm việc này cùng lắm chỉ mất một buổi tối thôi." Cách màn hình di động cũng có thể cảm nhận được vẻ đắc ý của Từ Hạo.

Thẩm Tịch hứ một tiếng: "Đúng nhì, dù sao đọc thân vài chục năm cũng luyện được tốc độ tay đó, Từ đọc thân mà."

"Thôi, đừng quấy rầy chị đây chăm chỉ học hành nữa, cúp đây."

Thẩm Tịch không đợi Từ Hạo ở đầu bên kia nói gì mà đã cúp máy rồi tiếp tục múa bút thành văn.

Cô chép rất có kỹ xảo, còn cố ý chọn sai một hai đáp án với bài nào chỉ có đề bài và kết quả, còn bài nào có đề bài và chữ "giải" thì cô sẽ thành thành thật thật chép cả quá trình giải và đáp án vào.

Cứ như vậy nên cô vẫn chép chậm chạp như cũ.

Nửa ngày trôi qua mà mới giải quyết được non nửa đồng bài tập, Thẩm Tích vứt bút xuống rồi duỗi lưng một cái.

Cô quay ra nhìn thấy giờ vừa đúng vào giờ cơm nên khóa cửa xuống nhà, sau đó vào thang máy tòa nhà đối diện rồi ấn nút lên tầng "12".

Hai ngày trước, mẹ cô tình cờ gặp được bạn đại học xa cách đã lâu. Sau khi biết nhà đối phương ở đối diện nhà mình thì hai người đều muốn tụ họp. Đây chẳng phải chuyện dĩ nhiên sao, vì thế họ hẹn ăn cơm ở nhà người bạn đại học kia của mẹ để trò chuyện mấy việc vặt vãnh thường ngày.

Thẩm Tích thì thế nào cũng được, dù sao cũng không quá xa mà lại được ăn chực, sao lại không đi cơ chứ?

Thẩm Tích vừa vào nhà đã ngọt miệng gọi: "Dì Trâu."

Trâu Tinh Thu vui vẻ "ừ" một tiếng, sau đó thân thiết kéo tay Thẩm Tích vào rồi trò chuyện với cô vài câu. Tiếp đến đi lại nghĩ một đứa bé ngồi nghe hai phụ nữ trung niên nói chuyện phiếm thì nhàm chán lắm, vì thế bà quay sang gọi hướng vào trong phòng: "Tiết Diễm! Khách tới rồi, mau ra đây tiếp khách!"

Thẩm Tích: "..."

Đây là lần đầu tiên cô biết "tiếp khách" có thể dùng như thế đấy.

Sau khi gọi nửa ngày mà không thấy ai đáp lại, Trâu Tinh Thu nói bừa câu gì đó rồi đẩy Thẩm Tích vào phòng, để cô tìm con trai nhà mình mà chơi.

Thẩm Tích bị đẩy vào phòng còn chưa kịp nói câu nào thì đã nghe thấy tiếng mẹ mình gọi bạn cũ từ phòng khách, thế là cửa phòng bỗng chốc bị đóng sập lại ngay.

"..."

Khỏe miệng Thẩm Tích giật giật rồi đột nhiên thấy dì Trâu này thần kinh thô y như bà Thẩm tùy tiện nhà mình vậy.

Căn phòng này sạch sẽ đến mức con gái như Thẩm Tích cũng thấy không bằng. Sàn nhà không có một hạt bụi, đồ đạc ở đây cũng ngay ngay ngăn nắp, nhưng rõ ràng là... không có ai ở đây mà?

Thẩm Tích đang nghĩ hay là dì Trâu mở nhầm cửa thì nghe thấy "xoạt" một tiếng, sau đó cửa phòng tắm bị người bên trong mở ra.

Cô bất giác nhìn sang, sau đó... trông thấy bức tranh mỹ nhân tắm.

Một nam sinh khôi ngô đang đứng ở cửa, vì vừa tắm xong nên cậu chỉ mặc quần đùi, trên đầu chụp một cái khăn mặt, tóc ướt đầm đang liên tục nhỏ nước xuống dưới dọc theo xương hàm của cậu rồi nhỏ xuống bả vai thon gầy. Tiếp đó, nước lại thuận thế trượt xuống dọc theo lồng ngực trắng nõn, đi qua bắp thịt ở bụng dưới rồi dọc theo đường nhân ngư mà trượt vào trong quần đùi.

Thẩm Tích lẳng lặng ngắm cậu, sau khi đối mắt với đôi mắt đen nhánh thâm thúy của cậu thì lại không kim được mà... huyết sáo một tiếng.

Sau khi huyết sáo xong, cô mới nhận ra mình vừa làm gì nên vội vàng xin lỗi. Tiếp đó cô làm một mạch các động tác từ che mũi, xoay người tới chạy ra mở cửa rồi đóng cửa "sầm" một tiếng.

Về phần vì sao lại che mũi thì gần đây cô bị nóng, sợ không nhịn được sẽ chảy máu mũi tại chỗ.

Da mặt Thẩm Tích có dày thật nhưng đã thấy hết cơ thể con trai nhà người ta rồi nên cũng không tiện ở lại đó nữa. Cô cố gắng lấy cơ không khỏe rồi về nhà.

Trên đường về, trong đầu cô đều là da thịt trắng bóng và đôi mắt tối tăm của cậu thiếu niên kia.

Cô sờ sờ vành tai rồi nhỏ giọng thì thào: "Đẹp trai thật đó."

Vai rộng eo hẹp, đáng người cũng đẹp.

*

Cô bé kia vùng cửa chạy đi lâu lắm rồi mà Tiết Diễm vẫn giữ nguyên tư thế như lúc vừa đi ra từ nhà tắm, cậu cứ đứng ở cửa rồi mím chặt môi như thế.

Vừa chuyển tới đây mà hiếm khi thời tiết đầu hè lại lạnh lạnh, nên khi cậu tỉnh ngủ thì quần áo cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt hơn một nửa, vì vậy mới vào tắm một cái.

Khi con trai ở một mình thì đều tùy ý như thế, Tiết Diễm cũng quen chỉ mặc quần đùi rồi ra ngoài, lại không ngờ căn phòng "trống rỗng" của mình đột

hiện xuất hiện con gái.

Bạn gái đó còn rất xinh đẹp.

Cảm nghĩ thị giác động vật đầu tiên là như vậy.

Mà bạn gái kia cũng sững sờ tại chỗ. Cô cũng kinh ngạc vì cục diện này như cậu.

Thế nhưng cô lại huyết sát.

... còn huyết rất to nữa.

Tiết Diễm kéo khăn mặt trên đầu xuống rồi kéo quần áo sạch ra chuẩn bị thay. Nhưng trong lúc vô tình, cậu lại thấy một bóng người khua chân múa tay ở nhà đối diện.

Hai tòa nhà cách nhau cũng không xa, cùng lắm chỉ cách nhau bằng một con đường, mà với thị lực 2.0 của cậu thì đủ tinh để thấy được gương mặt của người đối diện.

Bây giờ bạn gái mới gặp một lần kia đang cầm điện thoại rồi cấp tốc mà kích động nói gì đó với người ở đầu bên kia điện thoại.

Dù không nghe rõ nội dung cô nói nhưng Tiết Diễm có thể đoán được một chút.

Cậu khoanh tay rồi dựa người vào bên cửa sổ, im lặng nhìn người đối diện thao thao bất tuyệt.

Thấy cậu khóa thân rồi, giờ còn không chờ được mà đi chia sẻ với người khác đúng không?

Được đấy, giỏi lắm

*

Con mồi lại không hề biết mình đã bị người đi săn nhắm tới mà vẫn đang kích động gọi điện cho Từ Hạo.

"Tiêu rồi Từ Hạo, em tiêu rồi!"

Lúc này Từ Hạo đang chơi game nên chỉ hận không thể mọc ra 8 tay thôi. Cậu ấy bật loa điện thoại rồi ném ở bên cạnh, sau đó nói to: "Cái gì tiêu rồi? Lão Đinh hỏi thăm hả?"

Lão Đinh là chủ nhiệm lớp Thẩm Tịch, mà đối với Thẩm Tịch, thầy còn một thân phận khác có tính công kích hơn là —— thầy giáo dạy Toán của cô.

Thẩm Tịch chính là "người thọt" trong truyền thuyết, mà cái chân thọt kia chính là Toán. Còn thọt thành thế nào thì với một đại biểu môn Văn như cô, mỗi lần có điểm thi điểm Văn sẽ luôn nhiều hơn điểm Toán 2 chữ số.

Học sinh học lệch nghiêm trọng sẽ càng bị thầy cô giáo "nhớ thương", nhất là còn học lệch môn của thầy chủ nhiệm thì có biến thành ma cũng không được buông tha.

Lão Đinh đúng là rất xứng với danh chủ nhiệm lớp kiêm thầy giáo Toán, bởi dường như cứ một tháng thầy lại "call" bà Thẩm một lần để đốc thúc Thẩm Tịch nâng "GDP" môn Toán lên. (1)

(1) GDP ở đây hiểu là điểm trung bình môn Toán.

Nhưng chuyện lần này so với việc bị lão Đinh hỏi thăm còn khiến tim người ta rộn ràng hơn.

Thẩm Tịch bình ổn lại cảm xúc rồi hỏi: "Từ Hạo, em hỏi anh một chuyện."

"Chuyện gì? Có gì nói mau, ông đây đang chơi game!"

Thẩm Tịch dừng lại mấy giây rồi mới do dự mở miệng: "Nếu... có người thấy cơ thể anh thì anh sẽ thế nào?"

"F*ck! Sao lại chết! Cả lũ đều đáng đầu chờ chết, ông đây cũng chết uống rồi!" Đầu bên kia vang lên tiếng nhắc nhở trò chơi đã kết thúc, sau đó là tiếng gào lên của Từ Hạo: "Cái gì? Ai thấy cơ thể em cơ? Bỏ đây đi đánh chết nó giúp em!"

Thẩm Tịch: "..."

Đánh cái đầu anh! Anh tự đánh chết mình trước đi!

Sau khi thắng tay cúp điện thoại xong, Thẩm Tịch quăng di động lên giường, tiếp đó cô cũng thả người xuống đó rồi nhìn trần nhà tới ngẩn người.

Trần nhà cũng trắng bóng như da thịt trắng như tuyết trên eo cậu vậy.

"Tiết Diễm."

Đầu lưỡi cô nhẹ nhàng chuyển động rồi thì thầm cái tên này.

Đẹp trai thì đẹp trai thật.

Nhưng lại hơi lạnh lùng.

Có điều đáng người đứng là đẹp thật.

Em cũng tốt.

*

Lượng bài tập to oành khiến Thẩm Tịch ném mấy ngày vui vẻ cuối cùng của kì nghỉ hè lớp 11 ra sau đầu, để rồi tiếp tục dấn thân vào sự nghiệp chép bài vĩ đại của mình.

Từ xưa đến nay, Nhất Trung luôn quản lý luật rất nghiêm. Nhất là khi vừa mới khai giảng thì chỉ cần đi muộn một giây thôi cũng sẽ bị ghi vào biên bản rồi chờ bị phạt làm vệ sinh. Nhưng đây cũng là ép bản thân dứt vui thích của ngày nghỉ mà ra, khiến thể xác và tinh thần đang thả lỏng bỗng cương cứng mà không có bước đệm nào hết.

Thẩm Tịch thức một đêm trước ngày đi học để chép xong đồng bài tập Toán, nhưng cũng may cô không ngủ quên trong ngày khai giảng đầu tiên.

Lúc cô bừng tỉnh từ giấc mộng xuân xấu hổ kia thì đã là 7 giờ 45 phút rồi, chỉ còn cách thời gian lên lớp chưa đầy 15 phút, mà từ nhà cô đi bộ tới trường cũng phải mất 20 phút.

Thẩm Tịch không kịp nghĩ tới giấc mộng xuân xấu hổ mà mê hoặc lòng người kia nữa, cô vội vàng ôm cặp rồi "phi nước đại" tới trường, dùng tư thế chạy 100 mét mà chạy, cuối cùng cũng đến được cổng trường trước 2 phút.

Lúc này cổng trường đã vắng tanh, dường như không có học sinh nào đi học nữa. Thầy tổng phụ trách đang xụ mặt ở cổng như đầu trâu mặt ngựa canh cổng ở Địa Ngục.

Thẩm Tịch chống nạnh thở hắt hắt, sau đó quay ra nhìn đồng hồ thì thở một hơi.

Còn 1 phút rưỡi nữa.

Cô đang chuẩn bị đưa chân chạy qua thì lại bị tiếng phía sau gọi mà dừng lại.

"Thẩm Tịch."

Giọng nam trong trẻo như con gió mát ngày hè chói chang khiến trái tim người ta thăng thốt.

Thẩm Tịch xoay người, sau khi thấy người đang đi tới thì ngốc luôn tại chỗ.

Là Tiết Diễm.

Nam chính trong mộng xuân xấu hổ tối qua của cô đây mà.

Thẩm Tịch nuốt một ngụm nước bọt: "Cậu gọi tôi đấy à?"

Tiết Diễm gật đầu, sau đó nhìn lướt qua chân cô bằng ánh mắt không gọn sóng: "Dây giày của cậu bị tuột kia."

Thẩm Tịch bất giác cúi đầu thì thấy dây giày của mình không có chút tinh thần nào mà tuột ra thật.

Cô ngồi xuống rồi nhanh nhẹn buộc lại một lần nữa, mà chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế khiến cô buộc lại nốt cả bên giày còn lại.

Sau khi làm xong những việc này, cô mới đứng lên định cảm ơn cậu nhưng trước mắt đâu còn bóng dáng Tiết Diễm nữa, cậu đã đi vào trường mất rồi.

Mà cùng lúc cô đưa chân định đi vào thì tiếng chuông báo động trong trường cũng vang lên.

Thẩm Tịch cứng người tại chỗ khi trông thấy ánh mắt ăn thịt người của thầy tổng phụ trách, thôi tiêu rồi...

Mà cũng đúng lúc này, Tiết Diễm vừa bước qua cổng trường lại xoay người, tặng cho cô nụ cười đầu tiên kể từ khi gặp mặt.

Thẩm Tịch: "..."

Cô vừa bị... trả thù hả?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nếu thế thì chậm phát triển là bẩm sinh à, đáng thương thật đó

Biên tập: Bột

Người đàn ông trung niên đó đeo kính che mắt nửa khuôn mặt, mà nhìn thế nào cũng thấy như cả thế giới thiếu nợ ông ấy năm trăm vạn vậy.

"Ngày đầu tiên đã đi học muộn, đầu óc em vẫn đang ở nhà đúng không?"

Thẩm Tịch cúi đầu ngoan ngoãn: "Thầy ơi, em sai rồi."

"Khỏi mấy lớp mấy? Tự viết tên lên đây, quét cầu thang một tuần."

Thẩm Tịch ịu xù "vâng" một tiếng rồi lẻ mà lẻ mà tự ghi tên và lớp của mình vào biên bản phạt, sau đó mới bước qua cổng lớn.

Vừa khai giảng đã trúng "giải nhất", có lẽ kì này cô sẽ không được sống yên rồi.

Thẩm Tịch trầm thờ dài, sau khi ngẩng đầu trông thấy bóng nam sinh biến mất ở chỗ ngoặt vào phòng học thì không khỏi nắm chặt tay thành quyền.

Nhưng sau đó cô lại từ từ mà bất đắc dĩ buông lỏng tay ra.

Ai bảo mấy hôm trước cô không cẩn thận chiếm tiện nghi của cậu, coi như thù một trả một đi, ân oán này coi như xong.

Cũng coi như cô vui xẻo đi vậy.

Lúc về đến lớp, Thẩm Tịch gục xuống bàn tới bàn thân. Lão Đinh đang đứng thao thao bất tuyệt trên bục giảng, thỉnh thoảng còn nhiệt tình tới mức "tưới nước" cho mấy đóa hoa của tổ quốc nữa.

"Thẩm Tịch ~"

Trình Hạ ngồi phía sau chọc chọc vào tay cô, Thẩm Tịch xoay đầu sang bên phải theo bản năng.

Lại là mấy trò đó mà không biết bao nhiêu lần rồi vẫn mắc lừa.

Đây không phải vấn đề chỉ số thông minh, mà là tốc độ cơ thể phản ứng nhanh hơn đại não nửa nhịp.

Mỗi lần cô lý do lý trấu như thế cho mình, Trình Hạ sẽ liếc xéo rồi nói: "Không phải là ngu si tứ chi phát triển à?"

Thẩm Tịch không biểu hiện gì mà chỉ nghiêng người sang: "Bạn học Trình Hạ, bài tập Văn kì này..."

"Chị đại à, em sai rồi!"

Không đợi cô nói hết, Trình Hạ đã mau chóng nhận sau với đôi mắt đáng thương như thỏ con và giọng điệu thành khẩn khiến người ta khó mà chối từ.

Nhưng ai mà biết đôi mắt thỏ con đó có chết cũng không bao giờ biết lỗi.

Trình Hạ lấy lòng rồi lại gần cô, sau đó thì thầm: "Nghe nói hôm nay lớp mình có bạn mới đến, đẹp trai chết người luôn."

Chủ đề nói chuyện của con gái không bao giờ rời xa được 4 thứ là: đồ ăn ngon, trai đẹp, trai đẹp và bạn gái của họ, trai đẹp và bạn trai của họ.

Hai mắt Thẩm Tịch sáng lấp lánh: "Đẹp trai chết người là đẹp đến mức nào, đẹp như Giang Diệc Đường không?"

Giang Diệc Đường là lớp trưởng lớp 1, nghe tên đã thấy là trai đẹp tiêu chuẩn trong tiểu thuyết ngôn tình rồi, mà cậu ấy cũng là trai đẹp thực thụ.

Quần tử khiêm tốn lại dịu dàng như ngọc, đây cũng là cậu Thẩm Tịch thấy phù hợp nhất với phong cách của cậu ấy.

Đã có vàng sáng của học bá lại "hack" mặt mũi như thế khiến một đám nữ sinh Nhất Trung chỉ biết quý gồi trước gấu quần đồng phục của cậu ấy, mà Thẩm Tịch cũng là một trong số đó.

Nếu nói một cách không biết xấu hổ chính là Thẩm Tịch luôn lên kế hoạch đi xin cách thức liên lạc của Giang Diệc Đường. Cô chỉ đang phân vân giữa "Tôi lớp 1 chặn người" hay "Vào nhà vệ sinh chặn người" mà thôi.

Kế hoạch trước thì sợ ảnh hưởng tới uy nghiêm lớp trưởng của Giang Diệc Đường, mà kế hoạch sau lại sợ ảnh hưởng tới tôn nghiêm "đàn ông" của Giang Diệc Đường.

Trình Hạ còn đang so sánh bạn mới đến đẹp trai chết người hơn Giang Diệc Đường ở điểm nào thì lão Đinh đứng trên bục giảng đã dùng thước gỗ vào bàn rồi nói.

"Xóc lại tinh thần đi nào, hôm qua thức cả đêm làm bài tập chứ gì? Trông ai cũng như mất hồn, làm sao hoan nghênh bạn mới của chúng ta được đây?"

Nghe tới ba chữ bạn học mới này thì cả lớp đang uể oải đều mừng rỡ.

Có một nam sinh to gan còn ồn ào: "Thầy chủ nhiệm, sao thầy không bảo sớm là có bạn mới? Em gái dễ thương hay ngự tỷ à?"

Dù lão Đinh được gọi là lão Đinh nhưng thật ra mới chỉ 27, 28 tuổi mà thôi, tính thầy rất thoải mái, mà trong đầu lại càng nhiều mấy chuyện bát quái, mờ miêng ra là dùng được ngôn ngữ mạng ngay được, bình thường cũng hay đùa cùng học sinh nên mấy bạn nam kia mới dám ồn ào như thế.

Thầy thông thạo mà vẩy vẩy tay hướng ra ngoài cửa: "Em gái dễ thương, vào đây nào."

"Yoooooooo~"

Sau khi thốt ra lời này, tất cả nam sinh trong lớp đều rất kích động. Có điều sau khi "em gái dễ thương" mặt vô cảm bước lên bục giảng thì tất cả các nam sinh ồn ào đều tròn tròn mắt.

Những âm thanh ồn ào vẫn còn, có điều thêm vào đó là giọng kích động của mấy bạn nữ.

Nam sinh rất cao, lại gầy nữa.

Da cậu trắng như ở trong phòng lâu ngày vậy, cậu mặc áo ngắn tay màu đen khiến làn da tái nhợt có vẻ lại thêm nổi bật hơn.

Đường xương hàm của cậu cong cong duyên dáng, đôi môi hơi nhếch lên mang màu đào phai nhàn nhạt, cùng với đó là sống mũi anh tuấn cao thẳng và đôi mắt đen trầm tĩnh như mực.

"Đây là bạn học mới, Tiết Diễm." Lão Đinh quét mắt nhìn phòng học một lượt rồi hơi bắn khoắc giữa mấy vị trí còn trống. Sau đó thầy chỉ vào vị trí gần cửa sổ rồi bảo Tiết Diễm: "Em ngồi trước Thẩm Tịch đi. Thẩm Tịch, giờ tay lên cho bạn biết."

Lúc Thẩm Tịch thấy Tiết Diễm bước vào cửa lớp thì mặt cô đã đen thui rồi. Cô bắt đắc dĩ giờ tay lên nhưng không phải để ra hiệu.

"Thưa thầy, em thấp lắm, ngồi sau bạn ấy thì không nhìn thấy bảng."

Ý muốn bóng gió là lão Đinh chuyển bạn mới sang chỗ khác ngồi đi.

Mà lúc này lão Đinh lại đột nhiên quan tâm chăm sóc: "Thế thì em đổi chỗ với bạn mới đi, em ngồi phía trước."

Thẩm Tịch: "..."

Cảm ơn thầy quá cơ!

Từ lúc Tiết Diễm vào cửa, ánh mắt Thẩm Tịch chưa từng dừng trên người cậu. Mà bạn mới đẹp trai chết người lại ngồi phía trước nên Trình Hạ vui cả một buổi sáng, cũng vì thế mà quên luôn oán hận của bạn tốt nhà mình.

Thẩm Tịch ngồi phía trước luôn thấy người phía sau nhìn chằm chằm vào lưng mình khiến cả người không được tự nhiên.

Cô cực kì muốn quay đầu lại rồi ném cho đối phương ánh mắt hung tợn, sau đó khí phách phun ra câu: "Nhìn cái đầu cậu ấy mà nhìn."

Nhưng đó chỉ là nghĩ mà thôi.

Ăn oán đã thanh toán xong rồi, cô không thể động chạm đến nữa.

Thẩm Tịch nghĩ thầm trong lòng như thế.

Cô cứ nhìn một lèo tới tiết thứ 4, sau khi tiếng chuông tan học vang lên, tất cả học sinh đều như đạn pháo oanh tạc mà lao tới căng-tin.

Vì sợ mùi đồ ăn bay ra ảnh hưởng đến học sinh nên nhà trường cố ý xây căng-tin ở đối diện tòa nhà dạy học, ngăn ở giữa là một cái sân vận động và một khung đường hình tròn.

Mỗi lần chuông tan học vang lên, học sinh trong tòa nhà dạy học sẽ chạy theo hai nửa đường tròn rồi tập kích căng-tin từ hai bên.

Cảnh này thật giống như đại quân giao chiến, mà chuông tan học chính là kèn hiệu xuất phát và giữa trưa là lúc chiến đấu kịch liệt nhất.

Thần kinh vận động của Thẩm Tịch không tệ lắm, tiếc là vừa nghe thấy tiếng chuông thì lại bị dây thần kinh buồn tiêu của Trình Hạ liên lụy, vì thế cô thuộc vào đội quân cuối cùng.

Sau khi xếp ở hàng cuối, Thẩm Tịch bóp vai kẻ đầu sỏ y như động tác kinh điển trong kịch Quỳnh Dao: "Nghỉ giữa tiết cậu đi vệ sinh rồi cơ mà, sao chưa đến một tiếng cậu lại đi nữa! Cậu lại ăn gì, lại ăn gì hả!"

Mất cô nhìn về phía hàng ngũ nhích từng tí một bên trên, sau đó chợt thấy như sống không còn gì luyến tiếc: "Hết rồi, thế là sườn kho của tớ hết rồi."

Thật ra món ăn ở căng-tin nhiều vô số kể, nhưng vẫn có những món hấp dẫn người ta như sườn kho một tuần chỉ có một lần.

Thẩm Tịch là học sinh ngoại trú, nhà cách trường cũng không xa nên cô hoàn toàn có thể về nhà giải quyết ba bữa cơm. Thế nhưng sườn kho ở trường quá dụ dỗ, vì thế mỗi tuần một lần cô sẽ cùng liều mạng tham gia vào "đội quân ăn cơm" rồi xếp hàng mua cơm.

Cái này gọi là chấp niệm của người ham ăn.

Thế nhưng dù chấp niệm ham ăn có vượt qua được núi cao biển rộng thì cũng không băng qua được căng-tin đông nghịt người.

Cùng là người ham ăn nên Trình Ca hoàn toàn hiểu được cảm giác của cô lúc này, cô ấy chỉ có thể vỗ vai an ủi: "Đừng như đưa đám thế, có khi lúc đến lượt cậu thì vẫn còn một suất đấy."

Vừa nói xong câu đó, cô ấy hướng mắt ra hàng dài phía trước, sau đó tầm mắt rơi xuống bóng dáng một người.

Trình Hạ dùng cùi chỏ huých vào sườn Thẩm Tịch: "Bạn mới lớp mình kia."

Thẩm Tịch cũng nhìn theo hướng mắt của cô ấy thì trông thấy Tiết Diễm.

Cậu vẫn chưa được nhận đồng phục nên đang mặc áo ngắn tay màu đen, cũng là người cao nhất trong một hàng người mặc áo đồng phục màu trắng.

Mà đương nhiên bắt mắt nhất chính là khuôn mặt kia.

Cậu đứng thẳng tắp giữa đám người mà không để ý tới những ánh mắt hâm mộ và lời xì xào bàn tán của các nữ sinh xung quanh. Biểu cảm trên mặt cậu cũng nhàn nhạt, không nhìn ra được cảm xúc gì.

Thẩm Tịch thu hồi tầm mắt, sau khi thấy Trình Hạ cũng mang vẻ hâm mộ thì lạnh lùng nói: "Thế nên việc đó thì liên quan gì tới sườn kho của tớ?"

Trình Hạ không để ý tới cô mà chỉ phớt lờ: "Tớ cảm thấy cậu ấy đẹp trai hơn Giang Diệc Đường."

"Hừ!" Thẩm Tịch hừ một câu thật to: "Giang Diệc Đường đẹp trai hơn cậu ta nhiều, cậu ta..."

Âm lượng của cô quá to nên những người xung quanh cũng chú ý tới, cuối cùng cả người ở phía trước cũng nghiêng người lại rồi quàng ánh mắt qua đây.

Sau khi đối mặt hai giây, không khí chợt lặng ngắt như tờ.

Thẩm Tịch dời mắt đi trước, trên mặt cô không có biểu cảm gì nhưng trong lòng đã tê dại rồi.

Nói xấu người ta còn bị phát hiện, còn việc gì hỏng bét hơn thế này không?

Không có.

Lúc cô liếc nhanh về phía trước thì đối phương đã thu hồi tầm mắt và xoay người đi rồi.

Thẩm Tịch thở phào một hơi.

Hàng dần ngắn lại, Trình Hạ khó khăn lắm mới kiễng chân nhìn được sườn kho bên kia còn thừa lại một ít, mà người phía trước đã không còn bao nhiêu, thế nào cũng sẽ tới lượt bọn họ.

Cô ấy mừng rỡ vỗ vai Thẩm Tịch: "Tớ đã bảo là còn thừa mà lại."

Thẩm Tịch cũng nhìn qua đó, mà người đang tới lượt là Tiết Diễm.

Cậu hơi nghiêng đầu nhìn sang bên này một chút. Lúc này Thẩm Tịch đã cảm giác có điều gì không ổn, rồi một giây sau Tiết Diễm đã quay sang nói với di trong căng-tin: "Phần sườn kho tàu còn lại đóng gói thành hai hộp ạ, cảm ơn."

Thẩm Tịch: "..."

Một người ăn nhiều thế không sợ no vỡ bụng à?

*

"Mẹ nó chứ, mua nhiều thế này là muốn tôi ăn vỡ bụng à?"

Giang Diệc Đường tròn mắt lên khi thấy sườn kho xếp thành gò núi nhỏ trong hai suất com hộp.

Không sai, chính là Giang Diệc Đường đẹp trai chết người trong miệng Thẩm Tịch đây mà.

Nếu nói Tiết Diễm mới tới đây ngày đầu tiên và không có người quen thì cũng không phải, mà vì cậu có người quen ở trường này nên mới đồng ý chuyển tới.

Mà vì mặt mũi Tiết Diễm quá xuất sắc nên tất cả mọi người bắt gặp đều đem cậu ra so sánh với Giang Diệc Đường. Họ lại không biết rằng hai người mặc chung tã lớn lên này thực ra là anh em, họ đã sớm biết gốc gác của đôi phương từ lâu rồi.

Nói theo cách khác thì công tử khiêm tốn lại dịu dàng như ngọc trong truyền thuyết, người có gia giáo tốt đến mức dù có bị người mắng thẳng vào mặt cũng thong dong mỉm cười đối mặt Giang Diệc Đường kia mà đứng trước mặt Tiết Diễm thì chính là một tên ngốc.

Tên ngốc mặc quần lót màu đỏ ở nhà chơi game.

Tên ngốc chơi game thua thì kêu cha gọi mẹ.

Tiết Diễm chậm rãi rồi xuống rồi bình tĩnh trả lời: "Cậu ăn giỏi lắm cơ mà? Lúc 100kg..."

"Ngừng, ngừng!"

Vừa nghe đến mấy chữ "100kg" này thì Giang Diệc Đường đã biết cậu muốn nhắc tới lịch sử đen của mình rồi. Cậu ấy vội vàng cắt lời: "Tôi ăn đây, tôi ăn còn không được à."

Giang Diệc Đường có hai ác mộng, một là Tiết Diễm và một là "100kg".

Trước khi vào cấp 3, Giang Diệc Đường là một cậu bé mập mạp chính hiệu. Ba năm trung học cậu luôn nỗ lực giảm béo nên sau đó mới thay da đổi thịt được.

Lên đến cấp 3 thì chuyển nhà rồi bắt đầu cuộc sống sinh hoạt ở thành phố mới, tới lúc này không ai biết nên Giang Diệc Đường mới có thể an tâm mà lên mặt ở trường học.

Có điều hiện giờ một ác mộng khác là Tiết Diễm đã tới.

Giang Diệc Đường biết, thời gian bị chèn ép của mình lại bắt đầu rồi.

Cậu ấy thực sự hi vọng có một thiên thần trở thành mục tiêu chèn ép mới của Đại Ma Vương này.

Giang Diệc Đường đau lòng mà nghĩ như vậy.

*

Thẩm Tịch nghĩ nếu dễ dàng bỏ qua thì lần tiếp theo cũng sẽ bị cướp như vậy, mà thứ bị cướp sẽ không đơn giản là sườn kho đâu.

Không, việc cướp sườn kho đã không hề đơn giản rồi.

Có việc gì gay go hơn việc không được ăn sườn kho à?

Không hề có.

Vì thế Thẩm Tịch hít sâu một hơi rồi đi tới văn phòng của thầy giáo.

Lúc đó lớp 2 đang tự học, mà tiết sau lại là tiết Toán nên Thẩm Tịch kết luận lão Đinh chán chán đang ở văn phòng.

Lúc đến nơi thì đúng như cô dự liệu.

Trước khi qua đó, cô đứng trước cửa văn phòng rồi dùng sức bóp vào hai cặp đùi của mình.

Đau đớn về mặt sinh lý khiến mắt cô hiện ra một tầng hơi nước, cô còn ra sức phối hợp với biểu cảm tủi thân tới tội nghiệp như thực sự bị người ta bắt nạt nữa.

Cô sụt sịt nói: "Thầy Đình, em cực lực hi vọng được đổi chỗ ạ."

Lão Đình đang xem giáo án thì nghe thấy tiếng khóc mơ hồ này, thầy ngẩng đầu lên nhìn: "Ô, Thẩm Tịch đây mà, sao lại khóc thế?"

Thầy đã dạy Thẩm Tịch hai năm nên rất quen thuộc với cô. Chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng việc cô có chết cũng không học nổi môn toán thì đến giáo viên dạy Toán như thầy cũng nghĩ có lẽ cô bé này học toán của thầy thế dục cũng nên.

Nếu các môn khác của cô cũng lệch như thế thì thầy đã không vội vàng bắt cô cải thiện môn Toán, đằng này cô lại chỉ học lệch mỗi môn Toán.

Lần nào thi xong, thầy cũng thấy đèn đỏ sáng lên trong bảng điểm xinh đẹp, mà hai trong ba đầu điểm ở đó đều luôn dưới điểm chuẩn, "vững chắc" tới khó tin.

Đề Tiết Điểm đến ngồi gần cô là vì thành tích của Tiết Điểm cũng không tệ, đề một học bá kéo cô lên là tốt nhất.

Nhưng ai biết được bây giờ cô lại tới tổ khổ rằng bát tự của mình và Tiết Điểm không hợp nhau, rồi còn cực lực yêu cầu đổi chỗ. Đúng là uống phí tâm tư của thầy mà.

Thầy lão Đình vẫn cắn răng không đồng ý, Thẩm Tịch đành phải cắn môi rồi quyết định tung ra đòn sát thủ.

"Thầy, thật ra còn một nguyên nhân nữa."

Cô kiên trì nói: "Tiết Điểm quá đẹp trai, em sợ ngồi gần cậu ấy rồi lâu ngày sinh tình."

Yêu đương là việc cấm kị nhất thời cấp ba, mà nhất là Nhất Trung nổi tiếng với việc thù giết nhằm một ngàn còn hơn bỏ sót một đôi.

Ở đây chỉ cần hơi có nguy cơ là đã bị bóp chết từ trong trứng nước rồi, họ chỉ sợ học sinh của mình yêu sớm rồi ảnh hưởng mà thôi.

Nhưng dù như thế thì ở trường vẫn còn nhiều cặp vụng trộm, cũng không biết đang ẩn giấu bao nhiêu đôi tình nhân bé nhỏ nữa.

Vì chuyện đổi chỗ ngồi nên Thẩm Tịch nhắc tới chuyện này, đây có thể nói là rất liều mạng.

Cô nghĩ thầm rằng lão Đình sáng suốt như thế, nhất định sẽ không đồng tình với chuyện yêu sớm.

Thế mà lão Đình lại cười thành tiếng: "Được thôi, thế thì đề Tiết Điểm làm đại biểu môn Toán. Nếu em mà thích em ấy thật thì thành tích toán nhất định sẽ tăng lên."

Thẩm Tịch: "..."

Thầy thế này là giết em đó.

Thẩm Tịch còn muốn nói thêm nhưng lão Đình đã vẫy tay về phía cửa: "Tiết Điểm, đúng lúc em cũng tới đây, nghe được hết rồi đúng không? Về sau cùng giúp đỡ bạn Thẩm Tịch nhé."

Thầy dừng một chút rồi bổ sung: "Tương thân tương ái thì không cần." (*)

(1) Tương thân tương ái: yêu thương lẫn nhau.

Tiết Điểm đi tới rồi gật đầu với lão Đình: "Em biết rồi ạ."

Sau đó cậu nghiêng đầu sang nhìn Thẩm Tịch, khóe môi còn cong lên một vòng cung nhỏ: "Về sau giúp đỡ lẫn nhau nhé."

Thẩm Tịch: "..."

Cô có thể từ bỏ cái mạng này không?

*

Tối bữa tối, đội quân ăn cơm lại tụ họp ở căng-tin, trong phòng không còn lại mấy người.

Nữ sinh xinh đẹp phía trước quay lại đối mặt với nam sinh khôi ngô phía sau, thỉnh thoảng còn ngược mắt lên nhìn cậu.

Mặt cô thoáng đỏ lên, mắt cũng đầy vẻ thấp thỏm.

Mấy nữ sinh khác đi qua thấy cảnh này thì lòng thiếu nữ lại ngo ngoe rục rịch, họ không nhìn được mà cảm thán trong lòng, đây mới là thanh xuân chứ.

Vì thế mấy nữ sinh đó còn có ý tốt mà làm động tác nắm tay lại rồi tỏ ý cổ lên!

Mà trên thực tế, nữ sinh được cổ vũ kia đang cắn răng chịu đựng, chịu đừng bị người đối diện lãng trí tâm hồn.

Cô tức giận tới đỏ mắt và mắt cũng tròn tròn.

Tiết Diễm đề bài thi Toán sót cả chưa đồ lờ kia lên bàn, sau khi xem xong thì nói: "Trước khi thấy bài thi này, tôi tưởng cậu chỉ không giỏi môn này thôi, nhưng giờ tôi thực sự nghi ngờ có phải cậu uống nhiều sữa Tam Lộc (2) quá không? Chắc cả Nhất Trung mới có mình cậu giảm trúng bẫy của đề bài này, dù sao không phải ai cũng là fan cuồng sữa Tam Lộc. Nói trắng ra, có thể học Toán thành thế này, tôi cũng phục cậu vẫn còn đôi mắt được với lão Đình. Nói tôi nghe xem, ai cho cậu dùng khí đó thế, Lương Tĩnh Như (3) à?"

(2) Sữa Tam Lộc: là sản phẩm của tập đoàn sản xuất và kinh doanh sữa đứng thứ 3 ở Trung Quốc trong đó tập đoàn sữa Fonterra, một công ty sữa của New Zealand sở hữu 43% cổ phần. Đây là tập đoàn có sản phẩm sữa Tam Lộc bị nhiễm melamine trong vụ bê bối sữa ở Trung Quốc năm 2008 làm gần 300.000 trẻ em Trung Quốc mắc bệnh sạn thận, trong đó 6 em đã thiệt mạng. Tập đoàn này là một trong 22 công ty sữa của Trung Quốc bị phát hiện đã thêm hóa chất công nghiệp melamine vào sản phẩm sữa. (Wikipedia)

(3) Lương Tĩnh Như: một ca sĩ người Malaysia có bài hát "Dừng Khí".

Thẩm Tịch tức đến mức nghiêng nát hai răng, trong lòng lăm lăm giết người là phạm pháp tới mấy chục lần.

Cô hít sâu một hơi rồi cố để giọng mình nghe không giống như nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi chưa uống sữa Tam Lộc bao giờ."

Tiết Diễm chống cằm nhìn cô rồi lạnh nhạt "ồ" một tiếng.

"Nếu thế thì chậm phát triển là bẩm sinh à, đáng thương thật đó."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Biết điều kiện tiên quyết để trở thành gái xinh là gì không?

Biên tập: Bột

Là một người mê mặt, Thẩm Tịch luôn có mức tha thứ không giới hạn với những người có khuôn mặt đẹp.

Cô vẫn luôn tin tưởng hai nguyên tắc bền vững là: Trai đẹp nói gì cũng đúng.

Nếu không đúng, xin xem lại điều thứ nhất.

Nhưng hôm nay, Thẩm Tịch phải thêm vào một nguyên tắc nữa là: Ngoại trừ Tiết Diễm!"

"Anh biết hôm nay em suy sụp đến thế nào không? Em chỉ hận không thể xông lên xé tan cái miệng đó! Miệng đề tiện như thế đặt trên khuôn mặt đẹp trai kia đúng là phí của trời!"

Trên đường về nhà, Thẩm Tịch tức giận như bò xì khói ra đằng mũi: "Không! Phải nói là gương mặt kia đặt trên đầu cậu ta đúng là phí của trời! Ông trời không có mắt!"

Từ Hạo gãi đầu: "Nghiêm trọng đến thế cơ à? Cả đường em cứ mắng cậu ta mãi, rốt cuộc đó là ai?"

"Học sinh mới chuyển đến lớp em, Tiết Diễm!" Thẩm Tịch nắm tay thành quyền kêu rống tặc, như thể chỉ cần thấy khuôn mặt kia của Tiết Diễm, một giây sau cô sẽ xông lên đánh người vậy.

"Sai có mỗi mấy bài thôi mà? Cậu ta dựa vào đâu mà ân cần hỏi thăm đầu óc em? Trí thông minh của em có cao hay không thì liên quan gì tới đề bài, liên quan gì tới cậu ta? Em ăn gạo nhà cậu ta hay làm giảm chỉ số thông minh của con cậu ta? Cậu ta có cần phải đay nghiến em đến không còn gì để mất thế không?"

Thẩm Tịch đập mạnh vào cánh tay Từ Hạo rồi hung dữ nhìn chằm chằm cậu ấy: "Anh nói xem! Em ngu như thế thật hả!?"

"Em nói thì cứ nói, đánh anh làm gì?" Từ Hạo che tay rồi nói: "Đừng kích động, có gì từ từ nói."

"Mấy chót là em còn chưa kịp nói gì đã bị cậu ta làm nghẹn chết rồi!"

"Thế thì đừng học cùng cậu ta nữa." Từ Hạo thẳng thắn đưa ra ý kiến.

Thẩm Tịch cười ha ha: "Ừ đấy, lúc đó em cũng nói thế, anh đoán xem cậu ta bảo gì?"

"Bảo gì?"

Thẩm Tịch diễn lại nụ cười mỉm của Tiết Diễm lúc đó: "Chẳng lẽ cậu thực sự muốn lâu ngày sinh tình với tôi à? Tiếc là tôi không muốn đâu, tôi không hi vọng đứa con tương lai của mình cũng học dốt Toán."

Từ Hạo: "Ha ha ha ha ha ha a."

*

Sau khi tan học, Giang Diệc Đường vui vẻ tới lớp 2 tìm người anh em tốt của mình đi chơi bóng rổ.

Dù mỗi lần đều bị ngược đến thảm nhưng cậu ấy vẫn "happy" như cũ.

Đây có lẽ là tình cảm đích thực trong truyền thuyết nhỉ.

Giang Diệc Đường nghĩ thế.

Thấy Tiết Diễm vẫn còn đang nằm trên bàn viết gì đó, Giang Diệc Đường chặc chặc trong lòng vài câu, thẳng thóc này chịu khó thế này từ bao giờ vậy?

Giang Diệc Đường đi qua rồi rút bài thi trước mặt Tiết Diễm, sau đó còn nhìn qua hai lần.

"Ha ha ha cái quái gì đây? Có thể nhầm hàm số mũ thành hàm lũy thừa thì cũng tài thật. Tiết Diễm, cậu ngốc tới đáng yêu thế này từ khi nào vậy?"

Lúc đó trong phòng học chỉ có hai người bọn họ nên Giang Diệc Đường không để ý tới hình tượng mà cười to. Sau đó cậu ấy chợt nhận ra, hình như kia không phải chữ của Tiết Diễm.

Ánh mắt cậu rơi xuống cột họ tên bên trên, Thẩm Tịch?

Cái tên con gái thế này, chữ viết xinh đẹp thế này...

Giang Diệc Đường hoảng sợ nhìn người đang ngồi: "Mẹ nó chứ, sao cậu hành động nhanh thế?"

Mới đến ngày đầu tiên mà đã ghẹo em gái rồi?

Tiết Diễm dựa lưng vào ghế rồi khoanh hai tay lại, sau đó lười nhác ngược mắt lên: "Xin cậu đừng đặt tư tưởng ô uế của mình lên người tôi, mà cũng không nên nói ra để tránh ô nhiễm không khí."

Khóe miệng Giang Diệc Đường giật giật, sau đó cậu ấy chân thành nói: "Nghe anh em tốt của cậu khuyên đi, đừng độc miệng như thế nữa, kéo bạn gái sau này cũng bị cậu mắng chạy mất."

Tiết Diễm im lặng một lát rồi hỏi: "Tôi độc miệng à?"

"Cũng tạm, đã đến cảnh giới nam sinh chết lặng, nữ sinh rút nước mắt rồi."

Giang Diệc Đường lại liếc nhìn bài thi trên tay rồi lẩm bẩm: "Em gái này là ai thế? Sao lại mời được cậu dạy học thế này?"

Là bạn tốt nhiều năm nên Giang Diệc Đường hiểu rõ tính Tiết Diễm, đã man show (1) muốn chết, lại còn lạnh nhạt với tất cả mọi người.

(1) 闷骚 [mēn sāo]: Là dịch âm tiếng Anh của cụm từ "Man show", cũng là cụm từ được thanh niên ưa chuộng. Man show chỉ người có bề ngoài trầm lặng, nhưng nội tâm cực kỳ điên cuồng. Loại người này không dễ biểu lộ những cung bậc cảm xúc và biến đổi tình cảm của mình. Nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, sẽ thường biểu hiện ngoài dự đoán của mọi người. Sau khi đọc giải nghĩa trên Baiké thì tớ thấy cụm "trong ngoài bất nhất" hoặc "ngoài lạnh trong nóng" khá trùng khớp với cụm "man show" này, nhưng nếu bạn nào biết cụm từ nào hợp lý hơn thì bảo tớ nhé.

Hoặc là không nói lời nào, hoặc mở miệng ra sẽ khiến người ta chết ghen.

Đề tên nhóc này để bụng thì em gái kia cũng có thù đoạn đấy chứ, gòi lăm.

Tiết Diễm hờ hững trả lời một câu khi đối mặt với sự tò mò của Giang Diệc Đường: "Một người đầu đầy sùan kho và là fan cuồng sửa Tam Lộc."

"..."

Giang Diệc Đường:???

*

Lần đầu tiên Thẩm Tịch ngồi trước TV mà xem không vô chương trình mình yêu thích nhất.

Cô trầm tư hồi lâu, cuối cùng vẫn đứng dậy mở sách Toán ra, sau đó xem lại những kiến thức hôm nay Tiết Diễm đã giảng.

Không thể không thừa nhận rằng dù miệng Tiết Diễm có dễ tiện nhưng cậu dạy học lại không tệ chút nào.

Không phải kiểu dạy cứng nhắc mà là thuận theo suy nghĩ của cô, sau đó giúp cô khơi thông những chỗ bị mắc.

Đôi lúc học sinh trao đổi với nhau sẽ dễ hiểu và nhớ lâu hơn khi nghe thầy giáo giảng bài.

Mà thật ra nguyên nhân chủ yếu là mỗi lần đến một đề và kiến thức nào, cô đều bị Tiết Diễm đọc miệng công kích một lần, vì thế muốn không nhớ cũng khó lắm.

Thôi được rồi, tiếp tục học theo cậu ta đi vậy.

Đề sớm ngày thoát khỏi bể khổ là phải ngồi gần cậu ta.

Thẩm Tịch cắn bút nghĩ vậy.

Hậu quả của việc thức đêm học bài là hôm sau ngủ quên mất.

Thẩm Tịch không ăn cả bữa sáng mà ôm cặp chạy thẳng tới trường.

Lần này cô đã thông minh hơn nên chạy một mạch vào cổng trường. Khi thấy những học sinh bị chặn lại ngoài cổng trường, lúc này Thẩm Tịch lại thấy sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác.

Nhưng một giây sau, cô đã không cười nổi nữa.

Vì cô quên mất chuyện mình bị phạt làm vệ sinh một tuần!

Thế là bạn học Thẩm Tịch phải vác dụng cụ làm vệ sinh đi quét dọn cầu thang vào giữa giờ nghỉ.

Có lẽ vì không ăn sáng nên cô hơi bị tụt huyết áp, cũng vì thế mà không làm được gì.

Thẩm Tịch vừa không chú ý mà chân đã mềm nhũn rồi ngã người ra phía sau, lúc cô nhận ra mình sắp ngã xuống kiểu "chó ăn phân" thì một cánh tay đã vươn ra đỡ lấy cô.

"Bạn học, cậu không sao chứ?"

Giọng nam dịu dàng vang lên bên tai như làn gió xuân hiu hiu thổi qua khiến tim mềm nhũn.

Thẩm Tịch ngẩng đầu lên thì suýt nghẹt thở.

Nam sinh trước mắt mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, khuôn mặt tuấn tú mà dịu dàng kia còn hiện lên vẻ lo lắng nữa chứ.

Đây chẳng phải Giang Diệc Đường cô mơ ước bấy lâu hay sao!

Thẩm Tịch cố nén xúc động muốn hét lên rồi mềm mại cười một tiếng: "Không sao, cảm ơn cậu."

"Không sao là tốt rồi." Giang Diệc Đường cười hiền lành: "Về sau cẩn thận chút nhé."

Giang Diệc Đường nói xong thì muốn đi nhưng lại bị Thẩm Tịch kéo lại: "Chờ chút!"

Thẩm Tịch quá kích động nên không cẩn thận để lộ giọng nói vốn có của mình.

Sau khi thấy Giang Diệc Đường nhìn mình đầy khó hiểu, cô mới vội vàng khôi phục dáng vẻ thực nữ rồi mím môi cười thận trọng: "May mà hôm nay có bạn học Giang, tôi là Thẩm Tịch của lớp 2. Tôi muốn kết bạn với cậu, chúng ta trao đổi phương thức liên lạc đi."

Thẩm Tịch?

Giang Diệc Đường ngẩn ra, sau khi nghe thấy cái tên này, cậu ấy bất giác nhớ tới bài thi Toán sai be bét kia.

Lòng Giang Diệc Đường hơi động khi thấy nụ cười ngọt ngào và đáng yêu của nữ sinh trước mắt. Cậu ấy mau chóng cười tới dịu dàng: "Tôi không mang theo điện thoại, lưu WeChat trước đi."

*

"Trình Hạ, lại đây lại đây!"

Vừa về tới lớp, Thẩm Tịch đã đập tờ giấy ghi WeChat vừa rồi lên bàn rồi gọi Trình Hạ đang nằm đọc tiểu thuyết trên bàn tới.

Cô chỉ một lòng muốn khoe "diễm ngộ" cho bạn tốt nhà mình nên không để tâm tới Tiết Diễm đang hơi nhú mày vì cô quá ồn ào.

"Biết đây là gì không?"

Thẩm Tịch nghiêng người, tay chống lấy đầu nhìn xuống Trình Hạ như chị đại.

Trình Hạ vẫn còn đang đắm chìm trong tình tiết của tiểu thuyết, cô ấy còn đang háo hức muốn xem nam chính bị nữ chính hạ được xong thì sẽ xảy ra chuyện gì. Vì thế Trình Hạ cũng lười phản ứng lại cô: "Không nói thì thôi."

Thẩm Tịch chắc một tiếng rồi vẫy vẫy tay ý bảo cô ấy lại gần, sau đó cô thì thầm bên tai Trình Hạ: "Đây là bước đầu tiên để trở thành bà Giang đó."

"Bà Giang?"

Trình Hạ không hiểu thế nào, tới khi cô ấy nghĩ ra thì cũng trợn mắt vì hoảng sợ: "Cậu muốn làm Giang... A... A..."

Thẩm Tịch kịp thời bịt miệng cô ấy lại rồi vội vàng nhìn quanh bốn phía, sau đó chột chạch phải ánh mắt của Tiết Diễm.

Cô hung dữ nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy gái xinh bao giờ à!"

Giọng điệu rất hung dữ nhưng câu chữ lại ngây thơ cực kì.

Khóe miệng Tiết Diễm giật giật: "Biết điều kiện tiên quyết để trở thành gái xinh là gì không?"

Thẩm Tịch bị câu hỏi bất ngờ của cậu làm cho sững sờ, vì thế cô cũng chột lác theo suy nghĩ của cậu.

"Là gì?"

Tiết Diễm nhìn cô rồi chậm rãi mở miệng: "Con gái."

Thẩm Tịch: "..."

Cậu đang thắc mắc cô không phải con gái hay đang nói cô chưa phải phụ nữ (2)?

(2) Ở đây bạn Diễm dùng từ "nữ nhân", mà từ này tùy theo trường hợp sẽ được dùng là con gái hay phụ nữ.

Hừ, dù là cái nào thì cũng không phải lời hay ho.

Cậu cút đi!

*

Người có chuyện vui thì tinh thần cũng thoải mái hơn, vì thế vừa tan học xong, Thẩm Tịch đã hớn hơ hớn hơ về nhà.

Thoải mái ới là thoải mái, nhưng có thể nào cũng thấy như mình quên mất chuyện gì.

Mãi đến khi cô về tới nhà rồi, Từ Hạo mới gọi điện đến: "Mẹ nó, em đúng là đồ không có lương tâm, tự về nhà cũng không báo ông đây. Bây giờ ông đây vẫn còn mn ở trường tìm em đó!"

Nhà Thẩm Tịch có họ hàng với Từ Hạo, dù "họ" này cũng hơi xa nhưng dù sao vẫn có quan hệ với nhau. Nhà hai người họ cũng cùng một hướng, chỉ khác khu mà thôi. Mà bà Thẩm lo con gái đi học tối về không an toàn nên thường nhờ Từ Hạo làm vệ sĩ cho cô.

Từ cấp hai đến giờ, hai người vẫn thường về nhà cùng nhau.

Thẩm Tịch hớn hơ xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi." Bằng giọng điệu ngây ngô và hoàn toàn không có chút áy náy nào.

Từ Hạo nghe thấy giọng này của cô thì hơi nghi hoặc: "Này, em trúng thưởng à? Sao vui thế?"

Đúng là trúng thưởng thật, còn là giải thưởng lớn nữa.

Thẩm Tịch tiếp tục a a a a: "Sau tối nay em chính là tiểu tiên nữ, anh cứ tiếp tục làm chó độc thân đi."

Vừa nói xong cô đã cúp điện thoại ngay, sau đó không chờ kịp mà mở WeChat lên tìm tài khoản kia.

Nhưng mà từ từ đã, cô nên viết thế nào để kết bạn bây giờ?

"Tôi là Thẩm Tịch?" Có vẻ hơi lạnh lùng.

"Chào bạn học Giang, tôi là Thẩm Tịch của lớp 2." Không đủ chân thành.

"Chào bạn học Giang, tôi là Thẩm Tịch của lớp 2 (*/**)" Đúng là cho thêm icon vào mới đúng đắn làm sao.

Sau khi xoắn xuýt một lúc với đồng tin nhắn không khác nhau mấy kia, Thẩm Tịch mới vui sướng gửi lời mời kết bạn.

Sau đó lại vui sướng mà lẩn lộn trên giường.

*

Tiết Diễm bị Giang Diệc Đường quán lấy đòi chơi bóng rổ một tiếng, chơi đến mức cả người chảy mồ hôi ròng ròng.

Nói là chơi hai người đối kháng nhưng thật ra là tự hành hạ mình tới chết.

Bởi mỗi lần bị thua thảm, Giang Diệc Đường sẽ kêu cha gọi mẹ đòi Tiết Diễm nương tay.

Mà đương nhiên là chuyện đó cũng không tồn tại.

Tính hiếu thắng của Tiết Diễm rất mạnh nên ngay cả lúc chơi vui thôi cũng muốn phân thắng bại.

Nhưng hôm nay Giang Diệc Đường lại bình tĩnh hơn thường lệ, trông còn khá vui vẻ nữa.

Cậu ấy ôm bóng rồi tạo dáng, sau đó selca vài bức ảnh đẹp trai của mình.

Tiếp đó Giang Diệc Đường gửi cho Tiết Diễm.

Tiết Diễm trầm mặc trong ba giây: "Tôi không hứng thú với mấy kiểu ảnh tạo dáng ông ọ này của cậu."

Cậu dùng một chút rồi bổ sung: "Cũng không hứng thú với cậu luôn."

Giang Diệc Đường lại như không nghe thấy, cậu ấy hơi nhú mồm rồi nói: "Lưu lại đi, về sau sẽ có ích đó."

Tiết Diễm không biểu cảm mà đáp: "Cho lên trang web đồng tính tìm gấu cho cậu nhé?"

Giang Diệc Đường: "..."

Đúng là có lòng tốt mà bị coi là lòng lang dạ thú, đáng thương cho tấm lòng ông Mai bà Nguyệt này quá đi mất.

Tiết Diễm không chịu được người dính đầy mồ hôi nên vừa về nhà đã vào tắm một cái.

Sau khi bước ra từ phòng tắm, cậu vừa lau tóc vừa cầm điện thoại lên xem giờ. Bỗng ngón tay thon dài hơi khựng lại khi thấy tin nhắn hiển thị trên màn hình.

Cậu bất giác ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ thì thấy căn phòng sáng trưng ở phía đối diện, nhưng tấm rèm trắng ở đó đã ngăn trở nên cậu không thấy thêm được gì hết.

Tiết Diễm lại cúi đầu xem lời mời kết bạn lần nữa, sau đó chợt nhớ tới ánh mắt đầy ý tứ của Giang Diệc Đường lúc chơi bóng rổ thì lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cậu cười nhẹ rồi ấn đồng ý.

Sau hai giây, căn phòng đối diện chợt truyền tới một tiếng rít lên.

Sau năm giây, khung chat hiện ra một tin nhắn mới.

【 Chào buổi tối, bạn học Giang (*/**) 】

Lời của tác giả: (*/**)

Hết chương 3.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chào buổi tối :)

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Thẩm Tịch nằm hình chữ đại (1) trên giường, còn điện thoại mở chế độ rảnh tay rồi đặt bên tai, sau đó cô hiên ngang nói với người ở đầu bên kia điện thoại: "Chị đây đã triển khai hành động rồi, qua hai tháng nữa nhớ gọi chị là bà Giang."

(1) Nằm hình chữ đại - 大: nằm giang tay giang chân.

"Cậu biết xấu hổ tí được không?" Trình Hạ ồn ào trong điện thoại: "Xin được mỗi WeChat là câu được Giang Diệc Đường chắc. Trong WeChat của Giang Diệc Đường không biết còn bao nhiêu em gái nữa kia, mỗi người họ đều là bà Giang."

Thẩm Tịch hừ một tiếng: "Tớ không giống thế."

Rõ ràng cô đã thấy ánh mắt hôm nay Giang Diệc Đường nhìn mình.

Hì hì, ánh mắt đó dịu dàng đến mức nào chứ, ánh mắt ấy sáng lấp lánh như đang nhìn thiên thần cứu rồi đời mình vậy.

Mà trong vẻ dịu dàng đó lại xen lẫn chút hứng thú.

Hứng thú là khởi nguồn của tình yêu. Nếu một chàng trai thấy hứng thú với một cô gái thì trong tương lai, chàng trai này cũng sẽ có cảm tình với cô gái đó.

Đương nhiên là với người lòng dạ chỉ có hình tượng Mary Sue (2) trong "Tổng Tài Bá Đạo Yêu Em" như thiếu nữ Trình Hạ thì không thể giấu được xúc cảm tuổi trẻ lãng mạn và tươi mới chốn vườn trường này được.

(2) Mary Sue: là thuật ngữ được sử dụng để mô tả nhân vật (thường là cô gái) hoàn hảo về mọi mặt.

Thẩm Tịch nhẹ nhàng nói: "Cố mà quý trọng tớ đi, vì không lâu nữa, tớ sẽ thoát khỏi nhóm tiên nữ nhỏ FFF. Mà thành viên hoàng kim nhóm F như cậu lại chỉ có thể an ủi tâm hồn từ mấy tổng tài trong tiểu thuyết mà thôi."

Trình Hạ: "Đệt!"

Thẩm Tịch không để ý tới thành viên hoàng kim nhóm F Hạ đang uất hận nữa mà vừa say sưa tưởng tượng về bà Giang tương lai vừa chờ đối phương trả lời.

Mười phút.

Ba mươi phút.

Năm mươi phút.

Đợi đúng một tiếng, cuối cùng cô không yên được nữa.

Thẩm Tịch bật dậy từ giường rồi cẩn thận kiểm tra lại điện thoại của mình.

80% pin, không tắt máy.

Wifi mạnh, không đứt mạng.

Vẫn còn đang đăng nhập WeChat, mà đúng là không có tin nhắn mới thật.

Sao vẫn chưa trả lời?

Thẩm Tịch ngồi trên giường nhìn điện thoại chằm chằm, vì buồn bực không yên nên lại gọi điện cho Trình Hạ.

Dù bên kia chuyên đọc tổng tài bá đạo nhưng dù gì cũng là băng tần ngôn tình, có hơi giọng một tí nhưng vẫn làm quân sư được.

"Ha ha ha, cậu bảo Giang Diệc Đường chưa trả lời cậu á?"

Trình Hạ nghe Thẩm Tịch nói xong thì bật cười ha ha trong điện thoại.

Vừa rồi cô ấy bị tức đến thế nào thì bây giờ cười hung ác thêm thế đó.

"Được đó, sao tưởng không lâu nữa thành bà Giang cơ mà? Bà Giang, anh Giang nhà cậu sao vẫn chưa trả lời cậu thế? Hay là bên ngoài có bà Giang 2, bà Giang 3 rồi?"

Thẩm Tịch lạnh lùng: "Có lẽ cậu ấy đi vệ sinh."

"Thôi đi, một tiếng rồi, có bị táo bón cũng đi được mấy lần rồi đó."

Thẩm Tịch tiếp tục giãy dụa: "Cũng có thể là đi tắm."

"Một tiếng rồi, vào phòng tắm cọ rửa mấy lần cũng phải xong."

"Thế cậu nói xem là vì sao?" Thẩm Tịch gần như suy sụp.

Cô chợt vỗ đùi khi đầu lóe lên một ý nghĩ: "Này! Hay là đột nhiên mất điện, đột nhiên cháy nhà, đột nhiên động đất!?"

Trình Hạ: "..."

Không hổ là đại biểu môn Văn, sức tưởng tượng rất phong phú.

Thẩm Tịch lại không màng đến nội tâm gào thét của Trình Hạ mà hoàn toàn chìm đắm vào sự huyền hoặc của bản thân.

Có lẽ nam thần nhìn thấy tin nhắn của mình rồi, sau đó đang định trả lời thì tự nhiên trượt chân ngã trong phòng, tiếp đến đèn bàn rơi xuống đất, mà đèn bàn lại rò điện làm cháy nhà, lửa bốc lên cao thiêu rụi cả căn nhà...

Không được!

Thẩm Tịch sợ hãi ngẩng đầu lên rồi mau chóng xem thời gian tin nhắn gửi đến. Nam thần gặp nạn thật rồi!

Cô dùng cả tay cả chân bò xuống giường, định chạy ra mở cửa phòng rồi vào phòng khách mà điện thoại trên giường đột nhiên rung lên hai lần.

Người nào đó còn đang đứng ở cửa bỗng nhào ngay về giường.

Thẩm Tịch cầm điện thoại rồi nhìn chăm chăm vào đó, tới lúc thấy được tin nhắn bên kia trả lời thì trên giường cũng vang lên tiếng cười như heo kêu.

Mà lại chỉ vì một tin nhắn ngắn ngủi:

【 Chào buổi tối:) 】

*

Hôm nay Thẩm Tịch rất vui.

Vì tối qua cô được nam thần trả lời tin nhắn, mà vui hơn nữa là vì hôm nay có thể học cùng lớp thể dục với nam thần.

Trường Nhất Trung chia lớp khá đặc sắc.

60 học sinh có điểm cao nhất khối sẽ chia vào hai lớp đứng đầu, hai lớp này được gọi là lớp thực nghiệm, các lớp còn lại gọi là lớp đồng cấp.

Chia như thế là để thúc đẩy tác phong học tập, ai ngờ lại gây ra cạnh tranh kịch liệt hơn. Vì thế cứ hai lớp thì lại có một lớp anh em, còn lại là lớp đối thủ.

Tình hình thực tế cũng giống như vậy, trừ chủ nhiệm lớp ra thì các thầy cô khác vẫn duy trì tiến độ lên lớp như cũ.

Kiểu khóa học thể dục ngoài trời này tự nhiên cũng là lớp huynh đệ cùng tiến.

Tối qua sau khi nhận được tin nhắn trả lời kia, Thẩm Tịch cũng không nhắn thêm gì nữa.

Đây là chiến lược của cô.

Vừa mới quen không thể vô vập quá được, phải thật rụt rè, rụt rè và rụt rè.

Nhưng đương nhiên có rụt rè thì đến lúc vẫn phải chớp lấy thời cơ.

Ví dụ như lớp thể dục hôm nay vậy, Thẩm Tịch biết nửa tiết hoạt động tự do sau đó hội con trai sẽ chơi bóng rổ.

Chơi bóng rổ là tình tiết thường thấy trong ngôn tình vườn trường, sao cô có thể không chớp lấy cơ hội như thế để tăng độ thiện cảm chứ?

Đương nhiên cô cũng không ngờ mà đứng cạnh sân bóng rổ để bị bóng nện vào đầu, sau đó được anh hùng cứu mỹ nhân làm gì.

Chỉ số nguy hiểm quá cao, tỉ lệ điểm ngộ lại thấp.

Chẳng may anh hùng không kịp thời chạy tới mà bị ném trúng thành tật thì người chịu khổ lại là cô.

Thật ra, lúc đi ra từ căng-tin vào năm lớp 11, cô và Trình Hạ đã lượn qua sân bóng rổ không dưới trăm lần, hai người thậm chí còn cố tình dừng ở đó tới mấy phút để chờ "điểm ngộ" bóng đập vào đầu.

Tiếc là đến giờ vẫn không có kết quả.

Vì hôm nay muốn thấy rõ Giang Diệc Đường chơi bóng rổ nên Thẩm Tịch còn cố tình đeo kính.

Cô bị cận nhẹ nhưng không quen đeo kính, lần nào cũng chỉ đeo ở trên lớp, hết giờ học sẽ tháo xuống ngay chứ không muốn đeo thêm giây phút nào.

Trước khi tới sân bóng rổ, Thẩm Tịch cố tình mua hai lon nước lạnh.

Coca cho nam thần và nước cam cho cô.

Đưa đồ uống cho nam thần lúc cậu ấy mệt và khát vì chơi bóng xong chính là cách tăng thiện cảm đúng đắn.

Thẩm Tịch lồi Trình Hạ ngồi dưới bóng cây, sau đó nhìn kính của mình như nhìn kính viễn vọng vậy.

Thình thoảng cô còn nắm tay vỗ xuống đùi, sau đó gào theo mấy bạn nam xem bóng: "Bóng đẹp lắm!"

Trình Hạ dùng tay quạt gió, sau đó không nhìn được mà phi nhỏ: "Tình lại đi, cậu xem có hiểu cái quái gì đâu."

"Cậu thì biết gì?" Thẩm Tịch nhìn chằm chằm Giang Diệc Đường đang dẫn bóng mà không quay đầu lại: "Dù xem không hiểu nhưng tớ hét lên như thế thể hiện rằng tớ rất phấn khích, cũng có nghĩa là tớ đang chú ý tới nam thần."

Cô hát hăm ý bảo Trình Hạ nhìn ra sân: "Dù sao cũng tốt hơn Tiết Đề Tiện chơi bóng mà vẫn để mặt cá chết."

Tiết Đề Tiện là "tên thân mật" cô đặt cho người nào đó.

"Tiết Diễm á?"

Trình Hạ nhìn qua rồi lẩm bẩm: "Mà tớ thấy lạ lắm nhé, cậu ấy sờ soạng hay nhìn cậu mà cậu cứ ngửa mắt cậu ấy thế?"

"Rõ ràng là cậu ta ngửa mắt tớ!" Thẩm Tịch quay đầu sang phản bác: "Chẳng qua tớ chỉ..."

Thẩm Tịch đang nói thì ngưng bật, cô chợt ý thức được việc tuyên bố nhìn thấy con trai lỏa thể không phải việc hay ho gì. Việc này còn liên quan đến vấn đề thanh danh nữa nên đành ngậm miệng vậy.

Thế này có khác gì uống thuốc đắng vẫn phải nín bưng đầu, khổ tới mức không nói nên lời ấy chứ.

Cô bực bội hừ một tiếng rồi quay đầu đi tiếp tục xem bóng.

Đúng lúc đó cô thấy Tiết Diễm cướp bóng từ tay Giang Diệc Đường rồi ném vào rổ, động tác của cậu vừa liền mạch dứt khoát lại cực kì đẹp trai khiến các bạn nữ xem bóng hò reo không thôi.

Thẩm Tịch mắng thầm một câu.

Cậu ta đúng là biết giả vờ!

Cô không còn tâm tư xem trận bóng nữa mà chỉ tập trung tinh thần chờ trận đấu kết thúc để đi đưa nước cho Giang Diệc Đường.

Lúc đầu cô định đưa Coca cho Giang Diệc Đường, còn nước cam để lại cho mình uống giải khát lúc xem thi đấu.

Nhưng bây giờ cô đổi ý rồi.

Thẩm Tịch cầm lon Coca rồi lắc lên thật mạnh, lắc từ trên xuống dưới, lắc trái lắc phải, lắc trước lắc sau. Có thể lắc mạnh đến bao nhiêu thì sẽ lắc mạnh tới đó.

Trình Hạ hoảng sợ nhìn cô: "Tịch của tớ, xem đấu bóng đến điên rồi à?"

Thẩm Tịch tự làm mình mệt tới đỏ mồ hôi nhưng vẫn cười tới đắc ý: "Hạ của tớ, hết trận đấu sẽ cho cậu xem kịch hay."

Trình Hạ ha ha: "Tớ xem mình cậu diễn đã thấy rất 'kịch' rồi."

Khi trận bóng kết thúc, Thẩm Tịch vội vàng cầm hai lon nước chạy tới.

Cô giờ lon nước cam đến trước mặt Giang Diệc Đường rồi còn cúi đầu như ngượng ngùng, sau đó cố gắng mềm giọng nói: "Bạn học Giang chơi bóng vất vả rồi, cảm ơn cậu hôm qua cứu tôi trên cầu thang nên mời cậu uống nước này."

Lúc đầu Giang Diệc Đường đang nói chuyện với Tiết Diễm, lúc nghe Thẩm Tịch nói xong, cậu ấy lại bất giác nhìn sang Tiết Diễm bên cạnh.

Tiết Diễm: "Ha."

Giang Diệc Đường: "..."

Thế này là cậu nên nhận hay không đây?

Thẩm Tịch không nghe được nam thần trả lời mà lại nhận được lời cười nhạo của Tiết Đề Tiễn, vì thế cô nghiêng đầu ở góc độ Giang Diệc Đường không thấy được rồi hung dữ lườm Tiết Diễm.

Trong khoảnh khắc quay đầu lại thì sắc mặt cô đã đổi thành cô vợ nhỏ tủi thân mà nhìn Giang Diệc Đường: "Bạn học Giang không thích uống nước cam à?"

Tiết Diễm chứng kiến tốc độ lật mặt này của cô thì chỉ thấy buồn cười.

Chúa diễn trò.

Giang Diệc Đường nhận nước cam rồi cười tới ôn hòa: "Sao lại không thích, vậy cảm ơn bạn học Thẩm nhé."

Đạt được mục đích rồi!

Thẩm Tịch cười ngượng ngùng, sau đó cô xoay người đưa lon Coca đã bị xóc lên tới trước mặt Tiết Diễm.

Cô nhìn cảm giác buồn nôn rồi ồ ồ mở miệng: "Tiết Diễm, cậu cũng có phần này."

Tiết Diễm nhú mày nhẹ tới mức khó thấy, cậu nhìn thoáng qua thấy người đối diện tuy đã cố khống chế nhưng khóe miệng vẫn hơi vênh lên thì hiểu ra ngay.

Tiết Diễm chậm rãi mở miệng dưới ánh mắt sáng rực của đối phương: "Tôi vừa chơi bóng xong nên tay bẩn lắm, phiền cậu mở ra giúp tôi. Cảm ơn."

Thẩm Tịch: "..."

Thẩm Tịch:??!

Mẹ kiếp cậu ta biết à?

Sao cậu ta biết được?

Sao cậu ta lại biết!

Miệng Thẩm Tịch giật giật: "Thế cậu cầm lấy trước đi, rửa tay xong rồi uống."

Cô nói xong thì nhét Coca vào trong tay Tiết Diễm mà không cho cậu cơ hội cự tuyệt.

Tiết Diễm nhìn cô sau đó nói như tiếc nuối lắm: "Tôi lại không thích uống Coca lắm..."

Cậu dừng một chút rồi đưa lon Coca tới trước mặt Giang Diệc Đường: "Giang Diệc Đường, tôi với cậu đổi cho nhau đi."

Giang Diệc Đường đồng ý ngay, cậu ấy đưa nước cam cho Tiết Diễm rồi nhận lon Coca và nhanh tay mở ra.

"Phụt ——"

Bọt khí màu nâu đen phun thành đường cong duyên dáng trong không trung rồi bay tới rửa mặt cho cậu nam sinh tuấn tú.

"..."

Không khí bỗng yên ắng trong ba giây rùng rã.

Thẩm Tịch không kịp ngăn nên chỉ biết xấu hổ che mặt, khóc cũng không ra nước mắt.

Nam thần!

Tôi có lỗi với cậu!

Hết chương 4.

Lời của tác giả:

Giang Diệc Đường??? Tôi đã làm gì sai?

Bột: Tội tiểu Đường Đường quá, về đây các chị thương =))

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hỏi chuyện gì? Chuyện đàn ông lên giường với nhau à?

Tác giả: Chức Dạ

Biên tập: Bột

Thảm Tịch không biết mình đã rời khỏi sân bóng rổ thế nào.

Dù Giang Diệc Đường cười ha hả nói không sao, nhưng cô vẫn áy náy tới muốn khóc.

Mà áy náy tích trữ trong lòng ấy lại đi đôi với cảm phần Tiết Diễm.

Dù cô cũng có lỗi trong chuyện này thật nhưng cô chỉ là nguyên nhân gián tiếp thôi, còn Tiết Diễm kia mới là nguyên nhân trực tiếp.

Bình thường mọi người sẽ phẫn nộ với mối dẫn lửa, vì họ bất giác cảm thấy cộng rom cuối cùng mới là con lạc đà cầm đầu.

Sau khi về đến nhà, Thảm Tịch vẫn quyết định đi xin lỗi.

Cô cần môi suy nghĩ rất lâu để cẩn thận cân nhắc câu chữ, cuối cùng mới gửi tin nhắn đi.

【 Bạn học Giang, xin lỗi cậu vì chuyện hôm nay. Tôi không biết lon Coca đó bị lắc như thế qaq 】

Đương nhiên không thể nói rõ sự thật cho cậu ấy biết, hôm nay cũng vì chuyện này mà không còn độ thiện cảm gì hết. Bây giờ còn nói ra sự thật nữa chắc độ thiện cảm cũng trôi sạch.

Cô đâu có ngốc.

Trong lúc chờ bên kia trả lời tin nhắn, cô âm thầm vào album ảnh trong vòng bạn bè của cậu. Cô muốn xem cuộc sống trước kia của cậu, tiện thể trộm ảnh selfie luôn. Nhưng cô không ngờ rằng đừng nói tới ảnh selfie, mà ngay cả một bức ảnh phong cảnh cũng không có!

Thảm Tịch chắc chắn rồi lắc đầu, thật đáng tiếc cho gương mặt hòa nhả đó.

Đúng lúc cô đang tiếc nuối thì đối phương trả lời tin nhắn.

【 Không sao, tôi không có việc gì. 】

Nhìn xem, nam thần đúng là nam thần mà, vị tha thế cơ chứ! Bao dung thế cơ chứ!

Sau đó thử nhìn lại Tiết Đề Tiện xem, cùng là người với nhau sau lại có chênh lệch lớn đến thế.

Một bên là trên trời, còn một bên là dưới đất.

Thảm Tịch trả lời.

【 Bạn học Giang, cậu tốt quá đi qaq 】

Ha.

Tiết Diễm bật cười không rõ ý tứ sau khi đọc được tin nhắn của đầu kia.

Ngón tay cậu chỉ dừng trên màn hình mấy giây, sau đó linh hoạt chạm nhẹ rồi nhấn gửi.

【:】

Thẩm Tịch nhìn chăm chăm vào icon cười mỉm trên màn hình kia thật lâu rồi bỗng roi vào trầm tư.

Sao nam thần lại gửi icon này?

Icon này là cười đều mà nhĩ?

Hay nam thần không biết icon này mang ý cười đều?

Thẩm Tịch liên tục suy nghĩ rồi chọn tin tưởng suy đoán cuối cùng.

Dù sao nam thần cũng là người không đáng gì lên vòng bạn bè, người đòi đầu như thế gửi icon cũ thể này cũng là bình thường thôi.

*

Vì lại được trò chuyện với nam thần nên tâm trạng mấy ngày nay của Thẩm Tịch rất tốt.

Đương nhiên có một nguyên nhân quan trọng hơn là bảo bối "tiền tẩn" cô mua đã về tay.

Tiết Diễm ngồi ở đằng sau cũng cảm nhận được nữ sinh phía trước cười khúc khích không ngừng, ngay cả một sợi tóc cũng khoe khoang rằng cô đang rất vui.

Cậu chóng cảm, một tay khác để lên bàn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên bàn.

Cậu nhìn bóng lưng nữ sinh phía trước thì thấy trong lòng hơi khó chịu.

Vì sao lại khó chịu?

Vì sự thống khoái của kẻ đi săn được xây dựng trên nỗi khổ sở của con mồi.

Con mồi vui thì cậu khó chịu.

Mà người bị coi như con mồi nào đó đang ngồi ngay ngắn phía trước, trông thì có vẻ như cô đang vừa nghiêm túc đọc sách vừa ghi chép, nhưng thật ra là đang đọc truyện tới "happy".

Bên ngoài là tấm bìa với cái tên uyên thâm về địa danh nổi tiếng thế giới, nhưng bên trong lại là truyện đam mỹ tởn "tiền tẩn" để mua về.

Cô rất thích tình hữu nghị sâu như biển, lại sâu sắc và vĩ đại này.

Thẩm Tịch đã đọc gần hết chính văn được đăng liên tiếp trên mạng rồi, thứ cô mong mỏi là ngoại truyện "cao H" mười mấy nghìn chữ của bà tác giả kia.

Ngồi đọc truyện sắc trong phòng học là việc vừa kích thích lại vui vẻ.

Một tay Thẩm Tịch mở trang bìa, một tay cầm bút, thỉnh thoảng lại mở giấy nháp bên cạnh ra tô vẽ vẽ như đang nháp. Thỉnh thoảng có người đi qua, cô sẽ mau chóng đóng sách vở lại rồi vờ như đang mải nghĩ gì đó.

Cộng cả vẻ mặt đứng đắn và nghiêm túc của Thẩm Tịch, thêm năm chữ "Nhà Thờ Đức Bà Paris" sáng loáng trên bìa sách kia thì đúng là rất thách thức khả năng diễn xuất.

Tiếng chuông tan học vang lên mà hai mắt Thẩm Tịch vẫn còn dán vào trang cuối sách, trong đầu cũng hiện lên đầy cảnh sắc tình.

Có điều người vừa nghe thấy chuông đã buồn vệ sinh là Trình Hạ đã đi rồi, rồi mặc cho Thẩm Tịch giấy dựa thế nào cũng phải kéo cô đi vệ sinh bằng được.

Con gái lười nhau đi vệ sinh thì đâu cần lý do gì.

Khi tiếng chuông vang lên, phòng học bị dè nén 45 phút nghiêm trang như nhà thờ bỗng biến thành chợ vỡ đầy tiếng cười nói. Học sinh vui đùa ầm ĩ trên lối đi nhỏ nên khó tránh được quẹt vào chồng sách trên bàn.

Tất cả sách trên bàn của Thẩm Tịch đổ rụp xuống, còn người chạy quẹt qua vẫn không hay biết mà chạy ra khỏi lớp.

Lúc đó Tiết Diễm đang nghĩ một đề toán, sau khi trông thấy đồng sách ngổn ngang của bàn trên đang nằm dưới đất thì chợt nhú mày.

Cậu do dự mãi rồi vẫn đứng lên nhặt đồng sách bị rơi giúp cô. Sau đó Tiết Diễm vô tình nhìn thoáng qua quyển sách dưới đất, cùng với một đoạn nội

dung trên đó.

"Người đàn ông luôn lạnh lùng lúc này lại nằm lả thê trên giường với môn hộ mở rộng. Anh ôm chặt người đàn ông đè chặt bên trên, đôi mắt phượng mang hơi nước mông lung, môi mỏng tràn ra tiếng rên rỉ khàn khàn: "Ừm... Đừng sờ nơi đó, mau, mau cho em..."

"..."

Tiết Diễm cảm thấy nhân sinh quan của mình bị bóp chết rồi.

Cậu lẳng lặng nghĩ vậy.

Đừng hỏi lẳng lặng là ai.

Dù sao cũng không phải người đàn ông kia!

Cậu cố nén khoe mắt giật giật và hai tay run rẩy, cũng cố để không lộ ra biểu cảm nào mà đặt sách trở về vị trí cũ.

Tiết Diễm về chỗ ngồi với vẻ mặt bình thản nhưng nội tâm đã sớm dậy sóng cuộn cuộn.

Lúc đó Thẩm Tịch mới lách ra từ nhà vệ sinh nữ chật ních người, sau khi xả lũ thoải mái xong, mí mắt cô đột nhiên giật giật một cái.

Ngay sao đó là hắt xì hơi một cái.

Thẩm Tịch hít mũi thì bị buồn nôn vì mùi Amoniac xộc vào.

Ai da, ai lại nhớ cô vào giờ này thế?

*

Cô vừa tán chuyện vừa về lớp với Trình Hạ, sau khi thấy bàn học ngay ngắn của mình trở nên lộn xộn thì nổi giận hỏi: "Ai làm đổ bàn học của tôi thế?"

Cả lớp bỗng yên lặng trong hai giây, sau đó lại mau chóng ồn ào trở lại.

Thẩm Tịch tức giận tới hừ một tiếng, sau đó nặng tay sắp xếp lại sách giáo khoa để thể hiện sự phẫn nộ của mình.

Đám oắt con, về sau không cho các cậu chép bài tập Văn nữa!

Này!

Một bạn nữ đeo kính ngồi gần đó tiện miệng trả lời: "Lúc này Tiểu Lâm Tử chạy qua nên va vào, Tiết Diễm nhặt lên cho cậu đấy."

Thẩm Tịch hơi sững sốt rồi bất giác nhìn về phía Tiết Diễm. Sau khi chạm phải ánh mắt lạnh lùng của đối phương, cô mới không tình nguyện nói câu: "Cảm ơn."

Cô lại tiếp tục sắp xếp sách giáo khoa thì chợt thấy quyển "Nhà Thờ Đức Bà Paris" của mình nằm giữa đống sách.

Thôi chết rồi, cô quên mất nên để ở lớp!

Cô quay đầu lại theo phản xạ thì lại bắt gặp ánh mắt lạnh lùng như cũ của Tiết Diễm, hình như từ lúc này đến giờ cậu vẫn luôn duy trì biểu cảm này thì phải.

Thẩm Tịch quay đầu thật nhanh, tim cũng đập thình thịch như nhìn lên bị phát hiện vậy.

Răng Thẩm Tịch đập lộp cộp vào nhau, tim cũng không còn chút sức lực mà run rẩy.

Tiết Đề Tiễn nhặt sách lên, mà quyển truyện sắc kia cũng có ở trong.

Vậy cậu ta có nhìn thấy không?

Biểu cảm vừa nảy của cậu ta vừa lạnh lùng lại vừa khinh thường, vừa khinh thường lại mang chút xem thường đó nghĩa là nhìn thấy rồi à?

Mà không đúng, cậu ta vẫn luôn đối diện với người khác bằng vẻ đề tiện đó mà, thế chắc cậu ta không nhìn thấy đâu nhỉ?

Đến cùng là có thấy hay không đây?

Thẩm Tịch thầm cầu Quan Thế Âm Bồ Tát, Phật Tổ Như Lai và Ông Trời một lượt, sau đó mới hít sâu rồi xoay người xuống nhìn Tiết Diễm.

Cậu đang cúi đầu, chiếc bút trong tay cứ xoẹt xoẹt giải đề trên giấy một cách thuần thục.

Từ góc độ của Thẩm Tịch có thể thấy lông mi vênh lên vừa dày vừa dài của cậu, hàng lông mi này còn tạo thành bóng trên mí mắt nữa kia.

Lông mi thế này cũng ngược đời quá!

Thẩm Tịch nghiêng rặng rồi dùng ngón tay gõ nhẹ hai lần lên bàn của cậu: "Này Tiết Diễm, hỏi cậu một chuyện đây."

Tiết Diễm dừng động tác trên tay lại rồi ngược mắt nhìn lên, đôi con ngươi đen như mực kia khiến người ta không nhìn ra cảm xúc gì.

Chỉ là khi bị đôi mắt ấy nhìn chằm chằm thì trong lòng chợt lạnh rồi nảy sinh dự cảm xấu.

Mà một giây đồng hồ đó, lần đầu tiên trong đời Thẩm Tịch ghét cái gọi là "trực giác của phụ nữ" kia.

Bởi Tiết Diễm chống cằm rồi nhàn nhạt mở miệng: "Hỏi chuyện gì? Chuyện đàn ông lên giường với nhau à?"

Thẩm Tịch: "..."

Hết chương 5.

Lời của tác giả:

Thẩm Tịch: Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Tôi muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nhưng tôi bị cậu nhìn thấy hết rồi, chuyện này hòa kiểu gì đây?

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Thẩm Tịch run rẩy há miệng, duỗi tay ra chỉ thẳng vào cậu, mặt mũi cực kỳ hoảng sợ: "Cậu cậu cậu..."

"Cậu" nửa ngày cũng không nói ra được "cậu" cái gì, cuối cùng chuông vào học lại vang lên trước.

Thẩm Tịch đành phải tạm thời từ bỏ rồi xoay người vào học.

Có lẽ đây là tiết học dài nhất trong đời cô.

45 phút, 2700 giây, mỗi giây đều là giày vò, mỗi giây đều như ngồi trên bàn chông.

Đây là tiết thứ 4, sau giờ học, đội quân căng-tin lại ầm ầm lên đường.

Mà Thẩm Tịch lại kéo một tay Tiết Diễm rồi chạy sang hướng ngược lại.

Trình Hạ đang muốn đi ăn cơm cùng Thẩm Tịch: "..."

Cô ấy vừa bỏ lỡ gì à?

Thẩm Tịch kéo Tiết Diễm vọt thẳng vào sân vận động.

Đang là giờ ăn cơm trưa nên sân vận động hầu như không có người.

Thẩm Tịch tức giận chỉ vào Tiết Diễm rồi gào lên với cậu: "Cậu mở loạn sách của tôi!"

Tiết Diễm nhàn nhạt mở miệng: "Nó mở ra ngay trước mặt tôi, tôi nhặt lên chẳng nhẽ còn phải nhắm mắt chắc?"

"Cậu!"

Thẩm Tịch sắp khóc rồi, cô tức tới răng đều run lập cập: "Cậu cậu cậu nói xem cậu còn nhìn thấy gì, nhìn được bao nhiêu rồi!"

Ông trời ơi! Cô đã giấu giếm kỹ càng trong 2 năm ròng rã bằng kỹ thuật diễn xuất siêu đẳng của mình, ngay cả Trình Hạ còn không biết chuyện này nữa là.

Lúc kể với Trình Hạ, cô còn tự nói rằng chỉ đọc truyện thanh xuân vườn trường tươi mát mà thôi.

Thế mà vì sao hết lần này tới lần khác đều bị Tiết Đề Tiệp phát hiện!

Trời muốn diệt cô mà!

Tiết Đề Tiệp biếng nhác tựa trên cây rồi khoanh tay lại, sau đó liếc nhìn cô: "Chẳng lẽ cậu còn muốn tôi kể lại nội dung trong đó một lần?"

Dù cô có mặt dày dám nghe thì cậu cũng không kể lại một cách thoải mái được đâu.

Thẩm Tịch cắn răng nhìn cậu: "Cậu muốn bao nhiêu?"

"Cái gì?"

"Phí bịt miệng, cậu muốn bao nhiêu!"

Thẩm Tịch hít sâu một hơi rồi cố nén đau lòng mà nói: "Nhiều nhất là 200."

Cô đã dùng hơn nửa số tiền tiêu vặt để mua một quyển truyện rồi, số còn lại định tiết kiệm để mua quyển tái bản, mà bây giờ chỉ có thể nhịn đau nhịn xót thôi.

Tiết Đề Tiệp cười nhạo: "Nhắc đến tiền lại càng dung tục."

Thẩm Tịch ôm ngực: "Cậu muốn lợi dụng chuyện này để quy tắc ngầm tôi hả? Không có cửa đâu!"

Cô dùng một lát rồi vươn tay ra chỗ cậu, dáng vẻ còn như khăng khải chịu chết: "Nhiều nhất là nắm tay nhỏ thôi."

Tiết Đề Tiệp: "..."

Tiết Đề Tiệp vẫn mặt không đổi nhìn cô: "Đừng dùng IQ của cậu phỏng đoán ý nghĩ của tôi, càng đừng dùng tư tưởng ô uế của cậu làm ô nhiễm tâm hồn thuần khiết của tôi."

Thẩm Tịch tức giận lườm cậu nhưng vẫn không dám nói gì.

Tiết Đề Tiệp lại nói thêm: "Để tôi không nói thì cũng được thôi, chúng ta giao dịch đi."

"Giao dịch gì?"

"Nộp hết chỗ truyện kiểu kia của cậu cho tôi, lúc nào điểm toán lên được 120 thì trả cho cậu."

Tiết Đề Tiệp cười như không cười nhìn cô: "Thấy tôi đối tốt với cậu không, không giây phút nào là không nghĩ đến việc học của cậu còn gì."

Mí mắt Thẩm Tịch giật giật điên cuồng, cô kích động gào lên: "120? Mới một kì mà bắt tôi tăng 30 điểm, cậu muốn tôi đi châu trời chắc!"

"31-35 điểm mới đúng..." Tiết Đề Tiệp chậm rãi uốn nắn cô: "Điểm Toán của cậu vẫn chưa đạt chuẩn."

Thẩm Tịch: "..."

Cô sẽ bất chấp tất cả vì danh tiếng, vì truyện, vì truyện tái bản!

Thẩm Tịch bình phục lại cảm xúc rồi chăm chú nhìn cậu, sau đó trầm giọng nói: "Được, 11 giờ tối nay tới sảnh lớn dưới nhà tôi lấy truyện."

Cô hung dữ nói: "Nhớ kỹ lời hôm nay của cậu đấy!"

Tiết Đề Tiệp nhún mày: "Đương nhiên, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy (1)."

(1) Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy: Một lời quân tử nói ra, bốn ngựa không đuổi kịp.

Hừ! Cậu mà là quân tử nổi gì, cậu là đồ tiểu nhân đắc chí!

Thẩm Tịch mắng thầm một câu trong lòng như thế.

Cô vừa xoay người định đi thì bị người phía sau gọi lại: "Thẩm Tịch."

Thẩm Tịch dừng bước rồi xoay người, tức giận hỏi: "Lại làm sao nữa?"

Tiết Diễm cười trầm thấp ra tiếng bởi dáng vẻ tức giận của cô rất giống mèo con xù lông.

Giọng thiếu niên trong sáng, lại không mất đi vẻ phần chần như con gió nhẹ mùa hạ thấm vào tim gan vậy.

Cậu chậm rãi nói: "Vừa rồi cậu bảo tôi muốn quy tắc ngầm cậu còn gì? Quy tắc ngầm thì cũng thôi đi... Nhưng Nhà Thờ Đức Bà Paris thiếu người rung chuông đấy, cậu có thể đi thử xem."

*

Thẩm Tịch nghe xong thì sững sốt vì không hiểu ý câu sau của Tiết Diễm là gì.

Cô không nói gì bởi lúc ấy cậu đứng cười dưới tàng cây trông rất đẹp, cảnh tượng ấy tạm thời mê hoặc khiến đầu óc cô đứng hình mất mấy giây mà không kịp phản ứng lại.

Đến lúc cô kịp phản ứng lại thì đã là buổi tối lúc tắm rửa xong, chuẩn bị lên giường đi ngủ rồi.

Thẩm Tịch giật mình rồi nhảy dựng lên trên giường, cô bật đèn rồi giận tới nghiêng răng.

Cậu ta! Tiết Đê Tiệp đúng là đê tiện mà, dám nói đùa chê cô xấu! (2)

(2) Thằng Gù Ở Nhà Thờ Đức Bà Paris là một bộ phim chuyển thể được lấy ý tưởng từ tiểu thuyết nổi tiếng Nhà Thờ Đức Bà Paris của văn hào Pháp Victor Hugo. Bộ phim kể về một cậu bé được đặt tên là Quasimodo, nghĩa là "Quái dị", mà 20 năm sau, Quasimodo trở thành người rung chuông trong nhà thờ Đức Bà, nhưng anh lại bị cấm ra ngoài về vẻ ngoài xấu xí của mình. (Diễm nói nhà Thờ Đức Bà Paris thiếu người rung chuông, Tịch có thể đến thử, ý là chê Tịch xấu.)

Cô thở phì phì rồi bò dậy từ trên giường. Bây giờ không có truyện sắc để giải buồn, lòng Thẩm Tịch lại càng đau khổ hơn.

Sao cô lại ngồi trước một người lòng hạ hiềm độc thế không biết!

Thử xem Giang Diệc Đường người ta đã ưu tú, đẹp trai lại còn dịu dàng thế kia...

Vừa nghĩ tới Giang Diệc Đường, Thẩm Tịch lại bất giác liếc trộm điện thoại đang sạc pin ngay ngắn trên bàn học.

Cô do dự mãi, cuối cùng vẫn bò xuống giường lấy điện thoại rồi lại bò lên giường. Thẩm Tịch dựa ở đầu giường rồi gửi một tin nhắn WeChat cho Giang Diệc Đường.

Lúc đó Tiết Diễm đang đồ thùng đồ đựng đồ lật vật dưới giường ra rồi xếp một chồng "Địa Danh Thế Giới" kia vào.

Cậu ngắm nghía mãi xem làm thế nào để nhét thêm được một quyển nữa, cuối cùng Tiết Diễm chép một tiếng rồi nhìn quanh phòng, sau đó ném quyển sách đó vào ngăn kéo bàn học.

Cuối cùng cũng được ngồi xuống, cậu nhìn thoáng qua điện thoại đang nhấp nháy đèn không ngừng thì hơi bức bối rồi đi tới xem thử.

【 Hôm nay bị người ta bắt nạt, muốn khóc chết đi được QAQ 】

Đầu lông mày đang nhíu lại của cậu bỗng giãn ra, khóe môi cũng lơ đãng tạo thành đường cong.

Tiết Diễm ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ, bên đối diện đúng là đang sáng đèn, hôm nay cũng không thả rèm xuống nữa.

Có lẽ là đã quên.

Cậu nghĩ hai giây rồi trả lời.

【 Sao thế? 】

Chưa đến mấy giây đối phương đã trả lời ngay như thể soạn sẵn tin nhắn rồi chỉ chờ được hỏi câu này vậy.

【 Bị một nam sinh lớp tôi bắt nạt, cũng là người lần trước hại cậu bị Coca phun vào người ấy. 】

Thẩm Tịch gửi xong tin này thì cười gian hai tiếng.

Cô cố ý nhắc lại vụ Coca kia đó.

Trước là để bôi xấu Tiết Diễm, sau là để tăng độ thiện cảm với Giang Diệc Đường, sau đó cô mới tỏ khổ với Giang Diệc Đường tiếp được.

Ai ngờ đối phương lại không trả lời như bình thường mà nói:

【 Tiết Diễm à? Con người Tiết Diễm tốt lắm, có phải cậu hiểu làm gì cậu ấy không? 】

Hừ! Con người tốt cái con khi!

Hiểu làm? Hiểu làm lớn chứ còn gì!

Cô vẫn luôn trông mặt mà bắt hình dong, nhưng tới khi gặp cậu, cô mới biết đôi khi mặt mũi một người cũng tỉ lệ thuận với độ cay nghiệt của họ.

Hiểu làm lớn nhất của cô với Tiết Diễm chính là cho rằng mặt mũi và lòng dạ cậu sạch sẽ như nhau.

Thẩm Tịch điên cuồng chửi bới trong lòng, nhưng lời đánh ra lại là một thế giới khác.

【 Tôi có hiểu làm gì cậu ấy đâu, chẳng qua tôi thấy cậu ấy vẫn luôn ngửa mặt tôi thôi QAQ 】

【 Tôi thấy tôi gặp cậu ấy sẽ như nước với lửa, Thẩm Tịch sẽ biến thành "Thẩm" Tịch rồi chỉ còn nửa cái mạng thôi ㄗ____ㄗ... 】(3)

(3) Họ Thẩm Tịch là chữ [沈 - shěn] thuộc bộ thủy, còn tên Diễm [焔 - yàn] nghĩa là lửa, thế nên Tịch mới nói gặp Diễm như nước gặp lửa. Mà gặp xong thì trở thành "Thẩm" Tịch - ㄗ ㄗ chỉ còn lại nửa cái mạng tức là bạn Tịch vứt đi một nửa số nét trong chữ Thẩm- 沈 để thành ㄗ, thể hiện sự đáng thương của mình khi gặp Diễm.

Ai da, hình tượng sinh động quá nhỉ.

Sau khi thấy câu này, Tiết Diễm không nhịn được mà cười thành tiếng.

Đúng là bát tự của bọn họ không hợp thật, nước và lửa không thể dung hòa.

【 Thế hôm nay cậu ấy bắt nạt cậu thế nào? 】

Vấn đề này thế mà lại làm khó Thẩm Tịch.

Cô không thể nói mình lên đọc truyện sắc rồi bị Tiết Diễm phát hiện, sau đó cậu tịch thu truyện của cô và dùng thành tích Toán để trao đổi được?

Thẩm Tịch cắn môi rồi nhúu mày suy nghĩ, sau đó đầu bỗng lóe lên một ý.

Có rồi!

【 Cậu ta lên đọc tâm sự của tôi, tổn thương giấc mơ của thiếu nữ của tôi. 】

Tin này gửi đi xong thì không nhận được trả lời nhanh như trước nữa.

Thẩm Tịch hơi ngần ra, chẳng lẽ Giang nam thần thấy phiền vì muộn thế này rồi cô còn tìm cậu ấy tố khổ, sau đó không muốn để ý đến cô nữa à?

Chuyện này rất khó lường.

Thế là hôm nay mất cả chì lẫn chài hay sao.

Mà lúc này "Giang nam thần" khiến Thẩm Tịch không yên đang tìm khăn giấy lau nước trên màn hình di động.

Vì cậu đã phun nước khi thấy mấy chữ "giấc mơ thiếu nữ" kia.

Tiết Diễm ho tới mấy lần, cậu uống ngụm nước nữa mới nuốt trôi khí nghẹn ở yết hầu xuống.

Cậu nhìn căn phòng đối diện rồi không nhịn được cười ha ha hai tiếng.

Thiếu nữ à, khẩu vị giấc mơ của cậu cũng nặng quá đó.

【 Thử thay đổi góc độ suy nghĩ xem, có lẽ cậu ấy cũng vì tốt cho cậu thôi. Cậu thử đứng trên góc độ của cậu ấy mà suy xét xem. 】

Mãi mới chờ được tin nhắn mà cuối cùng vẫn nói về Tiết Diễm.

Thẩm Tịch sợ một lần nói chuyện quá lâu sẽ khiến Giang nam thần mất kiên nhẫn với mình nên dù có không phục cũng phải nhịn lại.

【 Ủ ừ, tôi hiểu rồi. Làm phiền bạn học Giang rồi, ngủ ngon ovo 】

Thẩm Tịch cũng buồn ngủ từ đầu rồi, vì thế cô không định chờ đối phương trả lời mà để điện thoại xuống luôn, chuẩn bị đi ngủ. Nhưng không ngờ lại nhận được một tin nữa của đối phương.

【 Tôi ngủ nhớ đóng chặt cửa, ngủ ngon. 】

Cô bắt giác đưa mắt nhìn cửa sổ thì phát hiện vẫn chưa tháo rèm cửa xuống.

Ở đây có thể nhìn thấy phòng đối diện của tòa nhà bên kia nên không tốt cho việc bảo vệ riêng tư chút nào.

Thẩm Tịch vội bỏ xuống tháo rèm, sau đó mới bò lên giường lần nữa để đi ngủ.

Giang nam thần tốt quá đi, lại còn quan tâm đến mức này nữa chứ, đúng là càng ngày càng thích mà ($\geq v \leq$).

Trước khi Thẩm Tịch ngủ đã nghĩ như vậy.

*

Thẩm Tịch nghĩ nam thần đã mở miệng rồi, dù cô có không bằng lòng cũng nên thử xem thế nào.

Cô muốn thử qua lại với Tiết Đề Tiễn, à không, là muốn chung sống hòa bình với Tiết Diễm.

Trước khi vào giờ học đã có rất nhiều học sinh tự giác ngồi đọc bài từ sớm rồi, giọng của họ còn rất to như sợ người khác không biết họ đang "tráng miệng" buổi sáng vậy.

Thẩm Tịch xoay người rồi rút một lon Coca từ trong túi ra, sau đó để lên trên bàn của Tiết Diễm, nhưng cô lại nhận về ánh mắt khó hiểu của đối phương.

Cô hơi mất tự nhiên mà ho khan một cái: "Chúng ta làm hòa đi."

Cô dừng một chút rồi bổ sung: "Lon Coca này không sao cả, tôi lấy nhân cách ra đảm bảo đó."

Tiết Diễm nhìn cô rồi hỏi lại: "Chúng ta có cãi nhau à?"

Thẩm Tịch không có kiên nhẫn tán dóc nhiều với cậu vì thế cô nói cực nhanh: "Tóm lại là tôi định trừ cậu một tí, mà cậu cũng bắt nạt tôi nhiều lần, hai chúng ta cũng coi như hòa nhau. Về sau cậu đi đường cậu, tôi đi đường tôi, chúng ta không liên quan gì đến nhau nữa."

Tiết Diễm "ồ" một tiếng thật dài.

Cậu rất ngạc nhiên, hơn nữa còn cực vui mừng khi thấy Thẩm Tịch đột nhiên tới cầu hòa.

Nhưng cậu đột nhiên lại đổi ý khi thấy cô gấp gấp gấp gấp muốn gạt mình qua một bên.

Cảm giác này như thú cưng bản thân luôn chơi đùa đột nhiên quay lại nói với cậu rằng: "Này, tôi có chủ nhân nhỏ khác rồi, tôi không chơi với cậu nữa đâu."

Bản thân cậu còn chưa chơi chán, sao có thể cam tâm tặng cho người khác đây?

Tiết Diễm để tay lên bàn, cả người cũng nghiêng về phía trước để đối mặt với Thẩm Tịch.

Thẩm Tịch hơi sùng sốt vì đột nhiên cậu tới gần, sau đó cũng chợt vô thức nhìn vào đôi mắt đen thâm thúy của cậu.

Một giây sau, cô nghe thấy cậu đè giọng rồi chậm rãi hỏi: "Nhưng tôi bị cậu nhìn thấy hết rồi, chuyện này hòa kiểu gì đây?"

Hết chương 6.

Lời của tác giả:

Thẩm Tịch: Thật ra vẫn chưa thấy một chỗ:)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngoan ghê :)

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

"Kít kít ——" Chiếc ghế vạch xuống mặt đất những tiếng chói tai, dù đang ở trong phòng học ồn ào nhưng cũng cao vút tới dị thường.

Mặt nữ sinh thoát đỏ thoát trắng, mà không biết là do xấu hổ hay tức giận.

"Cậu, cậu..."

Cô duỗi ngón tay ra rồi tức giận nhìn cậu chăm chăm trong ánh mắt kinh ngạc của cả lớp: "Cậu nộp bài tập Văn cho tôi!"

Thẩm Tịch lại nghiêng đầu sang chỗ khác rồi lớn tiếng nói với cả lớp: "Các tổ trưởng thu đủ bài tập trước giờ tự học rồi để ở đây, nếu không nộp thì tự nộp ở chỗ cô Đồng đi."

Cô nói xong thì quay lại chỗ ngồi của mình.

Thẩm Tịch không để ý tới lời phàn nàn của người khác mà che vành tai đang đỏ lên của mình, sau đó đọc bài thật to: "Ôi, nguy hiểm thay, cao thay! Tầm Tùng và Ngư Phù, dựng nước biết bao mệt mỏi..." (1)

(1) Đây là những câu thơ trong bài Thực Đạo Nan của nhà thơ đời Đường – Lý Bạch.

Mới đọc được hai câu, bả vai cô bỗng bị người phía sau đập hai phát.

Thẩm Tịch xoay người lại rồi tức giận nói: "Làm sao!"

Tiết Diễm ngồi phía sau đặt một tập vở lên bàn rồi chậm rãi nói: "Nộp bài tập."

Thẩm Tịch gần như đã cướp lấy vở sau đó quay phắt người đi, nhưng lại bị người phía sau chọc chọc vào vai.

"Cậu còn muốn gì nữa?" Giọng cô không kiềm được nữa mà như một giây sau sẽ bộc phát.

Có điều biểu cảm của Tiết Diễm vẫn bình tĩnh như cũ, cậu chỉ chỉ vào tập vở Thẩm Tịch mới cướp đi rồi bình thản nói: "Ý tôi nói là nộp bài tập Toán."

Thẩm Tịch: "..."

Thôi xong, quên mất bài tập Toán.

Chờ đã, Toán có bài tập từ lúc nào thế?

Thẩm Tịch cắn môi rồi liếc nhìn cậu thật nhanh, sau đó nói với giọng ỉu xiu: "Lát nữa tôi tự đi nộp."

Tiết Diễm thấy vẻ chột dạ này của Thẩm Tịch thì đoán ngay được suy nghĩ trong lòng cô.

Lát nữa tự đi nộp, đồng nghĩa với chép xong rồi đi nộp.

Cậu không đùa cô nữa mà lấy sách ra chỉ bài tập cho cô, vừa chỉ còn vừa nói: "Đừng có mà chép, tự làm đi, không hiểu thì hỏi tôi."

Chưa đợi cô phản đối, cậu đã bổ sung thêm một câu: "Đừng quên quyển 'Địa Danh Thế Giới' của cậu vẫn còn ở chỗ tôi."

"... Biết rồi."

*

Giữa tiết học mỗi tuần, trường học sẽ tiến hành nghi thức kéo cờ như thường lệ.

Nhóm học sinh mặc đồng phục màu trắng và lam đứng trên sân vận động dưới ánh mặt trời chói chang, mỗi người họ bị phơi ở đó như củ cải trắng vậy.

Con gái và con trai các lớp chia thành mỗi tốp theo lệ cũ.

Quốc ca vang lên, lá cờ đỏ chậm rãi mà kiên định hướng lên cao rồi tung bay cùng gió.

Tiếng nhạc vừa dứt, thầy chủ nhiệm lại dùng loa tổng mà thao thao bất tuyệt bằng giọng phổ thông không chuẩn của mình.

"Các em, một kỳ học mới 'nại' bắt đầu, các em cũng phải nghênh đón một hành trình mới. Hi vọng các em có thể cố gắng học tập và 'loi theo' tinh thần của trường Nhất Trung chúng ta trong 'một lăm lăm'..."

Trình Hạ ghé vào vai Thẩm Tịch cười tới sấp diên: "Mỗi lần nghe thầy chủ nhiệm nói lại là một lần giải trí."

Không phân biệt được "L" với "N", không phân biệt được "ao" với "ou", không phân biệt được "H" với "F", không phân biệt được âm ngang và âm uốn lưỡi, những từ khi nói hay đọc sai nhất định sẽ không đọc đúng, mà những từ không dễ đọc sai cũng sẽ không đọc được, có thể nói là rất khủng khiếp.

Thẩm Tịch gật đầu: "Mỗi lần nghe chủ nhiệm nói, tớ lại thấy môn Toán của mình có thể vớt vát được một tí."

"Thôi đi." Trình Hạ hứ một tiếng: "Lão Đinh cũng tuyệt vọng với môn Toán của cậu nữa là."

Thẩm Tịch bĩu môi: "Cậu cứ chờ xem, điểm Toán của tớ nhất định sẽ cao lên."

Vì quyền truyện của cô, vì không phải ngồi trước Tiết Diễm nữa, cô có treo cổ lên xà nhà tự tử, đục vách tường bán thân cầu vịnh cũng phải nâng điểm Toán lên bằng được.

Chờ đã, bán thân cầu vịnh là cái gì?

Trình Hạ chép miệng: "Cũng phải, có đại biểu Toán kèm cặp như thế, cậu không muốn tiến bộ cũng không được."

Cô ấy nắm lấy vai Thẩm Tịch rồi oán hận tới nghiêng rặng: "Sao cậu lại được Tiết Diễm dạy kèm thế hả?"

Thẩm Tịch tỏ vẻ thâm trầm mà sờ cằm mình: "Chắc là vì tớ xinh như hoa?"

"Cút."

"Đề ý từ ngữ của cậu đó, ghen tị sẽ khiến cậu xấu xí."

"..."

Ngoài miệng Thẩm Tịch đắc ý với Trình Hạ là thế, nhưng chỉ có cô mới biết mình bị Tiết Đề Tiễn hủy hoại đến đâu thế nào.

Thẩm Tịch liếc nhìn Tiết Diễm đứng phía trước thì thấy cậu đã mặc quần áo đồng phục mới, chiếc áo màu trắng ngắn tay khá dễ thấy khi đứng giữa một rừng đồng phục đã mặc hai năm.

Cậu đứng nghiêm, đồng phục thùng thình mặc trên người không mang vẻ lỏng lẻo rệu rã mà càng tôn lên dáng người dong dong của cậu.

Ánh nắng tùy ý tỏa xuống khiến da thịt trắng nõn của cậu càng như sứ trắng, lại có phần trong suốt.

Yêu nghiệt!

Thẩm Tịch thầm phi nhỏ một câu như thế trong lòng.

Dường như cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình nên Tiết Diễm hơi nghiêng đầu và đánh mắt nhìn về phía cô.

Khóe miệng cậu nhếch lên một độ cung nhỏ, ngay sau đó cậu làm khẩu hình miệng ——

Đồ đàn.

Thẩm Tịch: "..."

Đột nhiên muốn đánh người.

*

Giang Diệc Đường thấy rõ là tâm trạng gần đây của Đại Ma Vương không tồi chút nào. Cậu ấy cảm giác việc này có liên quan đến thiên thần nhỏ của lớp 2.

Thiên thần nhỏ là "tên thân mật" cậu ấy đặt cho Thẩm Tịch.

Thẩm Tịch lấy mình làm mẫu rồi giải cứu cậu khỏi nanh vuốt của Đại Ma Vương, xả thân bỏ mình như thế chẳng phải thiên thần nhỏ thì là gì?

Giang Diệc Đường ném cú cuối cùng xong rồi ngồi lê trên mặt đất, sau đó xua xua tay: "Không chơi nữa, nghỉ một lát đã."

Tiết Diễm cầm chai nước khoáng mà ngửa đầu uống một ngụm, tiếp đó cũng ngồi xuống bên cạnh cậu ấy.

Giang Diệc Đường dùng chai nước khoáng chọc chọc cậu rồi cười ha hả: "Gần đây thoải mái lắm à?"

Tiết Diễm lạnh nhạt mở miệng: "Ý cậu hỏi cái gì?"

"Đương nhiên là..."

Giang Diệc Đường bỗng nhớ đến chuyện gì nên mở to mắt nhìn cậu rồi hoảng sợ: "Mẹ nó, thế là thế nào? Chẳng lẽ ngoài tinh thần ra còn cả thể xác thoải mái nữa à?"

Tiết Diễm liếc mắt nhìn cậu ấy: "Đi tẩy ngay đầu óc không sạch sẽ của cậu đi, có khi cậu nên thử vài anh uy mãnh xem."

Giang Diệc Đường: "..."

Đau lòng cho cậu quá mà.

Giang Diệc Đường nghĩ đẳng cấp của Ma Vương quá cao, cậu phải từ từ đã. Phải chờ thiên thần nhỏ thanh lọc trái tim đầy nọc độc của Ma Vương mới được. Chỉ có thiên thần nhỏ đáng yêu mềm mại mới cảm hóa được Đại Ma Vương thôi.

Mà lúc này, một tiếng gầm giận dữ bỗng truyền tới từ một sân bóng rổ khác.

"Từ độc thân —— "

Tiếng quát này có thể sánh với lúc Châu Tinh Trì để tóc xoăn, ngâm lấy điều thuốc rồi gào lên đòi tiền thuê nhà trong bộ phim kia.

Thẩm Tịch hồn hã hồn hển chạy đến trước mặt Từ Hạo, sau đó vung cặp sách màu đen lên người cậu ấy: "Này! Anh nghĩ hay nhỉ, vừa tan học đã chạy đến đây chơi bóng, còn bắt chị đây dọn đồ hộ."

Cô đá một phát vào bắp chân Từ Hạo khiến cậu ấy kêu lên vì đau.

Từ Hạo xoay người che bắp chân: "Chỉ dọn sách vở thôi mà? Ra tay nặng thế, định giết chồng à."

Thẩm Tịch nghe được lại đá một phát nữa vào bắp chân còn lại của cậu ấy.

"Chồng em gái anh! Anh có gan thì nói với mẹ em như thế đi, xem bà ấy có đưa anh sang Đức phẫu thuật thẩm mỹ không."

Từ Hạo miệng lưỡi trơn tru cãi lại cô: "Em chả là em gái anh thì là gì. Em gái, gọi anh Từ đi."

"Anh cút đi."

Nhóm nam sinh ở chỗ chơi bóng bên cạnh lại gần rồi cười: "Ai da, Hao Từ, bạn gái quản chặt thế." (2)

(2) Tên Từ Hạo là từ [耗 – hào] đồng âm với từ Hao [昊 – hào], Hạo Từ bị gọi lái đi thành Hao Từ, mà Hao Từ là con chuột.

Thẩm Tịch hừ một tiếng khinh miệt: "Anh ấy là anh họ tôi!"

Lúc này Từ Hạo rất đắc ý, cậu ấy hát cầm rồi hừ mũi: "Gọi anh đây rồi còn gì? Em gái của anh."

Thẩm Tịch cười lạnh một tiếng rồi dừ dừ đáp Từ Hạo phát nữa. Trong lúc cậu ấy kêu rên đau đớn thì hung ác nói: "Anh giỏi thì cứ đắc ý đi."

Cô nói xong đã đeo cặp đi trước.

Từ Hạo vội nhặt cặp sách lên rồi chào bạn bè một tiếng, sau đó vội vã khắp khiêng đuổi theo, nhưng thiếu đòn mà rêu rao với Thẩm Tịch ở phía trước: "Này em gái, chờ anh của em đã nào!"

Giang Diệc Đường nhìn từ xa mà tròn mắt há mồm.

Em gái cục súc điên cuồng này là ai thế?

Thiên thần nhỏ của cậu ấy không phải là em gái dịu dàng, dễ thương à?

Đột nhiên Giang Diệc Đường thấy khí áp bên người giảm xuống, vì thế cậu ấy bất giác nhìn sang phía Tiết Diễm.

Mặt Tiết Diễm vẫn không có biểu cảm gì, chỉ là cậu mới vặn nắp bình nước và uống một hơi cạn sạch, tiếp đó đứng phắt dậy ném lại một câu "Về nhà đây" rồi đeo cặp sách về mà không quay lại.

Giang Diệc Đường vẫn ngồi nguyên tại chỗ, cậu ấy trầm nghĩ không ổn rồi. Dù không nghe thấy hai người kia nói gì, nhưng xem kiểu tương tác qua lại của Thẩm Tịch và nam sinh kia thì cảm tình của hai người chắc chắn không thuần túy đâu.

Chuyện này thật khó lường.

Cậu ấy vất vả lắm mới tìm được thiên thần nhỏ, chắc không biến thành bướm bướm bay về phía nam sinh khác đâu nhỉ?

*

Không hiểu sao trong lòng Thẩm Tịch lại thấy hơi e sợ. Cô mở cửa sổ ra rồi lại đóng lại, sau đó buông rèm đã buộc xuống rồi mà vẫn luôn thấy là lạ ở điểm nào đó.

Có điều chuyện là lạ này đã nhanh chóng bị việc khác lấp mắt.

Thắm Tịch bò lên giường rồi nâng hai chân dính sát vào vách tường, cô vừa thực hiện động tác chân thon gọn vừa soạn tin nhắn cho Giang nam thần.

【Bạn học Giang, tôi nghe lời cậu chung sống hòa thuận với Tiết Diễm rồi đấy ovo】

Hòa thuận cái con khi.

Thắm Tịch vừa nhắn gửi tin nhắn vừa liếc mắt. Nếu cô có thể chung sống hòa thuận với Tiết Đề Tiễn, chắc heo cũng leo cây được rồi.

Lúc đó Tiết Diễm đã tắm xong, cậu đang nằm trên giường nghe nhạc và đọc sách. Bỗng nghe được âm tin nhắn WeChat, cậu liếc nhìn rồi lại không để ý tới nữa.

Mà chỉ thế thôi đã là đau khổ với Thắm Tịch lắm rồi.

Nửa ngày không được nam thần trả lời, cô đã bắt đầu rơi vào vòng suy nghĩ tuần hoàn vô hạn.

Sao nam thần không trả lời tin nhắn?

Có phải cậu ấy không muốn để ý đến mình nữa rồi không?

Nhưng mà lần trước nói chuyện ôn lành mà?

Không lẽ cậu ấy có em gái mới?

Có em gái khác xin nick WeChat của nam thần á!

Nam thần, cậu không thể đều giả như thế được!

Thắm Tịch ở bên này đã nghĩ từ "nam thần có em gái mới" đến "làm thế nào để tóm được tiểu yêu tinh tình địch kia". Mà Tiết Diễm lại nhìn dòng thứ 5 đoạn thứ 1 trang 56 của sách 20 phút rồi.

Khúc dương cầm phát ra từ tai nghe giờ phút này cũng trở nên đáng ghét đến mất kiên nhẫn. Cậu giật một bên tai nghe xuống rồi rũ mắt nhìn điện thoại.

Ngón tay Tiết Diễm dừng trên giao diện nghe nhạc một lúc lâu, cuối cùng vẫn nhấn mở mục tin nhắn ở cột ứng dụng.

Khi nhìn thấy nội dung tin nhắn kia, cậu lại phì cười một tiếng.

Thì ra đây là nguyên nhân cô đột nhiên đưa Coca cầu hòa.

【Chung sống hòa thuận thật à? Ngoan ghê:~】

Sau khi thấy câu nói phía trước, lòng Thắm Tịch run lên hai lần vì chột dạ. Nhưng khi nhìn thấy hai chữ phía sau, cả chột dạ và trách móc lâu không trả lời tin nhắn đã tan thành mây khói.

Giọng điệu cung chiều này, lại còn nụ cười hòa nhã này nữa! Làm gì có ai được nam thần đãi ngộ thế này cơ chứ!

Thắm Tịch ôm điện thoại lăn lộn trên giường rồi cười ha ha thành tiếng.

Sau đó cô sợ bà Thắm nghe được nên lại vội vàng che miệng rồi hạ giọng cười trộm.

Cô nhân cơ hội tỏ vẻ dễ thương.

【Hôm nay bị đồ ngốc bắt nạt, tức giận 〰^〰】

Trước khi gửi đi, Thắm Tịch nghĩ lại rồi đổi "đồ ngốc" thành "anh họ ngốc".

Trước mặt nam thần, cô phải nhu mì, nhu mì, rồi lại nhu mì.

Lần này đối phương lại trả lời rất nhanh.

【Sao anh ấy lại bắt nạt cậu?】

【Anh ấy bắt tôi dọn cặp sách cho, bản thân lại đi chơi bóng rổ qaq】

【Đừng khóc, xoa xoa.】

Thẩm Tịch nhìn thấy tin này thì không nhận được nữa mà trốn vào trong chăn cười trộm.

Nam thần dịu dàng quá đi! Cô muốn đắm chìm!

Không, cô đắm chìm mất rồi.

Mà ở căn phòng đối diện nào đó ——

Tiết Diễm nằm trên giường cũng cong môi cười nhàn nhạt. Độ cong này rất nhỏ nhưng vẫn khiến đèn trong cả phòng như phai mờ.

Cậu lại mở ứng dụng nghe nhạc ra lần nữa, sau đó nhấn mục chia sẻ ở góc trên bên phải và chia sẻ vào vòng bạn bè.

【Ca khúc khiến người ta vui vẻ, ngủ ngon.】

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: "Mẹ! Con -- Không -- muốn -- biến -- thành -- heo -- đầu!"

Tác giả: Chước Dạ

Biên tập: Bột

Hai ngày tốt đẹp nhất trong tuần chính là thứ Bảy và Chủ Nhật. Chỉ cần nghỉ một tuần bận rộn và dài đằng đẳng có hai ngày được thả lỏng tâm trạng và hưởng thụ cuộc sống như thế thôi đã thấy tuyệt vời lắm rồi.

Nhưng trường Nhất Trung không tồn tại thứ gọi là cuối tuần.

Mỗi tuần chỉ có mấy tiếng ngắn ngủi tới đáng thương vào chiều Chủ Nhật để các học sinh đánh một giấc thật ngon thôi.

Nếu bạn thật sự nghĩ như thế thì quá ngây thơ rồi đấy.

Thường thì lúc này sẽ được thầy giáo không phúc hậu tận dụng triệt để dạy các tiết phụ đạo.

Gọi bằng tên hay ho thì là lớp tự nguyện, nhưng thật ra mấy bay nhỏ của thầy sẽ bay từ chương một đến chương ba của sách giáo khoa.

Không học một tiếng sẽ lờ mờ cả tháng.

Không đến học một lần sẽ hối hận cả đời.

Vì thế ngày nghỉ lại càng đáng giá trong cuộc sống lớp 12 đầy gấp rút này.

Hãy để các học sinh có thể buông lỏng sau một tháng học hành khần trương, để các em tận hưởng hạnh phúc được nằm trên giường vào lúc 8 giờ sáng, và nếu được hưởng thụ một bữa cơm trưa thoải mái mà không gập bà di run tay, không có "Battle Royale" (1) thì thật thỏa mãn biết bao.

(1) *Battle Royale (Cuộc Chiến Sinh Tử)*: là một bộ phim của Nhật Bản sản xuất năm 2000, được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của tác giả Koushun Takami.

Hiệu trưởng nói: Em nghĩ hay lắm.

Trường Nhất Trung rất đặc sắc, sau khi nghỉ xong sẽ phải kiểm tra và thi: Kiểm tra nhỏ, thi học kỳ, thi hàng tháng, thi chung, thi thử.

Chỉ có bạn không ngờ tới, chứ không có chuyện các thầy cô không bố trí được.

Vì thế gọi bằng tên đẹp để thi là kết hợp học tập và nghỉ ngơi, nhưng dịch ra sẽ là thế này: Các em không chịu học hành trong lúc nghỉ thì đợi ăn "dưa hấu" cho bài thi rồi về nhà ăn chờ roi trúc đi!

Phía trên là phân tích hoàn mỹ của Thẩm Tịch về điểm đặc sắc của trường Nhất Trung.

Cô ngồi ở phía trước rồi mở cặp sách và đưa mắt nhìn nhau với đồng sách giáo khoa một lúc lâu, cuối cùng lại vẫn quyết định mang hết về.

Dù lần nào mang về sách cũng y nguyên, lần nào cặp sách nặng trĩu cũng bị vứt vào chỗ hẻo lánh, đến khóa cặp cũng chẳng buồn kéo ra nhưng trước khi nghỉ, cô vẫn sẽ luôn trân trọng mà nhét từng quyển sách giáo khoa vào cặp, không nỡ bỏ lại dù chỉ một quyển.

Nhờ đâu về nhà mình cần đọc sách thì làm thế nào?

Cô nghĩ như vậy.

Có điều cái "nhờ đâu" này chưa từng xảy ra.

Ảo giác của học sinh lớp 12 chính là:

Thầy cô sẽ quên giao bài tập.

Sau lần thi này mình nhất định sẽ hối cải để trở thành một người mới.

Sau khi về nhà nghỉ, mình nhất định sẽ học hành chăm chỉ.

Khó lắm mới nhồi nót đồng văn phòng phẩm vào chỗ hổng cuối cùng thì lại không kéo nổi khóa vào.

Thắm Tịch xóc xóc lại cặp sách, sau đó lúc đeo lên lưng thì suýt bị đè tới khuỷu xuống đất.

Đậu xanh rau má, nặng thế!

Cô nghiêng răng nghiêng lợi đứng lên thì thoáng trông thấy ánh mắt chứa ý cười của Tiết Diễm ở bên dưới.

Thắm Tịch hát hàm rồi lạnh lùng mà cao quý hừ một tiếng.

"Cậu biết bây giờ cậu giống gì không?" Tiết Diễm đột nhiên mở miệng.

Thắm Tịch liếc nhìn cậu: "Cậu muốn nói tôi giống rùa chứ gì? Hừ, dù có là rùa thì sớm muộn gì cũng có một ngày, tôi vượt qua được con thỏ cao ngạo nhà cậu."

Tiết Diễm "ồ" một tiếng: "Thì ra cậu cũng biết chuyện rùa và thỏ chạy thi cơ à, tôi đánh giá thấp cậu thật rồi."

Thắm Tịch đắc ý hừ hừ hai tiếng, sau đó lại thấy không đúng lắm, sao câu này nghe lạ thế?

Lúc cô vẫn còn đang lĩnh hội sự lắt léo của câu nói kia, Tiết Diễm đã thấp giọng cười: "Giống đã điều thật đấy."

Cậu chống cằm rồi cười nhìn cô: "Dung lượng não cũng giống luôn."

Thắm Tịch: "..."

Ngày nào cũng muốn xiên tên bạn sau một nhát nhưng pháp luật nói không được làm thế!

*

"Thật đấy, tớ thấy nếu còn ngồi gần Tiết Đề Tiện nữa thì sẽ tức thành bệnh tâm thần luôn!" Thắm Tịch cuộn người trên sofa vừa ăn thanh long vừa nấu cháo điện thoại với Trình Hạ.

Nhà Trình Hạ xa trường nên lúc này cô ấy còn đang ngồi trên xe để về nhà.

Có lẽ tiếng trong ô tô bên kia quá to nên âm thanh trong điện thoại cũng ồn ào.

"Tịch của tớ, tớ thấy dù cậu không ngồi gần Tiết Diễm thì cũng chỉ cách bệnh tâm thần một đoạn nữa thôi."

Thắm Tịch không được an ủi còn bị chọc thêm nên càng tức: "Sao cậu lại bênh người ngoài, đồ phản bội trọng sắc khinh bạn!"

"Thôi, xe dừng rồi, đồ phản bội về nhà rồi lại nói chuyện với cậu tiếp." Chưa đợi Thắm Tịch nói thêm câu nào, đầu bên kia đã không chần chừ mà cúp điện thoại mất rồi.

Lúc này đang là giữa buổi chiều, cũng là lúc mặt trời chói chang nhất.

Một tay Trình Hạ cầm ô, một tay khác kéo vali rồi chật vật đi về hướng nhà mình.

Cô ấy chột nhiu mày khi thấy một nhóm người xúm lại ven đường, tuy hơi do dự nhưng cuối cùng Trình Hạ vẫn đi qua xem thử.

Một cụ già đang nằm ở ven đường mà không có ai dám tới đỡ, xem tình hình thì có vẻ như cụ bị cảm nắng rồi.

Trình Hạ bước nhanh đến chỗ ông cụ, cô ấy bỏ vali và ô sang một bên rồi đuổi nhóm người ra: "Mọi người đừng xúm lại, phải để không khí lưu thông nữa, tranh thủ gọi 120 đi!"

Trình Hạ nhanh chóng rút chai nước khoáng của mình ra định xối lên đầu ông cụ để giúp ông ấy hạ nhiệt, nhưng tiếc là nước của cô chỉ còn một ít, vừa đổ xuống đã hết rồi.

Trong lúc gấp rút, Trình Hạ nhìn quanh thì thấy một nam sinh chuẩn bị uống nước ở cách đó không xa.

Mạng người là trên hết, đầu Trình Hạ cũng chỉ muốn cứu người nên cô ấy chạy tới cướp nước của cậu nam sinh kia, sau đó đôi lại được ánh mắt ngạc nhiên của cậu ấy. Trình Hạ mau chóng nói xin lỗi rồi chạy về cạnh ông cụ và xối nước hạ nhiệt giúp ông ấy.

Cuối cùng xe cứu thương cũng tới, tới lúc thấy ông cụ được đưa lên xe rồi, Trình Hạ mới thở ra một hơi.

Thấy nam sinh kia vẫn còn ngẩn người, Trình Hạ mua chai nước mới ở cửa hàng tiện lợi rồi đưa cho cậu ấy: "Lúc này gấp quá nên cướp nước của cậu, xin lỗi nhé."

Cậu nam sinh ngạc nhiên "ồ" một tiếng nhưng vẫn không có phản ứng gì khác.

"Bị dọa sợ à?" Trình Hạ tiện tay vỗ vỗ vào vai cậu ấy, sau đó nhìn thoáng qua thấy cậu ấy cũng mặc đồng phục của Nhất Trung: "O, học đệ à, học tỷ mời cậu ăn kem coi như đền bù nhé."

Mà Thẩm Tịch ở đầu bên kia bị bạn tốt nhà mình cúp điện thoại thì bức không có chỗ xả nên tức giận tới muốn ném điện thoại.

À thôi, điện thoại đắt lắm, ném thì xong đời.

Tóm lại, tháng này cô sẽ không nói chuyện với Tiết Diễm nữa, còn nói nữa sẽ là heo!

Để thể hiện quyết tâm của mình, Thẩm Tịch còn cố tình đăng tin lên vòng bạn bè, sau đó không quên nhắc Trình Hạ vào xem.

Cô ngại vì Giang nam thần cũng có trong vòng bạn bè nên cố gắng sửa lại từ ngữ một chút, tiện thể kết hợp với icon cảm xúc vạn năng nữa.

Như thế sẽ không ảnh hưởng tới hình tượng em gái đáng yêu, mà vẫn thể hiện sự phẫn nộ và quyết tâm không để ý đến Tiết Diễm của cô.

Mà đừng nghĩ cô giận tới váng đầu, dù sao thì hai người cũng là bạn trước bạn sau, Tiết Diễm lại là đại biểu Toán, sao có thể không nói chuyện mãi được? Vì thế cô mới cho thêm tiền tố: Tháng này.

Quên mất chưa nói, hai ngày nữa là hết tháng này rồi.

Tin vừa đăng lên vòng bạn bè, không bao lâu sau Thẩm Tịch đã nhận được không ít lời hỏi thăm đầy "thiện ý".

Ví dụ như Trình Hạ bị cô nhắc nhở: Ngồi chờ heo đột biến)

Lại ví dụ như Từ Hạo: Ha ha ha em gái anh biến thành heo gì thế, bây giờ thịt heo không đáng tiền đâu.

Lại ví dụ như... Giang nam thần: Đừng nghĩ quần.

Thẩm Tịch: "..."

Thẩm Tịch:???

*

Tiết Diễm bỏ điện thoại xuống rồi cười thầm.

E là đồ đàn này vẫn không biết mình đang tự đào hố chôn mình đâu.

Còn nhảy hố đến là vui nữa.

Một tiếng trước ——

Tiết Diễm vừa về đến nhà đã thấy một người phụ nữ ngồi trên sofa ở phòng khách nhà mình.

Cậu hơi sững sốt, sau đó lập tức lễ phép chào một tiếng: "Di Thẩm."

Người tới chính là Thẩm Trân, mẹ của Thẩm Tịch.

Thắm Trân mặt mày hớn hở vẫy vẫy cậu: "Mau lại đây ngồi, đi với mẹ cháu mới nhắc đến cháu đây."

Tiết Diễm vẫn không thích cuộc trò chuyện giữa các bậc phụ huynh, bởi đó chỉ là cuộc ganh đua về thành tích các loại mà thôi. Nhưng vì lịch sự nên cậu vẫn lặng lẽ qua đó ngồi xuống.

Trâu Tinh Thu vừa bê đĩa hoa quả từ phòng bếp ra vừa nói: "Tiết Diễm, đi Thắm muốn nhờ con dạy kèm cho con gái đi ấy, con thấy sao?"

"Là thế này." Thắm Trân vội vàng giải thích: "Đi mới nghe mẹ cháu nói cháu cũng học lớp 12 ở Nhất Trung, thành tích còn rất tốt nữa. Nếu cháu có thời gian rảnh thì đi muốn nhờ cháu dạy thêm Toán cho Thắm Tịch nhà đi. Con bé cái gì cũng tốt cả, có mỗi điểm Toán là thảm hại thôi."

Thắm Trân sợ Tiết Diễm thấy phiền mà ngại từ chối nên bổ sung: "Nếu cháu thấy tốn thời gian mà không đồng ý thì cũng không sao, không cần nể mặt đi đâu, sau này đi lại nghĩ cách tìm thầy dạy kèm tại nhà cho con bé."

Trâu Tinh Thu cũng biết con trai mình trầm mặc ít nói, có thể bớt một câu thì sẽ không nói một câu, cậu thậm chí còn chẳng nói chuyện với nam sinh nữa là dạy kèm nữ sinh.

Nhưng bạn tốt đã nhờ như thế, Trâu Tinh Thu cũng không đành lòng từ chối, lại càng không tiện can thiệp vào quyết định của Tiết Diễm, bà chỉ thấy việc này khó mà...

"Không sao đâu, đi Thắm."

Tiết Diễm nhàn nhạt nói: "Cháu biết Thắm Tịch, cậu ấy ngồi trước cháu, sẽ không quá phiền đâu ạ."

Trâu Tinh Thu kinh ngạc tròn mắt thật to, đây là đồng ý hả?

Thắm Trân vui vẻ nói: "Vậy quyết định như thế nhé? Vừa hay hai đứa có hai ngày nghỉ, mai đi bảo con bé sang đây học cùng cháu."

Tiết Diễm gật đầu: "Vâng, cháu sẽ cố gắng dạy cậu ấy."

Cậu đứng dậy rồi lên tiếng chào: "Cháu về phòng trước đây ạ." Tiết Diễm nói xong thì xách cặp trở về phòng mình.

Thắm Trân vẫn không ngừng cảm ơn: "Tinh Thu, cảm ơn cậu quá, con cậu đúng là hiểu chuyện."

Trâu Tinh Thu đáp lại một cách máy móc, trong lòng lại hoang mang vô cùng.

Đó là con trai bà hả? Sao mà đồng ý dứt khoát thế?

Không lẽ chuyển trường nên đổi cả tính luôn?

Giờ chúng ta cùng hướng ống kính về bên này nào ——

Thắm Trân hớn hơ hớn hơ ra khỏi nhà họ Tiết, bà nghĩ khó lắm con gái mình mới có hai ngày nghỉ, phải bồi bổ cho con bé thật tốt mới được. Thế là bà lại vui vẻ đi siêu thị.

Sau khi mua hai túi đồ thật to về nhà, bà vừa vào nhà đã thấy Thắm Tịch đang ngồi trên sofa xem TV, miệng còn lăm lăm theo TV nữa.

Thắm Trân đi qua vỗ lên đầu cô một cái: "Vừa về đã xem TV, không định thi nữa hả?"

Thắm Tịch che đầu rồi bất mãn: "Con vừa bật TV xong, chưa kịp xem được mấy phút thì mẹ về."

Thắm Trân cười ha ha rồi đến bên cạnh TV sờ thử: "TV nóng bỏng tay thế này mà con mới xem chưa bao lâu? Ít nhất cũng xem một tiếng rồi chứ gì?"

Thắm Tịch thấy tình hình không ổn nên tranh thủ nịnh nọt: "Thái hậu đúng là anh minh, đoán bừa một cái đã chuẩn, tiểu nhân đi học bài ngay đây."

Cô vừa nói xong đã định vào phòng, nhưng tay bên này đang ngấm ngấm giấu điện thoại.

"Được rồi được rồi." Thắm Trân gọi cô lại: "Hôm nay vừa về thì nghỉ một tí cũng được, ngày mai xốc lại tinh thần ôn tập từ tởm cho mẹ."

Thắm Trân là ai chứ, sao bà không biết trong bụng Thắm Tịch có ý xấu gì, tưởng bà chưa trải qua thời học sinh chắc?

Thắm Tịch đương nhiên không biết mẹ mình đang nghĩ gì, cô hấp tấp trở về sofa rồi đổi kênh chuẩn bị xem tiếp, nhưng ngay sau đó đã nghe thái hậu đại nhân bình tĩnh nói.

"Mẹ tìm một thầy gia sư nhỏ cho con, mai sang nhà cậu ấy học bài đi, có gì không hiểu tranh thủ mà hỏi, bỏ qua thì không còn cơ hội đâu."

Thắm Tịch "ơ" một tiếng rồi bất mãn hỏi: "Sao mẹ lại ra chiều này rồi?"

Sao lại như thế nữa?

Cô từng khổ sở bao nhiêu vì bà Thắm tìm gia sư cho mình rồi.

Gần đây các bậc phụ huynh thường thích lấy con cái ra so tới so lui, nên đôi khi sẽ khó tránh khỏi việc "chém gió" vì sĩ diện và tăng bốc quá đáng.

Có lần một người họ hàng tương đối xa nâng con mình từ thứ hạng 440 lên tận hạng 40. Quả thật phải dùng từ "trâu bò" để hình dung người đó.

Bà Thắm đã là tương đối khiêm tốn rồi. Vì môn Toán của Thắm Tịch nát như thế, nên bà vẫn một lòng tìm người dạy kèm cho cô, thậm chí còn đến tận nhà người ta nhờ vả người ta nữa.

Mà "học bá" kia cũng là người tương đối sĩ diện, vì nghe lời phụ huynh nhà mình nên mới đồng ý dạy kèm cho Thắm Tịch.

Cuối cùng thì "học bá" 90 điểm dạy kèm Toán cho Thắm Tịch 88 điểm trong một kì nghỉ đông, rồi thành công hạ điểm Toán của Thắm Tịch xuống thấp nhất trong lịch sử, sau đó về trường rồi cô còn bị lão Đinh mắng cho đầu rơi máu chảy nữa. (Điểm Toán cao nhất là 150 điểm, điểm tiêu chuẩn là 90 điểm).

Từ đó, Thắm Tịch sinh lòng sợ hãi với kiểu "thầy gia sư nhỏ" này.

Nhưng sao Thắm Trân từ bỏ ý định được, bà bắt cô phải đi: "Lần này không giống, lần này là hàng xịn, con phải đi."

Thắm Tịch muốn khóc: "Lần trước mẹ cũng nói thế, lần trước nữa cũng nói thế!"

"Ha ha, con nhóc này, khó lắm hôm nay thằng bé Tiết Diễm mới đồng ý, sao con cứng đầu thế hả!"

Thắm Tịch sững sờ: "Mẹ bảo ai đồng ý cơ ạ?"

"Tiết Diễm ấy, con trai di Trâu." Thắm Trân cười tủm tỉm rồi nói: "Lần trước hai đứa gặp nhau rồi còn gì?"

"..."

Thắm Tịch khóc tới tan nát cõi lòng.

"Mẹ! Con —— không —— muốn —— biến —— thành —— heo —— đâu!"

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tiết Diễm, cậu khá lắm!

CHƯƠNG 9

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Đêm hôm đó, Thắm Tịch nằm mơ. Cô mơ thấy mình biến thành một con heo, một con heo mọi người đều muốn thịt.

Cô liều mình chạy trốn khỏi lồng nhưng bị cả thế giới truy sát, dù có đi đến đâu cũng có người giơ dao muốn làm thịt cô.

Thắm Tịch cứ chạy mãi chạy mãi, tới lúc sắp bị người ta đuổi tới nơi, cô nhìn thấy Giang nam thần!

Giang nam thần vẫn cười dịu dàng như thế, vẫn đẹp như thế, lại còn giang hai tay ra rồi nói sẽ che chở cho cô.

Thắm Tịch khóc như mưa như gió rồi nhào vào lòng Giang nam thần, cô muốn khóc lóc kể lể nhưng không ngờ ngẩng đầu nhìn lên thì Giang nam thần lại biến thành Tiết Diễm!

Tiết Diễm cười cực kì ngông cuồng rồi trối gô cô lại, còn nói hôm nay ăn từ đâu đây?

Ăn móng giò kho tàu đi vậy.

Thắm Tịch giật mình tỉnh lại từ giấc mơ mà người đồ đầy mồ hôi lạnh.

Cũng may, cũng may chỉ là mơ thôi.

Thẩm Tịch vuốt vuốt ngực rồi thở dài một hơi, sau đó cô lại ngửa mặt lên, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ tiếp.

Đúng lúc này bà Thẩm đẩy cửa từ bên ngoài vào rồi lấy điện thoại bật kết hợp hai bài "Tối Huyền Dân Tộc Phong" và "Quả Táo Nhỏ", lại còn bật âm lượng to nhất mà dán vào tai Thẩm Tịch nữa.

Thẩm Tịch: "..."

Mẹ ruột là đây!

Ăn sáng xong, bà Thẩm đuổi Thẩm Tịch và một cặp đũa sách vở học tập ra khỏi nhà.

Thẩm Tịch lè mà lè mè trên đường mãi, lúc thì đi kiến lúc thì đi bước nhỏ từng bước tới cửa nhà Tiết Diễm.

Vốn là con đường đi chưa tới 10 phút mà cô thực sự đã lết tới nửa tiếng.

Thẩm Tịch hít một hơi thật sâu khi đứng ngoài cửa, thế mà vẫn không ấn chuông cửa được.

Hay là thôi nhỉ?

Hôm nay cô đến cắm trại ở cửa hàng trà sữa vậy?

Mà nghĩ lại thì vẫn không ổn, bà Thẩm đã nói với người ta hết rồi, có khi còn đích thân tới kiểm tra nữa. Nếu bị bắt quả tang thì tiền tiêu vật tháng sau chắc chắn sẽ đổ xuống sông xuống biển hết.

Sau khi cân nhắc tới lui xong, cuối cùng Thẩm Tịch vẫn ấn chuông cửa.

Người ra mở cửa là Trâu Tinh Thu, thấy Thẩm Tịch tới, bà vội bảo cô vào nhà: "Tiểu Tịch đến sớm ghê, mau vào đây ngồi đi."

Thẩm Tịch cười ngượng ngùng với bà: "Di Trâu, làm phiền đi rồi ạ."

"Khách khí cái gì?" Trâu Tinh Thu rót cho cô cốc nước: "Cháu xem TV trước đi, đi gọi Tiết Diễm dậy."

Bà nói xong thì bật TV rồi đi đến phòng của Tiết Diễm.

Thẩm Tịch ngồi trên sofa mà hơi giữ kè.

Dù lần trước đã tới đây rồi nhưng lúc đó cô đến cùng bà Thẩm, mấy lời khách sáo cũng do bà Thẩm nói hết.

Bỗng nhiên Thẩm Tịch nghe được tiếng mở cửa phòng nên bất giác ngẩng đầu nhìn sang, sau đó cô thấy Tiết Diễm đang đứng ngay ở cửa.

Cậu mặc áo ngủ màu xám, hai cúc trên cổ áo không cài nên cổ áo lộ ra lộ xương quai xanh gợi cảm.

Mà dường như cậu còn chưa tỉnh ngủ hẳn, đôi mắt vẫn nửa híp lại nên biểu cảm có chút ngây thơ. Cậu còn xoay cổ hai lần và chuẩn bị vươn vai nữa.

Mà cả người Tiết Diễm cũng cứng đờ sau khi đối mặt với ánh mắt của Thẩm Tịch đang ngồi trong phòng khách.

Tiết Diễm mặt không biểu cảm mà thả nửa tay đang giơ lên xuống, sau đó cậu đứng thẳng người và nhàn nhạt mở miệng: "Chào buổi sáng."

Lúc đầu cũng vì thấy đáng vẻ mới tỉnh ngủ của cậu mà Thẩm Tịch từng sờ tại chỗ, cô ngờ ngác đáp lại một câu: "Chào buổi sáng."

Hai người cứ nhìn nhau như thế, bầu không khí trong phòng bỗng yên tĩnh tới lạ thường.

Đúng lúc này, Trâu Tinh Thu đi từ trong phòng ra rồi vỗ một cái vào lưng Tiết Diễm: "Sửng ra đấy làm gì? Đi đánh răng rửa mặt mau, ăn sáng xong còn làm bài tập với Tiểu Tịch."

Tiết Diễm đáp lại rồi xoay người về phòng.

Trâu Tinh Thu lại nghiêng đầu nhìn Thẩm Tịch và nói: "Di hẹn mẹ cháu đi dạo phố, trưa sẽ về nấu cơm, trưa nay ăn cơm ở nhà đi nhé. Có gì không hiểu thì cứ hỏi Tiết Diễm."

Thẩm Tịch gật đầu: "Phiền đi rồi ạ."

"Lại khách khí với di rồi." Trâu Tinh Thu bắt đầu nhìn cô. Bà bỗng nhớ đến một chuyện nên hỏi Thẩm Tịch: "Đúng rồi, trưa nay Tiểu Tịch muốn ăn gì?"

Thẩm Tịch cười xấu hổ: "Di làm gì cũng được ạ, cháu không kén ăn đâu."

Trâu Tĩnh Thu suy nghĩ nghiêm túc rồi hỏi: "Móng giò kho tàu được không?"

Thẩm Tịch: "..."

Sợ là có độc.

Sau khi Trâu Tĩnh Thu đi rồi, cuối cùng Thẩm Tịch ngồi trên sofa mới dám thở ra một hơi.

Cô cau mày như đang trầm tư.

Tiết Đề Tien ngái ngủ thật sự... quá mệt nó đáng yêu!

Thẩm Tịch ôm ngực, đáng yêu phát khóc.

Mà Tiết Diễm đứng trước bồn rửa mặt trong phòng đang nhìn chăm chăm mình trong gương, cậu cũng đang nhăn mày y như vậy.

Tóc tán loạn.

Quần áo không nghiêm chỉnh.

... Hồng bét.

Nhưng cùng lúc đó, cậu cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. May mà không ngáp, cũng không vuron vai mà chỉ ung dung chào hỏi, sẽ không bị nhìn ra cái gì, cũng không coi là quá tệ.

*

Vì tình huống buổi sáng nên lúc này hai người đều yên lặng ngồi cạnh nhau, người thì đọc sách, người thì làm bài.

Dù trước giờ chưa bao giờ tự động làm bài tập, nhưng một khi đã bước vào trạng thái học tập thì học ở đâu cũng không quan trọng, có đang ở phố xá sầm uất cũng có thể tập trung để học được.

Thẩm Tịch nằm sấp trên bàn rồi chăm chú làm bài tập, thỉnh thoảng lại tính nháp ra giấy. Mà Tiết Diễm ngồi bên cạnh cô đang chống cằm mà lười biếng nhìn lướt qua nội dung trên sách, thỉnh thoảng ánh mắt ấy còn như vô tình mà rơi xuống người bên cạnh.

Lúc ấy đã là 9 - 10 giờ sáng, cũng là lúc ánh sáng bên ngoài sáng rõ nhất.

Cô nữ sinh đang nằm sấp trên bàn rồi chuyển chú cúi đầu viết chữ trên đề thi thử Toán khô khan. Dường như cô làm bài không thuận lợi lắm, thi thoảng cô sẽ khẽ nhíu mày hay cắn môi. Đến khi tính ra kết quả rồi, cô mới giãn đôi mày thanh tú ra, khóe miệng cũng hơi giương lên thành độ cong nho nhỏ.

Ánh mặt trời vàng kim hắt lên người cô tạo thành những đường viền nhu hòa, chính ánh nắng ấy cũng làm nổi bật thêm khuôn mặt không quá chân thực của cô. Tóc dài bên mặt lơ đãng rũ xuống che khuất tầm mắt sẽ bị cô vén lên tai ngay, việc đó cứ lặp đi lặp lại như vậy tới mấy lần liền.

Tiết Diễm cứ nhìn tới mê mẩn, mãi đến khi nữ sinh đột nhiên đưa bài thi qua: "Tiết Đề Tien, câu này làm thế nào?"

Tiết Diễm ngoài cười nhưng trong không cười rồi nhìn cô: "Cậu gọi tôi là gì cơ?"

Ngay sau đó Thẩm Tịch cũng chợt nhận ra rồi tự sững người tại chỗ.

Tiền rồi.

Buột miệng gọi nhầm rồi.

Trong lúc Thẩm Tịch còn đang vắt óc nghĩ lý do giả biện, Tiết Diễm đã cầm bút rồi vẽ phác hình ra nháp: "Vẽ thêm đường phụ ở giữa điểm A và điểm P..."

Thẩm Tịch thấy cậu bắt đầu giảng bài thì mới lén thở nhẹ ra.

Đúng vậy, cứ để việc đó qua đi.

Như thế này là tốt nhất.

Nhưng một giây sau, cô biết mình nhầm rồi.

Sau khi Tiết Diễm nói cách giải đề này xong thì ngẩng đầu lên nhìn cô: "Cậu có biết trong đề hình học này, câu hỏi phổ biến nhất gọi là gì không?"

Thẩm Tịch chưa kịp hiểu ý cậu: "Là gì?"

"Câu hỏi ăn điểm."

Cậu gõ nhẹ bút lên bàn rồi chậm rãi nói: "Đương nhiên với đa số người thì là câu hỏi ăn điểm, còn đối với cậu thì là câu hỏi toi đời."

"..."

Thẩm Tịch cắn răng rồi phun ra một câu từ kẻ rằng: "Đúng đấy, đầu óc tôi không đi theo lẽ thường thế đấy."

Tiết Diễm "ừ" một tiếng: "Coi như cũng tự biết mình, đầu óc không theo lẽ thường cũng không sao, đừng để nước vào là được."

Cậu dừng một chút rồi lại do dự hỏi: "Hay là... gần đây cậu vẫn uống sữa Tam Lộc?" (1)

Thẩm Tịch: "..."

(1) Sữa Tam Lộc: là sản phẩm của tập đoàn sản xuất và kinh doanh sữa đứng thứ 3 ở Trung Quốc trong đó tập đoàn sữa Fonterra, một công ty sữa của New Zealand sở hữu 43% cổ phần. Đây là tập đoàn có sản phẩm sữa Tam Lộc bị nhiễm melamine trong vụ bê bối sữa ở Trung Quốc năm 2008 làm gần 300.000 trẻ em Trung Quốc mắc bệnh sạn thận, trong đó 6 em đã thiệt mạng. Tập đoàn này là một trong 22 công ty sữa của Trung Quốc bị phát hiện đã thêm hóa chất công nghiệp melamine vào sản phẩm sữa. (Wikipedia)

Thẩm Tịch không nói lời nào mà lời cặp sách ra.

Tiết Diễm nhàn nhạt hỏi: "Phải đi à?"

"Không." Thẩm Tịch không biểu cảm nhìn cậu: "Tôi chỉ muốn tìm xem mình có mang đồ gì cất gọt được không thôi."

Tiết Diễm nhướn mày: "Giết người là phạm pháp."

"Không!" Thẩm Tịch nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi tự sát."

Tiết Diễm "à" một tiếng thật dài rồi lắc đầu: "Không được, tôi không thể trơ mắt nhìn cậu tự đi tìm chết."

Trong lúc Thẩm Tịch tưởng cậu muốn nói gì an ủi mình thì Tiết Diễm lại nhắm mắt lại rồi nói: "Bây giờ được rồi đấy."

Thẩm Tịch: "..."

Thẩm Tịch:???

*

"Tớ cảm thấy Tiết Đề Tiệp trời sinh đã khắc tở, Tiết Diễm Tiết Diễm, có cái tên mà đã cản trở tớ rồi." (2)

(2) Họ Thẩm Tịch là chữ [沈 - shěn] thuộc bộ thủy, còn tên Diễm [焔 - yàn] nghĩa là lửa.

"Tớ cảm thấy bất tự của tớ và Tiết Đề Tiệp thực sự không hợp, vừa gặp cậu ta là tớ phát bực, sẽ bực rất nhanh!"

"Tớ cảm thấy..."

"Dừng lại dừng lại!" Trình Hạ ở đầu điện thoại bên kia bắt đầu đi cắt ngang.

Đã 30 phút rông rã kể từ lúc điện thoại kết nối đến giờ, Thẩm Tịch vẫn kể lể về Tiết Diễm với Trình Hạ, mà từ đầu đến cuối đều dùng một kiểu câu: "Tớ cảm thấy..."

Đúng là tẩy não!

Trình Hạ thở dài: "Tớ cảm thấy..."

Phì phì! Ngay cả cô ấy cũng bị cuốn vào vòng xoáy rồi!

Trình Hạ đổi cách giải thích khác: "Thật ra vẫn có cách khác để Tiết Diễm không dạy kèm cậu nữa mà."

"Cách gì?"

"Gần đây cậu trò chuyện WeChat với Giang Diệc Đường vui lắm còn gì, cậu có thể nhờ cậu ấy dạy kèm cho."

Trình Hạ phân tích mạch lạc cho cô nghe: "Mẹ cậu thấy cậu học Toán kém quá nên cần người dạy kèm còn gì? Mà bà ấy lại biết mỗi Tiết Diễm học giỏi nên mới bắt cậu học cùng cậu ấy. Bây giờ cậu nói với mẹ là tìm được thầy gia sư nhỏ tốt hơn rồi, như thế bà ấy sẽ không bắt cậu học cùng Tiết Diễm nữa."

Thẩm Tịch búng tỉnh rồi vỗ tay thật mạnh.

Đúng thế!

Có thể chứ!

Nhờ Giang nam thần giúp không chỉ quảng được yêu tinh nhỏ Tiết Đê Tiễn kia mà còn được gần gũi với nam thần nữa.

Thẩm Tịch hôn mạnh vào điện thoại hai cái: "Hạ của tớ, cậu đúng là thiên thần nhỏ, moaz moaz!"

"..."

Không chán chừ thêm nữa, hành động ngay thôi.

Thẩm Tịch mở WeChat ra rồi nhanh chóng gõ một tin nhắn gửi cho Giang nam thần.

【Bạn học Giang, nhờ cậu chuyện này được không? qvq】

【Chuyện gì?】

【Tôi muốn nhờ cậu dạy kèm tôi hai ngày nghỉ này, có được không? qvq】

Dường như đối phương đang suy nghĩ nên mấy phút sau mới trả lời lại.

【Cậu có Tiết Diễm rồi mà?】

Thẩm Tịch trợn mắt há mồm.

Cái quái gì đây!?

Sao nam thần biết cả chuyện này?

Không đúng, lời này của nam thần có ý nghĩa khác!

Thẩm Tịch đảo mắt rồi trả lời.

【Tiết Diễm bảo hai ngày này cậu ấy khó chịu trong người, nên là...】

Ha.

Tiết Diễm cười lạnh một tiếng.

Lại còn trù ẻo thế nữa.

Cậu nín thở rồi gửi tin nhắn qua, sau đó vứt điện thoại sang một bên mà không để ý nữa.

【Thật ra hai ngày này tôi cũng ốm, bị sốt nên nằm nhà, không tiện gặp người khác.】

Thẩm Tịch thấy nam thần nói mình bị sốt thì nhớ gì đến việc dạy kèm kia nữa, cô vội vàng gửi tin nhắn quan tâm qua, còn dặn cậu uống nhiều nước ấm và giữ ấm cho tốt nữa.

*

Không cầu cứu được Giang nam thần nên Thẩm Tịch đành cam chịu số phận bước vào con đường học kèm "ép mình phát điên" ngày thứ hai.

Có điều, hôm nay cô lại thấy tâm tình của người bên cạnh thấp tới khó hiểu.

Thẩm Tịch len lén liếc người bên cạnh một chút.

Cậu đang rũ mắt chuyên chú nhìn quyển sách trước mặt. Mà từ lúc cô vào nhà đến giờ, môi cậu vẫn mím chặt như sợ người khác không biết mình đang tức giận vậy.

Có điều cô thực sự không biết cậu đang tức chuyện gì.

Thẩm Tịch ho khan một tiếng rồi đưa đề Toán trong tay tới: "Câu 14 làm thế nào?"

Tiết Diễm không thèm ngước mắt lên chút nào.

Thẩm Tịch lại hỏi lần nữa: "Tiết Diễm, cái này làm thế nào?"

Lúc này Tiết Diễm mới ngước mắt lên, đôi con ngươi u tối và không có chút tình cảm cũng nhìn qua cô.

Cậu nhàn nhạt mở miệng: "Hôm nay tôi khó chịu trong người, không dạy cậu được."

... Thế sao cậu không nói sớm! Nói sớm thì tôi không đến luôn!

Thẩm Tịch chửi thầm trong lòng nhưng vẫn hỏi thăm một câu: "Cậu bị cảm à?"

Tiết Diễm rũ mắt xuống, không muốn nói chuyện với cô.

Đúng thế, bị cậu trù ẻo.

Thẩm Tịch thấy cậu như thế lại nghĩ Tiết Diễm khó chịu trong người thật. Cô vươn tay ra áp lên trán cậu, một tay khác cũng đặt lên trán mình để so sánh.

"Ủm vẫn ổn, chưa sốt."

Thẩm Tịch ra về khám bệnh mà nhìn Tiết Diễm: "Cậu..."

Cô vốn định hỏi trong nhà cậu có thuốc cảm không, nhưng đột nhiên lại thấy mặt đối phương hồng hồng.

Thẩm Tịch nghi ngờ: "Sao mặt cậu đỏ lên thế? Sốt thật đấy à?"

Tiết Diễm đứng phắt dậy rồi dời mắt đi không nhìn cô nữa, sau đó chỉ vút lại một câu: "Tôi đi tìm thuốc." Tiếp đó cậu đi thẳng ra khỏi phòng và vút lại Thẩm Tịch không hiểu gì cả bên trong.

Thẩm Tịch cúi đầu xem bài tiếp nhưng lại đột nhiên nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cô nhìn qua thì thấy điện thoại của Tiết Diễm đang đổ chuông.

Giang Diệc Đường gọi đến?

Thẩm Tịch hơi nghi ngờ, hai người này thân quen như thế từ lúc nào nhỉ?

Cô cầm điện thoại ra ngoài phòng khách tìm Tiết Diễm nhưng tìm mãi mà không thấy cậu đâu.

Thẩm Tịch thấy dép đi trong nhà của Tiết Diễm ở trước cửa nên đoán cậu xuống nhà đi mua thuốc rồi. Cô lại thấy điện thoại đổ chuông không ngừng nên cuối cùng vẫn cần môi bắt máy.

"Mẹ nó, Tiết Diễm cậu có tật xấu hả! Sao mà mãi mới bắt máy thế! Mau bật máy tính lên đánh với người anh em này một ván!"

Thẩm Tịch sững sốt trong chốc lát rồi ngơ ngác hỏi: "Cậu là... Giang Diệc Đường à?"

Giọng cậu con trai đầy tức tắng này là ai đây? Giang nam thần của cô là nam thần vườn trường dịu dàng như ngọc cơ mà?

Giang Diệc Đường ở đầu bên kia cũng ngây người mất mấy giây: "Em... em gái?"

Thẩm Tịch tạm thời điều chỉnh lại tâm lý rồi bình tĩnh mở miệng: "Tôi là Thẩm Tịch, đến chỗ Tiết Diễm đi..."

"Mẹ nó, thằng nhóc Tiết Diễm này hành động nhanh thế? Đã đưa về nhà rồi? Không được, tôi phải đích thân hỏi cậu ấy mới được, cậu ấy đâu rồi?"

"Chắc là đi mua thuốc..."

"..."

Đầu bên kia trầm mặc mấy giây rồi lại bùng nổ: "Mẹ nó mẹ nó mẹ nó!"

Giang Diệc Đường chửi mắng dữ tợn: "Tên cầm thú này!"

Thẩm Tịch: "..."

Lòng Thẩm Tịch có thể nói là cực kỳ bình tĩnh, mà chính cô cũng không biết vì sao mình lại bình tĩnh đến thế. Giống như tất cả những hạt châu đứt gãy trước đó dần dần thành một chuỗi vậy.

Cô nghe thấy mình hỏi lại bằng giọng bình tĩnh: "Giang Diệc Đường, tôi hỏi cậu, cậu có bị cảm không?"

Giang Diệc Đường mù mờ "hả" một câu: "Gi cơ?"

"Cậu có bị sốt không?"

"Không, không bị..."

Tốt, tốt lắm.

Thẩm Tịch cúp điện thoại.

Đúng lúc này, Tiết Diễm cũng vừa mua thuốc từ dưới nhà lên.

Không, thật ra cậu không đi mua thuốc, cậu chỉ xuống nhà chạy một vòng mà thôi.

Cậu ngăn người khi thấy Thẩm Tịch đứng trong phòng khách với biểu cảm là lạ: "Sao thế?"

Thẩm Tịch nhìn cậu rồi cười một tiếng: "Tiết Diễm, cậu khá lắm!"

Hết chương 9.

Bột: Vì trên này không hiện link được nên tớ dẫn link 2 bài hát mẹ Thẩm bật để gọi Thẩm Tịch dậy trên Wordpress, bạn nào muốn nghe thử có thể qua đó nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Như thế này này, xoa xoa đầu rồi nói #x27;ngoan~#x27;

CHƯƠNG 10

Tác giả: Chước Dạ

Biên tập: Bột

Tiết Diễm bỗng lơ mờ một giây khi thấy ai đó đột nhiên trở mặt.

Có điều khi cậu thấy lịch sử trò chuyện hiển thị cuộc điện thoại vài phút kia thì tâm trạng lơ mờ bỗng biến thành khủng hoảng.

Đúng thế, là khủng hoảng.

Thiếu niên từ trước đến nay được coi là chững chạc khi đối mặt với mọi việc lại lần đầu tiên sinh ra tâm lý không biết phải làm sao.

Vì không biết phải làm sao nên đến khi Thẩm Tịch thu dọn đồ đạc và rời đi không ngoái đầu lại, cậu vẫn không nói được câu nào.

Một lúc lâu sau, cậu mới kịp nhận ra rằng mình nên xin lỗi vì chuyện này.

Tiết Diễm lên WeChat rồi viết viết xóa xóa lời muốn nói, rồi cứ cân nhắc qua lại tới mười mấy phút liền.

Cuối cùng, Tiết Diễm gửi đi tin nhắn mà mình cho là chân thật và thành khẩn nhất với tâm trạng thấp thỏm không thôi. Cùng lúc đó, cậu cũng thầm đoán trong lòng hàng trăm phiên bản trả lời của đối phương.

【Xin lỗi.】

【Ngũ Hành Thiếu Hòa bật chế độ xác minh bạn bè, bạn chưa phải bạn bè của anh ấy (cô ấy). Mời bạn gửi lời mời kết bạn trước, sau khi đối phương đồng ý, mới có thể trò chuyện.】

Tiết Diễm: "..."

*

Trình Hạ phát hiện bầu không khí giữa bàn phía trước và bàn phía trước trước của mình có gì đó là lạ.

Không, là rất không bình thường.

Giống như lúc đọc được nửa quyển truyện rồi thì phát hiện nữ chính yếu thế thật ra là đàn ông giả dạng, mà tổng tài bá đạo thực tế lại là phụ nữ buộc ngực vậy.

Nếu nói theo kênh đam mỹ thì chính là đảo ngược lúc lẫn lộn trên giường, bởi thụ yếu đuối sẽ phản lại mà bạo chúa công.

Đương nhiên ý Trình Hạ không phải nói bàn trước bị bạo chúa, mà là địa vị giữa Tiết Diễm và Thẩm Tịch như đột nhiên đảo lại vậy.

Về phần nguyên nhân thì chỉ có hai người trong cuộc mới biết mà thôi.

Sau hai ngày nghỉ, hôm sau chính là ngày thi.

Chỗ ngồi để thi sẽ xếp dựa trên thành tích thi lần trước, vì thế Tiết Diễm thi ở phòng số 1, mà Thẩm Tịch thi ở phòng 2 – cũng chính là phòng học của lớp cô.

Trừ giờ tự học buổi sáng và tối ra thì hầu như các hoạt động đều diễn ra ở phòng thi. Mà vì vị trí so le nhau và Thẩm Tịch còn cố về lệch giờ nên càng giảm bớt số lần gặp nhau của cô và Tiết Diễm.

Mấy lần gặp có thể đếm trên đầu ngón tay đều bị Thẩm Tịch đi lướt qua mà không thèm nhìn thẳng.

Trình Hạ thấy hai người chiến tranh lạnh thì cũng phải cảm khái: Tịch của cô ấy đúng là chí khí!

Chỉ là không biết cái chí khí ấy kéo dài được trong bao lâu?

Ngày thi đầu tiên cũng vừa hay là thứ Hai. Vừa ra khỏi phòng thi, Thẩm Tịch đã kéo Trình Hạ lao về phía canteen.

Trong khái niệm của Thẩm Tịch, không có chuyện hồi hộp vì thi cử, chỉ có sùn kho một tuần xuất hiện một lần mà thôi.

Nhưng đáng tiếc là người khác cũng nghĩ như cô.

Lúc Thẩm Tịch kéo Trình Hạ vào canteen thì nhóm học đệ - học muội lớp 10, lớp 11 tan trước đã chiếm đóng ở đó mất rồi.

"Không còn sùn kho thì đời này còn nghĩa lý gì nữa?" Thẩm Tịch đau khổ ôm rau cải xanh về chỗ nhưng không muốn ăn chút nào.

Trình Hạ an ủi: "Chiều nay còn thi Toán nữa, cậu ăn nhiều vào, đừng để đói tới choáng váng."

Thẩm Tịch càng đau lòng hơn: "Cậu sợ tim tớ chưa đủ đau à, còn găm thêm một dao vào tim tớ nữa."

Cô cúi đầu nhìn rau cải xanh trước mắt rồi thờ dài thườn thượt, mà lúc Thẩm Tịch chấp nhận số phận định ăn thì khay cơm ăn trước mắt lại bị người ta bung đi mất.

Thẩm Tịch ngẩng đầu nhìn người tới thì biểu cảm cũng thay đổi luôn.

Đệt! Tiết Đê Tiện!

Tiết Diễm để một khay cơm khác tới trước mặt cô rồi nhàn nhạt nói: "Chưa ai ăn suất này đâu."

Thẩm Tịch liếc qua thì thấy trên khay đầy sùn kho yêu quý của mình, vì thế chính cô cũng suýt không kiềm chế được biểu cảm trên mặt nữa rồi.

Thế nhưng cô chỉ nuốt một ngụm nước bọt rồi quay ngoắt đi không nhìn nữa: "Không ăn!"

Đừng tưởng dùng ít sùn kho mà lấy lòng được nhé, tự tôn của cô rể rúng thế chắc!

Thẩm Tịch nghĩ thì nghĩ thế nhưng tầm mắt vẫn hướng về phía khay cơm.

Cô bắt đầu do dự, có ăn cũng không coi là không tự trọng mà, đúng không?

Đúng lúc cô đang định vươn tay ra lấy thì khay cơm đột nhiên bị bung đi. Tiết Diễm bung đĩa rồi xoay người muốn đi: "Không ăn thì thôi."

"Tôi ăn ăn ăn!" Đại não còn chưa kịp làm việc mà miệng đã chạy trước rồi.

Trình Hạ ở một bên chỉ biết che mặt, đúng là không chí khí tí nào!

Tiết Diễm cong môi rồi để lại khay cơm trước mặt Thẩm Tịch, nhưng tiếp đó cậu lại nghe thấy đối phương nói bằng giọng tức giận: "Nếu cậu nghĩ tôi tha thứ chỉ vì một suất sùn thì cậu ngây thơ quá rồi đấy."

Tiết Diễm cũng bình tĩnh gặt đầu mà không để bụng lắm.

Cậu xoay người rồi đi, nhưng chưa đi được mấy bước đã quay lại rồi để một tờ giấy tóit trước mặt Thẩm Tịch: "Trưa xem lại các công thức và định lý này một lần nữa đi, không được học vẹt, nhớ kết hợp với bài làm từ hai ngày trước nữa."

Lúc đó Thẩm Tịch đang mãi gặm một miếng sườn to nên lúng búng hỏi: "Cậu viết à?"

"Không thì tự nó biến ra chắc?"

Thẩm Tịch phun xương ra ngoài rồi cầm lấy tờ giấy kia. Cô nhìn lướt qua một lượt, sau đó nhanh chóng gấp đôi lại và nhét vào túi.

Sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn Tiết Diễm và xua xua tay với cậu: "Được rồi, trưa đã duyệt, khanh có thể bãi triều."

Tiết Diễm nhìn cô một cái nhưng không nói lời nào nữa mà xoay người rồi đi.

Trình Hạ chứng kiến toàn bộ quá trình này cũng phải gờ ngón cái lên với Thẩm Tịch: "Tịch của tớ quá lợi hại, lại còn sai sử được Tiết Diễm như thế nữa."

Thẩm Tịch được mở mày mở mặt nên làm bầm hai tiếng: "Chứ sao, ai bảo cậu ta có lỗi với tớ trước."

"Cậu ấy làm gì có lỗi với cậu?"

"Cậu ta..."

Vừa nghĩ đến chuyện WeChat, Thẩm Tịch đã thấy bức rồi. Nhất là khi nhớ đến ảo tưởng vỡ tan về Giang nam thần, cô lại cực kỳ đón đầu: "Cậu ta làm tổn thương trái tim quý giá lại mỏng manh của một thiếu nữ."

Trình Hạ liếc mắt: "Nói tiếng người."

"Cậu ta và Giang Diệc Đường cùng lừa tớ, còn đùa giỡn tớ trên WeChat nữa."

"Lợi hại thế á?"

"... Cậu cút đi!"

Thẩm Tịch giận tới nghiêng răng.

Giang Diệc Đường kia cũng không phải người tốt lành gì!

Mệt cô trước đây còn thích cậu ta!

Còn không bằng thích Tiết Đề Tiện.

Tiết Đề Tiện đẹp trai hơn cậu ta trăm lần.

Phì phì, ai bảo Tiết Đề Tiện đẹp trai cơ!

"Hắt xì —— "

Giang Diệc Đường hắt xì một cái thật to, cậu ấy hít hít mũi mà đau lòng không thôi. Trời nóng thế này mà cũng bị cảm được, cậu ấy phạm phải tội gì không biết.

Giang Diệc Đường nhìn thoáng sang thấy người bên cạnh yên lặng lùi đi một bước, vì thế khoe miệng cậu ấy hơi giật giật: "Tôi có phải virus đâu, cậu đứng cách xa thế làm gì?"

Tiết Diễm mặt không biểu cảm: "Cậu là sinh vật truyền bệnh."

"... Mê sinh học quá đấy à?" Vì hình tượng của mình nên Giang Diệc Đường nhin không trọn trắng mắt.

Cậu ấy còn tiện miệng hỏi một câu: "Cậu và thiên thần nhỏ... Cậu và Thẩm Tịch làm hòa chưa?"

Tiết Diễm ừ hử không rõ, cũng không biết là khẳng định hay phủ định.

Giang Diệc Đường cho là cậu vẫn chưa giải quyết nên lắc đầu: "Dễ con gái mà lại làm mặt cá chết thế á, cậu thế là không được đâu."

Thấy Tiết Diễm không để ý đến mình, Giang Diệc Đường chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Cậu ấy lôi Tiết Diễm lại rồi nói: "Cậu đứng ra đây, tôi dạy cho."

Tiết Diễm nhìn Giang Diệc Đường, cũng không biết cậu ấy muốn làm gì.

Giang Diệc Đường ra vẻ làm mầu mà treo lên nụ cười thương hiệu của mình lên mặt, sau đó vừa vươn tay để lên đầu Tiết Diễm vừa dịu dàng nói: "Như thế này này, xoa xoa đầu rồi nói "ngoan~"."

Tiết Diễm: "..."

Đúng lúc này có hai bạn nữ đi ngang qua, họ thấy cảnh đó thì hoảng sợ rồi nhìn hai người chăm chăm.

Không, cũng không hẳn là hoảng sợ mà nên là kích động điên cuồng thì đúng hơn.

Vì hai bạn nữ đó đang ôm ngực hét chói tai.

Giang Diệc Đường thu tay lại rồi chỉ thấy khó hiểu: "Mấy cậu ấy hét gì thế?"

"... Chắc thấy tình hữu nghị giữa cánh đàn ông con trai sâu như biển."

"À."

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nhân lúc con còn chưa cong hăn thì tranh thủ bẻ lại đi

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Cuối cùng thì hai ngày thi cũng kết thúc, nhưng thi xong không có nghĩa là được giải phóng, mà chỉ là bắt đầu của sự dày vò mà thôi.

Thẩm Tịch ngồi ở phía trước rồi dùng hai tay bịt tai lại và tập trung đọc sách, cô đang cố gắng để mình không nghe được những âm thanh lủi rủi trao đổi đáp án kia.

Nhưng cuối cùng Thẩm Tịch vẫn không thắng được lòng tò mò nên tay bịt tai lại lơ đãng buông lỏng ra.

Thế nên cô lại nghe thấy ——

"Tiểu Lâm, câu 15 đề Toán cậu chọn đáp án gì? tớ đoán là A nhưng thấy B cũng đúng."

"Tớ chọn D, lúc này Lí Tử nói cậu ấy chọn B đấy, mấy người kia cũng chọn B luôn."

"Thế cuối cùng là B hay D?"

"Cái này thì chịu, nhưng chắc chắn không phải C."

Thẩm Tịch nghe được câu này thì đau lòng vô cùng.

Không may là cô lại chọn C.

Lại còn ——

"Tình Tử, cậu thấy đề Toán thế nào?"

"Thôi đừng nói nữa, câu cuối cùng khó kinh khủng, tớ chỉ tính ra hai nghiệm thôi, có khi lần này điểm Toán không đến 140 đâu."

Thẩm Tịch lại lặng lẽ bịt kín tai lần nữa.

Ngại quá đi, chưa nói đến câu cuối mà ngay cả câu trên câu cuối, cô cũng chỉ viết được một chữ "giải" thôi.

Vì tâm sự quá nặng nề nên Thẩm Tịch lấy kẹo cao su trong túi ra rồi nhét vào miệng nhai nhai.

Nhưng cô còn chưa nhai được hai cái, một nam sinh đã ôm chồng bài thi tới rồi hô to: "Có điểm thi Toán rồi!"

"Khụ khụ khụ..."

Thắm Tịch không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi rồi bị sặc gần chết, lúc này cô chỉ biết liếc xéo lên tận trời.

Tốc độ này của lão Đinh là sao đây!

Rõ ràng vừa mới thi xong hôm qua thôi mà!

Tiết Diễm đang ngồi tại chỗ nghe được tiếng hô kia thì mau chóng đứng dậy định đi trả bài, thế nhưng cậu lại bị Thắm Tịch giữ chặt góc áo.

Tiết Diễm nhìn cô: "Sao thế?"

Thắm Tịch hơi nghiêng đầu với vẻ không được tự nhiên, sau đó nhỏ giọng nói: "À thì... Nếu tôi thi không tốt, cậu không vứt cái kia của tôi đi đấy chứ?"

"Cái kia là cái gì?"

"... Quyền "Địa Danh" của tôi!"

Thắm Tịch ngược mắt nhìn Tiết Diễm: "Trước đây cậu cũng không nói thi không tốt thì thế nào. Lát nữa có điểm rồi, nếu tôi có thi không tốt, cậu cũng không được làm gì với chúng nó."

Tiết Diễm bật cười: "Cậu thế mà cũng có logic lắm, nhưng sao vẫn dốt Toán?"

"Thế cậu đẹp trai như này, sao không thấy cậu gay hóa?"

"..."

Trên bục giảng đã bắt đầu tranh nhau lấy bài thi tới rồi loạn không thôi.

Tiết Diễm mặt không biểu cảm mà nhìn Thắm Tịch chăm chăm: "Nếu cậu còn không buông tay, tôi không đảm bảo quyền "Địa Danh" của cậu còn sống mà thấy mặt trời ngày mai đâu."

Thắm Tịch buông tay ra với tốc độ ấy nhanh như kim châm.

Cô trừng mắt nhìn Tiết Diễm rồi cũng không chịu thua: "Nếu cậu dám thế nào với chúng nó, tôi đảm bảo cậu không gặp được con trai tương lai của mình đâu!"

Tiết Diễm: "..."

Sau khi trả bài thi xong, Thắm Tịch chỉ biết nửa vui nửa buồn.

Vui vì cô tiến bộ rồi, đây là tiến bộ trước nay chưa từng có, cũng là điểm số cao nhất từ trước đến nay của cô.

Nhưng buồn ở đây vì điểm của cô vẫn không đạt tiêu chuẩn như cũ. 89.5 điểm, chỉ thiếu một ly nữa thôi mà.

Lúc Thắm Tịch đến văn phòng nhận bài thi Văn thì được nghe cô Đồng cười híp mắt khen học trò yêu: "Lần này Thắm Tịch thi không tệ, 140 điểm, thêm chút nữa là lên 145 điểm rồi!"

Vị trí trong văn phòng được phân chia rất rõ ràng, môn Văn một bàn, môn Toán một bàn, mà lão Đinh lại ngồi ngay bên tay phải cô Đồng.

Lão Đinh chậm rãi gọi Thắm Tịch lại: "Thắm Tịch, nếu em chia ít đầu óc học Văn cho Toán thì có khi bù lại được 0.5 điểm thiếu lần này đấy."

Cô Đồng không phục: "Cái gì mà đầu óc học Văn, môn Văn không quan trọng đúng không?"

Thắm Tịch đỡ trán, thôi xong, lại nữa rồi.

Mỗi lần Thắm Tịch thi xong và đến văn phòng nhận bài thi Văn thì lão Đinh và cô Đồng đều đuổi theo vui đập môn học của đối phương chỉ vì điểm số lệch nặng của cô.

Đương nhiên chuyện này cũng không hẳn là vì cô, mà còn vì cô Đồng là chủ nhiệm lớp 1, lớp 1 và lớp 2 vốn đã đang cạnh tranh với nhau rồi. Tuy các bạn học của hai lớp yêu thương lẫn nhau nhưng chủ nhiệm lớp lại đối đầu cực kỳ gay gắt.

Thật ra nhiều lúc vẫn là trêu chọc lẫn nhau, tới lúc mấu chốt rồi thì các lớp anh em lại hợp tác đoàn kết, nhất trí đối ngoại.

Ví dụ như lúc thi đấu đoàn thể.

Cuối cùng Lão Đinh không địch lại tài ăn nói khéo léo của cô Đồng nên không may thua mất.

Mà sau đó mũi tên kia lại chĩa về phía cô.

Thẩm Tịch ôm một chồng bài thi Văn và đem theo chỉ thị của lão Đinh về phòng học với tâm trạng nặng nề.

Cô đứng trên bục giảng rồi cầm đồng bài thi vỗ vỗ, sau đó nói với tốc độ cực nhanh: "Lão Đinh quyết định thi hành kế hoạch 'Giúp Đỡ Bạn Cùng Bàn', vì thế ai muốn ngồi cạnh ai thì thảo luận thật kĩ rồi viết ra giấy, sau đó nộp lên cho thầy ngay!"

Trong lúc cả lớp còn đang trợn mắt há miệng thì Thẩm Tịch đã trở về chỗ ngồi.

Cô xoay người rồi mở to đôi mắt cá chết nhìn Tiết Diễm: "Cậu không phải viết đâu, lão Đinh hạ chỉ phân công cậu cho tôi rồi."

Tiết Diễm hơi sững sốt nhưng sau đó đã cười như không cười mà nói: "Thầy sợ cậu đi gieo họa cho người khác à?"

"... Chứ sao." Thẩm Tịch nghiêng răng nghiêng lợi: "Thế nên về sau cậu cũng cẩn thận chút, cẩn thận tôi gieo họa cho cậu."

Thẩm Tịch nói xong thì hừ một tiếng rồi xoay người đi chỗ khác mà không để ý đến cậu nữa.

Khóe môi của Tiết Diễm hơi vênh lên, cậu nhìn lon Coca chưa mở trên bàn kia rồi nói nhỏ tới không thể nghe được.

"Tôi không sợ bị gieo họa."

*

Nếu là ngày thường thì dù có thi gì đi chăng nữa, lúc Tiết Diễm về nhà cũng vẫn sẽ như thế.

Trâu Tĩnh Thu cũng biết con trai mình trưởng thành sớm nên trầm ổn, vì thế bà cũng rất yên tâm với nhân phẩm và việc học hành của cậu.

Thế nhưng hôm nay Tiết Diễm lại thấy bầu không khí trong nhà khang khác.

Đầu tiên, Trâu Tĩnh Thu làm một bàn đầy đồ ăn rồi nói là khao cậu học tập và thi cử vất vả.

Tiếp đó, Trâu Tĩnh Thu như có như không nhắc tới chuyện nữ sinh ở trường học trên bàn cơm.

Cuối cùng, Tiết Diễm vừa về nhà đã thấy khác cũng không nhận được nữa mà ngã bài với mẹ mình.

"Mẹ yên tâm, con không yêu đương, cũng không tiếp xúc nhiều với nữ sinh đâu."

Ai ngờ Trâu Tĩnh Thu lại vội vàng xoa tay: "Không không không, con trai, con cứ trò chuyện, tâm sự hay tiếp xúc thêm một chút với các bạn gái cũng không sao."

Bà dùng một chút như đưa ra quyết tâm cực lớn: "Chỉ cần không ảnh hưởng tới học tập thì dù có yêu đương với con gái, mẹ cũng không phản đối gì đâu."

Tiết Diễm: "..."

Tiết Diễm:???

Trâu Tĩnh Thu vỗ trán rồi mặt mày mang đầy vẻ hối hận: "Cũng do bình thường mẹ không quan tâm, để con đi đường cong thế này. Nhân lúc con còn chưa cong hẳn thì tranh thủ bẻ lại đi."

Cái gì cong hẳn?

Cong hẳn cái gì cơ?

Đáy lòng Tiết Diễm run rẩy, cậu mơ hồ có dự cảm không tốt.

Mà lời nói tiếp theo của mẹ cậu đã chứng minh cho loại dự cảm này.

"Mẹ dọn đồng sách dưới giường cho con rồi, con cũng đừng xem nữa, về sau trò chuyện với các bạn gái trong lớp nhiều vào. Lần trước con bảo con ngồi trước Thẩm Tịch đúng không? May quá, tâm sự với con bé nhiều vào nhé. Tốt nhất là xóa sạch mấy thứ gì đó giữa đàn ông con trai trong đầu đi!"

Tiết Diễm: "..."

Hết chương 11.

Lời của tác giả:

Thẩm Tịch: Quả báo đến rồi!

Bộ: Cười với tôi nào các mình =))))))))))))))

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đỗ cậu

2

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bộ

Thẩm Tịch biết mình lại thi trượt Toán thi thành thành thật mang bài thi về nhà đối chiếu lại rồi chữa lỗi sai. Đầu tiên là làm lại những câu sai và không cẩn thận, sau đó xem lại những bài có cách giải không đúng.

Lúc đó đã là 10 rưỡi tối, bà Thẩm nhẹ tay nhẹ chân mang cốc sữa tươi vào rồi cũng không quấy rầy cô mà đi ra ngoài.

Mỗi lần thi xong, nhiều người ngoài miệng nói không thêm đề ý, còn tuyên bố tháng sau sẽ cố gắng hơn nữa, lần sau thi sẽ khổ trước sướng sau. Nhưng trong lòng mọi người đều biết lớp 12 như bọn họ đã không còn nhiều lần sau nữa rồi.

Lúc chia lớp 11, nhờ vào thành tích môn khác mà Thẩm Tịch may mắn chui được vào lớp đứng đầu. Nhưng trong lòng cô cũng biết tốt nhất là không nên dựa vào thứ gọi là may mắn này.

Lúc thi tốt nghiệp trung học, ai cũng nghĩ tố chất bản thân bộc phát, thi sẽ làm đúng cả thôi. Thế nhưng trên thực tế, tố chất bản thân này cũng phải tích lũy từ từng giờ từng phút ôn tập lúc trước mà ra.

Người cố gắng thực sự trước nay đều không hi vọng nhờ may mắn mà thành công, bọn họ cũng không có thời gian để cầu nguyện.

Thẩm Tịch học đến chăm chú, ngồi lâu tới cột sống cũng đau nhức. Cô lấy điện thoại ra xem giờ theo thói quen thì phát hiện có thông báo xin kết bạn trên WeChat.

Là Giang nam thân, à không, là Tiết Diễm.

Thẩm Tịch giống như con sâu bị xéo lâu ngày cuối cùng cũng được đổi đời, cô lẩm bẩm hai tiếng rồi kiên quyết từ chối yêu cầu.

Chuyện WeChat này không thể nói qua là qua được.

Thật ra cô không còn giận đến thế nữa rồi. Lúc đầu là tức giận thật, thấy tình cảm của mình bị lừa gạt như tôm tép nhãi nhép vậy, cũng vì thế mà xấu hổ không thôi.

Có điều trước nay cô đều là kiểu ngủ một giấc thì con tức voi đi một nửa, nằm mơ một cái là quên gần hết mọi chuyện.

Sờ dĩ vẫn thể hiện tức giận trước mặt Tiết Diễm là vì cô muốn để chuyện này trở thành điểm yếu của Tiết Diễm.

Lúc trước cậu khiến cô tức giận, bây giờ có điểm yếu này rồi, cô có thể tràn đầy sức mạnh mà trả thù.

Mấy ngày nay trông thấy vẻ kinh ngạc của Tiết Diễm, cô chỉ nghĩ đến hai chữ: Sung sướng!

Thẩm Tịch từ chối yêu cầu kết bạn nhưng đối phương lại gửi yêu cầu tiếp.

Lần này lí do xin kết bạn đổi thành: 【Xuống nhà】

Xuống nhà?

Thẩm Tịch nghi ngờ, mượn thế này rồi còn xuống nhà làm gì?

Đêm hôm khuya khoắt, thiếu an toàn biết bao nhiêu.

Cô trả lời ngang ngược: 【Không xuống!】

Gió đêm thổi qua khiến lá cây rung động. Cậu nam sinh khò ngó tựa trên cây, ánh sáng mờ nhạt của đèn đường xuyên qua lá cây mà tỏa bóng vụn vặt

xuống người cậu.

Cậu cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, lòng mày nhú nhẹ như đang buồn rầu vì chuyện gì.

Tiết Diễm nhìn quyển sách trên tay rồi lại ngẩng đầu nhìn cửa sổ treo rèm trắng trên tầng 12 kia. Cậu rầu rĩ không thôi, lúc vừa định xoay người đi về thì đột nhiên bị một giọng nữ gọi lại.

"Này, Tiết Diễm!"

Thẩm Tịch chạy bước nhỏ đến trước mặt cậu, sau đó xoay người chống lên đầu gối mà thở hổn hển.

Cuối cùng cô vẫn tò mò nên nghe lời xuống nhà.

Sau khi thở đủ rồi, cô mới thẳng người nhìn về phía Tiết Diễm: "Nói đi, đêm hôm khuya khoắt gọi tôi xuống nhà làm gì?"

Tiết Diễm đưa quyển truyện trong tay đến trước mặt cô: "Trả cậu trước một quyển."

Thẩm Tịch nhìn Tiết Diễm bằng ánh mắt nghi hoặc, nhưng khi thấy quyển sách trên tay cậu thì sung sướng reo lên: "Truyện của tôi!"

Cô cười hi hi nhận lấy: "Sao đó, đột nhiên lương tâm bộc phát à?"

Tiết Diễm không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn nữ sinh đang mừng rỡ trước mắt.

Đợi đến khi cô bình tĩnh lại rồi, cậu mới chậm rãi nói: "Bị phát hiện rồi."

"Hả?"

Thẩm Tịch nhìn cậu mà không hiểu gì, trên mặt cô vẫn còn nguyên ý cười, cũng khó có được kiên nhẫn mà nghe cậu nói chuyện.

Tiết Diễm nghiêng đầu như nhớ lại chuyện cũ rồi bất đắc dĩ đỡ trán: "Truyện của cậu bị mẹ tôi phát hiện rồi."

Khóe miệng đang mỉm cười của Thẩm Tịch bỗng cứng đờ, cô chỉ nghe thấy từng tiếng ong ong bên nhón trong đầu, như thể một giây sau đầu óc sẽ nổ tung.

Cô nghe được mình hỏi máy móc: "Cậu nói gì cơ?"

Thẩm Tịch hỏi xong cũng không đợi Tiết Diễm trả lời mà đưa tay bóp lấy cánh tay cậu rồi lắc mạnh: "Cậu nói cái gì hả!? Cậu bảo đợi điểm của tôi tốt lên rồi trả lại cho tôi cơ mà? Thế này là thế nào?"

Cô ngồi xuống như gần sụp đổ, sau đó ôm mặt khóc: "Tất cả đều là bảo bối của tôi đấy, đồ khốn kiếp nhà cậu..."

Tiết Diễm cúi đầu nhìn cô nhưng không nói gì.

Lúc Thẩm Tịch còn đang đau lòng vì bảo bối của mình thì lại thấy đỉnh đầu nhiều thêm một cái tay, mà cái tay ấy lại đang vỗ nhẹ nhẹ vào đầu cô.

Cô sững ra rồi ngẩng đầu thì thấy nam sinh đang xoa đầu mình, biểu cảm trên gương mặt thanh tú có hơi khó chịu, động tác tay vỗ rồi lại vỗ cũng cứng đờ như đóng cọc gỗ.

Thẩm Tịch chợt quên thút thít rồi ngơ ngác hỏi: "Cậu đang làm gì đấy?"

"Dỗ cậu." Tiết Diễm làm động tác vỗ đầu trúc tra trúc trắc: "Đừng khóc... Ngoan."

Thẩm Tịch ngửa đầu nhìn Tiết Diễm, rõ ràng lúc này có thể ngoác miệng cười nhạo cậu nhưng nhịp tim cô lại bất giác loạn nửa nhịp.

Cô đột nhiên cảm thấy mấy quyển truyện này hình như... cũng không quan trọng đến thế.

*

Về đến nhà, Thẩm Tịch đồng ý lời mời kết bạn của Tiết Diễm.

Cô sợ về sau phát sinh chuyện gì còn phải chạy xuống nhà gặp cậu, chứ không phải vì tha thứ cho cậu đâu.

Thẩm Tịch thầm tìm một lí do cho mình như vậy.

Sau khi thêm bạn bè, Thẩm Tịch đăng lên vòng bạn bè một câu không rõ, tuy không nêu tên nhưng cô chắc chắn người nào đó có thể đọc hiểu.

Thẩm Tịch ném di động lên bàn để sạc pin rồi bò lên giường, tắt đèn chuẩn bị đi ngủ.

Lúc nhắm mắt thì không hiểu tại sao trong đầu lại hiện lên cảnh lúc ở dưới nhà, vì thế mặt Thẩm Tịch chợt nóng ran lên.

Xoa đầu cái quái gì... Làm gì có ai xoa đầu qua quýt như thế không, một cái nhẹ lại một cái nặng như đóng cọc gỗ vậy.

Cô nghĩ chắc chắn là do áp lực của lớp 12 quá lớn, cộng thêm gần đây không có truyện để giải trí nên mới sinh ra tâm tình thiếu nữ khó hiểu này.

Thẩm Tịch thầm an ủi mình vài câu rồi vỗ vỗ mặt mà vui vào chần, cố gắng để mình bình tâm rồi đi ngủ.

Nhưng một lúc sau, trong chần lại truyền đến tiếng cười đê nén đầy ngây ngô.

Mà nam sinh ở căn phòng đối diện cũng đang để tay gối đầu và nằm trên giường.

Khi thấy yêu cầu xin kết bạn của mình được đồng ý, khóe miệng của cậu cũng cong lên đến vui vẻ.

Tiết Diễm liếc nhìn hoạt động mới của avatar quen thuộc phía dưới bên tay trái thì ấn vào, sau đó đã thấy người nào đó đăng lên vòng bạn bè.

【Tôi là người không chịu được phê bình. Nếu cậu phê bình tôi, tôi sẽ ghét cậu rồi cho cậu vào danh sách đen, hôm sau sẽ add lại.】

Ồ ồ ồ.

Tiết Diễm bật cười.

Cậu nhìn thoáng qua tay phải của mình rồi hơi sùng sốt. Tiết Diễm để điện thoại xuống và giờ tay phải lên hướng về ánh đèn để nhìn thật kĩ. Ánh mắt thì rơi xuống bàn tay nhưng tâm tư của cậu không biết đã trôi dạt tới đâu rồi.

Những ngón tay thon dài của bàn tay khiến hội cuồng tay yêu thích hơi khum lại. Dù đã qua thật lâu nhưng dường như cậu vẫn cảm nhận được xúc cảm của tóc cô, cùng với hương thơm nhàn nhạt của dầu gội đầu.

Chắc là mùi dâu tây nhỉ?

Thơm thơm lại ngọt ngào, bất thành linh xông vào mũi khiến tinh thần người ta hỗn loạn.

Giống như một bàn tay vô hình lại tinh nghịch khoáy loạn mặt hồ, tạo thành từng vòng từng vòng gợn sóng kéo dài mãi không tiêu tan.

*

Sáng sớm, phòng học vẫn vang lên tiếng xột xoạt của sách vở như cũ, xen lẫn với đó là tiếng học thuộc lòng tiếng Anh.

Lúc này, đại biểu môn Lý đứng lên gào: "Hết tiết tự học buổi sáng sẽ nộp bài tập."

Phòng học bỗng yên ắng trong hai giây, tiếng đọc bài mau chóng nhỏ đi một nửa rồi thay vào đó là tiếng làm bài tập xột xoạt xoạt.

Có một lời đồn rằng học sinh tiểu học sợ nhất năm chữ —— về nhà đưa bố mẹ, học sinh cấp hai sợ nhất năm chữ —— đọc thuộc lòng diễn cảm, mà học sinh cấp ba sợ nhất câu "hết giờ nộp bài tập".

Mà việc nộp bài tập sau giờ tự học này thường dẫn đến "chiến tranh" giữa đại biểu các môn.

Đại biểu môn Anh là một nữ sinh nóng tính, cũng là "Quả Ót Nhỏ" của lớp 2. Khi thấy nhiều bạn làm bài tập Lý trong giờ tự học tiếng Anh, chỉ còn nửa số bạn học làm tiếng Anh thì không hài lòng chút nào. Bạn nữ ấy đứng lên bực bội với đại biểu môn Lý.

Trai gái hai bên cãi cọ hăng say rồi tăng bốc môn học mình đại diện lên tận trời, từ tỉ lệ thành tích đến công dụng thực tế, chỉ hận không thể cho cả thế giới biết tầm quan trọng của môn học này. Sau đó họ còn dử dần cướp lời của đối phương, mức độ như "talk show" đó khiến người xung quanh cũng ồn ào không thôi.

Thẩm Tịch đỡ cằm nhìn ra xa, nhưng cũng không hứng thú.

Cô xoay người nhìn bàn học trống rỗng phía sau, trong lòng lại dâng lên cảm giác mất mát.

Hôm nay Tiết Diễm không đi học.

Tối qua vẫn còn ổn mà, hôm nay lại có chuyện gì rồi?

Thẩm Tịch thở dài, bình thường vừa thấy khuôn mặt kia của Tiết Diễm, cô đã giận không có chỗ xả. Nhưng hôm nay cậu không đến, cô lại thấy không quen.

Đợi chút!

Thẩm Tịch bỗng dừng suy nghĩ của mình lại.

Sao cô có thể có suy nghĩ này?

Rõ ràng cậu vẫn luôn bắt nạt cô, chẳng lẽ...

Thẩm Tịch sợ hãi bịt miệng, không lẽ cô là "M" trong truyền thuyết?" (1)

(1) M (Masochism): Thống dâm – thích nhận đau đớn từ người tình

Thẩm Tịch bị "phát hiện" này của mình làm cho giật mình, cô mang tâm trạng phức tạp mà học thuộc lòng tiếp, thế nhưng lại không nhớ nổi một câu.

Bây giờ cô cần yên tĩnh.

Đừng hỏi yên tĩnh là ai.

Dù sao cũng không phải Tiết Diễm!

Nháy mắt đã đến trưa, Tiết Diễm xin nghỉ học ở nhà cũng dần tỉnh lại.

Có lẽ cậu bị Giang Diệc Đường lây bệnh cho thật. Sáng nay vừa tỉnh thì cả người rã rời không làm được gì, lúc đo thử bằng nhiệt kế thì thấy sốt tới 39 độ.

Cậu uống thuốc rồi ngủ một buổi sáng, bây giờ đầu óc vẫn mê man và nặng như rót chì.

Tiết Diễm đi tắm một cái rồi thay sang quần áo khô, tiếp đó mới vào phòng khách rót cốc nước.

Trong nhà chỉ có một mình cậu, hôm nay bố Tiết Diễm đi công tác về nên lúc này Trâu Tĩnh Thu đã vội vã tới sân bay rồi.

Khi kéo cửa sổ sát đất ra, ánh mặt trời bên ngoài thật chói chang, trên trời cũng không có gợn mây nào. Ánh nắng chiếu qua cửa kính khiến phòng khách rực rỡ thêm mấy phần.

Tiết Diễm bị tia sáng chiếu vào nên hơi nheo mắt lại, lúc này chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Cậu mở mắt nhìn về phía chuông treo trên tường rồi xoay người tới mở cửa.

Vừa mở ra đã thấy nữ sinh mang vẻ xoắn xuýt, đeo cặp sách đứng bên ngoài.

Có vẻ như cô về rất vội, bình thường sau giờ học đã bỏ kính xuống ngay, hôm nay lại vẫn đeo trên sống mũi.

Lúc thấy người mở cửa ra là Tiết Diễm, Thẩm Tịch nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Khi thấy mặt người trước mặt ửng đỏ nhưng môi lại tái nhợt, cô chợt nhận ra lí do hôm nay đối phương không đi học: "Cậu bị cảm hả?"

Tiết Diễm trầm giọng hỏi lại: "Sao cậu lại đến đây?"

"Tôi..."

Thẩm Tịch dừng lại đúng lúc, cô không thể nói mình lo lắng cho cậu nên mới đến được? Như thế "M" biết bao.

Cô hát hăm rồi háng giọng nói: "Chiều nay phải đổi chỗ ngồi, lão Đinh thấy cậu không đi học nên bảo tôi đến xem thử."

Đổi chỗ ngồi là thật, lão Đinh là giả.

Lời nửa thật nửa giả chính là lời nói dối có trọng lượng nhất, có điều nguyên nhân chính cũng là do da mặt cô đủ dày.

Thế nhưng cô không biết rằng sáng nay Tiết Diễm đã gọi điện xin nghỉ với lão Đinh rồi, đâu phải có ý nghỉ học. Và lại, lão Đinh cũng không biết hai người họ ở cùng một khu nhà.

Tiết Diễm rũ mắt nhìn cô nhưng cũng không vạch trần.

Cô còn đang trầm tư đắc với lời biện cố "hoàn mỹ" của mình, lại không biết về giáo hoạt dưới lớp kính mỏng đều rơi vào mắt người đối diện.

Khi thấy Tiết Diễm không nhúc nhích, Thẩm Tịch ngẩng đầu rồi cẩn thận nhìn vào mắt cậu.

Thẩm Tịch đưa tay về phía Tiết Diễm, bàn tay cô hơi khum lại, bốn ngón tay chụm vào nhau giống như bàn chân của cún con vậy.

Tiết Diễm hơi sững người nhưng cũng không biết phải làm sao, cậu ngoan ngoãn cúi đầu rồi xích lại gần cô.

Hương dâu tây ngọt ngào lại xông vào mũi khiến người ta thoải mái, cũng quẩn quít tới nghiện.

Thẩm Tịch đặt lòng bàn tay lên trán cậu rồi nghiêng đầu, nghiêm túc cảm nhận nhiệt độ cơ thể Tiết Diễm: "Nhiệt độ này giúp tôi hâm bánh mì được luôn rồi đây."

Tiết Diễm: "..."

Một chậu nước lạnh dội xuống khiến tâm trạng phoi phới bị dập tắt hoàn toàn.

Tiết Diễm lùi lại rồi tựa trên khung cửa, sau đó khoanh tay nhìn xuống cô: "Gặp được rồi, cậu về nhà được rồi đây."

Thẩm Tịch không để ý đến cậu mà nhìn vào trong nhà: "Dì Trâu không có ở nhà à?"

"Không."

Cô nhận được câu trả lời rồi thì cuối cùng cũng vẫy tay, tự nhiên rời đi.

Tiết Diễm đưa mắt nhìn cô biến mất ở chỗ ngoặt vào thang máy, cậu đóng cửa rồi chuẩn bị về phòng ngủ tiếp.

Ngủ một buổi sáng, giờ đã hạ sốt hơn rồi. Mà thời gian hạ sốt và mức độ sốt cũng có liên quan đến nhau nên ngủ tiếp một buổi chiều là cậu có thể khỏi hẳn.

Tiết Diễm dùng logic Toán mà nghĩ như vậy.

Nhưng cậu mới nằm xuống không bao lâu, chuông cửa lại vang lên lần nữa.

Vừa mới chớp mắt đã bị quấy rầy nên cậu bực bội ra mở cửa, mở rồi lại thấy nữ sinh mới rời đi không bao lâu đeo cặp sách quay lại, trong tay cô có thêm một cái túi.

Thẩm Tịch đưa cháo hoa vừa mua cho Tiết Diễm rồi nhìn cậu với vẻ đặc ý: "Ngạc nhiên không? Tôi biết chắc chắn cậu sẽ không nấu cơm, ăn cháo trước rồi nghỉ ngơi cho tốt đi."

Dường như cô nghĩ đến việc gì nên lại lập tức đổi biểu cảm: "Cậu đừng nghĩ tôi đang quan tâm cậu. Buổi chiều phải đổi chỗ rồi, tôi sợ ngồi trên cậu bị lây bệnh thôi."

Tiết Diễm nhận cháo nhưng không nói gì mà chỉ cúi đầu nhìn cô.

Nữ sinh mặc áo đồng phục ngắn tay màu trắng của trường, bộ đồng phục rộng rãi lại có vẻ nổi bật trên cơ thể mảnh mai của cô. Thẩm Tịch buộc tóc đuôi ngựa, lúc nói chuyện túm tóc sẽ lắc lư theo động tác của cô.

Cô ngửa mặt lên, hàng lông nhỏ nhắn mang màu nhàn nhạt, dưới gọng kính là sống mũi thẳng, lại thêm đôi mắt hạnh phúc mà sáng ngời.

Cô nữ sinh ấy giống như dòng suối hấp dẫn người ta lại gần trong cái khô nóng, bứt rứt của thời tiết này.

Cũng khiến người ta cam tâm sa vào.

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Ai bảo tôi đang tìm cậu? Tôi tìm Giang Diệc Đường không được à?

3

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Thời gian trôi qua cũng không quá nhanh, nhưng đảo mắt đã tới cuối tháng 9.

Mọi người đều phát hiện ra lão Đinh và cô Đồng bình thường nước lửa không dung, mấy hôm nay lại hài hòa tới giết mình. Bởi đại hội thể dục thể thao mỗi năm một lần đã tới rồi. Đây là thời điểm thể hiện tinh đoàn kết, thân ái giữa các lớp anh em.

Đại hội thể dục thể thao của trường Nhất Trung có trận đấu quan trọng nhất là chạy tiếp sức 50 người.

Vì các lớp đồng cấp khác đều có 50 – 60 người, còn cả lớp 1 và lớp 2 cộng lại mới được 60 người. Vì vậy để tránh không đủ người thì theo lệ cũ, lớp 1 và lớp 2 sẽ hợp tác tham gia đại hội thể dục thể thao.

Đây là đại hội thể dục thể thao lần cuối của những năm cấp 3, vì thế những học sinh lúc trước không tích cực tham gia bây giờ cũng đăng ký sôi nổi.

Thần kinh vận động của Thẩm Tịch không tệ, vì thế cô vẫn đăng ký chạy nước rút như mọi năm.

Lúc Thẩm Tịch đang bàn xem chuẩn bị đồ ăn vặt gì cho đại hội thể dục thể thao thì đột nhiên nghe thấy có người gọi mình.

Cô ngẩng đầu lên thì thấy Từ Hạo đang đứng ở cửa ra vào, trong tay cậu ấy là một hộp bánh ga-tô nhỏ.

Đa số học sinh trong lớp không biết quan hệ của cô và Từ Hạo, vì thế có nam sinh lớn giọng đùa giỡn: "Thẩm Tịch, bạn trai cậu đến thăm tù đấy à?"

"Biến biến biến! Bọn tôi mà thành đôi thì tôi phải đi Đức phẫu thuật thẩm mỹ đó!" Thẩm Tịch còn chưa phản bác lại mà Từ Hạo đã kêu gào trước bằng giọng kích động như nóng lòng giải vây cho bản thân lắm.

Thẩm Tịch đi qua rồi nhìn cậu ấy bằng ánh mắt kỳ lạ.

Ngày thường Từ Hạo rất thích đùa giỡn qua lại, sao hôm nay lại vội vàng giải thích thế nhỉ? Chuyện này không giống cậu ấy chút nào.

Rất nhanh sau đó, cuối cùng cô cũng biết nguyên nhân sau khi đối phương ấp úng nói ý đồ tìm đến đây.

Thẩm Tịch cầm bánh ga-tô về phòng học rồi nhân lúc còn chưa đến tiết thì đem ra ăn với Trình Hạ.

Trình Hạ vừa ăn vừa lúng búng hỏi: "Anh cậu đổi tính rồi à? Lại còn cho cậu bánh ga-tô nữa.

Cô và Thẩm Tịch, Từ Hạo học chung cấp 2, họ chơi với nhau 6 năm nhưng chưa thấy Từ Hạo "chiều em gái" thế này bao giờ.

Thẩm Tịch nuốt bánh trong miệng xuống rồi nói: "Khi không ân cần, không gian cũng ác." (1)

(1) Nguyên văn ở đây là cụm 无事献殷勤, 非奸即盗 - vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo: nghĩa là khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp, ý nói sự manh nha của những kẻ mưu mô lấy lòng kẻ khác để thực hiện mưu đồ của mình.

"Vậy anh ấy là gian hay ác?"

"Ừm... Ăn xong lại nói."

Cô còn chưa ăn xong bánh ga-tô, Tiết Diễm đã mang bài tập Toán từ văn phòng về.

Thẩm Tịch lập tức đứng dậy khỏi ghế của cậu rồi cùng chen chúc với Trình Hạ ở chỗ của mình. Cuối cùng thấy chật quá nên cô ngồi luôn lên đùi Trình Hạ.

"Bạn học Thẩm Tịch, cái mông này của cậu ngồi xuống làm tớ thấy xương đùi như hoại tử rồi."

Lúc Trình Hạ nói câu này, Thẩm Tịch cũng vừa nuốt xuống miếng bánh ga-tô cuối cùng. Cô thở dài bất đắc dĩ: "Hết cách rồi, tớ là kiểu uống nước thôi cũng béo."

Tiết Diễm đứng bên cạnh chia sách bài tập cho các tổ lúc này lại bật cười.

Thẩm Tịch nhìn với vẻ không biểu cảm: "Cậu cười gì hả?"

"Cười câu nói trước đó của cậu. Mời cậu tự nghĩ lại xem trước khi uống nước có ăn bánh ga-tô hay kem sô-cô-la không. Đừng quên công lao nạp calo hiển hách của chúng cho cậu chứ, đừng để chúng chết không nhắm mắt."

"..."

Thẩm Tịch cảm hận lườm Tiết Diễm: "Cậu yên tâm, về sau tôi nhất định sẽ ghi lại công lao hiển hách của cậu, sẽ cho cậu nhắm mắt xuôi tay."

Tiết Diễm nhún mày: "Có giây phút nào trong đời cậu không tự nhắc mình là fan cuồng sữa Tam Lộc và tội phạm giết bạn ngồi bàn dưới không?"

"..."

Trình Hạ ngồi bên cạnh cười ha ha tới ợ hơi, dù sau đó bị ai đó lườm trắng mắt cũng không dừng lại được.

Cô ấy liếc mắt qua người khác rồi chóng cảm nói: "Thật ra có người ăn gì cũng không béo mà. Cậu nhìn Lâm Gia Âm xem, ngày nào cũng ăn nhiều mà người ta vẫn gầy kia."

Lâm Gia Âm là tổ trưởng văn thể mỹ của lớp 2, người thon thả lại xinh đẹp, biết đàn piano nhưng lại hơi lạnh lùng. Nhưng với độ xinh đẹp đó thì có lạnh lùng cũng là người đẹp lạnh lùng, vì thế mà người ta câu đi không biết bao nhiêu trái tim thiếu nam rồi.

Thẩm Tịch cũng nhìn theo hướng mắt của Trình Hạ, rồi lần đầu đánh giá kĩ đóa hoa lạnh lùng này.

Rất lâu về sau, cô mới nghiêm túc kết luận: "Không có khả năng lắm."

Trình Hạ nghi hoặc: "Cái gì không có khả năng?"

Thẩm Tịch hát hàm rồi chỉ vào hộp bánh ga-tô rỗng trên bàn: "Từ độc thân làm hòa với Lâm Gia Âm rồi."

Từ Hạo không thể không có việc gì mà ăn cần, còn chi tiền mua bánh ga-tô cho cô như thế. Đây là nhờ cô đi nghe ngóng thời gian và các môn Lâm Gia Âm tham gia trong đại hội thể dục thể thao lần này.

Dù cô không để ý tới "couple" đồ ngọc chơi bóng rổ và nữ thần piano lạnh lùng nhưng vẫn phải trợ giúp một chút.

Ai bảo cô ăn hết đồ hối lộ trước rồi.

Thẩm Tịch nghĩ vậy rồi gào lên với Hạo Tường bên kia: "Tổ trưởng Thể Dục, đưa danh sách đại hội thể dục thể thao cho tôi xem chút!"

Giờ nghỉ giữa tiết của lớp 12 rất ồn ào, vì thế họ cũng lười đi lại, nói chuyện lại càng ít. Chưa đến 3 giây sau, một quyển sổ màu trắng đã bay từ bên kia đến.

Thẩm Tịch đưa tay bắt lấy nhưng không bắt được, quyển sổ lại đứng lúc bay thẳng vào đầu Tiết Diễm.

Tiết Diễm: "..."

Không khí yên lặng trong ba giây dài đằng đẳng.

Thẩm Tịch chột dạ, sau đó ngượng ngùng lấy quyển sổ trước mắt cậu, còn tiện thể vuốt vuốt lại tóc Tiết Diễm bị quyển sổ làm xù lên.

"Xin lỗi, xin lỗi, lần sau tôi sẽ bắt chuẩn."

Tiết Diễm ngước mắt lên lườm cô, ý trong mắt rất rõ ràng —— Còn lần sau nữa thì cậu chờ nhật xác minh đi.

Thẩm Tịch nhếch miệng rồi cầm quyển sổ đứng một bên. Vì đuối lý hơn nên cô phải nhin con tức này lại.

Nhưng chưa được hai phút, con tức lại bị mấy cái tên "vương tử công chúa" trong danh sách biến thành bật cười.

Đôi lúc xem danh sách cũng là một thú vui lớn.

Bạn sẽ không bao giờ tưởng tượng được đến cùng thì trên thế giới này có bao nhiêu cái tên kỳ lạ. Cũng như bạn không bao giờ biết được bạn trai như heo lạc đường bao giờ mới tìm được củ cái trắng là mình.

Cô chép thời gian và những môn Lâm Gia Âm tham gia ra một quyển vở nhỏ, sau đó liếc mắt thấy Tiết Diễm đang đọc sách phía sau qua dư quang.

Thẩm Tịch đảo mắt rồi lặng lẽ lật đến danh sách của con trai.

Lần tìm kiếm này Thẩm Tịch còn chăm chú hơn lúc này nhiều, chỉ thiếu nước đọc chỉ thời tiểu học, dùng ngón tay lần từng dòng mà thôi.

"Nhảy cao, 100 mét, 4 x 100 mét, sáng mai và trưa ngày kia." Nhưng Thẩm Tịch còn chưa kịp tìm được gì thì người phía sau đã lên tiếng trước. Cô chột dạ mà run lên khiến quyển danh sách rơi xuống khoảng đất giữa hai người.

Thẩm Tịch không nhặt mà giải thích trước: "Ai bảo tôi đang tìm cậu? Tôi tìm Giang Diệc Đường không được à?"

Tiết Diễm cười như không cười nhìn cô: "Tôi cũng có bảo cậu tìm tôi đâu."

"Cậu..."

Mắng cũng không mắng được, đánh lại càng không đánh được, vì thế Thẩm Tịch chỉ có thể tức giận lườm cậu rồi cúi người nhặt quyển sổ.

Dù áo đồng phục có cổ nhưng cổ áo vẫn rộng ngoác như trước.

Lúc cô cúi người, cổ áo rũ xuống khiến Tiết Diễm thấy được đường cong trước ngực Thẩm Tịch.

"..."

Tiết Diễm bất giác quay đi rồi đánh mắt sang chỗ khác, nhưng cậu thực sự đã nhìn thấy cảnh xuân đó rồi.

Thế là Thẩm Tịch nhặt quyển sổ lên thì thấy người vừa đề tiện khiến người ta muốn đánh, lúc này lại cứng đờ quay sang một bên, đôi tai dưới lớp tóc đen nhỏ vun đã đỏ bừng lên rồi. Trên đầu cậu cũng bốc lên khí nóng như đột nhiên ăn xuân được vậy.

Thẩm Tịch không hiểu lắm: "Cậu sao thế?"

"... Không có gì."

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tôi nhất định sẽ đạt hạng nhất vì cậu

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Điều đáng sợ nhất của đại hội thể dục thể thao không phải là nửa tiếng nghe lãnh đạo trường và các trường khoa thao thao bất tuyệt phương ngữ pha tiếng phổ thông, mà là thời gian vận động và thi đấu. Bởi cứ mỗi nửa tiếng thì hội học sinh lại cử người ra kiểm tra.

Đại hội thể dục thể thao sẽ xếp hạng các lớp dựa trên điểm phân hạng, điểm đoạt giải của người thi đấu. Nhưng nếu những người làm khán giả bị tra ra là không có mặt trên sân hay về sớm thì điểm của cả lớp đó sẽ bị trừ.

Vì thế kể cả người không có tinh thần tập thể muốn nhân hai ngày đại hội thể dục thể thao không phải đi học này ra ngoài vui chơi vui vẻ, thì các bạn khác trong lớp cũng sẽ không đồng ý. Người nhất định phải ngồi trên sân bãi, làm khán giả hay pho tượng hoặc thần giữ cửa gì đó đều được.

Đánh giá của Thẩm Tịch với việc này là: Điện rò.

Thẩm Tịch bị ép làm thần giữ cửa đang ngồi trên cầu thang vòng ngoài của sân vận động. Cô một tay cầm túi rác, một tay cầm hạt dưa cắn "tách tách tách" mà xem cuộc vui.

Môn thi của cô còn một lúc nữa mới bắt đầu, mà lúc này Trình Hạ lại đang vội vàng làm chân hậu cần cho các vận động viên khác.

Không có đồng bọn nhỏ ngồi tán gẫu cùng thì gặm hạt dưa cũng thấy buồn ngủ.

Giang Diệc Đường đi tới từ chỗ nghỉ ngơi của lớp 1 rồi quen thuộc ngồi xuống cạnh cô: "Chán thế cơ à, nói chuyện tí không?"

Từ khi bị Thẩm Tịch phát hiện "bản chất thật", cậu ấy cũng buông thả bản thân chứ không giả vờ làm công tử dụ dàng trước mặt Thẩm Tịch nữa.

Mà ảo tưởng của Thẩm Tịch với Giang Diệc Đường vỡ tan rồi, vì thế cô cũng lười ra về em gái dụ dàng mềm mại trước mặt cậu ấy. Cô cũng để lộ bản chất thật của mình và để bản thân buông thả.

"Nói chuyện gì? Nói về tình hữu nghị sâu như biển của cậu và Tiết Diễm chắc?" Thẩm Tịch dọn hết xác hạt dưa vào trong túi rác, cũng không thèm liếc nhìn người bên cạnh.

"Được đấy." Giang Diệc Đường cực kỳ phấn khởi: "Cậu muốn nói về chuyện gì của Tiết Diễm, tôi biết gì kể nấy."

Thẩm Tịch hừ mũi hai tiếng, sau đó lấy chai nước từ trong cặp sách ra. Lúc vặn nắp chai nước, cô tiện miệng bảo: "Chọn chuyện gì khủng khiếp mà kể."

"Chuyện này..." Giang Diệc Đường dừng một chút như đang tự hỏi chuyện thế nào mới gọi là khủng khiếp. Một giây sau, cậu ấy quay sang nhìn Thẩm Tịch: "Mặc đồ con gái có coi là khủng khiếp không?"

"Phụt ——"

Khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên dính đầy bọt nước, nước còn trượt xuống theo đường xương hàm rõ nét của cậu. Cứ một giọt rồi một giọt nhỏ xuống nền đất xi măng tạo thành từng đóa hoa nước xinh đẹp.

Thẩm Tịch vội vàng rút khăn giấy đập tán loạn trên mặt cậu, miệng thì xin lỗi lung tung: "Xin lỗi xin lỗi..."

Thẩm Tịch nhanh nhẹn lau mặt cho cậu ấy xong thì lên lên lút lút nhìn xung quanh, khi thấy không có gì khác thường rồi mới quay lại nhìn Giang Diệc Đường.

Cô hạ giọng rồi vội hỏi như gián điệp thời xưa: "Có thật là mặc đồ con gái không?"

"..."

Dù Giang Diệc Đường chết lặng với hành động vừa rồi của cô, thế nhưng cuối cùng cậu ấy vẫn tiếp tục đề tài kia, tiếp đó là tuân hết lịch sử đen tối "mặc đồ con gái" của Tiết Diễm ra.

Thật ra cũng không tính là lịch sử đen tối gì, chỉ là mặc quần áo thời xưa của nữ để chụp mấy bức ảnh thôi.

Trước kia Giang Diệc Đường là một cậu nhóc mập, lại mê muội anime, nhưng thân hình 100kg đã ngăn cậu ấy đến với mơ ước làm "coser" (1). Vì thế cậu ấy chọn vị trí gần nhất với mơ ước của mình là —— Người trang điểm cho coser.

(1) Coser hay Cosplayer: Cosplay là một từ tiếng Anh do người Nhật sáng tạo ra, viết tắt của "costume play" chỉ việc người hâm mộ hóa thân vào các nhân vật trong manga, anime. Những người hóa thân vào nhân vật từ việc mặc trang phục, mô phỏng lại cử chỉ, lời nói, thần thái của các nhân vật trong manga hay anime được gọi là coser.

Giang Diệc Đường khổ luyện lâu ngày cuối cùng cũng nắm được các kỹ thuật trang điểm cần thiết, sau đó cậu ấy trở thành người trang điểm cho câu lạc bộ Cos và kiếm linh vật luôn, việc này cứ vui vui vẻ vẻ mà diễn ra như thế.

Có lần câu lạc bộ có hoạt động mà một coser tạm thời vắng mặt, vì thế Giang Diệc Đường vừa dỗi vừa lừa Tiết Diễm qua, để cậu thay thế vị trí của người tạm thời vắng mặt kia.

Cuối cùng không ngờ lần đó lại tạo nên phản ứng vang dội, chuyện mặc đồ con gái cũng từ đó mà ra.

Đương nhiên Giang Diệc Đường không dám nói lại chuyện này trước mặt Tiết Diễm.

Thẩm Tịch nghe xong thì đưa tay sờ cằm, sau đó quay sang nhìn Giang Diệc Đường: "Không có bằng chứng thì không được, cậu cầm mấy tấm ảnh tới cho tôi xem chút."

Nói xong lời này, Thẩm Tịch còn tặng cho Giang Diệc Đường ánh mắt mà tự cô cho là "max" quyền rũ.

Giang Diệc Đường nhìn chằm chằm vào mắt cô: "Mất cậu giết đừng đừng thế?"

"..."

Không nói lời nào thì chúng ta vẫn là đồng đội tốt nhất.

Lúc này, môn thi chạy 100 mét nam đã kết thúc, loa phát thanh bên kia đang đọc danh sách thi chạy 100 mét nữ. Thẩm Tịch bắt đầu đứng dậy ép chân và làm nóng người.

Giang Diệc Đường túm lấy tay cô rồi cười tủm tỉm cổ vũ: "Nếu cậu đạt hạng nhất, tôi sẽ dùng ảnh mặc đồ con gái đó để chúc mừng cậu."

Hai mắt Thẩm Tịch sáng lên: "Nhớ giữ lời!"

"Đương nhiên, chắc chắn là hàng thật, HD không che, chỉ có một tấm duy nhất."

Lúc Giang Diệc Đường nói lời này, vận động viên "hàng thật" cũng vừa từ sân chạy trở về, và đương nhiên là cậu nghe được câu nói này. Thế là thiếu niên đang rảo bước đột nhiên lại lao đảo trên bậc thang, rồi suýt chút nữa đã lăn ngon lành xuống dưới.

Nhưng chỉ một giây sau, cậu đã trở về với vẻ không biểu cảm lúc trước.

Tiết Diễm nhìn Thẩm Tịch: "Hai người đang nói gì thế?"

Nói chuyện mặc đồ con gái, nhưng đương nhiên là không tiết lộ được rồi.

Thẩm Tịch quay đi mà không nhìn cậu, sau đó trịnh trọng nói hươu nói vượn: "Đang nói về tình hữu nghị của cậu và Giang Diệc Đường."

Vì thấy người trong cuộc tới nên Giang Diệc Đường bắt đầu chột dạ. Cậu ấy nghe được Thẩm Tịch lấy cớ này thì cũng gật đầu phụ họa: "Đúng đúng, đang nói về tình hữu nghị giữa tôi và cậu."

Cậu ấy dừng một chút rồi bổ sung thêm: "Tình hữu nghị sâu như biển của đàn ông con trai."

Tiết Diễm: "..."

Loa phát thanh bên kia đã gọi tên, Thẩm Tịch vội vàng chạy tới.

Trước khi đi, cô liếc mắt ra hiệu với Giang Diệc Đường một cái. Khi thấy đối phương gật đầu hiểu ý, Thẩm Tịch mới cười và hăng hái nói với Tiết Diễm: "Vì cậu, tôi nhất định sẽ đạt hạng nhất."

Khóe mắt của Tiết Diễm giật giật, cậu có cảm giác mình mới bị bán thì phải.

Sau khi Thẩm Tịch đi rồi, Tiết Diễm lót giấy vào chỗ tìm được rồi ngồi xuống. Cậu nghĩ nghĩ một lúc rồi chuyển sang chỗ cách Giang Diệc Đường một khoảng.

Trước nay trường Nhất Trung có truyền thống thế này: Trong học tập, lớp 1 và lớp 2 là mấy bay chiến đấu hạng nặng, nhưng nếu xét về vận động thì lại là lũ gà mờ yếu ớt.

Lời này cũng không phải không đúng, bởi mỗi lần tham gia đại hội thể dục thể thao, lớp 1 và lớp 2 đều bỏ qua ba thứ hạng đầu tiên mà cống hiến một phần nhân lực cho đại quân hạng bét.

Lúc Thẩm Tịch đang chuẩn bị thì nghe thấy hai nữ sinh bên cạnh trêu chọc.

Nữ sinh A cười nhìn Thẩm Tịch rồi nghiêng đầu sang nói đùa với bạn mình: "Tớ tưởng lần này xếp cuối rồi, không ngờ gặp được ngay con gà mờ lớp 2, cuối cùng cũng không lo mất thể diện vì xếp cuối nữa rồi."

Nữ sinh B cũng cười: "Ừ đấy, lớp đó trông ai cũng tay chân lẻo khoèo, có đi học thể dục cũng chỉ là ra phơi nắng thôi. Đã chẳng có mấy người đồ được chạy 800 mét mà còn bày đặt tham gia đại hội thể dục thể thao. Không hiểu ai cho bọn họ tự tin đó nữa."

Thẩm Tịch nghe đến đó thì thầm hít sâu một hơi.

Bên tai cô là tiếng phát lệnh: "Tất cả vào vị trí, chuẩn bị.", Thẩm Tịch vừa vào tư thế chuẩn bị vừa tự nhủ trong lòng.

Hữu nghị thứ nhất, thi đấu thứ hai. Hữu nghị thứ nhất, thi đấu thứ hai...

Hừ! Hữu nghị biến mẹ nó đi!

Tiếng súng vang lên "bùm" một tiếng, Thẩm Tịch đạp chân trái rồi gắng sức lao về phía trước.

Không khí lập tức tấp vào mặt và tràn vào xoang mũi, mỗi lần hai chân rời khỏi mặt đất đều nóng lòng muốn vươn ra xa hơn, hai tay vung sang hai bên cũng như muốn tách rời khỏi cơ thể.

Khoảng cách 100 mét trong thời gian mười mấy giây, không thể trông thấy những bạn bên cạnh chạy vọt tới, cũng không nghe được bạn cùng lớp hò hét, càng không có tâm trí để nghĩ đến bất kì chuyện gì, trừ việc thắng cuộc!

Gần như tất cả những người tham gia chạy đều băng qua vạch đích cùng một lúc, mọi người trên đài bắt đầu hò reo, nhưng cũng không rõ là đang reo hò vì ai.

Vì lực chạy quá lớn nên không thể dừng lại ngay được, khi băng qua điểm đích, Thẩm Tịch vẫn còn chạy tiếp về phía trước thêm khoảng 100 mét nữa.

Đột nhiên có một bàn tay giữ chặt cánh tay của cô rồi kéo lại.

Quán tính của Thẩm Tịch vẫn chưa ổn định nên cùng ngã sấp xuống với người kia.

Khi cảm nhận được lòng bàn tay chợt đau đớn, Thẩm Tịch nghĩ chắc chắn đã rách da rồi.

Thẩm Tịch ngồi dậy từ mặt đất rồi nhìn nam sinh bên cạnh đau tới nghiêng răng bên cạnh, sau đó khóe miệng cô chợt giật giật.

"... Bạn học, cậu là ai thế?"

Hết chương 14.

Lời của tác giả:

Thẩm Tịch: A ha, cuối cùng nam phụ cũng lên sân khấu! (☆▽☆)

Tiết Diễm: Ngại quá, truyện này là 1x1.

Giang Diệc Đường: Chờ chút, chẳng lẽ nam phụ của truyện này không phải tôi hả!?

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tiết Diễm, cố lên!

Tác giả: Chước Dạ

Biên tập: Bột

Nam sinh đau tới nghiêng răng nghe được Thẩm Tịch hỏi thì gãi đầu rồi nhếch môi cười. Cậu ấy cười khiến cặp răng nanh nhỏ như phát sáng dưới ánh nắng mặt trời.

"Em là Cố Khải lớp 10-2."

Lúc này Giang Diệc Đường ngồi trên khán đài trông thấy tình huống bên này nên cũng chạy tới, cậu ấy còn lúi theo cả Tiết Diễm đang bày ra vẻ không bằng lòng nữa.

Giang Diệc Đường đi tới đỡ Thẩm Tịch dậy, sau đó lại nhìn Cố Khải cười tới xán lạn trên mặt đất: "Đây là ai thế?"

"Không biết." Thẩm Tịch đứng dậy rồi phui bùn trên người. Cô muốn nhấc chân lên nhưng lại thấy mắt cá chân của mình đau đốn.

Cậu nam sinh cũng vội vàng đứng lên rồi sốt ruột giới thiệu mình lần nữa: "Học tỷ Thẩm Tịch, em là Cố Khải lớp 10-2."

Thẩm Tịch quay đầu đi chỗ khác mà không thèm nhìn cậu ấy, cô nhìn về phía Giang Diệc Đường: "Vừa rồi có thấy rõ không, ai về nhất?"

"Học tỷ về nhất, chị về nhất!" Cố Khải lại gần rồi trả lời như quen thuộc lắm: "Lúc gần tới vạch đích chị nhanh hơn người ở đường chạy số 2 một chút, vừa rồi đúng là siêu ngẫu, siêu giỏi!"

Nam sinh lú lo không ngừng, chỉ tiếc không thể tăng bốc cô lên tận trời.

Thẩm Tịch vừa định nói chuyện, trọng tài bên kia đã gào lên với bên này: "Bạn học bên kia là thế nào hả? Không được đứng trên đường chạy!"

Bốn người vô thức đưa mắt nhìn sang bên kia, Thẩm Tịch nhắc chân muốn đi nhưng lại đau tới mức không có sức.

Nếu không phải Tiết Diễm đứng bên cạnh nhanh tay đỡ lấy, có lẽ cô đã quỵ một chân xuống đất rồi.

"Bị trật chân rồi à?"

Tiết Diễm đỡ lấy tay Thẩm Tịch, để cả trọng lượng người cô tựa vào người mình.

Mắt cá chân Thẩm Tịch truyền tới cảm giác đau đốn cực độ, đau tới mức cô phải hít vào một hơi. Thẩm Tịch đau khổ gật đầu: "Hình như thế."

Cố Khải bên cạnh cũng sốt ruột: "Học tỷ bị thương à? Em công chị tới phòng y tế nhé."

Nhưng không ai để ý tới cậu ấy.

Tiết Diễm bảo Giang Diệc Đường đỡ Thẩm Tịch, còn mình thì đi tới ngồi xuống trước mặt cô: "Lên đi."

Thẩm Tịch chưa kịp hiểu ra: "Lên đâu?"

"Đương nhiên là lưng cậu ấy!"

Tiết Diễm còn chưa lên tiếng, Giang Diệc Đường đã đẩy Thẩm Tịch lên lưng Tiết Diễm.

Không biết cậu ấy đẩy quá tay hay quán tính của Thẩm Tịch quá lớn mà Tiết Diễm đang ngồi xỏm cũng bị lung lay.

Cậu nghiêng răng nặn ra một câu: "Giang Diệc Đường."

"Có lỗi, có lỗi quá."

Giang Diệc Đường vội vàng thu lại vẻ cười trên nỗi đau của người khác rồi đỡ Tiết Diễm đang cõng Thẩm Tịch đứng lên.

Thẩm Tịch bất giác choàng tay ôm lấy cổ của cậu vì sợ mình bị ngã xuống. Cô cũng không chú ý người mình đang sát lại gần cậu, lúc phát hiện ra thì cả người đã cứng ngắc rồi.

Học đệ nhỏ Cố Khải vội vàng chạy theo: "Học tỷ, để em tới phòng y tế với chị."

Bị người ta công đã khiến người khác để ý lắm rồi, một số người khác đều chuyển mắt nhìn về bên này, thậm chí còn có tiếng kêu kích động của nữ sinh và tiếng ồn ào của nam sinh nữa.

Tuy da mặt Thẩm Tịch đủ dày nhưng mặt vẫn bắt giác đỏ lên, cô chỉ muốn chôn mặt trên lưng của Tiết Diễm thôi.

Học đệ nhỏ lại cứ dính như kẹo da trâu mà chuyển trái đảo phải quanh Tiết Diễm, còn hỏi dồn dập xem cô bị đau có nặng không.

Thẩm Tịch mở to đôi mắt cá chết rồi bất đắc dĩ: "Bạn học, rốt cuộc thì cậu là ai vậy?"

Lúc này học đệ nhỏ cũng dừng lại, biểu cảm trên mặt còn hơi tổn thương.

Cậu ấy chớp đôi mắt tròn xoe: "Học tỷ, em là Cố Khải lớp 10-2."

Thẩm Tịch càng bất đắc dĩ hơn: "Ai quan tâm cậu là Cố Khởi hay Cố gì (1), tôi muốn hỏi chúng ta quen nhau à?"

Không hiểu sao lại kéo cô một cái, báo hại cô bị trật chân, bây giờ lại quần quýt thế này, đây là Quan Âm Bồ Tát phái xuống để trừng người à?

Nào ngờ Cố Khải lại nói: "Vừa rồi chưa quen, nhưng học tỷ gọi tên em rồi, bây giờ sẽ thành quen."

Cậu ấy còn nghiêm túc bổ sung: "Với cả học tỷ này, họ Cố của em nghĩa là 'ngoảnh lại', chữ Khải nghĩa là 'dẫn dắt' (2), vừa rồi chị gọi sai đó. Nhưng không sao, học tỷ muốn gọi thế nào thì gọi thế đó, chị thích là được rồi."

(1) (2) Thẩm Tịch gọi nhầm Cố Khải [厥- gù]: Cố (nghĩa là ngoảnh lại, nhìn lại) và [啓- qǐ]: Khải (nghĩa là mở đường, dẫn dắt) thành chữ [厯- gù]: Cố (nghĩa là thuê) và [起- qǐ]: Khởi (nghĩa là dậy, rời, rời khỏi).

Đây đúng là đồ ngốc đấy nhé?

Tiết Diễm vẫn luôn trầm mặc không nói bỗng nhiên dừng lại mà không đi nữa.

Thẩm Tịch nghi hoặc: "Sao thế?"

Tiết Diễm nhìn Cố Khải bên cạnh rồi lại nhìn về phía khán đài bên kia và nói chậm rãi: "Đang kiểm tra quân số kia."

Cố Khải cũng nhìn theo hướng mắt của cậu, sau khi được nhắc nhở như thế thì cũng nhớ ra việc hội học sinh đang kiểm kê người.

Cậu ấy vội vàng vàng chạy về phía lớp mình, vừa chạy còn vừa ngoảnh lại hô: "Học tỷ đợi em nhé! Đợi điểm danh xong em sẽ quay lại!"

Khóe miệng Thẩm Tịch giật giật, tốt nhất là cậu đừng quay lại.

Thẩm Tịch thở phào một hơi khi bên tai không còn tiếng líu ríu kia nữa, nhưng vừa nghĩ đến chân phải của mình, cô lại thấy đau khổ.

"Tiêu rồi, ngày mai còn thi chạy tiếp sức nữa, làm thế nào bây giờ?"

"Bỏ quyền thi đấu, đổi người."

Tiết Diễm vừa công cô đi về phía phòng y tế vừa lạnh nhạt trả lời.

"Như thế sao được?" Thẩm Tịch nằm trên lưng cậu chột cuống lên, sau đó cô kể lại chuyện nghe được trên đường chạy cho Tiết Diễm, còn tức giận nắm chặt tay thành quyền: "Dù chúng ta là gà mờ thật nhưng cũng không đến lượt mấy người đó nói. Mấy người đó cũng có thắng được tôi đâu, dựa vào đâu mà nói thế. Hai người đó còn hỏi ai cho chúng ta dừng cảm tham gia đại hội thể dục thể thao, cậu bé Bọt Biển chân tay lẻo khoẻo cho dừng cảm đấy, được chưa!"

Nói đến đoạn kích động, cô còn nhích tới nhích lui rồi khoa chân múa tay mà không biết người phía dưới đã cứng ngắt.

Tiết Diễm trầm mặc mấy giây: "... Cậu đừng có lộn xộn."

Cô chỉ mặc quần áo thể dục mỏng manh, còn ghé vào lưng Tiết Diễm, nửa người trên mềm mại kề sát với cậu mà còn dám cọ tới cọ lui.

Thẩm Tịch không hiểu lắm, cô nghĩ là cậu cũng không vững nên vội vàng ôm cổ Tiết Diễm, mà người cũng dính sát vào hơn: "Được, tôi không động đậy nữa."

Tiết Diễm: "..."

Chân của Thẩm Tịch không có gì đáng ngại, chỉ bị trật mắt cá chân nên sẽ đau nhức khoảng 1 - 2 ngày.

Nếu là ngày bình thường, cô cũng mặc kệ. Thế nhưng hai ngày này là đại hội thể dục thể thao, lại còn chưa thi chạy tiếp sức nên Thẩm Tịch tức giận chết.

Đương nhiên đây không phải chuyện làm cô tức nhất. Mà kẻ cầm đầu làm cô tức nhất lại lấy danh nghĩa muốn đền bù tổn thất rồi cứ chạy tới chạy lui tới trước mặt cô. Cuối cùng cả lớp đều nghĩ có học đệ nhỏ lớp 10 muốn theo đuổi Thẩm Tịch.

May mà tin này chỉ lan truyền giữa mọi người trong lớp chứ chưa đến tai thầy cô, nếu không có lẽ cô sẽ bị phê bình trước toàn trường.

Ngày đại hội thể dục thể thao thứ hai, Thẩm Tịch làm quần chúng trên khán đài, mà học đệ nhỏ Cố Khải cũng đã có mặt ở đó rồi.

"Học tỷ, chị ăn táo nhé? Chị ăn dưa vàng không? Em đi mua cho chị, mời chị ăn."

"Học tỷ, chị uống nước không? Em đi mua đồ uống cho chị, học tỷ thích uống gì?"

"Học tỷ, chị..."

"Học tỷ của cậu muốn chết."

Thẩm Tịch lạnh mặt rồi bình thản nói: "Cậu muốn thay tôi đi chết không?"

"Chuyện này... Hay là thôi đi?" Học đệ nhỏ Cố Khải sờ đầu, rồi vẫn giương lên nụ cười chó to kia: "Học tỷ đừng nghĩ quần chứ, cuộc sống tươi đẹp thế này, thế giới lại hòa bình, sống trên đời mới cảm nhận được vui vẻ, hạnh phúc."

Và được nghe lại nhai nữa.

Thẩm Tịch thầm bổ sung thêm một câu như thế trong lòng.

Đúng lúc này, Trình Hạ chạy tới từ sân vận động. Cô ấy chào hỏi qua loa với Cố Khải rồi đặt mông ngồi xuống giữa hai người mà nói chuyện với Thẩm Tịch: "Chạy tiếp sức nam sắp bắt đầu rồi đấy, đi cổ vũ không?"

Thẩm Tịch giờ chân tàn phé lên: "Cậu cũng tới nhé?"

"Cậu nặng thế, tớ cũng thế nào được?"

Trình Hạ từ chối thẳng thừng rồi dùng cùi chỏ chọc Cố Khải bên cạnh: "Có nhân công miễn phí đây còn gì."

Cô ấy nghiêng đầu cười xinh đẹp với Cố Khải: "Đúng không, học đệ nhỏ."

Cố Khải lại không vốn vả như bình thường nữa mà lo lắng nhìn Trình Hạ, sau đó nhanh chóng chuyển mắt mà lấp bắp: "Nhưng... Nhưng mà nam nữ thụ thụ bất thân..."

Trình Hạ "ài" một tiếng: "Cậu thích Thẩm Tịch của chúng tôi còn gì? Cơ hội tốt thế phải nắm lấy chứ, còn quan tâm nam nữ thụ thụ bất thân cái gì."

"Ai bảo em thích học tỷ!" Cố Khải to giọng phản bác, còn kích động tới mức đứng lên khiến người khác cũng chú ý.

Sau đó cậu ấy lại đỏ mặt ngồi xuống rồi nhỏ giọng giải thích: "Em không thích học tỷ Thẩm Tịch."

Trình Hạ nhìn cậu ấy với vẻ khó hiểu: "Thế hai ngày nay cậu nịnh bợ xum xoe là thế nào?"

"Em, em..."

Cố Khải còn chưa nghĩ ra lý do gì để giải thích thì bị Trình Hạ mắt kiên nhẫn cắt ngang: "Được rồi được rồi, cậu không công thì tôi công, sắp thi đấu rồi."

Cô ấy nói rồi đỡ Thẩm Tịch đứng lên, sau đó dìu Thẩm Tịch đi từng bước tới sân vận động.

Thẩm Tịch quay đầu nhìn lại.

Cố Khải đang ngồi trên bậc thang mà nhìn qua chỗ các cô ở bên này, đôi mắt to ngập nước lại trong veo kia đọng đầy vẻ tủi thân và lạc lõng, ngay cả tóc trên đầu cậu ấy cũng rũ xuống đầy tiu nghỉu, giống như chó con bị bỏ rơi cực kỳ đáng thương vậy.

Nhưng tiếng còi gắt tai bên kia đã thu hút sự chú ý của Thẩm Tịch. Cô được đỡ tới điểm chạy cuối cùng, rồi nhìn ra thì thấy Tiết Diễm đang khởi động trên đường chạy.

Thẩm Tịch gọi cậu: "Tiết Diễm!"

Tiết Diễm nghe thấy tiếng thì xoay người lại, tiếp đó đã thấy nữ sinh mặc áo cộc tay màu trắng cười tươi như hoa với mình.

Cô nắm tay thành quyền rồi cổ vũ cậu: "Cố lên! Đạt hạng nhất!"

Tiết Diễm cong khoe miệng rồi bỏ lại hai chữ: "Chờ đó."

Tiếng súng vang lên, các vận động viên lao đi từ vạch xuất phát như tên rời cung.

Sân vận động dần vang lên tiếng hò hét đỉnh tai nhức óc, không khí của môn chạy tiếp sức luôn sôi sục hơn cũng kích động người ta hơn bất kì môn thi nào khác.

Thẩm Tịch dựa vào người Trình Hạ rồi cẩn mõi nhìn chăm chăm các tuyển thủ của lớp mình, trái tim trong lồng ngực của cô cũng nảy lên từng nhịp theo tiết tấu chạy của họ.

Hai gậy phía trước phát huy không tệ lắm, họ tạm thời vẫn đứng thứ nhất, nhưng vào lúc chuyển gậy thứ ba gặp khúc cua nên bị rơi mất.

Tiết Diễm là người nhận gậy thứ tư, lúc cậu nhận được gậy xong, tất cả học sinh trong lớp đều gào tên cậu tới khàn cả giọng.

Thẩm Tịch lại cẩn rắng thật chặt mà quên cả câu cổ lên. Cô chỉ nhìn chăm chăm vào thân ảnh đang vọt tới kia.

Cô đứng ở điểm cuối của đường chạy và nhìn người kia vượt qua từng người rồi từng người một.

Lúc cậu chạy lại đây, tiếng hò hét xung quanh dường như đều biến mất, mà tất cả cảnh tượng cũng như nhòe đi.

Tất cả ánh sáng đều tụ lại trên người của người kia.

Trong khoảnh khắc ấy, trong mắt cô chỉ có một người duy nhất là cậu.

Hết chương 15.

Lời của tác giả:

Thẩm Tịch: Đẹp trai thì đẹp trai thật, nhưng đê tiện thì cũng rất đê tiện = _ =

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Một đóa hoa

Tác giả: Chước Dạ

Biên tập: Bột

Lúc nào Tiết Diễm cũng là người trầm ổn và khiêm tốn, so với người thường vờ tạo dựng hình tượng bên ngoài như Giang Diệc Đường thì cậu thường lạnh nhạt với mọi thứ. Dù với bề ngoài xuất sắc và thành tích khiến người khác ghen sôi ấy, thì không nơi nào cậu đi qua là không nổi tiếng.

Đánh giá của Giang Diệc Đường với việc này là: Khí chất vô hình mới là trí mạng.

Mà trước nay Tiết Diễm vẫn khiêm tốn bỗng nhiên trở thành đối tượng bàn luận của đồng đảo học sinh trong trường.

Bởi khi được báo trưởng phòng vấn, cậu đã nói một câu với bạn học phòng vấn rằng: "Cậu bé Bọt Biển đã cho chúng tôi dũng cảm để tham gia đại hội thể dục thể thao lần này."

Sau đó, Trình Hạ vừa tả cảnh phòng vấn lúc đó cho Thẩm Tịch vừa cười đến đau bụng: "Cậu không biết đâu, lúc Tiết Diễm dùng khuôn mặt không biểu cảm mà nghiêm túc nói những lời kia, thì mấy em gái phụ trách phòng vấn đều hóa đá hết ha ha ha..."

Thẩm Tịch gục xuống bàn rồi chôn mặt giữa hai cánh tay, một tay của cô lại nhẹ nhàng đưa lên xoa vành tai ửng đỏ.

Câu này là cô tỏ khổ với Tiết Diễm.

Rõ ràng chỉ là buột miệng một câu mà cậu lại ghi nhớ nghiêm túc, còn dùng để đáp trả đối phương nữa.

Không rõ tại sao mà cảm giác trong lòng cô ngày càng lạ, cũng không rõ tại sao lại thấy cậu... rất ngầu.

Chuông vào học chợt vang lên, Trình Hạ chạy về chỗ của mình nhanh như thỏ.

Thẩm Tịch nghe được phía dưới có người đi tới, còn có tiếng dịch ghế thì nghiêng đầu nhìn xuống. Lúc bắt gặp ánh mắt của Tiết Diễm, cô lại mau chóng rời mắt đi.

Cô ngồi ngay ngắn, mặt cũng căng thẳng, trong lòng chột lo lắng bồn chồn mà không có lý do.

Lúc cô vụng trộm nghiêng đầu nhìn xuống bên cạnh thì lại chạm phải ánh mắt của cậu. Lòng Thẩm Tích lộp bộp vài lần, cô liếc mắt nhìn cậu: "Cậu cứ nhìn tôi mãi thế?"

Tiết Diễm bình tĩnh hỏi lại: "Cậu không nhìn tôi, thì sao biết tôi đang nhìn cậu?"

Thẩm Tích bị cậu làm nghẹn họng nên nặng nề hừ một tiếng, cô bực bội quay lại, không để ý tới cậu nữa.

Đây là uống nhầm thuốc gì vậy?

Tiết Diễm không hiểu lắm.

Ngay sau đại hội trường đã là cuối tháng 9, sau đó là đầu tháng 10 mà học sinh thích nhất —— nghỉ Quốc Khánh (1).

(1) Quốc Khánh: của Trung Quốc là ngày 1 tháng 10.

Nhưng năm nay lại có một thảm kịch lớn, đó là nghỉ Quốc Khánh và nghỉ Trung Thu trùng nhau.

Đáng lẽ có thể nghỉ Trung Thu riêng lại bị 7 ngày nghỉ Quốc Khánh trùng lên, chuyện đúng là khiến người ta đau lòng không thôi.

Lão Đinh còn cố ý sát thương ột lên vết thương này nữa. Trước hôm nghỉ, thầy đặc ý lấy lần nghỉ trùng này để nêu ví dụ cho việc vừa nghỉ ngơi vừa ôn tập, để rồi mau chóng trở thành mục tiêu thù hận của tất cả học sinh.

Thẩm Tích lại không quá để ý đến chuyện này, chỉ cần được nghỉ thì thế nào cũng xong, cho dù chắc chắn kỳ nghỉ này sẽ được lấp đầy bằng cả cân bài tập.

Vì tối hôm qua trốn trong chăn đọc truyện tới hai rưỡi đêm nên hôm nay cô hơi buồn ngủ, vừa hết giờ học đã gục xuống bàn ngủ bù.

Nhưng hết lần này tới lần khác đều có người quấy rầy.

"Thẩm Tích, có người tìm kia!" Bạn học ngồi gần cửa vẫn làm người chuyển lời cho cả lớp 3 năm như 1.

Thẩm Tích vừa rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê thì bị tiếng gọi này làm giật mình. Cô bực bội đứng dậy nhìn về phía cửa, xem xem là ai không muốn sống đến thế.

Lúc trông thấy học đệ nhỏ cười xán lạn lộ ra răng nanh thì cô lại càng tức hơn. Vì nổi nóng nên lúc đi ra ngoài, cô không cẩn thận quệt phải sách trên bàn của Tiết Diễm.

Tiết Diễm ngược mắt nhìn cô rồi chuyển mắt nhìn Cố Khải đứng ngoài cửa, cậu mím môi rồi cúi xuống nhặt sách lên mà không nói gì.

Thẩm Tích đón nhận ánh mắt hống chuyên của bạn cùng lớp mà đi ra ngoài phòng học, sau đó bất đắc dĩ nói: "Tiểu tử tông, học tỷ xin cậu, cậu đừng đến tìm tôi nữa. Cậu không có việc gì làm à?"

Học đệ nhỏ Cố Khải gãi đầu rồi cười ngoan ngoãn: "Em làm bài xong rồi mới đến mà."

Thẩm Tích liếc mắt: "Được, vậy cậu làm xong rồi muốn đi đâu vui thì đi đó vui, đừng đến tìm tôi là được."

"Nhưng mà..."

"Nhưng nhị cái gì?" Thẩm Tích cắt ngang lời cậu ấy. Cô nhìn lại vào phòng học rồi quay ra nhìn Cố Khải với vẻ nghiêm túc: "Đừng tưởng tôi không biết cậu có mục đích gì, chiêu dương Đông kích Tây, nói bóng nói gió này cậu dùng với người khác thì còn được. Còn tôi đây sợ phiền lắm, tôi mong cậu không kéo tôi vào."

Cô bỗng nghiêm túc khiến Cố Khải hơi giật mình. Cậu ấy há to miệng, nhưng tài ăn nói khéo léo thường ngày lúc này cũng dần trở nên vô dụng.

Thẩm Tích thấy Cố Khải tui thân như thế thì cũng không đành lòng. Cô vỗ vai Cố Khải rồi dịu giọng xuống: "Dù tôi không biết cậu có bao nhiêu tình cảm với vị không lương tâm kia nhà tôi, nhưng nhìn cậu thế này thì có lẽ trúng độc của cậu ấy rồi. Là học tỷ, tôi đương nhiên sẽ đề nghị cậu dùng tâm tư này vào việc học, có gì thì đại học xong rồi lại nói. Là bạn của cậu ấy, tôi rất vui khi thấy có nam sinh đáng yêu như cậu thích cậu ấy. Nhưng cậu nên dùng cách nào dứt khoát hơn, đừng học mấy cách náo loạn trong truyện, hiểu không?"

Cố Khải cắn môi, cuối cùng cậu ấy cũng im lặng gật đầu.

"Nhưng mà học tỷ..." Đúng lúc Thẩm Tích xoay người vào phòng học với tâm trạng phờ phợt, thì Cố Khai lại gọi giật cô lại.

Thẩm Tích quay đầu nhìn về phía cậu ấy với ánh mắt mẹ già thân ái: "Sao nữa?"

Cố Khải nhìn cô qua vành mắt đỏ lựng: "Trình Hạ rất tốt, chị ấy không phải người không có lương tâm!"

Cậu ấy nói xong rồi xoay người chạy đi mất.

Thẩm Tịch:???

Còn chưa đi xem bát tự mà tự nhiên miệng đã bị nhét đầy thức ăn chó rồi.

Thẩm Tịch mới một trở lại phòng học, lúc trông thấy ánh mắt của Tiết Diễm, cô lại thờ dài thườn thượt: "Đột nhiên rất nhớ heo kia nhà tôi."

Tiết Diễm ngờ vực: "Heo gì cơ?"

Thẩm Tịch chỉ vào mình: "Heo đến an ủi cái trắng là tôi."

Heo lạc đường hơn 10 năm rồi, không biết khi nào mới tìm được cô.

Tiết Diễm cười khê: "Vậy cậu ta không phải là heo."

"Thế thì là cái gì?"

Tiết Diễm cố tình thừa nước đục thả câu: "Cậu tự nhìn kĩ lại mình thì hiểu."

Thẩm Tịch còn tưởng thật nên đi mượn gương nhỏ để soi. Tới lúc đối diện với mặt của mình rồi, cô vẫn không hiểu gì cả.

Cô khiêm tốn xin Tiết Diễm chỉ bảo với thái độ không ngại học hỏi bạn bàn dưới: "Cậu nói thẳng cho tôi luôn đi, bạn trai tôi là cái gì?"

Tiết Diễm đón nhận ánh mắt mong chờ của cô rồi chậm rãi nói: "Một đóa hoa."

"Sao lại... Tiết Đề Tiệp!" Nửa nhịp sau, Thẩm Tịch mới kịp nhận ra.

Cô tức giận lườm Tiết Diễm, nhưng cuối cùng lại phồng mặt: "Thôi, không hơn thua với cậu nữa, đồ cầu độc thân!"

Thẩm Tịch nói xong thì dặn Tiết Diễm thêm câu: "Thầy tới thì gọi tôi." rồi lại gục xuống bàn, sau đó nhắm nghiền hai mắt mà mê man với tốc độ ánh sáng.

Tiết Diễm chóng cảm, lẳng lặng nhìn cô.

Thẩm Tịch ngủ không sâu, hơi thở cũng không đều mà lúc sâu lúc nông. Da cô rất trắng, bọng mắt xanh đen còn hiện rõ thế kia, vậy chắc chắn tối qua đã thức đêm rồi.

Cậu lắc đầu, rồi cũng không phát hiện ra ánh mắt của mình dụ dàng đến thế nào.

Đúng là chỉ ngủ sau một giây thật, giống như heo vậy.

Được rồi, vẫn đáng yêu hơn heo một chút.

*

Bây giờ Thẩm Tịch sống không còn gì luyến tiếc nữa rồi.

Nửa tiếng trước, cô còn đắm chìm trong vui sướng vì 7 ngày nghỉ Quốc Khánh, còn chuẩn bị về nhà ăn cơm bà Thẩm làm.

Nửa tiếng sau, cô đã ôm cặp sách đứng trơ trọi trước cửa nhà và bị khóa ngoài.

Trên tường dán một tờ giấy đại ý là mẹ của bà Thẩm, cũng là bà ngoại của Thẩm Tịch sơ sẩy nên ngã trong nhà. Nửa tháng này bà Thẩm về chăm sóc bà cụ, mà con gái Thẩm Tịch sẽ sang ở nhờ nhà bạn tốt Trâu Tình Thu của bà. Về khoản quần áo và đồ dùng cá nhân thì bà Thẩm đã đóng gói ngon lành và đem tới tầng 12 tòa đối diện rồi, trong đó bao gồm những thứ liên quan tới điện thoại di động và búp bê vỗ về buổi đêm của cô nữa.

Có thể nói là rất chu đáo.

Thế nhưng Thẩm Tịch lại thấy mình như sạc điện thoại dự phòng được tặng kèm vậy. Bà Thẩm thích đi dạo phố như thế, có khi là cửa hàng nào đại hạ giá nên được tặng kèm cũng nên.

Hết chương 16.

Lời của tác giả: Những ngày nghỉ Quốc Khánh này, nam nữ chính ở cạnh nhau sẽ mở ra cánh cửa của thế giới mới)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Đẹp không?

7

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Thắm Tịch như lê từng bước một tới tầng 12 của tòa đối diện. Cô cúi đầu, chấp nhận số phận mà bấm chuông cửa.

Người ra mở cửa là Tiết Diễm, khi thấy Thắm Tịch, cậu cũng không kinh ngạc gì, có lẽ là đã thấy đồng đồ đạc của cô rồi.

Thắm Tịch ngẩng đầu nhìn cậu rồi lập tức cúi gầm xuống, cô bất đắc dĩ mở miệng: "Ừm, phiền..."

Tiết Diễm gật đầu: "Đúng là rất phiền."

Thắm Tịch nghe vậy thì ngẩng phắt đầu lên rồi lườm cậu một cái. Cô đang định nói gì thì tiếng của Trâu Tinh Thu vọng ra từ phòng khách.

"Tiết Diễm, Tiểu Tịch tới à?"

Thắm Tịch thấy Trâu Tinh Thu đi tới thì mau chóng đổi biểu cảm hung dữ thành cười ngoan ngoãn: "Dì Trâu."

Trâu Tinh Thu cười dịu dàng rồi mời cô vào nhà: "Mau vào ngồi đi, sáng nay mẹ cháu có nói rồi, hai tuần này cháu cứ ở lại nhà dì nhé, đừng ngại."

Bà lại chuyển mắt nhìn Tiết Diễm, sau đó nhớ tới chuyện gì nên lại bổ sung: "Vừa hay Tiết Diễm có thể dạy cháu học Toán. Có gì không hiểu cứ hỏi nó nhé, đỡ thời gian chạy đi chạy lại giữa hai nhà."

Thắm Tịch ngoan ngoãn đáp lời. Cô hơi sững người khi thấy người đàn ông ngồi trên sofa ở phòng khách, sau đó đã nghe được Tiết Diễm giới thiệu: "Đây là bố tôi."

Thắm Tịch vội vàng chào chú Tiết, khoe miệng cô cong lên một cách cứng nhắc, trong lòng cũng bất giác bồn chồn.

Sao lại có cảm giác con dâu xấu ra mắt bố mẹ chồng thế này?

Chắc là cô điên rồi.

Tiết Thịnh Cảnh, Trâu Tinh Thu và bà Thắm là bạn cùng lớp đại học. Nói cho cùng thì cũng có liên quan tới bà Thắm nên tự nhiên cũng là quen biết.

Tiết Thịnh Cảnh nghe thấy Thắm Tịch gọi mình thì ngẩng đầu lên từ tờ báo, ông gật đầu nhẹ với cô rồi lại cúi đầu đọc báo tiếp. Tính ông vốn lãnh đạm như thế, trừ vợ mình ra thì đối với ai cũng như vậy cả.

Thế nhưng Trâu Tinh Thu lại không vui, cô bé đã rất thận trọng rồi, chồng mình còn nghiêm mặt như thế có lẽ sẽ dọa người ta chạy mất.

Bà tới nắm vai Thắm Tịch rồi cười dịu dàng: "Tính tình chú Tiết của cháu như thế đấy, đừng để ý. Lại đây, dì dẫn cháu về phòng."

Bà nói xong thì cũng kéo Thắm Tịch tới phòng dành cho khách, mà phòng này lại ở đối diện với phòng của Tiết Diễm.

Rõ ràng căn phòng này đã được dọn dẹp lại một lần, phòng không phải kiểu công chúa diêm dúa quá, mà lấy nền chủ đạo là màu vàng nhạt tươi mới. Khi vừa bước vào, căn phòng như tỏa sáng, mà lại không mất đi vẻ ấm áp vốn có.

Thắm Tịch vừa nhìn thấy đã thích, cô không nhịn được mà xúc động nói: "Dì Trâu, di bài trí đẹp quá, cháu muốn chuyển hết phòng này về nhà mình."

Cô nói xong lại thấy có vẻ không lịch sử nên ngưng ngưng vò vành tai: "Ý cháu là di trang trí phòng này đẹp thật đấy ạ."

Trâu Tinh Thu đương nhiên cũng vui vì có người khen mình, bà véo mặt Thắm Tịch rồi cười tới híp mắt: "Con gái thích thật đấy, miệng còn ngọt nữa."

Đúng lúc này Tiết Diễm đi tới để chuẩn bị về phòng mình, Trâu Tinh Thu lại hást hàm về phía cậu và nói với vẻ ghét bỏ: "Không giống con trai nhà dì, tính tình y hệt bố nó, vừa ít nói vừa tè nhạt."

Tiết Diễm: "..."

Khi Thắm Tịch vừa tới vẫn còn hơi ngại, nhưng vì Trâu Tinh Thu nhiệt tình nên cô đã thoải mái hơn nhiều.

Lúc ăn cơm tối, Thẩm Tịch còn vào giúp bà một tay. Cô và Trâu Tinh Thu cùng cười cười nói nói, khiến không khí ấm áp của phòng bếp chênh lệch rõ ràng với sự trầm mặc trong phòng khách.

Tiết Diễm và Tiết Thịnh Cảnh dường như được đúc ra từ một khuôn. Mặt mũi của họ không chỉ giống nhau tới 6 – 7 phần, mà ngay cả tính cách cũng giống nhau như đúc.

Hai bố con nói chuyện với nhau cũng là bố hỏi một câu, con đáp một câu, nhiều một lời hay thừa một chữ cũng như lãng phí cả.

Sau khi ăn cơm tối xong, Thẩm Tịch về phòng tắm rửa. Cũng may trong phòng ngủ cho khách có phòng vệ sinh riêng, như vậy sẽ không phát sinh tình huống lúng túng nào.

Lúc cô nằm trên giường thì đã là 10 giờ, đèn bên ngoài phòng khách cũng đã tắt rồi. Mà đối với đang tu tiên thức đêm lâu dài như bọn họ, thì cuộc sống về đêm mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Thẩm Tịch lấy điện thoại trong túi ra rồi gửi tin nhắn hỏi thăm tình hình về quê của bà Thẩm. Cô đợi một lúc mà không thấy được hồi âm, có lẽ bà Thẩm đã ngủ rồi.

Thẩm Tịch đảo mắt rồi nhếch miệng cười mà gửi một tin nhắn WeChat cho Tiết Diễm.

【Hôm nay dì Trâu cho tôi biết rất nhiều lịch sử đen tối của cậu <(-_-)】

Dường như đối phương cũng đang nhìn điện thoại nên trả lời rất nhanh.

【VẬY CẬU GIỎI RỒI!】

Thẩm Tịch nhìn chằm chằm icon cười mỉm phía sau câu nói kia. Cô nhìn tới khi mắt thấy đau, có điều lòng còn đau hơn nhiều.

Thì ra tên này biết ý nghĩa của icon cười mỉm kia từ lâu rồi. Lúc đóng giả làm Giang Diệc Đường, cậu đã dùng icon cười mỉm này châm chọc cô rất nhiều lần. Còn cô lại ngây ngốc coi đó là nụ cười thiện ý, hòa ái!

Thẩm Tịch cắn răng, sau đó ngón tay cô bấm điên cuồng trên màn hình điện thoại, cuối cùng mới nặng nề gửi đi.

【Cậu là đồ lừa gạt! Cậu là đồ tiên nữ cảm quạt bên người Vương Mẫu nương nương, là đồng phân bị bỏ hung trên người Nhị Hoàng chủ đầu bếp nuôi ghét bỏ! (ノ>▽<)ノ】

Tiết Diễm: "..."

*

Thẩm Tịch nghĩ đêm đầu tiên mình sẽ lạ giường, nhưng không ngờ cô còn ngủ ngon hơn cả ở nhà. Đồng hồ báo thức trong điện thoại đã bãi công từ trước kì nghỉ, thế nên lúc cô tỉnh dậy đã là 8 giờ rồi.

Thẩm Tịch mơ mơ màng màng mở mắt ra, cô sờ đến điện thoại di động trên đầu giường để xem giờ thì thẩm nghĩ tiêu rồi, lại đi học muộn!

Cô mặc quần áo chỉnh tề trong lo lắng, sau đó mới bất giác nhớ ra bây giờ đang là kì nghỉ.

Thẩm Tịch thở phào một hơi, tiếp đó con buồn ngủ lại ập đến lần nữa. Cô ngáp một cái rồi vừa dụi mắt, vừa đi ra khỏi phòng.

Mắt vẫn còn chưa mở ra, cô đã hỏi hướng vào phòng bếp: "Mẹ ơi, sáng nay ăn gì thế?"

Người ở phòng bếp đáp: "Bánh pho-mai."

Thẩm Tịch "ồ" một tiếng rồi chợt nhận ra có gì không đúng lắm.

Đây đâu phải giọng của bà Thẩm!

Mà hình như đây cũng không phải nhà cô!

Xi.

Tiếng cười nhạo chọc vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Thẩm Tịch, mà tiếng cười ấy cũng khiến cô cứng ngắc tại chỗ.

Thẩm Tịch máy móc xoay người như người máy bị kéo dây cót, sau đó đã thấy khuôn mặt cô nằm mơ cũng muốn đánh kia.

Tiết Diễm đang ngồi trên sofa, biểu cảm trên mặt cậu vẫn nhàn nhạt như cũ, chỉ là khóe môi vẽ lên một đường cong, mà đường cong này 10 phần là mang ý trào phúng.

Lúc này Trâu Tinh Thu bung đĩa đi tới, bà thấy Thẩm Tịch còn sững ở đó thì vỗ vỗ vai cô rồi cười thúc giục: "Tiểu Tịch mau đi rửa mặt đi, rồi lại đây ăn sáng."

Bấy giờ Thẩm Tịch mới tỉnh lại sau lúc ngây người, tiếp đó cô như bụm mặt và chạy như bay về phòng.

Sáng sớm đã mất mặt như thế, đây là thế nào!

Trong phòng khách, Trâu Tinh Thu đặt đĩa lên bàn rồi cười: "Con bé Tiểu Tịch này, sáng ra chưa tỉnh ngủ hả? Còn gọi mẹ là mẹ."

Tiết Diễm trầm giọng "vâng" một tiếng. Khi nhớ đến vẻ mờ mịt, sững người tại chỗ và luống cuống như mèo con của cô thì bất giác nhếch miệng cười.

Như đồ đàn vậy.

Đồ đàn mặc áo ngủ hoạt hình màu hồng thơ ngây.

Ăn sáng xong, Trâu Tinh Thu cất đồ ăn trưa đã chuẩn bị sẵn vào trong tủ lạnh, không bao lâu sau thì ra cửa. Đứa trẻ nhà bạn đầy năm, bà được mời qua đó tham gia tiệc sinh nhật.

Thẩm Tịch đọc sách một lúc thì thấy chán, cô chợt nghĩ đến cái gì nên đứng dậy, đi tới gõ cửa phòng của Tiết Diễm.

"Vào đi."

Trong phòng truyền đến giọng nhàn nhạt của nam sinh, tốc độ nói chuyện của cậu nhanh hơn bình thường một chút, giống như đang làm việc gì bức thiết vậy.

Thẩm Tịch đẩy cửa ra thì thấy Tiết Diễm đang ngồi trước máy vi tính, tay phải cậu cầm con chuột di qua di lại một cách linh hoạt, tay trái lại nhanh nhẹn gõ trên bàn phím.

Thẩm Tịch biết con trai chơi game sẽ rất chuyên tâm, vì thế cô cũng không lên tiếng quấy rầy, mà chỉ lẳng lặng đứng cạnh chờ cậu đánh xong trận này.

Cô biết trò này rất "hot", nhưng không ngờ Tiết Diễm cũng chơi, thậm chí còn chơi khá giỏi thì phải.

Dù nhìn không hiểu thao tác tay của cậu, nhưng thấy Hero (1) trên màn hình do cậu điều khiển có thể tùy thời đánh gục Hero của đối phương, thì có thể thấy đẳng cấp của cậu không chỉ cao hơn đối phương một cấp thôi đâu.

(1) Hero: là đối tượng chính người chơi điều khiển trong game DotA.

Cô chuyển mắt từ màn hình xuống đôi tay linh hoạt của cậu.

Đây là đôi tay rất tinh xảo, vừa trắng nõn lại sạch sẽ. Các ngón tay thon dài, đốt ngón tay rõ ràng, móng tay lại được cắt tỉa gọn gàng.

Thẩm Tịch nhìn tới ngây người, trước kia cô không hiểu vì sao nhóm cuồng tay lại mê mẩn một đôi tay đến thế, nhưng bây giờ hình như cô đã hơi hiểu rồi.

Một đôi tay xinh đẹp như thế đặt ở kia, sẽ khiến người ta bất giác sinh ra dục vọng muốn nắm lấy.

"Đẹp không?"

Giọng hỏi của nam sinh chợt vang lên, Thẩm Tịch lại gật đầu trong vô thức: "Đẹp."

Cô vừa nói xong thì chợt lấy lại tinh thần, khi thấy vẻ cười như không cười của cậu thì Thẩm Tịch vội giải thích: "Tôi muốn nói trò chơi đẹp."

Tiết Diễm nhú mày: "Cậu hiểu à?"

Đương nhiên là không hiểu!

Thẩm Tịch phồng miệng rồi quay đầu nhìn về phía màn hình.

Cô dùng ngón tay chỉ vào màn hình và nói hết tất cả những gì mình biết ra: "Ba đường này là Top lane, Mid lane và Bot lane (2), ở đây là tháp và thạch anh. Ủm... Ở giữa chỗ này là rừng (Jungle), có..." (3)

(2) Top lane, Mid lane và Bot lane: hay còn gọi là đường số 1, số 2 và số 3 trong game DotA. Lane là con đường chính nối "Tổng hành dinh" của hai bên lại với nhau. Cuộc giao tranh giữa 2 bên chủ yếu nằm trên các lane này.

(3) Jungle: Rừng là khu vực bí hiểm và chứa nhiều cạm bẫy nhất trong DotA, là nơi lí tưởng để đối phương ẩn nấp và tập kích bạn.

Trong rừng có gì?

Lúc này giống như đột nhiên mất trí nhớ lúc thi vậy, cái cần nghĩ ra thì không nghĩ ra, trong đầu đều là một đồng tử chẳng ra làm sao. Thẩm Tịch cố gắng nghĩ lại lúc Từ Hạo nói về trò chơi với mình, nhưng cô lại chỉ nghĩ được mấy từ tục tằng cậu ấy dùng để mắng người trong game thôi.

Cuối cùng Thẩm Tịch cũng từ bỏ, cô quay mặt sang chỗ khác rồi nói: "Rùng có..."

"Có buff đỏ lam."

Dường như hai người mở miệng cùng lúc, rồi lại cùng dừng sờ.

Thẩm Tịch chậm rãi chớp mắt, ở khoảng cách này cô có thể thấy hàng mi cong dày của cậu.

Lúc Tiết Diễm nói chuyện, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô như lông vũ phát qua khiến người ta ngứa ngáy vậy.

Mà trong lòng cũng ngứa ngáy nữa.

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Không lẽ cậu ấy thích mình thật?

8

Tác giả: Chước Dạ

Biên tập: Bột

Trong phòng yên lặng như tờ, chỉ có gió mát lạnh lẽo gọi lên rèm vải bên cửa sổ.

Khuôn mặt như men trắng của nữ sinh gần trong gang tấc, đôi mắt đen trắng rõ ràng cũng đang phản chiếu bóng dáng của cậu.

Tiết Diễm hơi rũ mắt, ánh mắt lại lơ đãng rơi xuống đôi môi hơi nhếch lên của cô. Đôi môi đỏ tươi lại căng mọng ấy hơi hé ra, rồi lại vô tình câu đi hồn người ta.

Yết hầu của cậu hơi nhúc nhích.

Tiết Diễm nghiêng đầu rồi rời mắt đi.

Chỉ cần lệch thêm chút nữa là chạm vào rồi.

Thẩm Tịch cũng lấy lại tinh thần, rồi mắt tự nhiên che miệng họ khan: "Có làm bài tập không?"

Tiết Diễm lên tiếng: "Mang sách qua đi, học ở đây."

Thẩm Tịch nhận được câu trả lời thì mau chóng chạy ra khỏi phòng.

Lúc về đến phòng mình, cô như mất hết sức lực mà tựa vào cửa rồi che ngực thở gấp.

Tiết Diễm vừa muốn hôn cô hả?

Không lẽ cậu ấy thích mình?

Mọi người đều nói cảm giác của con gái tương đối chính xác mà? Sao cô không cảm thấy Tiết Diễm thích mình nhỉ?

Có điều ánh mắt vừa rời của cậu là muốn hôn cô, phải không?

Không lẽ cậu ấy thích mình thật?

Trong lòng cô chia ra hai nhân vật nhỏ đấu tranh quyết liệt, một người đại diện cho "Tiết Diễm thích mình" còn một người đại diện cho "Tiết Diễm không thích mình". Tuy biết chuyện này chưa thể xác định được, nhưng cán cân trong lòng cô đã từ từ hướng về về phía trước.

Thẩm Tịch xoa xoa tai rồi đi tới trước bàn để lấy sách. Lúc đứng dậy chuẩn bị đi qua, cô lại đứng nguyên tại chỗ. Tiếp đó Thẩm Tịch bỏ sách trong tay

xuống rồi nhanh chóng lấy túi đựng đồ trang điểm từ bọc đồ ra. Cô ngồi đối diện với gương trước bàn, sau đó tô thêm một lớp son mỏng không màu lên môi. Thẩm Tịch bặm bặm môi rồi chu miệng với gương, khiến đôi môi căng mọng càng tron bóng hơn.

Cô nghĩ nghĩ rồi tháo tóc đuôi ngựa xuống, sau đó chải tóc xuống thấp hơn, để chúng xõa ra trên bờ vai. Thẩm Tịch nhìn trái nhìn phải trong gương một lúc rồi không kiềm được mà mỉm cười. Lúc này cô mới cầm sách lên lần nữa rồi đứng dậy đi sang phòng của Tiết Diễm.

Thẩm Tịch mang tâm trạng phoi phoi mà ôm sách đến ngồi cạnh Tiết Diễm. Lúc thực hiện hành động gì, cô cũng rụt rè hơn nhiều.

Lúc đó Tiết Diễm cũng vừa thả điện thoại trong tay xuống, cậu mở sách ra xem thì thoáng trông thấy Thẩm Tịch ngồi xuống qua dư quang.

Khi thấy mái tóc dài của cô xõa ra phía sau, cậu lại nhớ lần trước cứ đang làm bài thì cô phải dừng lại để hất tóc ra sau, thế nên không nhận được phải hỏi: "Sao tóc cậu lại xõa ra rồi?"

Thẩm Tịch nghe thế thì lòng vừa kích động vừa căng thẳng.

Thấy không! Đúng là cậu thích cô mà? Nếu không thì sao lại luôn thăm quan tâm tới cô như thế, rồi còn phát hiện ra những thay đổi nhỏ đó nữa?

Cô càng nghĩ thì càng mừng thầm trong lòng, cũng càng ngượng ngùng hơn.

Thẩm Tịch vén tóc lên rồi cười rụt rè: "Dây buộc tóc của tôi hỏng rồi, mấy cái khác đều để ở nhà, bây giờ chỉ để xõa được thôi."

Buộc tóc lên mặt to lắm, tổn hại hình tượng biết bao nhiêu. Tóc dài xõa trên vai mới là thực nữ.

Tiết Diễm nhìn mái tóc đen của cô rồi chần chờ mất một giây, sau đó cậu để lại câu "Đợi tôi một chút" và đứng dậy ra khỏi phòng ngay.

Trong lúc Thẩm Tịch còn chưa hiểu gì, cậu đã trở lại phòng với một cái dây buộc tóc to bằng vài trong tay. Tiết Diễm đưa dây buộc tóc đó tới trước mặt Thẩm Tịch: "Của mẹ tôi đây, cậu dùng tạm đi, không phải ngại."

Thẩm Tịch: "..."

Ngại cái con khi!

Khóe miệng Thẩm Tịch cứng ngắc, cô bất đắc dĩ nhận lấy dây buộc tóc thách thức gu thẩm mỹ của mình kia, sau đó trong đầu chọt lóe lên một ý.

Tay phải cô nắm lại rồi đập xuống bàn tay trái như ra vẻ nhớ ra việc gì: "À! Hình như trong cặp của tôi còn dây buộc tóc dự phòng, tôi đi tìm thử xem."

Cô nói xong cũng không đợi Tiết Diễm đáp lại mà nhét thẳng dây buộc tóc hoa kia vào trong tay cậu, sau đó nhanh chân chạy về phòng mình.

Thẩm Tịch đóng cửa phòng thật mạnh rồi phồng miệng làm bần: "Nam thẳng thật đáng sợ."

Cô chấp nhận số phận mà ngồi trước bàn, rồi lại buộc tóc lên lần nữa.

Đương nhiên lần này Thẩm Tịch sẽ không buộc kiểu đuôi ngựa đơn điệu kia. Cô tìm video dạy tết tóc trên mạng rồi vụng về tết kiểu xương cá cho mình. Vì không thuần thục nên hiệu quả tổng thể rất kém, những lúc như thế, cô lại gỡ ra rồi tết lại lần nữa. Sau đó hơn nửa tiếng trôi qua, cuối cùng Thẩm Tịch cũng thành công.

Thẩm Tịch lại duyên dáng trở lại phòng Tiết Diễm rồi ngồi cạnh cậu, cô còn vô tình hay cố ý quay đầu ra để cậu thấy kiểu tóc tinh tế của mình.

Thế nhưng Thẩm Tịch lại nghe được đối phương mở miệng: "Con gái các cậu buộc tóc thôi mà cũng lâu thế à? Thế thì sáng phải dậy sớm tới mức nào?"

Thẩm Tịch tức lắm, còn suýt không nhận được mà lườm cậu.

Cô xoay đầu rồi cố gắng bình tĩnh hỏi: "Chẳng lẽ cậu không thấy tóc tôi có gì khang khác à?"

Tiết Diễm nghe thế thì liếc mắt nhìn tóc cô rồi nhàn nhạt trả lời: "Ồ, buộc lên rồi."

Thẩm Tịch: "..."

Chắc chắn là đầu cô bị nước vào nên mới nghĩ Tiết Diễm thích mình!

Thẩm Tịch hừ một tiếng nặng nề rồi quay đầu sang chỗ khác đọc sách, chứ không thêm để ý tới cậu nữa. Mà lúc này cô cũng chẳng còn chút thái độ rụt rè nào nữa rồi.

Nhưng vì Thẩm Tịch cúi đầu xuống không lưu luyến chút nào nên không thấy khóe môi người bên cạnh cong lên tới không kìm được.

Tiết Diễm chống cằm để đọc sách, nhưng ánh mắt lại như vô tình lướt sang bên kia và rơi xuống tóc cô. Khi thấy kiểu tóc phức tạp kia, trong mắt cậu lại đong đầy ý cười.

Đồ đàn đom đóm.

*

7 ngày nghỉ Quốc Khánh mà ở nhà học mãi cũng thật nhàm chán.

Thẩm Tịch ngâm kẹo que rồi lấy điện thoại ra hẹn đồng bọn nhỏ đi chơi khắp nơi. Nhưng mà đồng bọn nhỏ lại chơi đủ rồi, người phải về nhà thì về nhà, người thì đi chơi xa, người lại ở lì trong nhà, cuối cùng hẹn tới hẹn lui mãi cũng không hẹn được ai.

Ngay cả Trình Hạ cũng không chịu ngồi yên, tới giờ còn chưa thấy bóng dáng đâu.

Thẩm Tịch ném luôn đi động sang một bên rồi nằm ngửa trên giường, sau đó ngâm kẹo que tới ngán người.

Chẳng lẽ cô sẽ hẹn Tiết Diễm đi chơi thật?

Thẩm Tịch lập tức lắc đầu phủ nhận bản thân. Tên kia quá ít nói, một là không nói lời nào, hai là vừa nói ra đã khiến người ta tức điên, chỉ bằng không nói thì hơn.

Đúng lúc này cửa phòng lại bị gõ vang.

Thẩm Tịch đang nằm trên giường mà bật dậy như lò xo, sau đó lại chạy thật nhanh ra mở cửa.

Vì ngâm kẹo que nói chuyện không tiện nên cô lấy kẹo ra rồi liếm môi theo thói quen, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người tới: "Tìm tôi có việc gì?"

Tiết Diễm tỉnh bơ rồi mắt khỏi đôi môi mọng nước của cô: "Giang Diệc Đường xin WeChat của cậu, có cho không?"

"Thế nào cũng được."

Thẩm Tịch trả lời bừa một câu rồi chột sững ra, sau đó mới nhận ra cậu đang hỏi ý kiến của mình.

Cô lại gật đầu: "Cho đi, có khi cậu ấy tìm tôi có việc." Vừa hay cô có thể lấy ảnh mặc đồ con gái của Tiết Diễm.

Thẩm Tịch âm thầm bổ sung nửa câu sau như thế.

Tiết Diễm không nói gì rồi xoay người định về phòng, nhưng ngay sau đó đã bị Thẩm Tịch gọi lại: "Tiết Diễm, mai cậu có muốn ra ngoài chơi không?"

Tiết Diễm xoay người lại, còn hỏi với giọng khá vui vẻ: "Đi đâu chơi?"

Thẩm Tịch ném chủ đề này ra xong thì bắt đầu cuống lên, sao mình lại ảm đầu đến mức hẹn cậu ấy thật thế này.

Cô cũng chưa nghĩ ra nơi nào hẹn cậu đi chơi được, vì thế mới gãi đầu: "Nếu không thì bỏ đi, ở nhà ôn tập cho tốt là được."

Thẩm Tịch nói xong cũng đóng cửa lại luôn.

Tiết Diễm đứng ở hành lang nhỏ giữa phòng của hai người mà nhìn cửa phòng đóng chặt lại, khóe môi cậu hơi rù xuống, sau đó cũng xoay người về phòng.

Thẩm Tịch về phòng không bao lâu thì nhận được lời mời kết bạn của Giang Diệc Đường. Cô đoán quả không sai, Giang Diệc Đường đúng là có việc cần cô giúp.

Một em gái nhỏ trong câu lạc bộ cos bị ngã gãy xương, câu lạc bộ đang cần chụp ảnh mà giờ thiếu một vai, vì thế muốn tìm một coser tạm thời.

Giang Diệc Đường lại là bạn tốt của trưởng câu lạc bộ cos kia, cậu ấy nghĩ có lẽ Thẩm Tịch hợp với nhân vật đó nên mới xin WeChat của Thẩm Tịch từ chỗ Tiết Diễm.

Trừ những tấm ảnh kỷ niệm khi còn nhỏ ra thì từ trước tới giờ Thẩm Tịch chưa chụp ảnh kiểu này bao giờ. Cô cũng muốn thử một chút, thế nhưng sẽ có một điều kiện.

Ảnh mặc đồ con gái mà Giang Diệc Đường hứa từ đại hội thể dục thể thao lần trước vẫn chưa gửi cho Thẩm Tịch, cô biết ngay người này sợ nên không dám bán rở Tiết Diễm, cuối cùng thành ra không giữ lời với mình.

Vì thế điều kiện đồng ý làm coser tạm thời của Thẩm Tịch là Giang Diệc Đường gửi ảnh kia cho cô trước.

Giang Diệc Đường xoắn xuýt khi phải lựa chọn giữa Tiết Diễm và câu lạc bộ, nhưng cuối cùng cậu ấy chọn bỏ Tiết Diễm và bảo vệ câu lạc bộ.

Sau khi mặc cả xong, Thẩm Tịch sung sướng chờ Giang Diệc Đường gửi ảnh qua. Cô nhàm chán lật danh sách WeChat rồi đổi hình nền đoạn chat của từng người.

Cô còn cố tình lên mạng tìm một ảnh nền riêng để đổi hình nền đoạn chat với Tiết Diễm. Trên ảnh là một người đang quỳ và nói: "Bái kiến Nữ Vương đại nhân", bên trái là một nữ sinh đội vương miện đang chống nạnh, bên trên có viết: "Còn không mau quỳ xuống!"

Có thể nói là rất hợp với ảo tưởng ban ngày của cô với Tiết Diễm.

Cô nghĩ nghĩ một lúc rồi đổi tên của Tiết Diễm thành "Heo Độc Thân" rồi càng xem càng hài lòng.

Thẩm Tịch vừa đổi tên xong thì Giang Diệc Đường cũng gửi ảnh tới. Cô không chần chừ thêm giây nào mà ấn mở ngay lập tức.

Lúc đầu Thẩm Tịch còn tưởng thấy ảnh rồi mình sẽ cười đến chết. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy bức ảnh kia, trong đầu cô chỉ còn lại hai chữ "choáng ngợp".

Lông mày dài, mái tóc đen suôn thẳng như thác nước, các nét trên mặt tinh tế như được khắc tới tí mĩ. Bộ trường bào đẹp đẽ lại không quá đổi mị hoặc mà thêm phần vị cảm dục và vẻ thanh lãnh khiến lòng người kích động không thôi.

Thẩm Tịch yên lặng úp di động vào ngực rồi nỉ non: "Mặc đồ con gái..."

Cái này thì gọi gì là lịch sử đen tối? Đây rõ ràng là chiêu để lừa gạt, thả thính các chị em mà!

Thẩm Tịch sờ lên mặt nóng ran của mình mà lòng còn sợ hãi.

Cô cũng dính thính thật rồi.

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cậu có thể hành động xứng với giới tính của mình được không?

9

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Nếu Thẩm Tịch biết việc nhờ vả của Giang Diệc Đường là cú lừa thế này, thì dù có một trăm bức ảnh mặc đồ con gái, cô cũng sẽ không đồng ý.

"Vì sao... lại là đồ hầu gái?"

Thẩm Tịch nhìn bộ trang phục cos một bạn gái đang cầm phía trước mà giật giật khoe miệng, trong lòng cũng run rẩy không thôi.

Vì tư tưởng của cô không thuần khiết hay đồ hầu gái đại diện cho cái gì?

Đại diện cho những cảnh khiến kẻ lão làng cũng phải đỏ mặt.

Thẩm Tịch mau chóng hiểu ra khi thấy Giang Diệc Đường bên cạnh Tiết Diễm đang ngẩng trời nhìn đất mà không dám nhìn mình kia.

Người bị bán đứng không phải là Tiết Diễm, mà là cô! Thế mà tối qua cô còn khắp khơi muốn cùng "kiếm lời"!

Em gái đeo kính cầm quần áo cười tủm tỉm rồi đẩy cô vào phòng trang điểm. Cửa đóng lại "cạch" một tiếng, em gái đó đã nhiệt tình nói chuyện với cô: "Người em gái Thẩm không tệ, mặc bộ này là vừa in, không phải phải lo đâu!"

Hồ đã đào xong rồi, cô mà không nhảy thì đúng là có lỗi với người đào hồ.

Thẩm Tịch chấp nhận số phận mà thay quần áo, sau đó ngồi chết lặng trước gương để em gái đeo kính trang điểm cho mình.

Có lẽ em gái đeo kính đã làm việc này nhiều rồi. Các bước đánh nền, kẻ mày, đánh mắt, kẻ mắt, dán mi giả, đánh khối, đánh má của cô ấy rất lưu loát, động tác vừa nhanh lại vừa chuẩn.

Cuối cùng, sau khi đánh son và dặm thêm phấn phủ xong, mặt cos được trang điểm hoàn mỹ, xinh đẹp, đáng yêu đã xuất hiện. Em gái kia làm rất thuần

thực, mà tóc Thẩm Tịch vừa dài vừa mượt nên đội tóc giả cũng không tốn nhiều thời gian.

Lúc Thẩm Tịch đi ra, Tiết Diễm đang ngồi chơi điện thoại trên sofa. Cậu nghe được âm thanh mở cửa mới bất giác nhìn về phía đó.

Mà cái nhìn này lại khiến trái tim hụt mất nửa nhịp.

Quần áo hầu gái khiến dáng người nổi bật của cô thêm là lướt, tinh tế. Mái tóc hồng dài tới eo không quá khoa trương mà lại tôn thêm làn da trắng hơn sứ của cô.

"Thế... Thế nào?"

Cô thận trọng như cô dâu thử váy cưới chờ chú rể nhận xét vậy, tay để xuôi bên người cứ xoắn vào mãi. Thẩm Tịch sợ trôi sơn nên không dám cắn môi, chỉ hơi hé ra mà không biết làm thế nào.

Tiết Diễm hơi rời mắt khỏi ánh nhìn đầy hồi hộp và mong đợi của Thẩm Tịch, sau đó chỉ phun ra hai chữ: "Cũng được."

Thẩm Tịch nghe vậy thì hơi chun mũi, chỉ cũng được thôi à...

Lúc mới trang điểm xong, em gái đeo kính còn khen cô mãi, thổi phồng tới mức cô đắc ý lên tận trời.

Mà bây giờ tới chỗ Tiết Diễm lại chỉ nhận được hai chữ "cũng được", chênh lệch to lớn này khiến lòng cô sinh ra cảm giác mất mát không thôi.

Chụp ảnh mất một buổi sáng, mà Thẩm Tịch lại không có kinh nghiệm chụp thế này nên cả quá trình đều khá gượng gạo. Cũng may mấy em trai, em gái của câu lạc bộ này đều là người thân thiện, có chỗ nào không ổn, họ đều nắn lại cho cô, điều này cũng khiến Thẩm Tịch thở phào một hơi.

Lúc chụp xong rồi, cô đi coi đồ trang sức trước. Khi đi ngang qua chỗ Tiết Diễm, cô tiện miệng hỏi "Tôi chụp thế nào."

Tiết Diễm nói một câu xa xôi: "Cậu thấy người máy hết dầu bôi trơn chưa? Cái loại mà thực hiện động tác nào cũng khiến người ta thấy linh kiện sắp rụng ra ấy."

Thế là Thẩm Tịch bùng nổ tại chỗ, cuối cùng phải nhờ Giang Diệc Đường và em gái đeo kính kéo người ra mới không dẫn đến "đại chiến xé người".

Nhà của Tiết Diễm và Giang Diệc Đường ở hai hướng khác nhau, vì vậy hai người tạm biệt nhau ở bến tàu điện ngầm.

Thẩm Tịch còn đang phụng phịu vì đánh giá người máy kia, cô không nói lời nào mà lên tàu điện ngầm sau Tiết Diễm.

Vì lúc này là ngày nghỉ Quốc Khánh nên những người nghỉ phép tới đây du lịch cũng tăng vọt. Bên trong tàu điện ngầm đầy người là người, nhìn đâu cũng thấy đầu người, ở đây chỉ hận không thể kẹp người ta thành bánh nhân thịt nữa thôi.

Lúc Thẩm Tịch và Tiết Diễm đi lên thì không còn ghế ngồi nữa, họ chỉ có thể nắm lấy tay vịn và chen giữa dòng người.

Thẩm Tịch mặc váy liền tương đối ngắn nên không thể đưa tay nắm lấy tay vịn được. Những chỗ xung quanh cũng đã có người mấy rồi nên cô không vịn vào đâu được mà chỉ có thể chặt vật đứng đó.

Lúc tàu điện ngầm bắt đầu di chuyển, quán tính khiến cô suýt nữa không đứng vững được, vì vậy Thẩm Tịch bất giác vươn tay bám vào cánh tay của Tiết Diễm. Sau khi bám vào rồi, cô mới nhận ra mình vừa làm gì, ngẩng đầu lên lại vừa lúc chạm phải ánh mắt của cậu.

Cô vội vàng buông tay ra rồi quay đầu nhìn sang chỗ khác mà không nhìn cậu, sau đó lại thấy có ai đó nắm lấy hai tay của mình.

Thẩm Tịch hơi giật mình, khi cúi đầu thấy là tay của Tiết Diễm thì mới thở phào một hơi, nhưng một giây sau lại suýt bị con tức làm nghẹn chết.

Tiết Diễm kéo tay cô vòng qua eo mình, sau đó tiếp tục nắm lấy tay vịn. Mặt Thẩm Tịch mau chóng đỏ lên, cô hơi muốn buông tay ra. Nhưng vừa bỏ ra chưa được 2cm, hai tay đã bị Tiết Diễm ấn lại.

"Tôi không muốn cậu đứng không vững lại đâm vào ngực tôi. Tôi yếu không chịu nổi người nặng nề như cậu đâu."

Thẩm Tịch: "..."

Nếu như lúc này cô còn có tâm tư thẹn thùng vì hành động của cậu thì lúc này thẹn thùng đó đã biến thành căm hận rồi.

Bởi không có cô gái nào vui được với bất kì ai nói mình béo!

Thẩm Tịch tức tới nghiêng răng, cô dùng sức siết chặt eo của cậu, thậm chí còn mơ tưởng dùng cách này để kẹp chết cậu.

Cô cúi đầu làm một loạt động tác này, mà cũng vì động tác trên tay nên cả người đều dính sát vào người Tiết Diễm, mặt cũng dán vào ngực của cậu.

Nếu như cô hơi ngẩng đầu lên, thì sẽ trông thấy tai Tiết Diễm dần đỏ ửng.

Nếu như cô chú ý thêm mấy giây, thì sẽ nghe thấy nhịp tim mất quy luật trong lồng ngực của cậu.

Đáng tiếc là không có nếu như.

Trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ: Tôi béo, tôi ăn gạo nhà cậu chắc!?

À, hình như là thế thật.

Thẩm Tịch không nhìn bến mà xuống tàu theo Tiết Diễm. Lúc sau thấy bến dừng rồi, cô mới biết đây không phải bến về nhà.

Thấy Tiết Diễm định đi, cô vội vàng kéo góc áo của cậu: "Không về nhà à? Hình như chúng ta ngồi nhầm bến rồi."

Về mặt Tiết Diễm nhàn nhạt: "Cậu bảo muốn đi chơi còn gì?"

Thẩm Tịch nghe thế thì sùng sốt trong đúng ba giây.

Tiết Diễm thấy cô không phản ứng lại thì quay đầu đi: "Không chơi à? Thế thì về..."

"Choi chơi chơi!" Thẩm Tịch như muốn nhảy dựng lên, cô dắt tay Tiết Diễm tới cửa ra như sợ cậu đổi ý.

Tiết Diễm cũng để mặc cô kéo mình đi, khóe miệng lại không kìm được mà cười lên.

Lúc đó đã là 1 giờ chiều, hai người còn chưa ăn cơm nên Thẩm Tịch kéo Tiết Diễm tới phố cũ gần đó. Phố cũ là một trong những nơi đặc sắc của thành phố C, cũng là con đường có nhiều món ăn vặt nổi tiếng.

Đang là ngày nghỉ Quốc Khánh nên người tới du lịch càng đông, phố cũ lúc này đông nghịt người, thế nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng tới nhiệt tình ăn uống của Thẩm Tịch.

Mới đi qua mấy hàng quán thôi mà trong tay Thẩm Tịch đã cầm đầy đồ ăn vặt.

Cô hôn hờ cắn một miếng thịt xiên nướng, hương thơm mau chóng quanh quẩn giữa răng môi, thịt nướng dày mà không khô, cũng không nhiều quyện nhiều dầu mỡ khiến người ta ăn một miếng đã nghiện.

Mà có ăn rồi nên cũng quên luôn "ăn oán" trước đó.

Thẩm Tịch đưa một xiên thịt nướng khác tới trước mặt Tiết Diễm, "không tính toán hiềm khích lúc trước" mà hỏi: "Ăn không ăn không?"

Tiết Diễm ngửa ra sau đầy ghét bỏ, cậu lui lại một chút rồi nhú mồm hỏi: "Có khăn giấy không?"

Thẩm Tịch liếc mắt đầy thái độ: "Sao cậu còn để ý hơn con gái thế?"

Cô nghiêng người rồi vươn ngón tay nhỏ từ tay cầm thịt xiên nướng chỉ vào túi đeo chéo nhỏ quai xích trên vai mình: "Trong túi tôi, tôi đang cầm đồ không tiện lắm, cậu tự lấy đi."

Tiết Diễm xích lại gần rồi mở túi, cậu rút một tờ khăn giấy rồi cắt túi khăn lại và kéo khóa túi lên.

Thẩm Tịch thấy cậu cầm khăn giấy thì lại đưa thịt xiên nướng tới, nhưng cô lại bị Tiết Diễm dùng tay đẩy ra.

"Này, cậu..."

Thế nhưng câu bắt măn của Thẩm Tịch bị nghẽn lại trong cổ họng vì tay cầm khăn giấy của cậu đang tiến lại gần. Tiết Diễm vươn tay cầm khăn tới rồi đặt lên miệng của cô mà lau đi giọt dầu dính lại trên đó. Cậu lau cẩn thận như đối đãi với món đồ sứ quý giá vậy. Động tác ấy thật nhẹ nhàng biết bao nhiêu, ngay cả ánh mắt cũng toát lên vẻ chăm chú.

Thẩm Tịch ngẩng đầu nhìn mà quên cả chớp mắt.

Giữa dòng người tấp nập ở phố cũ, nam sinh khôi ngô ở gần trong gang tấc. Cậu hơi cúi đầu rồi đặt ngón tay lên bên môi cô. Mắt cậu rũ xuống, ánh nắng phủ lên khiến lông mi vừa dài vừa dày kia tạo thành bóng mờ dưới mắt.

Tiết Diễm lau khóe miệng sạch rồi còn vô tình lướt qua môi của cô, sau đó lùi ra sau một bước và ngược mắt nhìn Thẩm Tịch: "Cậu có thể hành động xứng với giới tính của mình được không? Xuê xòa hơn cả con trai."

Chỉ một câu thôi đã khiến tâm trạng nhộn nhạo của Thẩm Tịch tịt ngóm.

Thẩm Tịch hít sâu một hơi rồi hỏi ngược lại: "Cậu nói chuyện có thể xứng với mặt của mình được không? Đừng độc miệng như thế."

Tiết Diễm bình tĩnh "ồ" một tiếng: "Cảm ơn cậu khen tôi đẹp trai, mắt nhìn không tôi."

"..."

Thắm Tịch nổi giận đùng đùng rồi xoay người đi. Cô đi được vài bước rồi lại quay về hung dữ lườm Tiết Diễm: "Còn sống ra đây làm gì? Xếp hàng mua trà sữa đi!"

Cuối cùng lại chỉ có một mình cô ôm cốc trà sữa to mà hút lấy hút để.

Sau khi ra khỏi phố cũ, họ tình cờ gặp được nhóm hát dạo gần đó. Thắm Tịch hăng hái bỏ lại Tiết Diễm rồi bê trà sữa chen vào đám người. Nam sinh đang hát khá đẹp trai, cậu ấy còn hát bài đang thịnh hành nên khiến rất nhiều người đứng vây quanh. Những nữ sinh phía trước đều khá cao, họ còn cầm điện thoại quay và chụp lại cảnh này nữa.

Thắm Tịch không nhìn được nên phải kiễng chân để nhìn vào bên trong. Thế nhưng không biết là ai chen lấn khiến cô mất trọng tâm rồi lao đảo sang bên cạnh. Cô lao đảo liên tục mấy bước liền, sau đó khó lắm mới đứng vững lại được. Thế nhưng vừa đứng vững được thì trà sữa trong tay không cầm chắc nên đổ hết lên trước ngực của Thắm Tịch.

Thắm Tịch: "..."

Cô mặc váy liền màu trắng, vải lại mỏng nên chất lỏng màu xanh dính dính thấm ướt một mảng lớn trước ngực, còn hiện lên đáng đồ lót mờ mờ bên trong.

Ồn ào lớn như thế nên mọi người đều nhìn về phía bên này, ngay cả nam sinh đang hát cũng quên cả lời mà ngáy người nhìn cô.

Thắm Tịch khóc không ra nước mắt, cô che ngực nhưng lại thấy có lẽ bây giờ che mặt sẽ sáng suốt hơn.

Cô ôm ngực rồi cúi đầu chạy ra khỏi đám người. Lúc chạy tới trước mặt Tiết Diễm, Thắm Tịch nước mắt đầm đìa nhìn cậu rồi tủi thân gọi: "Tiết Diễm"

Tiết Diễm nhú mày và đưa một tay ôm cô vào ngực. Cậu dùng người mình che cho cô, một tay khác lại dùng ngón tay sờ ấn đầu cô: "Cậu có để tôi bớt lo một chút không hả."

Hết chương 19.

Lời của tác giả: Tôi bị Tiết Hỏa Hỏa (Tiết Diễm Diễm) ghẹo tới ngã xuống đất _(: 3 " ∠)_

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Ăn gì bổ nấy

CHƯƠNG 20

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Thắm Tịch bị Tiết Diễm kéo vào một cửa hàng quần áo.

Vừa vào cửa hàng, nhân viên bán hàng đã chào đón họ bằng lời chào đầy mạnh mẽ. Nhưng cô ấy còn chưa kịp nói thêm lời nào thì Thắm Tịch đã xông thẳng vào phòng thay đồ. Cô đi nhanh như trận gió, nhân viên bán hàng nhìn cửa đóng "ầm" lại một tiếng mà hơi ngớ ra.

Thế nhưng rèn luyện chức nghiệp tốt đẹp khiến cô ấy kịp trở lại bình thường. Cô ấy quay đầu nhìn Tiết Diễm với nụ cười cứng ngắc: "Trai đẹp, bạn gái cậu cần quần áo kiểu gì vậy?"

"Không cần, để tôi tự chọn."

Tiết Diễm lấy bừa một chiếc váy gần đó mà không chọn kiểu dáng hay màu sắc, sau đó đưa cho nhân viên bán hàng đem qua.

Cậu đứng trong cửa hàng đồ nữ nên hơi không tự nhiên, vì thế chỉ có thể mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ điềm nhiên như không có chuyện gì.

Nhưng không lâu sau đó, cô nhân viên bán hàng lại trở về rồi còn hơi nín cười nói với cậu: "Trai đẹp, bạn gái gọi cậu qua kia."

Tiết Diễm không hiểu lắm, sau đó cứ mù mờ đi đến trước cửa phòng thay đồ. Cậu gõ cửa từ bên ngoài: "Cậu sao thế?"

"Tiết Diễm, có chuyện này tôi phải nhờ cậu giúp. Cậu đi mua giúp tôi..." Thắm Tịch càng nói càng bé, câu cuối cùng như bị cách âm vậy.

Tiết Diễm nhủ mảy hỏi: "Mua gì?"

Người bên trong phòng thay đồ như đưa ra quyết tâm rất lớn, cô hít sâu một hơi rồi nói thật nhanh: "Mua một chiếc áo lót 34C, màu trắng gọng thép, không viền ren, cảm ơn."

Tiết Diễm: "..."

Nhân viên bán hàng được hỏi về cửa hàng đồ lót gần đó thì sắp không nhịn được cười nữa rồi. Tiết Diễm đi đến trước cửa hàng đồ lót trông thấy ở cổng có banner ảnh người mẫu mặc nội y, cậu thấy cảnh này thì chỉ muốn vào cửa hàng tiện lợi mua ngay cho mình cái khẩu trang mà thôi.

Tiết Diễm hít sâu hai lần rồi chấp nhận số phận đi vào trong cửa hàng.

Cậu đón nhận ánh mắt kinh ngạc hoặc hoảng sợ của mọi người trong cửa hàng rồi đi tới trước quầy và kiên trì mở miệng: "Cho một chiếc áo lót 34C, màu trắng gọng thép, không viền ren."

Chị gái nhỏ trước quầy bị cậu nam sinh đẹp trai đột nhiên xông vào tiệm đồ lót này dọa tới giật mình, chị ấy lắp bắp: "Được, được... Tôi đi lấy cho cậu..."

Tưởng rằng đến cửa hàng đồ lót mua nội y đã đủ mất thể diện rồi, thế nhưng trên túi đựng đồ kia lại in tên của hiệu áo lót nổi tiếng đó, vì thế Tiết Diễm cầm túi cũng bị rất nhiều người chú ý tới.

Cậu gần như đen mặt mà cầm đồ lót về, sau đó đưa túi cho nhân viên bán hàng đã từ bỏ ý định nhịn cười. Tiếp đó Tiết Diễm đứng ở cửa chờ Thẩm Tịch ra ngoài.

Loạn cáo cáo một lúc như thế, Thẩm Tịch cũng xấu hổ lắm. Cô thay quần áo mới rồi đỏ mặt đi trả tiền, nhưng lại được báo đã có người trả trước rồi.

Nhân viên bán hàng tìm tìm nhìn cô: "Em gái nhỏ, bạn trai đối tốt với em thật đấy. Chuyện này mà đổi thành người khác, có lẽ đã đen mặt bỏ đi đó."

"Cậu ấy không..."

Thẩm Tịch bắt giác muốn phản bác, thế nhưng cô lại nghĩ thôi bỏ đi, đi mua cho cô cả áo lót rồi, hiểu lầm cứ hiểu lầm đi, hôm nay coi như không cần mặt mũi nữa.

Thẩm Tịch cầm theo quần áo bẩn rồi đi theo sau Tiết Diễm "áp suất thấp", cô nhỏ giọng xin lỗi: "Về nhà tôi sẽ trả lại cậu tiền quần áo, xin lỗi nhé..."

Tiết Diễm không quay đầu lại mà chỉ vút xuống một câu: "Nếu thấy có lỗi thì lần sau có canh óc heo, nhớ uống nhiều vào."

Thẩm Tịch không hiểu: "Vì sao?"

"Ăn gì bỏ nấy, bồi bổ cho trí thông minh nhỏ nhoi của cậu chút đi."

"..."

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Meo~

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Lăn qua lộn lại như thế nên hai người cũng không còn tâm trạng đi chơi nơi nào khác, cuối cùng Thẩm Tịch và Tiết Diễm lại ngồi xe buýt trở về nhà.

Lúc bọn họ về tới nhà, Trâu Tinh Thu đang bung một mâm nhỏ từ trong bếp ra. Bà còn hơi ngạc nhiên khi hai người về sớm: "Đi chụp ảnh cơ mà? Sao nhanh thế?"

Khi trông thấy váy mới Thẩm Tịch mặc trên người, bà lại cười nhẹ: "Tiểu Tịch mua quần áo mới à? Váy này đẹp thật đấy, mắt nhìn của Tiểu Tịch không tệ đâu. Lần sau đi dạo phố với dì, chọn quần áo giúp dì nhé."

Thẩm Tịch định giải thích thật ra bộ này là Tiết Diễm chọn cho cô, nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Giải thích chuyện đó khác nào nhử củ cái khỏi bùn đất, bởi chắc chắn sẽ phải kể lại tai nạn xấu hổ kia lần nữa, mà như thế có lẽ Tiết Diễm sẽ giết cô mất.

Cô lúng túng trả lời: "Thật ra cũng tạm tạm ạ..."

Thẩm Tịch bất giác nhìn về phía Tiết Diễm thì lại thấy cậu đã vào trong phòng khách, sau đó ngồi xồm trước sofa, không rõ là đang làm gì.

Cô đi qua nhìn thì mặt bỗng trắng bệch, rồi chỉ biết đứng chôn chân tại chỗ.

Đồng lòng nho nhỏ mềm như nhung kia đang động đập lung tung, đó chẳng phải là...

"Mèo mèo mèo mèo mèo!" Thẩm Tịch lùi mấy bước lên tiếp về phía sau, suýt chút nữa đã té ngã vì đứng không vững.

Trâu Tinh Thu bê đồ ăn cho mèo tới, khi thấy phản ứng của cô lớn như thế thì hơi giật mình: "Tiểu Tịch, cháu sợ mèo à?"

Tiết Diễm cũng xoay người nhìn về phía cô, mà trên tay cậu vẫn ôm chú mèo con kia.

Mèo con nghiêng đầu nhìn cô rồi kêu nho nhỏ: "Meo~"

Mặt Thẩm Tịch như cầu xin: "Mày đừng gọi tao, ra về để thương tao cũng sẽ không thích mày đâu."

Cô nói xong thì chạy biến mất như thỏ nhỏ sợ hãi vậy.

Trâu Tinh Thu lo âu nhìn bóng lưng chạy đi của Thẩm Tịch, sau đó lại nhìn mèo con trên tay Tiết Diễm: "Haiz, làm thế nào bây giờ? Lão Hà gửi mẹ trông hộ, định cho nó ở đây 2 tuần nữa."

Lão Hà là bạn của bà, ông ấy mới nhận nuôi mèo con không lâu. Lúc này là Quốc Khánh nên lão Hà muốn đi du lịch, thế nhưng trong nhà lại không có ai chăm mèo con, cuối cùng phải nhờ bà chăm giúp 2 tuần.

Không ngờ Thẩm Tịch lại sợ mèo như thế.

Tiết Diễm cúi đầu nhìn mèo con rồi đứng lên nói: "Con đi nói chuyện với cậu ấy."

Cũng không phải tự nhiên mà Thẩm Tịch lại sợ mèo như thế.

Một lần bị rắn cắn, 10 năm sợ dây thừng.

Khi còn nhỏ, cô từng cho một bé mèo hoang ăn, thế nhưng lại bị cắn tới đau nhức, về sau còn phải đi tiêm mấy mũi vắc-xin phòng dại.

Lúc này Thẩm Tịch đã mau chóng lên mạng cầu giúp đỡ.

Sống nhờ ở nhà bạn mà mẹ của bạn nhận nuôi mèo, hội sợ mèo nên làm thế nào mỗi khi đối diện với mèo đây? Online gấp!

Đây là diễn đàn tác giả của một trang web văn học, cô từng làm độc giả nhiều năm ở đây khi vô tình dùng app này. Dù có nhiều chỗ xem không hiểu nhưng đôi lúc xin giúp đỡ thì vẫn có nhiều người trợ giúp.

Thế nhưng hôm nay lượng trả lời lại không đông đảo chút nào, đợi mãi mà vẫn không có ai trả lời. Tới lúc có vài người trả lời, thì tất cả đều chất vấn cô: Mèo đáng yêu như thế, sao lại sợ nó được.

Thẩm Tịch thất vọng quá rồi, trả lời thế này khác gì lúc bạn ăn dưa hấu, sau đó đăng lên mạng câu "Dưa hấu ngon thật.", tiếp đó vô số anh hùng bàn phím sẽ bình luận ở dưới như "Sao chỉ khen dưa hấu ngon, chẳng lẽ các loại quả khác không ngon?", "Dưa hấu cũng có loại ngon, loại không ngon, đừng vor dưa cả năm", "Bạn tưởng bạn thích ăn dưa hấu thì người khác cũng thích ăn dưa hấu chắc, đừng coi mình là cả thế giới được không"...

Biến cái coi mình là cả thế giới của bạn đi!

Thẩm Tịch vứt điện thoại xuống rồi cắn ngón tay tìm cách, đúng lúc này cửa lại bị gõ vang.

Cô đứng dậy ra mở cửa thì thấy Tiết Diễm. Thẩm Tịch còn hơi sững ra thì lại thấy mèo con trong lòng cậu, vì thế cô lập tức lùi về phía sau hai bước: "Cậu đưa theo nó tới đây làm gì!"

Tiết Diễm đứng ngoài cửa nhưng không tới gần cô. Cậu lấy tay che người mèo con rồi nhìn Thẩm Tịch: "Nó muốn ở lại đây 2 tuần, tôi chỉ muốn hỏi cậu có thể thử đừng sợ nó không. Nếu không được thì tôi gửi nó sang chỗ Giang Diệc Đường."

"Chuyện này thì thử kiểu gì..." Thẩm Tịch làm mặt cầu xin.

Tiết Diễm nhìn cô rồi lại cúi đầu vuốt vuốt lông mèo con, cậu rũ mắt xuống mà hơi mắt mắt: "Thế tôi bàn lại với mẹ một chút, gửi nó sang chỗ Giang Diệc Đường vậy."

Cậu quay người đi gấp gáp, nhưng lại bị Thẩm Tịch gọi lại: "Tiết Diễm, chờ chút."

Tiết Diễm xoay người rồi lại lấy tay che trên đầu và ngăn người mèo con lại. Cậu nhìn về phía Thẩm Tịch mà không nói, chỉ dùng ánh mắt để hỏi thăm.

Thẩm Tịch cắn môi như đưa ra quyết tâm, cô nói nhỏ: "Cậu thích nó như thế thì để tôi thử xem vậy. Ai bảo hôm nay cậu giúp tôi chuyện lớn như thế..."

Tiết Diễm nhìn cô chăm chú: "Cậu chắc không? Không phải ép bản thân quá."

Cậu cũng biết mỗi người đều có thứ bản thân yêu thích và sợ hãi khác nhau. Giống như rắn vậy, nhiều người sợ nó muốn chết, thế nhưng vẫn có những người cực kỳ thích nó. Với Thẩm Tịch mà nói thì chú mèo con này chính là "rắn" trong lòng cô.

Thế nên cậu chỉ hỏi ý kiến chứ không ép buộc cô.

Thẩm Tịch gạt đầu, cô nhìn mèo con bị che nửa người mà vẫn ngoẹo đầu trông ngóng, thì thể hiện vẻ bình tĩnh không sợ roi: "Dù sao nó cũng bé như thế, có cắn cũng không thành lỗ to được."

Tiết Diễm bị vẻ mặt này của cô chọc cười, cậu bắt đầu dĩ cam đoan: "Yên tâm, tôi sẽ không để nó cắn cậu."

"Cậu đừng độc miệng chết tôi là được!" Thẩm Tịch bất mãn kháng nghị lại.

Tiết Diễm càng vui hơn: "Học dùng từ khá đấy."

Cậu dừng một chút rồi lại hỏi: "Thế tôi sang phòng cậu, hay cậu sang phòng tôi?"

Tiết Diễm hỏi xong thì lại thấy lời này hơi không đáng hoàng nên vẻ mặt cũng dần mất tự nhiên.

Thế nhưng tất cả lực chú ý của Thẩm Tịch đều tập trung trên người mèo con. Cô không để ý tới biểu cảm tế nhị của cậu mà chỉ xua tay: "Sang phòng cậu đi, nếu không đêm nay tôi không ngủ được mất."

"..."

Về mặt của Tiết Diễm càng "vi diệu" hơn.

Tiết Diễm ngồi trên giường, bên cạnh là chú mèo con kia.

Lông toàn thân của mèo con là màu trắng sữa, chỉ có nhúm lông ở tai là pha thêm màu mực tía. Đôi mắt to của nó giống như nước biển xanh thẳm vậy, còn phần mũi hình tam giác và miệng nhỏ trắng nõn lại đáng yêu vô cùng.

Nó ngẩng đầu lên như cảm ứng được, sau đó còn nghiêng đầu nhìn về phía Thẩm Tịch đứng xa xa cạnh giường: "Meo~"

Thẩm Tịch nghiêm túc nhìn nó đăm đăm: "Gâu!"

"..."

Tiết Diễm đề lại ý định cong môi cười, sau đó vẫy tay với cô: "Cậu lại đây."

Thẩm Tịch tội nghiệp nhìn cậu: "Nếu nó cắn tôi thì làm thế nào?"

Tiết Diễm rất muốn nói cậu cũng cắn lại nó là được, nhưng cậu vẫn kiên nhẫn dỗ dành: "Tôi chặn lại giúp cậu, nó không đi qua được đâu."

Thẩm Tịch nhận được cam đoan rồi mới bước một bước nhỏ về bên này, sau đó lại thêm một bước nhỏ nữa dưới ánh nhìn của Tiết Diễm.

Vị trí lúc này của cô không còn xa như trước nữa, chỉ cần Thẩm Tịch duỗi tay là có thể sờ tới đầu mèo con. Mà Tiết Diễm cũng chỉ cần duỗi tay là có thể sờ tới đầu cô.

Tiết Diễm vươn tay sờ đầu mèo con, tiếp đó ra hiệu cho Thẩm Tịch làm theo, thế nhưng đối phương lại lắc đầu. Thẩm Tịch đứng gần vào thế này đã là dũng cảm lắm rồi, còn muốn đưa tay ra sờ nữa thì đúng là lấy mạng cô.

Tiết Diễm bắt đầu dĩ vươn tay về phía cô: "Đưa tay cho tôi?"

"Làm... Làm gì?"

"Tôi nắm chặt tay cậu rồi xoa đầu nó. Cậu sợ nó cắn, tôi sẽ ngăn nó lại giúp cậu."

Thẩm Tịch xoắn xuýt một lúc, cuối cùng mới run run rẩy rẩy đưa tay ra. Cô vừa mới đưa tay ra đã bị Tiết Diễm nắm chặt. Tay của nam sinh không quá lớn, nhưng dù thế nào cũng to hơn tay cô nhiều, còn bao lại hơn một nửa tay cô nữa.

Mặt Thẩm Tịch nóng lên, cô bất giác muốn rút tay về, nhưng đối phương lại tưởng cô sợ nên còn nắm lấy chặt hơn.

"Đừng sợ, tôi chặn lại giúp cậu."

Tiết Diễm cầm tay cô rồi chậm rãi đặt lên đầu mèo con, sau đó nhẹ nhàng vuốt lông cho nó.

Cảm giác toàn thân của Thẩm Tịch như ngưng lại trên bàn tay kia. Lòng bàn tay ấm áp của nam sinh bao lấy rồi truyền nhiệt độ tới tay cô, sau đó nhiệt độ ấy như truyền qua da khiến trên mặt cũng nóng lên từng đợt.

Cô ngược mặt cực nhanh thì thấy cậu đang rũ mắt chăm chú nhìn theo tay. Đôi tay ấy đang cầm tay cô để vuốt lông mèo con, thậm chí cả biểu cảm của Tiết Diễm lúc này cũng dịu dàng hơn bình thường nhiều.

Tiết Diễm như cảm nhận được ánh mắt của cô nên ngược mắt lên: "Thấy thế nào?"

Thẩm Tịch mau chóng rời mắt rồi như nhìn chằm chằm vào mèo con, nhưng lại như vô tình hay cố ý liếc qua chỗ tay hai người nắm chặt kia.

Cô nhỏ giọng nói: "Vẫn... Vẫn ổn..."

"Thế tôi bỏ tay ra nhé?" Tiết Diễm nói xong rồi bắt đầu buông tay ra.

Thẩm Tịch vẫn hơi sợ, tay cô để trên đầu mèo con cũng run run rẩy rẩy.

Cô ngẩng đầu nhìn Tiết Diễm, sau đó mới nhẹ nhàng chạm tay vào đầu mèo con dưới ánh mắt cổ vũ của cậu. Lúc chạm tới đầu mèo con rồi, cả người cô đều run lên như bị điện giật vậy.

Dường như mèo con cũng cảm nhận được căng thẳng của cô nên không còn kêu to nữa mà chỉ ngoan ngoãn nằm đó, để mặc cho cô vuốt ve.

Thẩm Tịch thấy mèo con không phản kháng thì bắt đầu thả lỏng. Dù động tác tay của cô vẫn còn cứng ngắt, nhưng đã không còn đề phòng như trước nữa.

Cô ngẩng đầu nhìn Tiết Diễm, vẻ mặt căng thẳng dần nhuốm thêm tia mừng rỡ: "Hình như... cũng không khó lắm..."

Thẩm Tịch nói xong rồi lại chăm chú vuốt lông mèo con tiếp.

Tiết Diễm không nói gì mà chỉ rũ mắt nhìn cô.

Nữ sinh ghé vào cạnh giường, cô ti cầm lên cánh tay, một tay khác cẩn thận vuốt lông mèo từng chút từng chút một. Tuy động tác của cô còn trúc trắc nhưng lại dịu dàng vô cùng.

Ánh nắng từ bên ngoài chiếu lên người Thẩm Tịch, còn nhuộm vàng mấy sợi tóc con lơ thơ trên đỉnh đầu cô. Sợi tóc nhỏ lại mềm cũng tựa như lông mèo con mềm mại vậy.

Tiết Diễm vươn tay đặt lên đầu cô.

Cậu chậm rãi lại dịu dàng xoa đầu Thẩm Tịch trong ánh mắt khó hiểu của cô.

Lúc cảm nhận được động tác của Tiết Diễm trên đầu mình, hô hấp của Thẩm Tịch đều cứng lại, cô ngẩng ngốc nhìn cậu mà quên cả phản kháng.

Trên mặt nam sinh là vẻ dịu dàng hiếm có, vẻ dịu dàng ấy cũng tựa như ánh mắt cậu nhìn mèo con vậy.

Trong một giây này, Thẩm Tịch nghe tim mình đập rộn ràng.

Nhưng một giây sau, cô lại nghe thấy nam sinh than thở: "Cuối cùng cũng tìm được đồng loại có trí thông minh giống cậu, tôi vui lắm."

Thẩm Tịch: "..."

Thẩm Tịch:???

Hết chương 21.

Bột: Nếu t đoán không nhầm thì em mèo con này là mèo Ragdoll. Dưới đây là sự công tía của em nó hiu hiu~ Chẳng mấy khi được treo ảnh mèo nên phải tranh thủ =)))) Xinh ngắt chưa trời ơi TwT Theo một trang web của Trung thì em này có giá từ 6000 - 20000 tệ, tức là khoảng 21 triệu - 70 triệu VNĐ =))))

P/s: Hãy tìm một chàng trai yêu mèo và động vật ~

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Di Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Muốn tự kiểm nghiệm xem tôi thích ai không?

2

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Ngày lễ Trung thu ấy, cuối cùng bà Thắm cũng nhớ tới món đồ tặng kèm nhà mình nên đã gọi điện cho Thắm Tịch.

Bà nói rồi lại nói rất nhiều chuyện, nhưng ý chính chỉ có ba chuyện là học cho giỏi, chú ý sức khỏe và đừng nhớ bà quá.

Thắm Tịch cũng nghiêm túc trả lời: "Mẹ yên tâm, di Trâu làm cơm siêu ngon, thế nên con sẽ không nhớ mẹ đâu."

Khi cô nói ra lời này, bà Thắm lại không vui mà ồ ồ ào ào từ đầu dây bên kia: "Con nhỏ vô ơn này, mới ở nhà khác mấy ngày mà đã quên mẹ rồi à? Con đi làm con gái của di Trâu luôn đi!"

Thắm Tịch cười hi hi rồi cố tình trêu mẹ của mình: "Vâng, thế con nhận di Trâu là mẹ đây."

Lúc đó Trâu Tình Thu vừa bê đĩa đựng hoa quả tới nên nghe được, bà chỉ thấy vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Thắm Tịch nháy mắt với Trâu Tình Thu rồi lại cố ý nói to với đầu bên kia: "Bà Thắm, di Trâu vừa mới đồng ý xong, con thành con gái di ấy thật đây này?"

Bà Thẩm ở đầu bên kia chê trách: "Con lười như thế, con muốn nhận họ nhận hàng nhưng người ta không thèm nhận con đâu."

Trâu Tinh Thu chen lời đúng lúc: "Ai bảo không nhận, không làm con gái thì có thể làm con dâu mà."

"Phụt —— "

Tiết Diễm đang uống nước thì bị sặc, tiếp đó phải vỗ ngực để kiềm chế ho khan. Có lẽ vì hô hấp không thuận nên khuôn mặt ngày thường không có chút biểu cảm nào lúc này lại hơi đỏ lên. Có điều ngay cả bên tai cậu cũng hơi đỏ lên, mà chuyện này lại khó mà giải thích được nguyên nhân.

Thẩm Tịch cũng bị câu nói này treu tới không được tự nhiên. Cô vội vàng cúp điện thoại rồi lấp bấp nói với Trâu Tinh Thu: "Con dâu thì thôi ạ..."

Trâu Tinh Thu bị vẻ mặt này của cô chọc cười, thế nhưng vừa nhắc tới "con dâu", bà bỗng nhớ tới một việc.

Một việc khiến bà sầu muộn không thôi.

Bà nhìn Tiết Diễm còn đang nhũm mày ho khan, sau đó lại nhìn Thẩm Tịch. Sau mấy giây do dự, cuối cùng bà vẫn vẫy Thẩm Tịch: "Tiểu Tịch, cháu đến phòng dì một lát, dì có chuyện này muốn với cháu."

Thẩm Tịch bất giác hỏi lại: "Việc làm con dâu ấy ạ?"

Cô tự nói xong thì mặt cũng tự đỏ ửng lên.

Thẩm Tịch vội vàng xua tay giải thích: "Không phải không phải, ý cháu không phải như thế đâu..."

Thế nhưng càng giải thích lại càng loạn, cô cam chịu cúi đầu xuống, rồi đứng lên theo Trâu Tinh Thu vào phòng.

Tiết Diễm nhìn bóng lưng mẹ mình và Thẩm Tịch rời đi thì hơi nhũm đầu mày lại. Sao cậu lại có cảm giác không ổn nhỉ?

"Dì muốn nói chuyện gì ạ?"

Thẩm Tịch vào phòng rồi lại phát hiện biểu cảm của Trâu Tinh Thu không ổn lắm. Bà cứ muốn nói rồi lại thôi, giống như đó là việc gì rất khó mở miệng vậy.

Trực giác cho cô biết đây không hẳn là việc nhỏ, thậm chí còn khá riêng tư.

Trâu Tinh Thu khóa cửa phòng rồi nói với vẻ khó xử: "Tiểu Tịch này, dì muốn nhờ cháu một việc, nhưng việc này hơi..."

Thẩm Tịch nhận ra vẻ rầu rĩ của Trâu Tinh Thu thì cũng dần trở nên nghiêm túc: "Có chuyện gì dì cứ nói ạ, cháu sẽ giữ bí mật cho dì, không nói cho cả Tiết Diễm nữa."

Trâu Tinh Thu nghe thế thì càng rầu rĩ hơn: "Chuyện này đúng là có liên quan tới Tiết Diễm thật."

Bà lấy một cái hòm to trong tủ vương ra, sau đó mở hòm và chỉ vào mấy cuốn sách bên trong: "Cháu nhìn xem đây là gì thì sẽ hiểu ý của dì ngay."

Nhưng cần gì phải xem!

Thẩm Tịch mau chóng tròn mắt khi chiếc hòm kia được mở ra.

Trong hòm kia là một chồng "Địa Danh Thế Giới" ngay ngay ngăn nắp, mà quyền nào cô chẳng xem tới 5 lần rồi, sao có thể không biết đó là gì được!

Thẩm Tịch sợ Trâu Tinh Thu sinh nghi nên đành giả vờ không biết. Cô còn mở thử một quyển trong số đó rồi vờ nghi hoặc: "Dì ơi, dì muốn nói gì về Tiết Diễm ạ?"

Trâu Tinh Thu thở dài: "Thằng bé Tiết Diễm này làm cho người khác lo quá. Bình thường dì cũng không để ý, đến khi dọn phòng trông thấy thứ này, dì mới biết khuynh hướng của nó hơi có vấn đề."

"..."

Thẩm Tịch suy nghĩ thì bị nghẹn, nhưng cô sợ Trâu Tinh Thu trông thấy lại cho là mình cười nhạo nên đành phải vội vàng cúi đầu, cúi rồi cúi tới mức biểu cảm cũng dần trở nên kì lạ.

Cô đề thấp giọng: "Dì à, có khi nào... đây là hiểu lầm không ạ? Đọc loại truyện này cũng không nhất định là..."

"Haiz, nếu là hiểu lầm thì tốt." Trâu Tinh Thu lại thở dài: "Cháu nói thử xem, con trai ở tuổi này đáng ra phải có ý với mấy bạn gái khác chứ. Thế mà dì chưa thấy Tiết Diễm cười với con gái bao giờ."

Không, Tiết Diễm cười với cô rồi này. Nhưng là cười lạnh, cười chế giễu, cười châm chọc.

Thẩm Tịch thâm thâm bỏ sung trong lòng như vậy.

"Không phải đi kỳ thị đồng tính luyến ái đâu, nhưng nếu xảy ra với con trai mình thì không thể tiếp nhận ngay được."

Trâu Tinh Thu đi lên nắm lấy tay Thẩm Tịch rồi nhờ cô: "Dì vẫn chưa nói chuyện này với bố nó. Tiểu Tịch này, cháu tìm hiểu Tiết Diễm giúp dì, nếu là... Nếu là công thật, thì dì sẽ nghĩ cách nói chuyện với bố nó. Cháu có thể giúp dì một lần không?"

Thẩm Tịch cắn môi để kìm nén, sau đó gật gật đầu.

Cô nghiêm mặt đi ra khỏi phòng, tiếp đó đã lòi ngay Tiết Diễm đang chơi với mèo ở phòng khách vào phòng cậu.

Thẩm Tịch khóa trái cửa lại, rồi tựa trên cửa nhìn Tiết Diễm còn đầy nghi ngờ ở kia, sau đó bắt đầu cười phá lên.

"Ha ha ha ha ha ha cậu cũng có ngày hôm nay..."

Thẩm Tịch vừa cười vừa kể lại chuyện kia cho Tiết Diễm nghe, sau đó lại ngồi trên giường ôm bụng cười to tiếp. Cô cười tới nghiêng nghiêng ngã ngã, thậm chí còn ngã xuống giường lộn một vòng, sau đó lại ngồi dậy cười tiếp.

Tiết Diễm đen mặt nhìn cô: "Đây chả là cậu ban cho còn gì?"

Nếu không phải vì đồng truyện vợ va vợ vẫn kia, sao cậu có thể bị mẹ hiểu lầm được.

Thẩm Tịch tiếp tục ha ha một lúc, sau đó mới hả hê: "Ai bảo cậu thu truyện của tôi, báo ứng là đây chứ đâu."

Cô chống tay ngồi trên giường rồi hơi ngửa ra sau, tiếp đó vẫn trêu chọc: "Nhưng cũng không phải vì mỗi đồng truyện mà đi nghi cậu đâu. Dì nói cậu chưa cười với con gái bao giờ, ba năm cấp 2 toàn gọi Giang Diệc Đường là Tiểu Mập Mập rõ thân thiết, rồi ngày nào cũng dính lấy nhau nữa... Ồ mà? Sao đi lại gọi Giang Diệc Đường là Tiểu Mập Mập?"

Thẩm Tịch ngoẹo đầu nhìn cậu, khi thấy vẻ uất ức của Tiết Diễm thì cô lại cười: "Tiết Diễm, chẳng lẽ đi đoán bùa mà cũng đúng? Hay là cậu không thích con gái thật..."

Cô còn chưa kịp nói hết thì chợt im bật vì nam sinh đột nhiên tới gần.

Tiết Diễm đề vai cô lại rồi đẩy ngã xuống giường.

Khoảng cách giữa hai người rút lại rất gần, hai chóp mũi chỉ cách nhau 2 – 3 cm mà thôi, giống như một giây sau hai cánh môi sẽ chạm vào nhau vậy.

Tiết Diễm rũ mắt nhìn cô, giọng của cậu vẫn trầm thấp mà thanh nhã như trước, khiến cả người nữ sinh bên dưới căng thẳng không thôi.

"Muốn tự kiểm nghiệm xem tôi thích ai không?"

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Dì bảo cậu không cười với con gái cơ mà...

3

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Gió thu hơi lạnh, ánh nắng xuyên qua cửa sổ thủy tinh và hắt nhẹ lên giường. Mặt bên của nam sinh ngược sáng, ánh sáng ấy chiếu lên khiến nửa mặt cậu chìm trong bóng tối mơ hồ.

Lông mi của cậu rất dài, đôi mắt rũ xuống còn phản chiếu bóng hình của cô. Sống mũi thẳng tắp mà cương nghị, đôi môi mỏng khẽ mím với màu nhàn nhạt như sắc anh đào ngày xuân. Hô hấp ấm áp của cậu nhẹ nhàng phả vào mặt cô, hơi thở ấy lúc nặng lúc nhẹ khiến người ta vừa tê vừa ngứa.

Thẩm Tịch bắt giắc liếm môi, sau đó đưa tay đẩy ngực cậu, mắt lại không biết phải nhìn vào đâu: "Chúng... Chúng ta có gì từ từ rồi nói..."

Tiết Diễm nhìn chăm chăm vào môi cô, yết hầu của cậu hơi nhúc nhích, sau đó lại lập tức rời mắt và lui người lại.

Lúc Tiết Diễm nói chuyện lại thì đã là giọng thanh thanh đậm đậm, nhưng vẫn có thể nghe thấy sự ghen ghét người như cũ: "Có thể từ từ, nhưng với cậu thì tôi không nói chuyện từ từ được."

Thẩm Tịch vẫn còn chìm đắm trong không khí mập mờ trước đó: "Vì... Vì sao?"

"Tôi không làm trái lòng được."

"..."

Được rồi, rõ ràng là chỉ trì hoãn một chút thôi!

Thẩm Tịch hít sâu một hơi: "Tiết Diễm, ngày nào cậu không khiến tôi tức thì không thoải mái ngày đó đúng không?"

Tiết Diễm hững hờ gật đầu: "Đại khái thế."

"Cậu là đồ S chết giẫm!" (1) Thẩm Tịch đứng lên rồi tức giận nhìn cậu: "Bây giờ tôi sẽ đi nói với dì là cậu là đồ thụ miệng đầy lời dè tiện đáng đánh, lại còn trong ngoài bất nhất! Thụ dưới người tiểu công! Thụ chỉ có thể bị người anh em tốt Giang Diệc Đường của cậu đè dưới người!"

(1) S: là viết tắt của Sadist có nghĩa là người bạo dâm hay còn gọi là ác dâm.

Cô nói xong thì giận dỗi mà vọt ra khỏi phòng.

Tiết Diễm trầm mặc mấy giây, sau đó lấy điện thoại ra lên mạng tra ý nghĩa của từ "thụ" kia.

Đúng lúc này, Giang Diệc Đường gửi tin nhắn thoại tới bảo cậu vào chơi game với mình bằng giọng khiêu chiến đầy phách lối.

Tiết Diễm soạn một tin nhắn trả lời, sau đó cậu ấn mở ảnh đại diện của Giang Diệc Đường, tìm mục cho vào danh sách đen trên thanh công cụ rồi quyết đoán ấn vào.

Còn Giang Diệc Đường đang ngồi trước máy tính chờ bạn tốt online thì chợt ngẩn ra vì tin nhắn trả lời của đối phương.

【Cút đi tìm tiểu thụ của cậu đi.】

Đây là có ý gì?

Giang Diệc Đường gửi dấu chấm hỏi qua.

【Tin nhắn đã được gửi đi, nhưng đối phương từ chối nhận.】

Giang Diệc Đường:???

Thẩm Tịch cũng không thực sự báo cậu đã nói với Tiết Diễm cho Trâu Tinh Thu. Cãi nhau thì cãi nhau, nhưng ít ra cô vẫn có chừng có mực. Không chỉ có thế, cô còn giải thích với Trâu Tinh Thu và nói một cơ sở lời ích cho Tiết Diễm, cũng vì thế mà giúp tinh thần Trâu Tinh Thu thoải mái hơn.

Về lý do thì tự tưởng tượng đi vậy.

"Minh đúng là người tốt, quá lương thiện."

Thẩm Tịch còn định chiến tranh lạnh với Tiết Diễm mấy hôm, thế nhưng cuối cùng cô vẫn không nhịn được, tới hôm sau đã hấp tấp chạy tới tranh công với cậu. Đã thế, cô còn không biết xấu hổ mà dùng hết tất cả những từ ngữ tán dương để hình dung bản thân.

Lúc đó Tiết Diễm đang ngồi xổm trên mặt đất cho mèo con ăn. Cậu hiếm khi công kích cô, mà chỉ vừa cúi đầu cho mèo con ăn vừa phụ họa: "Ừ, cậu là người tốt, lại còn lương thiện."

Thẩm Tịch hát cảm đầy đắc ý, cô lại khoe khoang thêm một lúc rồi chợt thấy không thú vị nữa, vì thế cũng ngồi xổm xuống xem Tiết Diễm cho mèo con ăn.

Qua mấy ngày ở chung, cô đã không nhìn thấy mèo là co cẳng chạy như chuột nữa, có điều khi đến gần thì vẫn hơi căng thẳng. Cũng không rõ thế nào mà cô lại luôn bị thu hút bởi vẻ đáng yêu của mèo con, vì vậy Thẩm Tịch cứ vừa căng thẳng lại vừa bị vẻ đáng yêu kia làm tim gan run rẩy như thế.

Tiết Diễm nhìn thoáng qua thấy vẻ muốn sờ lại không dám, chỉ biết ngồi xổm bên cạnh đầy trông chờ, thì thấy cô như bé con muốn ăn kẹo nhưng sợ kéo dính răng. Cậu bật cười rồi đưa thức ăn mèo trong tay tới trước mặt cô.

Thẩm Tịch nhìn bàn tay trước mặt thì vội vàng xua tay từ chối: "Cậu cho ăn cậu cho ăn, tôi không cho ăn đâu."

Tiết Diễm thấp giọng cười một tiếng, tiếng nói trong trẻo cũng nhiễm thêm chút ý cười: "Tôi đút cho cậu ăn mà. Cậu nhìn như thế không phải vì muốn ăn"

à?"

"Cậu..."

Thẩm Tịch biết mình bị trêu nên chột mũi mắng cậu.

Thế nhưng khi ngẩng đầu lên rồi thấy ý cười nhàn nhạt trên mặt Tiết Diễm, cô lại quên sạch bực bội vừa xong.

Cậu cười tới mặt mày hơi cong lên, ánh mắt còn lơ đãng nhuộm thêm màu dịu dàng. Khóe miệng ngậm ý cười ấy như ánh nắng đầu tiên sau mưa, nhu hòa mà sáng tỏ biết bao.

Thẩm Tịch rời mắt rồi cúi đầu xuống, cô đưa tay nặn vành tai rồi nhỏ giọng lầm bầm: "Di bảo cậu không cười với con gái cơ mà..."

Dáng dấp đã yêu nghiệt như thế, cười lên lại càng yêu nghiệt. Nếu để nữ sinh khác trông thấy, có lẽ sẽ bị đập một phát rồi kéo về nhà chơi "cầm tù" cũng nên...

Giọng cô quá nhỏ nên Tiết Diễm không nghe ra, cậu nghi hoặc hỏi lại: "Cậu nói gì cơ?"

"Không, không có gì!" Thẩm Tịch ngẩng đầu nhìn cậu rồi lại nhanh chóng quay đầu đi, cô còn cuống cuống thúc giục: "Cậu cho mèo ăn nhanh lên, không cho ăn nữa nó khóc cho cậu xem!"

"..."

Cậu tưởng nó đàn như cậu chắc?

*

Bây ngày Quốc Khánh trôi qua rất nhanh, thời gian vui vẻ của học sinh cũng đã cạn dần. Vào ngày nghỉ cuối cùng, ai phải làm bài tập thì làm bài tập, ai phải về trường thì về trường. Sáu ngày trước họ nghỉ ngơi lấy sức, tới ngày cuối cùng lại hết hơi hết sức. Thế nên ngày đầu tiên đi học lại sau kì nghỉ, trông mọi người như bị ma nữ hút hết linh khí, vừa lên lớp đã gập ngắt trời, sau giờ học thì lăn ra ngủ hết.

Lão Đinh làm chủ nhiệm lớp trông thấy cảnh này thì nôn nóng trong lòng nhưng miệng vẫn mắng nhiếc: "Nhìn cả lớp nghỉ thành thế nào kia. Chỉ có ăn rồi ngủ, giáo sư nhân dân vĩ đại sắp thành người chăn nuôi cả rồi!"

Lão Đinh gõ vào bục giảng, rồi chỉ tiếc rên sắt không thành thép: "Bố mẹ các em đưa các em tới để học, không phải để các em mua chỗ ngủ ở phòng học!"

Thẩm Tịch nghe lão Đinh căn nhắc trên bục giảng thì ghé đầu vào sau đồng sách rồi cười tới run lên.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác thì thấy Tiết Diễm phía dưới đang cúi đầu, chăm chú đọc sách. Thế là Thẩm Tịch chọc chọc vào tay cậu rồi cười khê: "Tôi thấy đại biểu Toán là cậu với thầy dạy Toán là lão Đinh đúng là "tuyệt phối", khả năng làm người khác giận sôi giỗi y như nhau."

Tiết Diễm liếc nhìn cô một chút nhưng không nói gì.

Thẩm Tịch thấy cậu không để ý tới mình thì chán nản bĩu môi.

Ở nhà thì nói rất nhiều, vừa đến trường lại thành câm một nửa rồi.

Lời căn nhắc bất tận của lão Đinh thật sự rất chán, vì thế Thẩm Tịch gục xuống bàn rồi kê một tay bên dưới, tay còn luồn vào ngăn bàn lục lục lợi lợi.

Sách vở và tài liệu ôn tập của lớp 12 quá nhiều, ngăn bàn vốn không đựng hết được. Vì thế có người mua một cái thùng to đặt ở giữa bàn để đựng, hoặc là xây tường sách ở trên bàn. Thế nên ngăn kéo bàn học cuối cùng lại trống rỗng và thành đồ để trang trí.

Sách của Thẩm Tịch đã chất hết trên bàn rồi, thế nhưng ngăn bàn của cô cũng không rảnh chút nào. Trong đó thường bị cô để mấy món đồ linh tinh hoặc đồ ăn vặt, thứ chiếm nhiều nhất cũng là bánh kẹo, kẹo sữa rồi kẹo que, loại gì cũng có.

Lúc này cô sờ trái sờ phải lại thấy trong bàn nhiều thêm thứ gì đó. Thẩm Tịch cúi người lấy lấy món đồ lạ lẫm trong ngăn bàn ra.

Một chai sữa tươi? Với một lá thư??

Lá thư hồng phấn đầy ảo tưởng thiếu nữ kia khiến Thẩm Tịch phải nhanh chóng nhìn lên bục giảng. Lão Đinh trên đó đã chuyển từ thái độ học tập tới cách thi đại học rồi, có lẽ một lúc nữa thầy sẽ tiếp tục nói tới kế hoạch tương lai.

Thẩm Tịch lại nhét chai sữa vào trong ngăn bàn, sau đó nhanh nhẹn mở lá thư dưới sự yểm hộ của đồng sách trên bàn. Cô quét mắt qua nội dung thư thì vui vẻ cực kỳ, thậm chí còn suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng.

Đây là thư tình mà!

Thời đại này mà vẫn còn người tỏ tình bằng phương pháp giản đơn như thư tình cơ đấy.

Rốt cuộc là ai tình mắt coi trọng cô thế này?

Vì nhin cười nên bà vai cô cũng run lên, Tiết Diễm trông thấy cảnh này thì cũng phải nhú mày. Cậu hơi nghiêng đầu liếc nhìn cô một chút, khi thoáng trông thấy giấy viết thư màu hồng trong tay cô thì hơi sững người, sau đó môi mỏng lập tức mím lại.

Thẩm Tịch đọc thư xong thì mặt cũng dần nghiêm túc.

Lần đầu nhận được thư tình thế này, nói thế nào thì nó cũng mang ý nghĩa phi thường. Dù không định đồng ý thì cũng nên nghiêm túc trả lời người ta mới đúng. Có thể nào thì trong cả thư này, người viết thư cũng gọi cô là tiên nữ.

Đôi khi tiên nữ vẫn nên có lương tâm một chút.

Trên thư có ghi phương thức liên lạc của người viết. Để lại như thế cũng rất lạ, không giống trong truyện thường viết "xx thời gian tới xx gặp" mà để cô trả lời luôn, như thế cũng rất hợp với cách trao đổi thông tin của thời đại này.

Thẩm Tịch sợ đối phương đợi lâu nên hết tiết học đã xoay người xuống lấy cặp sách treo trên ghế, chuẩn bị lấy điện thoại trả lời đối phương. Thế nhưng Thẩm Tịch kéo khóa ra một nửa mới nhớ ra mình có thói quen không mang điện thoại tới trường.

Trước kia bà Thẩm lo cô ham thú chơi bởi nên cưỡng chế Thẩm Tịch để điện thoại ở nhà. Dần dần, cô cũng bắt đầu quen với việc không mang điện thoại theo.

Bây giờ xem ra thói quen này lại thành chướng ngại trên con đường trở thành tiên nữ của cô.

Thẩm Tịch chép miệng, sao đó đảo mắt nhìn tới Tiết Diễm phía dưới.

Cô ho khan một cái rồi dùng ngón tay gõ gõ vào bàn của Tiết Diễm. Thẩm Tịch cười nịnh nọt dưới ánh mắt vô cảm của đối phương: "Bạn bàn dưới, có mang điện thoại không? Cho tôi mượn chút."

"Không cho." Từ chối tới dứt khoát, không có một giây do dự.

Thẩm Tịch bị từ chối nhưng cũng không nản chí, cô vừa được người ta thổ lộ, bây giờ trong lòng vẫn còn vui lắm.

Thế là cô tiếp tục chọc chọc vào cánh tay của Tiết Diễm, sau đó nhìn cậu bằng ánh mắt mèo con rồi đề nghị đầy thiện ý: "Bạn bàn dưới, đại biểu môn, trai đẹp, cậu cho mượn đi, tôi nhắn tin thôi, nhanh lắm ~"

Tiết Diễm tỉnh bơ dịch sang một bên khác để thể hiện thái độ của mình.

"Này, cậu..."

Thẩm Tịch bị từ chối nhiều lần nên hơi bực, cô hừ một tiếng: "Không cho mượn thì thôi, đồ hẹp hòi uống nước lã."

Cô gục xuống bàn tìm cách khác, thế nhưng lại không nghĩ ra cách gì thực dụng hơn.

Tìm Trinh Hạ đi vậy, thật ra cô cũng hơi ngượng khi nhận được thư tình thế này. Nếu Trinh Hạ biết được, có lẽ sẽ đem ra nói tới lúc tốt nghiệp mất.

Thẩm Tịch ủ rũ gục xuống bàn mà lầm bầm: "Nếu trả lời mượn quá, người kia lại nghĩ mình có ý với cậu ấy thì làm thế nào bây giờ?"

Cô buồn phiền đập đập đầu lên bàn, sau đó trong tầm mắt bỗng xuất hiện một chiếc điện thoại. Thẩm Tịch ngẩng đầu lên thì thấy Tiết Diễm đặt điện thoại lên bàn cô.

Cậu quay mặt đi, biểu cảm trên mặt còn hơi khó chịu: "Thôi, cho cậu mượn đây."

Hết chương 23.

Lời của tác giả: Thấy nhiều người mong chờ hôn hôn như thế, nhưng chương này vẫn chưa hôn được. Yên tâm, mấy ngày nữa nụ hôn sẽ tới bất ngờ cho mọi người xem.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cầu xin tôi đi

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Thẩm Tịch cũng không nghĩ nhiều là vì sao Tiết Diễm lại đột nhiên thay đổi quyết định, cô cầm ngay điện thoại lên rồi bắt đầu nghiêm túc soạn tin nhắn.

Sau khi gửi đi, cô còn xóa lịch sử tin nhắn để Tiết Diễm không đọc được, sau đó mới trả lại điện thoại cho cậu.

Có điều biểu cảm của cô quá tí tiện, nên Tiết Diễm cũng không chịu được phải hỏi một câu: "Biết bây giờ cậu giống gì không?"

Vì tổn hại lần trước nên Thẩm Tịch như đã điều biết điều, cô quay đầu đi hừ một tiếng: "Tôi không biết, cũng không muốn biết."

Cô vốn muốn thấy vẻ kinh ngạc của Tiết Diễm khi nghe được câu trả lời này của mình, nào biết cậu lại không để ý lắm mà "ồ" một tiếng, sau đó tiếp tục cúi đầu xuống đọc sách.

Thẩm Tịch thấy cậu như vậy thì cũng chỉ khí quay đầu đi đọc sách.

Thế nhưng 3 giây sau, cô đã liếc nhìn về phía người bên dưới.

10 giây sau, cô quay đầu muốn nói lại thôi.

Một phút sau...

"Thôi, cậu nói thẳng ra xem tôi giống gì đi."

Thẩm Tịch không nhịn được nên xoay người lại hỏi.

Khóe môi của Tiết Diễm hơi cong lên, nhưng lúc quay đầu sang thì đã khôi phục biểu cảm nhàn nhạt. Cậu hỏi lại: "Muốn biết à?"

Sau khi đối phương gật đầu như gà mổ thóc thì cậu nhẹ nhàng nói: "Cầu xin tôi đi."

"..."

Cầu cái con khi ấy mà cầu!

Thẩm Tịch thờ phỉ phỉ rồi xoay người lại, còn có ý đưa lưng về phía cậu để thể hiện tức giận của mình.

Nhưng 3 phút sau ——

"Xin-cậu-đấy!"

Thẩm Tịch lại không nhịn được mà xoay người, sau đó nặn ra câu này từ kẽ răng.

Người hay tò mò đúng là kì lạ đến đáng sợ. Cô đã quên đi rồi nhưng rõ ràng người bắt đầu đề tài này là Tiết Diễm, mà đáng nhẽ cô phải là người nắm quyền chủ động mới đúng chứ. Thế nhưng lúc này, không rõ tại sao cô lại biến thành bên yếu thế muốn cố gắng tiếp tục đề tài này.

Ờ, có lẽ cô đã "M" tới vô hạn rồi.

Tiết Diễm chống cằm như đã đoán được trước, sau đó mới thông thả nói: "Nhưng mà tôi quên mất rồi."

"..."

Thẩm Tịch: "Bye!"

Cuối cùng Thẩm Tịch cũng phát hiện ra mình bị lừa, thế là cô tức giận phồng má, xoay lưng về phía cậu một lần nữa.

Mà nam sinh bị cô xoay lưng lại lúc này đang chống cằm, mặt cũng nhiễm đầy ý cười. Ánh mắt cậu nhìn cô cũng giống lúc nhìn mèo con ở nhà kia vậy, tất cả đều là dịu dàng không ai nhận ra, lại mang thêm vẻ cưng chiều nhàn nhạt.

*

Chỉ qua mấy tiếng ngắn ngủi, mà trong điện thoại đã chất đầy mười mấy tin nhắn từ cùng một dãy số.

Tiết Diễm tắm xong thì vừa lau tóc vừa ngồi xuống trước bàn sách. Cậu cầm điện thoại lên, rồi khi thấy mấy tin nhắn tỏ tình kia thì hơi nhú mày lại. Đúng là hôm nay Thẩm Tịch đã từ chối người kia thật.

Đồ đàn kia, tưởng xóa lịch sử tin nhắn rồi thì có thể giấu được người khác.

Cô không ngờ rằng đối phương chỉ muốn có phương thức liên lạc của mình thôi, lúc này đã có rồi thì sao dễ dàng từ bỏ ý định được. Chắc chắn là trên thư tình kia viết đủ Thẩm Tịch đồng ý hay từ chối, thì cũng nhắn lại cho cậu ta một lời. Thư tình chỉ là móc câu để lấy phương thức liên lạc thôi, mà câu chính là câu con cá đàn như cô.

Tiết Diễm xóa sạch chỗ tin nhắn kia đi, cậu còn đang định cho đối phương vào danh sách đen thì người kia lại đúng lúc gọi điện tới.

Cậu nghĩ một lúc rồi cũng ấn vào nút nghe.

Tiết Diễm còn chưa kịp nói câu nào, đối phương đã tuôn ra một tràng với giọng điệu kích động.

"Bạn học Thẩm Tịch, cậu nhận điện thoại của tôi đấy à? Hôm nay tôi gửi nhiều tin nhắn cho cậu như thế, cậu không thấy hả? Tôi thật sự rất thích cậu. Nụ cười của cậu khi tham gia cổ vũ lớp mình chạy tiếp sức trong đại hội thể dục thể thao kia thật sự rất đáng yêu. Tôi cũng muốn cậu cười như vậy với tôi. Tiểu... Tiểu Tịch, tôi có thể gọi cậu là Tiểu Tịch không?"

Lúc đầu Tiết Diễm định nói chủ nhân của số điện thoại này là mình, nhưng lúc nghe tới câu cuối cùng, cậu lại đổi ý.

Cậu u ám nói: "Tiểu Tịch không có ở đây."

Nam sinh bên kia nghe thấy tiếng này thì vừa giật mình vừa xấu hổ: "Ài, ai thế ạ!?"

Tiết Diễm cười lạnh rồi chậm rãi nói: "Tôi là bố nó."

"..."

Tiết Diễm nghe được một loạt âm thanh gấp gáp trong điện thoại thì vứt điện thoại sang một bên, tiếp đó còn hừ một tiếng. Khi nghĩ đến xưng hô đối phương vừa gọi Thẩm Tịch, cậu lại cười nhạo đầy ý vị.

Tiểu Tịch?

Tiểu Tịch để cho cậu gọi chắc?

Mà Thẩm Tịch ở trong một phòng khác đang vừa gác chân lên tường vừa lướt Tieba (1)

(1) Tieba: (phiên âm tiếng Việt là Thiếp Ba), là diễn đàn trực tuyến do công ty Bách Độ (Baidu) của Trung Quốc lập ra vào ngày 25 tháng 11 năm 2003. Do Bách Độ Thiếp Ba có thao tác gián đơn, số người tham gia đông, có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc đại lục nên đã thu hút được đông đảo cư dân mạng Trung Quốc tham gia. Năm 2012, Bách Độ mở thêm phiên bản tiếng Việt dành cho thị trường Việt Nam, lúc đầu gọi là Baidu Trà đá quán, sau đó lần lượt đổi tên là Baidu Tieba và Postbar.

Cô chợt thấy có người lên phản nản trên đó, người này mới đăng lên từ mấy phút trước mà đã có tới 200 bình luận.

#[Phản nản] Tiêu rồi, tiêu rồi! Gọi điện để tỏ tình với crush, nói bao nhiêu rồi mới phát hiện người nghe là bố cậu ấy!#

Thẩm Tịch cười tới suýt rụng điện thoại vào mặt, cô cũng theo đuôi hội bình luận ở trên mà gửi câu "LOLLL, thót bảo trọng".

*

Ngay sau đợt thi sát kì nghỉ Quốc Khánh là việc phản đông cực kỳ chú trọng.

Chỉ vì một việc là —— hợp phụ huynh.

Hợp phụ huynh là gì, là ngày các phụ huynh "cuồng hoan" (2), còn các học sinh đau buồn.

(2) Cuồng hoan: chè chén say sưa, mặc sức vui vẻ

Bao nhiêu trận bi kịch, bao nhiêu nam nữ phối hợp cùng sát phạt đều từ hợp phụ huynh này mà ra.

Vào giờ nghỉ, nhân lúc Tiết Diễm lên văn phòng, Trình Hạ lại chạy đến ngồi ở chỗ Tiết Diễm để tán dóc với Thẩm Tịch: "Tịch của tớ, lần này điểm Toán của cậu đã đạt chuẩn rồi, sao còn mặt mày ủ rũ thế?"

Thẩm Tịch chống cằm, mặt ủ mày chau: "Lúc đầu định nhân dịp hợp phụ huynh này để lão Đinh khen tớ trước mặt bà Thẩm, tớ còn chuẩn bị tinh thần để được khen rồi..."

Trình Hạ gật đầu, chờ cô kể tiếp: "Sao nữa?"

Thẩm Tịch tủi thân lau nước mắt giả: "Bà Thẩm về quê chăm sóc bà ngoại tớ rồi, không đến được."

Trình Hạ cũng phối hợp với màn kịch của cô, cô ấy giang hai tay ra rồi cố tình làm quá: "Đứa bé đáng thương, mau đến với lòng ngực của mẹ Hạ nào, để mẹ Hạ an ủi cậu."

"Ngực cậu nhỏ lắm, không an ủi được tớ đâu." Thẩm Tịch trở lại trạng thái bình thường rồi ghét bỏ xua tay với Trình Hạ: "Đi ăn thêm đu đủ rồi hẵng quay lại." (3)

(3) Ấn đu đủ: Trong đu đủ có một lượng enzyme khổng lồ, kích thích nội tiết tố nữ Estrogen, cũng vì thế mà loại quả này còn có tác dụng làm tăng kích thước của vòng 1. Đồng thời, hàm lượng vitamin và khoáng chất bên trong còn giúp vòng 1 thêm mềm mại, đàn hồi, giảm chảy xệ. Theo các nhà khoa học, enzyme có cả trong đu đủ chín và đu đủ xanh, thế nhưng nhiều nhất vẫn là đu đủ xanh. Các bạn nữ muốn cải thiện kích thước vòng 1 thì có thể tìm tới loại quả này.

Trình Hạ hừ một tiếng vì không phục, sau đó cô ấy như nhớ đến chuyện gì nên tiện miệng hỏi: "Đúng rồi, di Thẩm không có nhà, thế gần đây cậu ở một mình à?"

Cô ấy hỏi xong lại bắt đầu hỏi hặn, nhất là khi trông thấy ánh mắt xa xăm của đối phương, thì lại nghĩ Thẩm Tịch không tiện nói. Trình Hạ học cùng lớp với Thẩm Tịch từ cấp 2, vì thế đương nhiên sẽ biết chuyện trong nhà cô. Trước kia bố mẹ Thẩm Tịch ly hôn, Thẩm Tịch sống cùng mẹ và rất ít khi nhắc đến bố mình.

Bình thường Thẩm Tịch không nhắc tới, Trình Hạ cũng không hỏi. Dù hai người là bạn tốt, nhưng vẫn có những bí mật và không gian muốn giữ lại cho riêng mình.

"Ồ... Ở nhà bạn mẹ tớ." Giọng Thẩm Tịch hơi giật mình, trong lòng lại càng chột dạ.

Tiểu rồi, nếu Trình Hạ hỏi tiếp thì chuyện cô ở nhà Tiết Diễm sẽ bại lộ mất.

Có điều hình như Trình Hạ cũng không có ý định tiếp tục đề tài này nữa, cô ấy mau chóng quẹo sang chuyện khác không cùng chủ đề. Thẩm Tịch thầm thở ra trong lòng, cô chợt thấy may mắn vì bạn tốt nhà mình là kiểu đầu óc nhanh nhẹn.

Nhưng một giây sau, ưu điểm đầu óc nhanh nhẹn vừa cứu cô khỏi dầu sôi lửa bỏng này, lại đẩy Thẩm Tịch xuống một cái hố khác.

Không rõ tại sao Trình Hạ đột nhiên nhắc tới học đệ nhỏ Cố Khải kia, đã vậy còn nói bằng giọng rất bất bình: "Cậu còn nhớ Cố Khải làm cậu té ngã ở đại hội thể dục thể thao không? Thằng nhóc cứ quẩn lấy cậu mãi ấy, chẳng hiểu sao gần đây cậu ta lại chạy theo lấy lòng tớ. Thế này là không theo đuổi được cậu nên chuyển hướng sang theo đuổi tớ à?"

Ngay từ đầu người ta đã muốn theo đuổi cậu rồi mà!

Thẩm Tịch thầm phản nản trong lòng, cô giương khóe miệng cứng đờ lên giải thích giúp Cố Khải: "Lúc trước không phải cậu ấy theo đuổi tớ đâu. Vì làm tớ ngã nên thấy có lỗi, sau đó mới muốn đền bù thôi."

Nhưng Trình Hạ lại không nghe lọt: "Thôi đi, dính chặt lấy cậu như thế, cứ gặp là lải nhải không ngừng, rõ là có ý với cậu mà."

Cô ấy lại thờ dãi: "Mà lần nào nhìn thấy tớ cũng như chuột thấy mèo ấy. Chưa nói tới lấy lòng, nói chuyện thôi đã áp ứng, nói một câu cũng không đủ. Tớ không bố thế à? Tớ có phải lão Nghiêm đâu."

Lão Nghiêm là tổng phụ trách cấp 3, dáng người cao gầy, tính tình sĩ diện, lại chuyên đi bắt kỷ luật. Thầy ấy thà hiểu lầm một lớp đánh nhau, trốn học, yêu sớm, còn hơn là để cho một trường hợp nào lọt lưới. Vì thế mà lão Nghiêm được toàn thể tráng sĩ lớp 12 gọi là "Diêm Vương".

Thẩm Tịch lắc đầu mặc niệm 3 giây cho học đệ nhỏ Cố Khải. Nhìn tình hình này thì cách mạng còn dài lắm đây.

Nghĩ đến cách mạng còn dài, cô lại nhớ đến đôi Từ độc thân và Lâm Gia Âm.

Thẩm Tịch bất giác nhìn về chỗ Lâm Gia Âm ngồi, lúc này đối phương đang nhàn giờ nghỉ để ôn từ đơn tiếng Anh. Cô lại lắc đầu lần nữa, Từ độc thân vẫn chưa nhận được câu trả lời của Lâm Gia Âm đây mà.

Mà kể từ lúc biết cô ở cùng khu với Tiết Diễm, cậu ấy cũng không chờ cô sau khi tan học để về cùng nữa, có lẽ là đi "theo dõi" Lâm Gia Âm.

Bạn bên cạnh hoặc là được người ta theo đuổi, hoặc là đi theo đuổi người ta, Thẩm Tịch trước đó hô hoán muốn thoát cảnh độc thân không chịu nổi nữa rồi.

Cô gõ bàn rồi vừa bất mãn vừa tủi thân nhìn Trình Hạ: "Vì sao, vì sao các cậu đều có đôi có cặp. Còn mỗi tớ đây, mỗi tớ đây FA!"

Trình Hạ nhìn cô mà không hiểu nổi: "Tớ thành đôi với ai? Cậu mắc bệnh gì thế?"

Cô ấy như nhớ đến chuyện gì nên cười đến hả hê: "Tớ nhớ mấy tháng trước có người nói muốn làm bà Giang. Bà Giang, ngài Giang nhà cậu đâu rồi?"

Nhắc đến chuyện này, Thẩm Tịch lại nhớ đến hình tượng nam thần tan nát và trái tim thiếu nữ đau như cắt của mình.

Cô vội vàng đuổi Trình Hạ đi: "Biến biến, bà Giang với ngài Giang cái gì, bây giờ tớ chỉ muốn làm tiên nữ nhỏ tòa hương thơm ngát! Cầu bốc mùi ân ái

các cậu cách xa tớ chút."

Trình Hạ bị đẩy cô nên cũng đứng lên, đúng lúc này lại thấy Tiết Diễm về nên cô ấy tiện đà nói: "Đừng mà tiên nữ nhỏ, vẫn còn đại biểu Toán nhà cậu đây này. Vừa yêu đương còn vừa bỏ tức Toán cho nữa, một công đôi việc tiện biết bao nhiêu."

Cô ấy nói xong còn thân thiện chào Tiết Diễm: "Tiết Diễm, cậu bảo có đúng không?"

Thẩm Tịch còn đang đỏ mặt vì lời kia của Trình Hạ, nên cũng bất giác nhìn về Tiết Diễm.

Sau đó lại thấy cậu liếc nhìn bên này một chút, biểu cảm trên mặt vẫn nhàn nhạt, môi hơi mím lại, nơi sâu trong yết hầu phát ra một âm tiết trầm thấp.

"Ừm."

Hết chương 24.

Lời của tác giả:

Tiểu ca ca tình địch: Tốt xấu gì cũng là tình địch, không ngờ chỉ có hai cảnh trong chương, không được lộ cả mặt T^T

Tiết Diễm: Chắc, không cần ra trận nữa. Người tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chỉ cần con gái giận, thì chắc chắn là con có lỗi

5

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Sau cả ngày hốt hoảng, Thẩm Tịch không dám nhìn người bên dưới nữa. Kể cả lúc tối về nhà, cô cũng cầm cặp sách chạy trước chứ không đợi cậu về chung.

Sau đó Thẩm Tịch mở sách ra thì không đọc được chữ nào ra hồn, trong đầu chỉ có một chữ —— "Ừm" kia.

Sao lúc đó Tiết Diễm lại "ừm"?

Cậu đang thừa nhận về "đại biểu Toán nhà cô", hay là thừa nhận về "vừa yêu đương còn vừa bỏ tức Toán cho nữa, một công đôi việc tiện biết bao nhiêu"?

Thế nhưng dù là về nào thì kết quả cuối cùng cũng mập mờ mà?

Không lẽ Tiết Diễm thích cô thật?

Dù là nữ sinh nào biết mình được một nam sinh vừa đẹp trai vừa ưu tú thích, thì trong lòng cũng sẽ vui vẻ không thôi. Có thể đó là vì lòng hư vinh nhỏ, hoặc lại vì trong lòng cũng có cảm giác giống như người kia.

Thẩm Tịch cũng vậy, cô ghé vào bàn, rồi vừa ngượng vừa mừng mà vò vò vành tai của mình.

Trong đầu cô nghĩ, nếu Tiết Diễm theo đuổi cô, cô có đồng ý luôn không? Hay là để cậu ấy theo đuổi lâu lâu rồi mới đồng ý?

Họp phụ huynh được tiến hành đúng hạn, còn bà Thẩm cũng đúng hạn không đến.

Có điều Thẩm Tịch cũng không quá chán nản, mà trong lòng còn ngọt ngào biết bao nhiêu. Bởi lúc Trâu Tĩnh Thu đến họp phụ huynh cho Tiết Diễm, bà còn quen thuộc trò chuyện với cô rất nhiều. Thẩm Tịch chợt có cảm giác kỳ diệu và ưu việt khó hiểu. Cảm giác rằng lớp học đông người như thế, nhưng chỉ có mình cô thân thiết với người nhà của Tiết Diễm.

Trong lớp sách nhiều mà người cũng đông, lớp học quá nhỏ mà họp phụ huynh cần tới 2 tiếng, vì thế lão Đinh hào phóng hạ chỉ cho họ hoạt động tự do. Ai thích đọc sách thì đi đọc sách, ai thích đá bóng, chơi bóng thì ra sân, nên làm gì thì làm cái đó.

Lão Đinh vừa dứt lời, các học sinh cũng không chen chúc trong phòng học nữa, mà nhao nhao tản ra như chim rời tổ.

Đa số nữ sinh đều đi thẳng tới quầy đồ ăn vặt, họ mua hai ba gói đồ ăn vặt rồi hoặc là ngồi tán dóc trong chòi nghỉ mát, hoặc là đi dạo ở bãi tập.

Nam sinh thì qua quýt và lố mắng hơn, họ cứ mười mấy người hai, ba quả bóng rổ rồi kẻ vai sát cánh ra sân bóng.

Lúc đầu Thẩm Tịch bị Trình Hạ kéo ra bãi tập tản bộ và tán dóc, nhưng đúng lúc đó lại gặp phải lớp 10 đang học tiết thể dục, còn tình cờ đến mức gặp đúng lớp của học đệ nhỏ Cố Khải kia nữa.

Tiếng còi giải tán bên kia vừa vang lên, thiếu niên cười lộ răng khểnh như Husky đã chạy tới. Lúc chạy tới trước mặt hai cô rồi, cậu ấy bỗng biến thành Golden đỏ mặt ngượng ngùng.

Thẩm Tịch tỉnh ý mà tự giác tìm cơ để bỏ chạy, chừa lại không gian riêng cho hai người bọn họ. Đương nhiên nguyên nhân trực tiếp hơn là, cô thực sự không chịu được mùi yêu đương hơi thôi phát ra đơn phương từ học đệ nhỏ Cố Khải.

Sau khi rời khỏi bãi tập, cô hững hờ đi lung tung một lúc, rồi thế nào mà lại "hững hờ" đi đến sân bóng rổ.

Thẩm Tịch thấy mấy nam sinh bên kia đang ở trên sân bóng rổ, cô tỏ vẻ không có gì mà thông thả bước qua. Thình thoảng mắt cô lại hơi như vô tình liếc tới, nhưng trên thực tế là chỉ cần quét mắt thôi đã mau chóng thấy bóng dáng quen thuộc kia rồi.

Trên sân bóng rổ cũng có khá nhiều nữ sinh. Mọi người đều ngầm hiểu ý nhau, tất cả cùng tới đây với một mục đích: Tìm trai đẹp, ngắm trai đẹp, câu trai đẹp.

Thẩm Tịch đứng ở bên này thì nghe được hai nữ sinh khác nhỏ giọng nhận xét.

Nữ sinh A kéo tay bạn rồi nói với giọng kích động: "Nhìn người chuyển bóng bên kia đi, a a đẹp trai quá đi mất."

Nữ sinh B cũng đề lại giọng hưng phấn của mình: "Tớ biết anh ấy! Trai đẹp nói về cậu bé Bọt Biển trong lần phỏng vấn cho đại hội thể dục thể thao đấy! Quào, không muốn chờ tí nào, tớ muốn tán công anh ấy!"

Thẩm Tịch nghe tiếng ríu rít bên cạnh thì mím chặt môi, sau đó nhìn chằm chằm bóng dáng trên sân, trong đầu lại sinh ra phiền muộn không thôi.

Sao trước kia cô không phát tên Tiết Đề Tiễn này "bán chạy" như thế nhỉ.

Thẩm Tịch bình tĩnh liếc nhìn hai nữ sinh bên cạnh. Đồng phục Nhất Trung về tổng thể thì giống nhau, nhưng mỗi khối lại có một chi tiết nhỏ khác biệt. Viên cổ áo đồng phục của hai nữ sinh này là màu lam nhạt, có lẽ là học muội lớp 10, chắc chắn tuổi cũng nhỏ hơn cô rồi.

Một người cao hơn cô, eo còn nhỏ xíu! Chân cũng dài và thon hơn chân cô nữa!

Người còn lại hơi thấp hơn, nhưng khuôn mặt tràn ngập "collagen", làn da vừa trắng vừa mềm mại! Ngực cũng to hơn ngực cô!

Thẩm Tịch phồng má đầy tủi thân, sau đó lại chuyển mắt nhìn Tiết Diễm ở trên sân thì tâm trạng khắp khối vừa rồi cũng bay mất. Lúc này lòng cô chỉ còn lại không cam tâm, đối thủ nặng kị như thế mà cô còn nhìn gì không biết!

Thẩm Tịch hừ hừ vì tức giận, sau đó quay đầu sang chỗ khác. Cô đi tới khoảng sân trống xa nhất rồi ngồi một mình dưới tàng cây, cả người đều tản ra về uể oải không thôi.

Mà Tiết Diễm trên sân đã bị người ta tranh bóng tới lần thứ hai, sau đó còn bị Hậu Từ cùng lớp trách móc: "Diễm ca, anh để tâm chút đi!"

Tiết Diễm đáp lại rồi xoa người gọi bạn học mập mạp đang chờ ngoài sân: "Đổi người đi, tôi đi mua nước."

Bạn học mập mạp bên kia đáp lại một tiếng đầy sáng khoái, sau đó ưỡn bụng căng bự của mình mà chạy vào sân.

Thế nhưng người lấy cơ đi mua nước lại không ra quầy bán đồ quà vặt, mà cậu lại đi tới khoảng sân trống nằm ngược hướng bên kia. Cậu thấy một nữ sinh ngồi dưới tàng cây viết rõ mấy chữ "không vui" thì đi đến, ngồi xuống cạnh cô.

Thẩm Tịch thấy có bóng người tới ngồi bên cạnh mình thì bất giác ngẩng đầu lên. Cô hơi sững sờ khi thấy người đến là Tiết Diễm, sau đó lại mau chóng quay mặt sang chỗ khác, trái tim nhỏ trong ngực cũng đập thình thịch thình thịch.

Sao tự nhiên cậu ấy lại tới đây? Không lẽ là cô ý tới tìm cô?

Thẩm Tịch nghĩ đến đây thì mím môi thật chặt, cô sợ mình không kiềm được mà nhếch miệng cười lên.

Cô che miệng ho khan, rồi nhìn chằm chằm bóng rổ ở phía đối diện: "Cậu đang chơi bóng mà? Tới đây làm gì?"

Người bên cạnh nói thật rõ ràng: "Tới tìm cậu."

Khóe miệng Thẩm Tịch sắp không nhịn được nữa rồi, cô đưa tay lên đè khóe miệng xuống, nhưng giọng nói lại không giấu được vui vẻ kia: "Tìm... Tìm tôi làm gì?"

"Vay tiền."

"...Hả?"

Thẩm Tịch tưởng mình nghe nhầm nên quay sang nhìn cậu, nhìn rồi lại thấy đôi phương vẫn bình thường: "Quên mang ví, tìm cậu vay tiền mua nước."

"..."

Về ngượng ngùng và mừng thầm đã mau chóng tan thành mây khói vì câu nói này.

Thẩm Tịch kim lại hai tay run rẩy rồi móc tiền lẻ trong túi ra, sau đó còn đập vào tay Tiết Diễm và nghiêng răng nói từng chữ: "Nhớ-trả-lại!"

Sau khi bị chênh lệch này đã kích mấy lần liền, Thẩm Tịch đã không còn ôm hi vọng gì với Tiết Diễm nữa.

Cô chợt nhớ tới một câu lưu truyền trên mạng —— Áo tưởng lớn nhất của con gái chính là cậu ấy thích mình.

Câu này đúng là chân lý, chân lý đến mức có thể dự đoán tương lai.

Chỉ là dù không còn ôm bất kì hi vọng nào, nhưng trong lòng lại không khỏi buồn bực. Đây cũng là tình trạng bình thường sau khi hiểu lầm người khác thích mình. Cô thấy Tiết Diễm rất đẹp trai, khi biết có thể cậu thích mình, trong lòng cô vui vẻ biết bao...

Lúc đầu tưởng rằng đôi phương có gì khác biệt với mình, nhưng thật ra lại là mình tự đa tình. Việc này mĩa mai và nực cười bao nhiêu chứ.

Trong lòng cô vẫn luôn nghĩ "Vì sao cậu ấy không thích mà còn đối xử đặc biệt với mình?", "Cậu ấy thả thính xong lại không chịu trách nhiệm", "Cậu ấy là đồ cù cái đào hoa rắc thính khắp nơi".

Vì thế sự khó chịu này dần dần trở thành oán trách, căm hờn đối phương, giống như bói xương tìm vết vấy.

Thế là đến cả Trâu Tinh Thu cũng phát hiện bầu không khí giữa Thẩm Tịch và con trai mình có gì đó không ổn.

Nhân lúc Thẩm Tịch đang về phòng tắm rửa, Trâu Tinh Thu tóm con trai mình lại rồi hỏi nhỏ: "Con với Tiểu Tịch sao thế? Mấy ngày nay không nói chuyện với nhau rồi, cãi nhau ở trường à?"

Chính Tiết Diễm cũng rất lờ mờ, từ sau khi vay tiền cô, thì đột nhiên bị "chiến tranh lạnh" một cách khó hiểu.

Trâu Tinh Thu lại coi trầm mặc của cậu là ngầm thừa nhận, bà vỗ vỗ vai con trai: "Tiết Diễm, Tiểu Tịch là con gái, ngày thường con phải nhường con bé một chút. Con bé là con gái, đột nhiên sang ở nhà khác đã mất tự nhiên lắm rồi. Nếu con còn cãi nhau với nó nữa, con bé sẽ nghĩ mẹ không chào đón nó. Mau xin lỗi rồi nhận sai với con bé đi, biết chưa?"

Tiết Diễm im lặng mấy giây: "... Nhưng không cãi nhau mà."

Trâu Tinh Thu chỉ tiếc rên sất không thành thép: "Không cãi nhau, nhưng chắc chắn là con sai chỗ nào đó khiến con bé tức giận. Không cần biết con có sai hay không, nhưng chỉ cần con gái giận, thì chắc chắn là con có lỗi. Đây là logic của con gái."

"..."

Tiết Diễm còn chưa kịp nói gì thì đã bị Trâu Tinh Thu đẩy đến trước cửa phòng Thẩm Tịch.

Trâu Tinh Thu gõ cửa rồi hỏi hướng vào bên trong: "Tiểu Tịch, bây giờ vào có tiện không?"

Lúc đó Thẩm Tịch vừa tắm xong, cô đang lau tóc thì nghe thấy tiếng của Trâu Tinh Thu. Thẩm Tịch tưởng bà có việc gì tìm mình nên đáp lại giòn giã: "Cửa không khóa, đi vào đi ạ."

Cô nghe thấy tiếng mở cửa thì quay người ra, mặt hướng về phía cửa, muốn hỏi người tới có việc gì.

Vì đang ở trong phòng mình, lại mới tắm xong nên cô có thói quen không mặc áo lót, lúc này trên người chỉ chụp chiếc váy ngủ mỏng mà thôi.

Thế nhưng cô không ngờ vừa nãy là giọng Trâu Tinh Thu hỏi, người bước vào lại là Tiết Diễm?

Thế mà lại là Tiết Diễm!

Hết chương 25.

Lời của tác giả:Thất tịch vui vẻ(≥ ∪ ≤*)ノ〃. Dù ngày lễ này không liên quan gì tới độc thân cầu là tôi = _ =

Bột: Nhớ hồi Tâm Ngừa, Quang nói: "Mẹ tôi bảo con gái nói không cần tới, con trai nhất định phải đi.", giờ đến mẹ của Diễm cũng dạy: "Chỉ cần con gái giận, thì chắc chắn là con có lỗi!";)))))) Các mẹ quá tâm lý!))))

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Mấy ngày gần đây cậu giận tôi à?

Biên tập: Bột

Vào khoảnh khắc Thẩm Tịch xoay người lại, Tiết Diễm cũng sững người trong một giây đồng hồ.

Cậu phản ứng cực nhanh mà nhắm mắt và xoay người lại. Nhưng dù có thế, thì tốc độ phản ứng của cậu cũng không sánh kịp với tốc độ của ánh sáng, thế nên cậu đã thực sự trông thấy cảnh xuân trước ngực cô rồi.

Thẩm Tịch vội vàng ôm ngực rồi xoay người, bối rối đến mức nói chuyện cũng đứt quãng: "Cậu, cậu... Sao, sao cậu lại vào đây!"

Không lẽ lần đầu tiên gặp cô không cẩn thận nhìn thấy cơ thể cậu, bây giờ bị cậu nhìn lại? Đây là vòng tuần hoàn quái quỷ gì thế!

Tiết Diễm đối mặt với cửa, giọng của cậu cũng khá mất tự nhiên: "Tôi tìm cậu có việc."

"Cậu, cậu... Haiz! Cậu chờ chút, đừng có quay lại!"

Thẩm Tịch vội vàng ném lại câu nói này rồi lấy áo lót, che ngực và chạy về phòng tắm.

Ba phút sau, hai khuôn mặt ửng đỏ ngồi đối mặt với nhau.

Vì vừa rồi quá mất mặt nên Thẩm Tịch không dám đối mặt với cậu, cô lắp bắp: "Có... Có chuyện gì, cậu nói đi."

Tiết Diễm cũng hơi quay mặt đi, mắt cậu chỉ dám nhìn chằm chằm xuống mặt đất: "Mấy ngày nay cậu giận tôi à?"

Thẩm Tịch không ngờ cậu lại hỏi chuyện này nên hơi sững sờ, cô cắn môi nhỏ giọng nói: "Đâu... Đâu có."

"Thế sao cậu không để ý đến tôi?" Tiết Diễm quay đầu sang nhìn Thẩm Tịch, giọng cậu còn có chút tủi thân mà đến chính cậu cũng không ngờ tới.

Cậu nói xong lời này thì lại ho khan vì không tự nhiên, sau đó giải thích: "Ý tôi là cậu không để ý tới tôi, làm mẹ tôi hiểu lầm hai chúng ta cãi nhau."

Thẩm Tịch cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nguyên nhân là do tôi, vì tâm trạng của tôi không tốt lắm..."

Ngay cả cô cũng không hiểu được lần chiến tranh lạnh này.

Cô giận, giận cậu không thích mình, thế nhưng chuyện này thì nói sao đây?

Rõ ràng là không nói ra được.

Thẩm Tịch bình ổn lại cảm xúc, rồi ngẩng đầu bắt đầu lấy cớ lung tung: "Gần đây... bà dì của tôi tới, tâm trạng hơi cáu kỉnh..."

Cô nói xong thì lại mau chóng che miệng.

Không!

Cô cô cô đang nói gì thế này!

Cô vừa nói gì với Tiết Diễm thế này!

Mặt Thẩm Tịch đỏ đến tận mang tai, đôi mắt cũng không biết phải nhìn vào đâu cho đúng.

Mặt Tiết Diễm cũng nổi lên màu đỏ nhàn nhạt. Cậu đứng lên, giọng nói bình thường không gọn sóng lúc này cũng hơi mất tự nhiên: "Thế... Thế cậu nghi sớm đi, tôi ra ngoài trước đây."

Cậu nói xong rồi xoay người ra khỏi phòng.

Thẩm Tịch nằm lì trên giường, cô chôn mặt vào trong chăn, rồi ảo não đuổi chân thẳng đuột ra.

Đầu cô đúng là nước vào rồi!

Không nói lí do gì khác mà lại là bà đi!

Lại còn nói về bà đi trước mặt Tiết Diễm...

Thẩm Tịch che mặt, không, cô đã không còn tí mặt mũi nào nữa rồi, mặt mũi bị ném sạch rồi.

Đúng lúc Thẩm Tịch đang xấu hổ không thôi, thì cửa lại bị gõ vang lần nữa. Cô vội vàng sửa lại đầu tóc rồi vội, chỉnh lại cả quần áo và đứng dậy đi mở cửa.

Lúc mở cửa ra thì lại thấy nam sinh đứng ở ngoài cửa, trên tay cậu là một chén nước đang bốc hơi nghi ngút.

Tiết Diễm đưa trà táo đỏ đã pha xong tới cho Thẩm Tịch, khi bắt gặp tầm mắt của cô thì lại rời mắt cực nhanh và ho nhẹ một tiếng. "Cái kia của cậu... uống nhiều nước ấm một chút."

Cậu nói xong cũng không đợi Thẩm Tịch đáp lại, mà vội vàng xoay người về phòng. Có lẽ vì quá vội nên lúc đóng cửa phòng, âm thanh đó cũng lộ ra về vội vã, gấp rút.

Thẩm Tịch bụng cốc trà nóng kia mà ngây ngốc ở cửa. Mặt cô lại ửng lên hai rặng nắng chiều, đây cũng không biết là do hơi nóng bốc lên từ trong cốc, hay do hơi nóng trong lòng ập lên nữa.

*

Lại nửa tháng nữa trôi qua, cuối cùng thì bà Thẩm cũng từ quê lên, và vì thế cuối cùng cuộc sống ăn nhờ ở đậu của Thẩm Tịch ở nhà Tiết Diễm cũng kết thúc.

Sau khi Thẩm Tịch thu dọn đồ đạc và tạm biệt Trâu Tinh Thu xong, cô kéo hành lí đi về tòa nhà đối diện, nhưng trong lòng lại có cảm giác mất mát nhàn nhạt.

Cô đứng dưới lầu rồi nhìn lên cửa sổ tầng 12 kia, sau đó thầm thở dài khe khẽ.

Thẩm Tịch luôn có cảm giác rằng mình không ở nhà cậu nữa, Tiết Diễm cũng sẽ không nói nhiều với cô như trước, khoảng cách giữa hai người sẽ lại càng xa hơn.

Dù ở trường cũng là bàn trên bàn dưới, nhưng như thế thì sao, dù sao trong trường cũng có nhiều nữ sinh thích cậu như thế. Cô chỉ là một những người ngồi gần chỗ cậu mà thôi...

Chờ chút!

Thẩm Tịch dừng lại, cô vừa mới nghĩ đến gì thế này?

Ở trường nhiều nữ sinh thích Tiết Diễm thì liên quan gì đến cô?

Thẩm Tịch bắt đầu nghĩ kĩ lại một chút, tại sao mấy ngày gần đây cô lại giận? Tại sao lại giận cậu không thích mình?

Những chỗ cong, góc ngoặt trong đầu bỗng nhiên được khai thông. Thẩm Tịch che miệng, mắt cô dần hiện lên bối rối, nhịp tim cũng dần đập nhanh hơn.

Không được rồi, cô thế này là... thích Tiết Diễm!

Không phải kiểu thích vì ấn tượng cậu đẹp trai và ưu tú. Mà rõ ràng là kiểu thích của con gái với con trai.

"A a a a ——"

Cô bỗng bụm mặt rồi hét lên, khuôn mặt hoạt bát đầy sức sống cũng khó kiềm được sắc đỏ, khóe miệng càng không ngăn được mà vênh lên.

Cô, cô cô thích Tiết Diễm. Ha ha ha ha ý nghĩ này thật hưng phấn và xấu hổ biết bao!

Thẩm Tịch kéo hành lí về nhà, sau đó vừa vào phòng đã ngã người lên giường mà ôm búp bê lẩn lộn lộn. Sắc đỏ trên mặt cô vẫn không phai đi, thậm chí còn có xu hướng đỏ thêm.

Sau đó, tiếng tin nhắn mới đã kéo cô từ vách đá kích động cô về với mặt đất bằng phẳng. Nhưng một giây sau khi nhìn thấy tin nhắn kia, tâm trạng chưa kịp bình ổn của cô lại càng sôi trào mãnh liệt.

Thẩm Tịch bật dậy từ giường rồi ngồi xếp bằng trên giường. Lúc này cô như bước vào cảnh giới chiến đấu nào đó vậy, lỗ chân lông cả người cũng ớn ào, kích động và căng thẳng không thôi.

Khi thấy tin nhắn WeChat Tiết Diễm hỏi mình về đến nhà chưa, tim Thẩm Tịch lại thầm run lên, mà lúc này tay cầm điện thoại của cô cũng run run rẩy rẩy theo.

Cô phải trả lời thế nào đây?

Chỉ trả lời hai chữ "về rồi" à?

Như thế có phải hơi lạnh nhạt quá không? Liệu có khiến cậu ấy hiểu lầm rằng mình vẫn còn chiến tranh không?

Hay là thêm emo phía sau nữa?

Không không không, emo lại giống như đang làm nũng, như thế có khiến cậu ấy thấy mình ớn à ớn ớn không?

Hay là thêm câu cảm ơn cậu đã chứa chấp trong những ngày qua?

Không được không được! Vừa mới ở đó thì không nói, bây giờ về nhà mới nói, cậu ấy sẽ thấy cô đang ra về.

Thắm Tịch nuốt một ngụm nước bọt, sau đó thận trọng bấm bàn phím mà tim gan cũng run rẩy theo.

Nhưng đợi tới lúc cô thấy nội dung gửi đi, thì chỉ muốn suy sụp mà ôm đầu hét lên.

Phì phì phì, cái gì mà【 Về rồi】, rõ ràng cô muốn gửi là【Về rồi】! Về rồi! mà! (1)

(1) Ở đây Thắm Tịch muốn viết [回了 - hui le] nhưng lại viết nhầm thành [会了 - hui le].

Cách gõ chữ độc ác này!

Nguy rồi nguy rồi, một tin nhắn mà sai mất nửa chữ, liệu Tiết Diễm có nghĩ cô không coi trọng tin nhắn của cậu không?

Thắm Tịch luống cuống soạn tin nhắn giải thích với cậu.

【Là về rồi, về. Vừa rồi tôi viết nhầm】

【Vì cách gõ chữ nên mới sai! 】

【Chứ tôi trả lời rất nghiêm túc!】

【Tiết Diễm, Tiết Diễm, cậu đâu rồi?】

Chưa đến một phút mà cô gửi tới 7, 8 tin nhắn liền, sau đó lại tự thấy mình quá dài dòng, nhất định Tiết Diễm sẽ ghét cô dài dòng!

Thắm Tịch run tay hoàn tác tất cả những tin nhắn vừa rồi, sau đó suy sụp tinh thần mà quăng điện thoại ra, rồi chui vào trong chăn kêu rên.

"Tiêu rồi tiêu rồi, chắc là Tiết Diễm đọc được mất rồi..."

Mà sau khi Tiết Diễm ở lầu 12 tòa đối diện gửi tin nhắn kia xong thì đã để điện thoại xuống, tiếp đó cậu đứng dậy và ra phòng khách uống nước.

Lúc cậu về đến phòng thì hơi mờ mịt khi thấy giao diện WeChat hiển thị một loạt thông báo【"Ngũ Hành Thiếu Hòa" đã hoàn tác một tin nhắn】

Chỉ uống ngụm nước thôi mà, cậu đã bỏ lỡ gì thế này?

*

Sự hưng phấn của Thắm Tịch chưa được mấy ngày, thì đã bị lão Đinh dội cho một chậu nước lạnh.

Bởi cả lớp sẽ đổi chỗ trên quy mô lớn.

Mọi người đều hi vọng sẽ được ngồi ở vị trí tốt, vì thế lần đổi chỗ quy mô lớn này bị mọi người bàn tán rất nhiều.

Trước đây, đổi chỗ chỉ là đổi vị trí chứ không đổi bạn cùng bàn. Những bạn ngồi ở đâu sẽ chuyển xuống dưới như dây chuyền sản xuất vậy, mỗi hai tuần lại đổi một lần. Cứ như vậy, mọi người đều có cơ hội ngồi ở phía trước một cách công bằng.

Nhưng lần này mọi người đều phải nộp giấy "nguyện vọng ngồi cùng bạn nào", rồi chờ được xếp chỗ cho mình.

Mọi người đều ngầm hiểu đây là thế nào.

Vào lớp 12 đặc thù này, ai cũng hi vọng được ngồi gần các học bá.

Tuy mỗi người trong lớp 2 đều là học bá của khối, nhưng có ai không muốn mình được ngồi cạnh người giỏi hơn bản thân đâu?

Thế nhưng việc này lại làm Thẩm Tịch cuống lên. Cô vừa mới xác định được lòng mình, cũng xác nhận Tiết Diễm là "nam thần 2.0" của mình. Cô còn chưa được ngồi gần nam thần mấy ngày mà đã phải tách ra rồi, đây chẳng là chia rẽ duyên ương thì là gì!

Hự, bây giờ cô đang thích đơn phương, vẫn chưa phải duyên ương với Tiết Diễm.

Các đại biểu môn phải nộp giấy lên trước, tất cả đều trông ngóng lão Đinh gọi tên và xếp chỗ cho mình.

Thẩm Tịch chợt nghe thấy tên mình thì đứng lên và đáp thật to như phản xạ có điều kiện: "Đến đây ạ!"

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều quay sang nhìn cô, kể cả Tiết Diễm lúc này đang ngồi phía dưới cũng thế.

Lão Đinh vừa nhìn cô cười vừa trêu chọc: "Thẩm Tịch, giọng không tệ đâu."

Cả lớp lại cười ầm lên.

Nếu là bình thường, Thẩm Tịch nhất định sẽ mặt dày mày dạn tiện thể đùa giỡn vài câu. Thế nhưng bây giờ không giống như trước nữa, mặt cô chợt đỏ lên như ráng chiều nơi chân trời vậy. Cô lúng túng ngồi xuống rồi trộm nhìn Tiết Diễm qua dư quang. Khi thấy ánh mắt đầy ý cười của cậu, Thẩm Tịch suýt chút nữa đã bật khóc vì xấu hổ, rồi cả hai tai cũng bắt đầu đỏ lên.

Nhưng khi cô lại nghe được sau tên mình không phải là Tiết Diễm, mà là một bạn nam khác thì lại càng muốn khóc hơn.

Lão Đinh, đã nói là lâu ngày sinh tình mà lại. Nhưng tình này vừa mới sinh, sao thầy đã đổi bạn ngồi gần rồi... Thầy... sao có thể ác độc đến thế!

Cô ủ rũ gục trên bàn, nhưng vẫn vểnh tai lên nghe tên của Tiết Diễm. Khi nghe được Tiết Diễm sẽ ngồi cùng với Lâm Gia Âm, suýt chút nữa Thẩm Tịch đã bật khóc.

Tiêu rồi, Lâm Gia Âm trí nhớ tốt, thông minh, lại còn là nữ thần chơi piano. Eo nhỏ hơn cô, chân dài hơn cô, ngực... à ngực thì nhỏ hơn cô một chút. Nhưng mà Tiết Diễm người ta có nhìn ngực đâu, chắc chắn cậu sẽ thấy Lâm Gia Âm tốt hơn cô trăm lần!

Thẩm Tịch thấy sống không còn gì lý thú nữa.

Khi đổi chỗ xong rồi, cô lại tiếp tục sống không còn gì lý thú nữa.

"Này Thẩm Tịch, sao lại không vui thế?" Bạn ngồi cùng bàn mới Lại Hoành gõ bút vào đầu cô như gõ mõ.

Mọi người đã học cùng lớp hơn một năm nên cũng rất thân quen. Lại Hoành và Thẩm Tịch đều là người tương đối hoạt bát, nói đơn giản chính là nói lảm, chỉ cần quen một chút là không còn dừng dưng được nữa.

Lại Hoành lại lấy một gói kẹo cao su trong ngăn bàn ra rồi ném đến trước mặt cô: "'Gái đẹp", làm quen không?" (2)

(2) Lại Hoành cố tình gọi lái từ "gái đẹp" đi.

Thẩm Tịch ném kẹo cao su về: "Không, xấu chết." (3)

(3) Ở đây Thẩm Tịch dùng từ [丑拒 – chǒu jù], đây là từ thường được dùng trên mạng, hiểu nôm na là bạn bị từ chối vì đối phương chê bạn xấu. Đây là lí do những người thuộc hội mê mặt thường đưa ra. Xấu thì cũng không sao, nhưng xấu tới mức dọa người thì là lỗi của bạn.

Lại Hoành che ngực như đau lòng lắm, sau đó từ từ nhắm mắt làm bộ đau khổ: "Bạn ngồi cùng bàn làm tim tôi đau..."

"Ha ha ha sao cậu diễn sâu thế hả!" Thẩm Tịch cũng không giữ ý nữa mà bị chọc cười thành tiếng.

Thế nhưng cô vừa cười xong thì lại thấy rùng mình, sau lưng chợt thấy lạnh toát.

Sao cảm giác như nhiệt độ đột nhiên giảm xuống nhỉ?

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Có cũng không đến lượt cậu :)

Biên tập: Bọt

Đồ đàn số 1, đồ đàn số 2 nhón nhón nháo nháo, bảy miệng tám mũi chen vào nhau.

Tiết Diễm thầm đánh giá trong lòng về hai người bên kia như thế.

Cậu quay đầu lại rồi tiếp tục cầm bút làm bài, thế nhưng tai lại không nghe lời mà bắt đầu nghe ngóng tình hình bên kia.

Khi lại nghe được một tràng cười ngây ngô, cậu không nhìn được mà phải quay đầu sang nhìn lần nữa. Sau khi nhìn xong lần này, biểu cảm trên mặt cậu lại hơi thay đổi.

Lúc đó Thẩm Tịch đang vui tươi hơn lấy một gói đồ ăn vặt trong ngăn bàn ra, sau đó chia sẻ cho Lại Hoành và mấy bạn học xung quanh.

Đương nhiên Tiết Diễm tự động không để ý tới mấy bạn nữ xung quanh được chia đồ ăn vặt, mà trong mắt cậu chỉ nhìn thấy cảnh cô ném kẹo cho Lại Hoành thôi.

Không cho cả cậu, mà lại hào phóng đi cho bạn nam khác...

Tiết Diễm rũ mắt xuống, nhưng trong lòng lại nổi cuồng phong.

"Còn dùng sức nữa thì bút của cậu sẽ gãy đấy."

Lâm Gia Âm ở bên cạnh đột nhiên mở miệng, giọng nói của cô ấy tuy trong trẻo nhưng lại bất giác khiến người ta cảm nhận được sự lãnh đạm. Nhưng đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải bỏ qua ý cười trong giọng nói này.

Tiết Diễm chậm rãi buông tay ra, rồi lại trở về biểu cảm nhạt nhẽo bình thường: "Cậu có thấy có vấn đề gì không?"

Lâm Gia Âm hơi sững người ra, sau đó lập tức cười hiểu ý rồi đáp lại chính xác: "Có thấy, sau giờ tự học buổi tối, tôi sẽ tới phản ánh với lão Đinh."

Phản ánh chuyện gì?

Phản ánh rằng tính cách bạn ngồi cùng bạn mới quá lạnh nhạt. Hai người lạnh lùng ngồi cạnh nhau sẽ thiếu hụt trao đổi nghiêm trọng. Việc này ảnh hưởng khá nhiều tới việc thảo luận nhóm nhỏ trên lớp, vì thế cần một bạn học tương đối hoạt bát tới bổ khuyết, khiến bầu không khí sinh động hơn.

Về phần bạn học tương đối hoạt bát là ai, thì lại phải xem ý của lão Đinh.

Tiết Diễm thấy cô ấy hiểu ý như thế thì cũng hiếm hoi nhếch khóe miệng: "Nói chuyện với người thông minh đúng là được việc."

Không giống đồ đàn nào đó, trong đầu chỉ có một đường thẳng tới đáy, bị lừa một lần là mắc câu một lần.

Tiết Diễm nghĩ đến đây thì lại quay ra liếc về phía đồ đàn nào đó. Thế nhưng cậu lại đúng lúc chạm phải ánh mắt của đối phương, mà ánh mắt ấy dường như... còn hơi phẫn nộ?

Thẩm Tịch cắn răng nhìn người bên kia, giấy trong tay cô cũng sắp bị bóp vụn rồi. Lòng Thẩm Tịch lúc này lại như ăn mìn cay ớt chỉ thiên, lửa đã bốc lên tận trời.

Còn nhớ ngày đó, lúc cô ngồi trước bàn Tiết Diễm, ngày nào cậu cũng phải khiến cô tức mấy lần như làm nhiệm vụ trong game vậy. Thế mà bây giờ ngồi cùng bàn với Lâm Gia Âm rồi, Tiết Diễm chẳng những không làm người ta phát bực, lại còn cười với cô ấy!

Sao lại cười!

Cười cái gì mà cười!

Mẹ cậu bảo trước nay cậu không cười với con gái cơ mà!

Thẩm Tịch trông thấy Tiết Diễm quét mắt qua thì nặng nề hừ mũi một tiếng, sau đó quay phắt đầu sang chỗ khác mà không nhìn cậu nữa. Sức lực quay đầu này chỉ thiếu chút nữa thôi là trật cổ luôn được rồi.

Tiết Diễm hơi nhíu mày khi thấy bên kia tức giận và quay đầu đi.

Đồ đàn lại phải gió gì thế?

Trận tức này của Thẩm Tịch kéo dài tới tận tối.

Mãi đến tiết tự học, lão Đinh lại dừng dừng đi tới đứng chống tay trên bục giảng: "Có bạn học phản ánh lại với tôi về việc đổi chỗ này, là tính cách bạn ngồi cùng bàn cũng phải bù trừ cho nhau. Chuyện này đúng là không sai."

Lúc đó Thẩm Tịch đang núp sau hai đồng sách trên bàn, còn vừa nghe Lại Hoành kể về video hài nên nhìn cười tới mức hai vai đều rung lên. Thế rồi cảnh này lại bị lão Đinh trông thấy.

Lão Đình gõ gõ vào bục giảng rồi nói tiếp: "Ví dụ như hai cái máy hát ngồi với nhau thì sẽ quay tung trời..."

Thầy nói xong thì lại hướng mắt về phía Thẩm Tịch và Lại Hoành.

Những học sinh khác cũng quay đầu nhìn lại thì thấy vai nữ sinh nằm trên bàn rung lên, thế là mọi người đều cười ầm ĩ thành tiếng.

Thẩm Tịch thấy có gì đó không ổn nên lờ mờ ngẩng đầu lên. Lúc ngẩng lên thấy cả lớp đều đổ mắt về mình thì lại càng mờ mịt hơn.

Lúc này lão Đình đi tới rồi tùm tùm nhìn cô: "Bạn học Thẩm Tịch, thầy vừa nói gì?"

Thẩm Tịch bất giác nhìn bạn cùng bàn mình, nào ngờ đối phương cũng ngơ ngác như thế. Thế là cô ngẩng đầu lên nhìn lão Đình, sau đó nuốt nước bọt một cái rồi run rẩy nói: "Dù có nói gì thì thầy cũng luôn đúng ạ..."

Cả lớp lại bị cô chọc cười, ngay cả lão Đình cũng bật cười vì tức.

Thầy quay người về bục giảng, sau đó chỉ vào Lâm Gia Âm và Thẩm Tịch: "Gia Âm và Thẩm Tịch đổi chỗ đi, trung hòa mấy người nói nhiều các em một chút. Nếu không lớp học lại ầm ĩ lên."

Lão Đình thấy Thẩm Tịch còn bất động thì lại giục: "Thẩm Tịch, sững ra đấy làm gì? Không nhớ xa Lại Hoành à?"

Thẩm Tịch cúi đầu "ồ" một tiếng, rồi chậm rãi đứng lên thu dọn đồ đạc.

Lại Hoành bên cạnh lại không chịu nổi, cậu ấy uất ức che mặt rồi lảm nhảm về không nhớ như thật: "Thẩm Tịch, tôi sẽ không quên cậu."

Thẩm Tịch cúi đầu thật thấp, cô cũng sa sầm rồi thấp giọng đáp lại như kìm nén lắm.

Thế nhưng chỉ có Thẩm Tịch biết, lòng cô đang căng lên biết bao nhiêu! Cố gắng không cho miệng cong lên mỗi biết bao nhiêu! Nín cười, nhin trả lời văt và biết bao nhiêu!

Bị chủ nhiệm điểm danh để đổi chỗ vốn là một việc khá xấu hổ, nhất là vì bạn vi phạm kỉ luật lớp, thế nên với các bạn khác thì đây giống như bị phạt vậy. Thế nên cuối cùng Thẩm Tịch được đổi tới ngồi cạnh Tiết Diễm dưới ánh mắt đồng tình của tất cả các bạn.

Thẩm Tịch vừa ngồi xuống đã khum tay thành quyền rồi đặt bên miệng, ho khan một tiếng: "Đại biểu môn, về sau xin chỉ giáo nhiều hơn."

"Ừm" Tiết Diễm chống cằm, dùng tay che khóe miệng hơi nhếch lên: "Cũng mong cậu chỉ giáo nhiều hơn, đại biểu môn."

*

Vì "trong họa có phúc" mà mấy ngày nay tâm trạng của Thẩm Tịch không tồi chút nào.

Thế nhưng đem so ra thì Trình Hạ lại phiền não hơn nhiều.

Lần đổi chỗ này cũng đổi cho Trình Hạ và Thẩm Tịch thành bàn trước, bàn sau. Bây giờ hai người xoay người là nói chuyện được với nhau, Trình Hạ cũng đỡ phải cứ nghĩ giữa tiết là chạy vọt đến chỗ Thẩm Tịch nữa.

Cô ấy bê đồng sách trên bàn Thẩm Tịch sang bàn mình, sau đó xoay người và ghé vào bàn của Thẩm Tịch, trên mặt lại viết đầy mấy chữ "Tớ có tâm sự, tớ sâu lắm đây".

Trình Hạ bất mãn gõ bàn khi thấy Thẩm Tịch vui sướng đến mức có thể ngâm nga: "Bạn học Thẩm Tịch, bạn thân cậu đang khốn khổ vì tình đây. Cậu không an ủi thì cũng thôi đi, nhưng có thể thu lại biểu cảm đắc ý đó được không?"

Thẩm Tịch gạt đầu đầy phối hợp, sau đó thu lại ý cười trên mặt và chân thành nói: "Mời Trình ái khanh tấu trình, trăm nghe."

Trình Hạ liếc mắt rồi phun ra hai chữ: "Làm trò."

Cô ấy nhìn xung quanh thì thấy bây giờ không có ai, Tiết Diễm cũng không có ở bên cạnh. Thế là Trình Hạ mới ghé vào tai Thẩm Tịch và hạ giọng hỏi: "Cậu thấy Cố Khải thế nào?"

Thẩm Tịch mở to mắt khi nghe Trình Hạ hỏi như thế.

Ai u, hai người này có hi vọng rồi!

Cô cũng tiến đến bên tai Trình Hạ rồi nhỏ giọng nói: "Tớ thấy người này không tệ lắm, nhưng mà hơi ngốc. Có điều đây là ý nghĩ của tớ thôi, cậu không thể tớ nói gì thì là cái đó, cậu tự cảm nhận là được."

Trình Hạ thờ dãi rồi nói với vẻ tiếc hận: "Cậu nói không sai, có điều tớ không quá thích tình chị em, chắc là thôi đi..."

"Tình chị em thì sao?" Thẩm Tịch kích động cắt ngang lời cô ấy: "Thời này thịnh tình chị em mà, với cả..."

Cô lại hạ giọng xuống lần nữa: "Hai người chỉ cách nhau hai tuổi thôi."

"Ba tuổi." Trình Hạ sửa lại: "Cậu ấy học nhảy lớp."

Thẩm Tịch tròn tròn mắt.

A u! Chuyện này mà cũng biết, có kịch vui xem rồi đây!

Cô lại khuyên thêm: "Nữ hơn ba ôm kim bấu. Nữ hơn năm hơn mẹ già." (1)

(1) Câu này được dùng để chỉ ưu điểm của đàn ông có vợ, người yêu lớn tuổi hơn. Nôm na là nữ hơn nam ba tuổi thì nam như ôm (lấy) được vàng bạc quý báu về. Nữ hơn nam năm tuổi thì còn tốt hơn mẹ già.

Trình Hạ không có chút ý chí chiến đấu nào: "Thôi thôi, tớ với cậu ấy không thành được đâu, giống như cậu và Tiết Diễm không có khả năng vậy."

Thẩm Tịch: "..."

Bạn thân thế đấy, trường đào của tôi đâu rồi!

Thẩm Tịch bị lời nói vô ý của Trình Hạ đá kích rất lớn, vì thế mấy ngày nay cô vẫn luôn nghĩ đi nghĩ lại.

Không lẽ cô và Tiết Diễm cứ không xứng như thế?

Thẩm Tịch ghé vào bàn rồi vô thức đặt bút viết xuống, sau đó thế nào mà trên mặt giấy nháp màu trắng đã viết đầy hai chữ —— Tiết Diễm.

Cô lại đặt bút lên trên cái tên kia rồi vạch ra từng điểm đen vô nghĩa, tiếp đó còn viết tên mình xuống bên cạnh nữa. Sau khi nhìn hai cái tên đặt song song với nhau, đầu Thẩm Tịch bỗng lóe lên một ý.

Cô ngồi thẳng người rồi nhìn chằm chằm vào tên trên giấy nháp, sau đó ngộ ra và thì thào: "Tên là cũng đối lập như nước với lửa, chắc chắn là không xứng rồi." (2)

(2) Họ Thẩm Tịch là chữ [沈 - shěn] thuộc bộ thủy, chữ [汐 - xī] cũng có nghĩa là thủy triều đêm, còn tên Diễm [焱 - yàn] nghĩa là lửa.

Cô hùng hăng hồ hồ chạy ra khỏi phòng, sau đó quên cả gõ cửa mà xông vào phòng ngủ của bà Thẩm: "Mẹ ơi, con muốn đổi tên!"

Lúc đó bà Thẩm đang vừa nằm thoa kem vừa xem điện thoại trên giường. Thẩm Tịch đột ngột xông vào khiến bà giật mình tới suýt rơi cả điện thoại vào mặt.

Bà ung dung khóa màn hình điện thoại lại mà không tức giận: "Thẩm Tịch, con lại trúng gió gì thế?"

Thẩm Tịch chạy bạch bạch đến trước giường, sau đó ghé vào lấy lòng: "Mẹ, con thấy tên mình nhiều bộ thủy quá. Nếu không đổi một chữ nhé, bỏ bớt bộ thủy trong chữ 'Tịch' thì sao? Đổi thành 'Tịch' trong từ dập tắt cũng được đấy ạ, bên cạnh còn có chữ 'hỏa' nữa." (3)

(3) Thẩm Tịch muốn đổi chữ Tịch trong tên mình [汐 - xī] nghĩa là thủy triều đêm, thành chữ Tịch [熄 - xī] trong từ dập tắt, dập lửa. Chữ Tịch [熄 - xī] này có chữ [火 - huǒ] bên cạnh, và hỏa nghĩa là lửa, cũng có nghĩa là Diễm.

Bà Thẩm cười ha ha rồi trở tay vỗ đầu cô: "Ranh con, suốt ngày nghĩ việc không nghiêm chỉnh. Có thời gian nghĩ ngang nghĩ tắt thì học bài cho mẹ!"

Thẩm Tịch lại tủi thân: "Mẹ, đây không phải nghĩ ngang nghĩ tắt, đây là chuyện hệ trọng đấy!" Việc hệ trọng liên quan đến việc cưới xin của con mẹ!

Đương nhiên, cô ngàn vạn lần không dám nói ra nửa câu sau.

Thẩm Tịch khuyên giải đủ đường mà vẫn bị bà Thẩm đá ra khỏi phòng ngủ. Cô bắt đắc dĩ giậm chân, không đổi thì không đổi vậy!

Cô ra tay trên phương diện khác là được mà!

Về đến phòng rồi, Thẩm Tịch ngồi chống cằm trước bàn sách, sau đó lại đảo mắt rồi cười ti tiện mà lên WeChat.

Cô đăng trạng thái lên vòng bạn bè nhưng lại để ẩn với tất cả mọi người, chỉ để mình Tiết Diễm đọc được.

【Hi vọng bạn trai sau này của mình là nam sinh anh tuấn, phóng khoáng, lại hiểu lòng người. Người đó sẽ không mắng mình ngốc, cũng sẽ không ghét bỏ mình (*ω*)】

Thẩm Tịch đăng lên rồi thì ngã người ra giường, sau đó cứ 30 giây lại làm mới một lần để đợi Tiết Diễm trả lời.

Dù được "like" một cái thôi, thì đêm nay cô cũng vui vui về về đi ngủ được rồi.

10 phút.

20 phút.

30 phút...

Thẩm Tịch sắp ngủ sắp trên giường rồi, giao diện điện thoại lại không có thông báo nhắc nhở màu đỏ nào cả.

Cô nhut chí quảng điện thoại đi, chân còn đập lung tung trên không trung rồi tức giận lắm bầm: "Nếu 10 phút nữa mà không like, ngày mai tôi không đếm xỉa đến cậu nữa!"

Thẩm Tịch nói xong rồi lại cầm điện thoại vừa ném lên, sau đó hít sâu một hơi và mở WeChat ra xem.

Có màu đỏ! Lại còn tận "2" cái!

Thẩm Tịch run run mở thông báo mới kia ra.

Tiết Diễm like một cái.

Tiết Diễm bình luận: Có thì cũng không đến lượt cậu.)

Thẩm Tịch ôm điện thoại lẩn qua lẩn lại trên giường.

Ha ha ha cậu ấy thế này là đang ghen hả? Ai da giọng ghen tuông này quá cự nự, quá đáng yêu!

Lúc này bên ngoài bỗng truyền đến giọng của bà Thẩm: "Thẩm Tịch, con làm gì bên trong thế? Cười to tiếng như thế, có phải lại chơi điện thoại không?"

Thẩm Tịch vội vàng nhét điện thoại vào trong chăn, sau đó hô với ngoài cửa: "Đâu có đâu có, con làm bài tập vui quá đấy thôi!"

Bên ngoài lại truyền đến giọng bán tín bán nghi của bà Thẩm: "Được rồi, đi ngủ sớm chút, đừng chơi điện thoại đấy."

Thẩm Tịch lên tiếng rồi chui vào trong chăn, cô trốn trong đó và che miệng để đè thấp tiếng cười của mình.

Ánh sáng từ màn hình điện thoại di động hắt lên mặt Thẩm Tịch, thế nhưng vẫn không che lấp sắc mặt ửng đỏ và đôi mắt sáng lấp lánh của cô lúc này. Thẩm Tịch khi thì vò vò vành tai, khi thì đưa tay che miệng, mặt mày cong cong như trăng lưỡi liềm trên bầu trời đêm ngoài kia.

Trước nay cô không biết thích một người lại là việc vui vẻ đến thế.

Trong lòng ngọt ngào như đổ mật vậy.

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thẩm Tịch, có phải cậu thích tôi không?

Biên tập: Bột

Chẳng mấy chốc đã tới 11/11, một ngày khiến tất cả những người thức thoi giường lên bó đuốc thời gian. (1)

(1) Ngày 11/11: là ngày giảm giá toàn quốc ở Trung Quốc. Mọi người đều nhân ngày này để mua sắm những món đồ mình thích.

À không, bọn họ đã không nâng nôi bó đuốc nữa rồi.

Vào rạng sáng của ngày này, bọn họ đang ngồi trên đài cao quý nào đó, rồi từ Quan Âm nghìn tay lột xác thành tượng thần Vệ Nữ mất tay. (2)

(2) Tượng thần Vệ Nữ: (tiếng Pháp: Venus de Milo) là một bức tượng Hy Lạp cổ đại và là một tác phẩm điêu khắc Hy Lạp cổ đại nổi tiếng nhất, khắc họa Aphrodite (người La Mã gọi là Venus; Hán-Việt là "Vệ nữ"), vị nữ thần tình yêu và sắc đẹp của người Hy Lạp. Tượng được điêu khắc trên chất liệu cẩm thạch, hơi lớn hơn người thật với chiều cao 203 cm (80 inches), nhưng đã mất hai tay và bộ nguyên bản. Theo một đoạn văn khắc trên cái bệ ngày nay đã mất, mọi người cho rằng đây là tác phẩm của Alexandros xứ Antioch; trước kia tượng từng bị nhầm là tác phẩm của nhà điêu khắc Praxiteles.

Vì mấy ngày nay bà Thẩm canh chừng thời gian chơi điện thoại của Thẩm Tịch, nên cô may mắn thoát khỏi vận chặt tay này (3). Có điều không được mua bộ váy yêu thích đã lâu, bây giờ đang giảm giá 50% thì có bảo vệ được đôi tay này, cô cũng không vui nổi.

(3) Chặt tay: Cụm từ người thức thời ngày 11/11 được dùng với những người tiêu dùng mua sắm cho dịp Tết. Vào ngày này họ thỉnh thoảng dùng vượt mức nên hối hận không thôi. Vì thế để đề phòng bản thân sẽ đặt đơn hàng tiếp theo, đôi tay là thứ đã chốt đơn hàng sẽ bị tự giễu là cần chặt đi. Vì thế ngày 11 tháng 11 cũng được gọi là lễ chặt tay.

Nhưng nếu so ra thì lễ chặt tay cũng không sánh được với đêm hội cuối năm cách đó một tháng.

Cuối cùng thì thầy hiệu trưởng bộc phát lương tâm mà cho bọn họ một buổi tối có thể ăn uống hết mình, mặc sức vui vẻ một cách quang minh chính đại.

Các lớp 12 cũng bắt đầu tổ chức dàn dựng tiết mục, lão Đinh cũng rất coi trọng kỷ niệm ý nghĩa này. Đương nhiên, thầy coi trọng cũng chỉ là coi trọng trên miệng mà thôi, sau khi bỏ hai chữ này đi thì lại trở thành ông chủ ra lệnh phóng khoáng.

Lâm Gia Âm là tổ trưởng văn thể mỹ của lớp nên phải lập tức gánh vác trách nhiệm này. Nhân lúc cả lớp nghỉ giữa tiết, cô ấy lên bục giảng để trưng cầu ý kiến về tiết mục chung.

Cả lớp cãi nhau một trận vì mỗi người một ý kiến. Cuối cùng Lâm Gia Âm phải đề nghị tiết mục trước —— Độc tấu piano và thêm cả lớp hợp xướng. Lần này không mong đoạt giải, nhưng quan trọng là cả lớp đều tham gia.

Thẩm Tịch lại đau khổ không thôi, ngũ âm của cô không đầy đủ! Hát quốc ca vào mỗi ngày kéo cờ thứ Hai còn hát lệch được, bây giờ bảo hợp xướng thì khác gì lấy mạng cô đâu.

Nhưng Lâm Gia Âm luôn nhấn mạnh rằng đây là tiếp tục biểu diễn cuối cùng của lớp, ai ai cũng phải tham gia. Để cam đoan mọi người đều hát chuẩn, cả lớp đều phải vượt qua ải kiểm tra của cô ấy.

Đương nhiên nguyên nhân khiến Thẩm Tịch lo lắng nhất là chuyện khác.

Hợp xướng là cả lớp cùng luyện tập, Tiết Diễm lại ngồi bên cạnh thế này, nhất định sẽ nghe được tiếng hát như mỗ heo của cô.

Coi như đây không phải vấn đề mất mặt đi, mà việc này chắc chắn sẽ giảm độ thiện cảm xuống thành số âm!

Thẩm Tịch nghĩ như thế rồi bắt đầu len lén liếc nhìn Tiết Diễm, sau đó lại rời mắt cực nhanh. Rồi cách mấy giây sau, cô lại không nhìn được mà nhìn lên chút nữa.

Tiết Diễm đang cúi đầu đọc sách, góc nghiêng này càng khiến sống mũi của cậu trông cao hơn, đường xương hàm cong cong đơn giản mà hoàn mỹ, còn có đôi môi mỏng màu nhàn nhạt kia nữa...

Thẩm Tịch gục xuống bàn rồi chôn mặt giữa hai tay cười trộm.

Đại biểu môn đứng là càng nhìn càng đẹp trai, đẹp trai đến mức cô muốn nhào tới hôn một cái.

Mà Tiết Diễm bên này đã ngưng mắt ở chữ thứ năm hàng thứ hai được 10 phút rồi. Trong dư quang của cậu đều là người đang gục xuống bàn, rồi len lén nhìn mình kia. Đã vậy cô còn cười tới rung vai lên, thế mà vẫn nghĩ là cậu không phát hiện ra.

Đúng là đồ đàn.

*

Nói tóm lại, việc hợp xướng là gần như không thể tránh khỏi.

Nhân dịp tập hợp ngày thứ Hai để kéo cờ, Thẩm Tịch chen đến hàng sau lưng Lâm Gia Âm rồi cầu xin cô ấy: "Gia Âm, ai cũng phải tham gia hợp xướng kia à? Nếu không lúc xếp đội hình, cậu cho tôi đứng cạnh cậu đi. Như thế tôi có không biết hát, thì cũng không làm người khác lệch nhịp."

Lâm Gia Âm vẫn đứng nghiêm và nhìn phía trước không chớp mắt: "Không biết hát thì luyện nhiều là được."

Thẩm Tịch mặt ừ mày chau: "Ngày nào tôi về nhà cũng mở liên khúc kia nghe, tai sắp mọc kén rồi mà vẫn không mở miệng nổi."

Cô vô tình liếc qua chỗ cột cờ thì thấy người lên phát biểu dưới cờ của tuần này: "Hôm nay Từ Hạo lên phát biểu à?"

Phát biểu dưới cờ mỗi tuần sẽ mời các anh chị khóa trước, hoặc là lớp trưởng các lớp sẽ thay phiên nhau. Đương nhiên Từ Hạo không phải là người ở về phía trước, nhưng về phía sau thì...

"Chào buổi sáng, các bạn học. Tôi là Từ Hạo, lớp trưởng mới của lớp 12-5..."

Từ Hạo đứng cầm bản thảo phát biểu dưới cột cờ, lúc này cậu ấy lại nghiêm trang khó thấy mà đọc bản thảo dài vô tận kia, mỗi câu mỗi chữ được đọc lên đều cực kỳ rõ ràng, rành mạch.

Thẩm Tịch thăm nghi hoặc, cô nhớ Từ Hạo không phải lớp trưởng mà.

Người thì đúng là không tệ, năng lực tổ chức cũng mạnh, nhưng lại rất lười. Sao Từ Hạo có thể tự nhận chức lớp trưởng chuyên đi làm việc vặt, thỉnh thoảng còn tốn công mà không có kết quả này được?

Lần trước cậu ấy làm chức tổ trưởng nhỏ thôi mà đã lải nhải cả buổi bên tai cô rồi. Từ Hạo phàn nàn gì mà sách bài tập của mình còn trắng phỏ, thế mà ngày nào cũng phải đi giục người khác nộp bài tập. Thế nào mà hôm nay cậu ấy lại biến thành lớp trưởng mới rồi?

Thẩm Tịch bất giác liếc nhìn Lâm Gia Âm trước mặt, vừa nhìn thì đã thấy cô ấy hơi ngẩng đầu nhìn về phía sân khấu, nhưng sau đó lại nhanh chóng rũ mắt xuống, lông mi dài hơi rung rinh, môi đỏ cũng ním nhẹ lại.

Thẩm Tịch đảo mắt rồi bỗng nhớ đến chuyện gì, thế là cô cười ti tiện, sau đó kiễng chân lên nói nhỏ vào tai Lâm Gia Âm: "Gia Âm, anh trai trên bục đẹp trai nhì? Tòì có phương thức liên lạc của anh ấy đấy~"

Ý của Thẩm Tịch là nếu Lâm Gia Âm đồng ý xếp cô đứng cạnh, lúc hát có thể thoải mái một chút thì cô sẽ cho cô ấy phương thức liên lạc của Từ Hạo.

Lâm Gia Âm hơi giật mình, nhưng một giây sau đã trở về với biểu cảm thanh thanh đạm đạm. Cô ấy hơi nghiêng đầu mà cười nhẹ: "Thẩm Tịch."

Thẩm Tịch không nghe ra vẻ nguy hiểm trong giọng của đối phương, cô còn tưởng cuối cùng cô ấy cũng thỏa hiệp nên nhếch môi vui vẻ đáp lại một tiếng. Có điều, chỉ một giây sau, miệng cười của Thẩm Tịch đã cứng ngắc lại rồi.

Bởi Lâm Gia Âm nói chậm rãi: "Nếu cậu không biết hát, vậy tôi tìm người dạy cậu. Theo nguyên tắc lân cận thôi, chính là bạn ngồi cùng bàn cậu đấy."

"..."

Thẩm Tịch còn chưa kịp nói gì, thì đã nghe thấy Lâm Gia Âm nhỏ giọng gọi Tiết Diễm ở phía trước.

Không biết hai người có sóng não chung gì, mà chỉ nói hai câu thôi đã hiểu ý nhau. Tốc độ ấy chớp nhoáng tới mức khiến người ta giật soi.

Thẩm Tịch bị giật mình vì cái nhìn thoáng qua trước khi đi của Tiết Diễm. Thế là cô túm lấy góc áo của Lâm Gia Âm, sau đó nhỏ giọng kêu gào: "Cậu thế này là bán tôi đấy! Muốn làm tôi chết dở hả!" (4)

Lâm Gia Âm bình tĩnh lên tiếng, nhưng lời nói lại khiến người ta kinh ngạc muốn chết: "Muốn 'làm' thì cũng là Tiết Diễm 'làm'. Tòì không có thứ kia, không 'làm' được cậu." (5)

"..."

Đồ không thuần khiết nhà cậu!

(4) (5) Thẩm Tịch dùng từ [搞死 – gǎo sǐ] nghĩa là làm chết, hại chết, Lâm Gia Âm có tình hiểu chữ [搞 – gǎo] theo nghĩa giường chiếu nhạy cảm.

Thẩm Tịch lại cảm thụ sâu sắc chân lý "nhìn người không thể nhìn bề ngoài". Chính cô đã trải nghiệm rồi, đây thực sự là bài học vừa thâm, vừa đau đớn.

Bán người không được, cuối cùng lại thành bị bán. Tự đào hố chôn mình chính là để chỉ cô đấy!

Chiều cuối tuần, Thẩm Tịch lại ôm sách sang nhà Tiết Diễm.

Sau khi nghiêm túc chào hỏi Trâu Tinh Thu đang định ra ngoài, cô kiên trì đi vào phòng của Tiết Diễm. Từ khi nhận ra mình thích Tiết Diễm, lần nào Thẩm Tịch gặp Trâu Tinh Thu cũng thận trọng hơn, giống như đang gặp mẹ chồng vậy.

Lại ở một mình với Tiết Diễm lần nữa, rõ ràng đã không còn tự nhiên được nữa.

Chủ nhật chỉ có buổi chiều được nghỉ, buổi sáng họ vẫn phải học bốn tiết như cũ.

Trước khi ra ngoài, Thẩm Tịch còn đặc biệt thay đồng phục, sau đó thay váy xinh đẹp, thả tóc xõa xuống và trang điểm nhẹ nữa.

Vì bà Thẩm không thích cô trang điểm nhiều nên son của Thẩm Tịch rất có hạn, đa phần là son không màu hoặc màu nhạt. Cô còn vào trộm phòng bà Thẩm để mò nếm thỏi son được mệnh danh là "Trăm Nam Sắc" kia, sau đó dè dặt đánh lên từng tí từng tí một. Sau khi kiểm tra đi kiểm tra lại lớp trang điểm rồi, cô mới yên tâm xuống lầu.

Nhưng Thẩm Tịch vừa vào nhà thì thấy Tiết Diễm vẫn mặc áo khoác đồng phục buổi sáng, ngay sau đó cô lại thấy cực kỳ hối hận. Chỉ là đến nhà cậu học hát mà thôi, Tiết Diễm coi đây là một việc bình thường, mà cô lại làm quá đến mức thay quần áo và trang điểm, thế này nhất định đối phương sẽ cho rằng cô tự tư tình mắt.

Thế là vừa mới vào nhà, Thẩm Tịch cứ cúi gằm mặt chứ không dám ngẩng lên nhìn người bên cạnh. Cô còn cố ý để tóc dài che một bên mặt vì sợ Tiết Diễm thấy lớp trang điểm của mình.

Thẩm Tịch trộm liếc nhìn người bên cạnh, rồi ho nhẹ một tiếng: "Bắt... Bắt đầu đi."

Thật ra, trừ bỏ việc ngũ âm không được đầy đủ ra, thì cô vẫn khá mong chờ được Tiết Diễm dạy hát. Đã được ở một mình với người mình thích, lại còn được nghe cậu ấy hát nữa, có ai ngốc đến mức không vui đâu?

Cô cứ giấu tâm trạng hồi hộp và chờ mong người bên cạnh mở miệng như vậy, nào ngờ đối phương lại mở phần mềm hát karaoke trong điện thoại ra rồi đưa đến trước mặt cô. Sau đó cậu mở lời nhân nhậ: "Đầu tiên hát theo từng câu trên này trước đi, tôi nghe xem cậu hát thế nào đã."

"..."

Tâm trạng của Thẩm Tịch mau chóng rơi xuống đáy cốc. Cô bất giác ngẩng đầu lên rồi tui thân lên án cậu: "Cậu không hát à?"

Nếu Tiết Diễm không hát thì đến nhà cậu ấy học hát còn nghĩa lý gì nữa?

Đã không được nghe hát, lại còn để cậu nghe giọng "mỏ heo" của mình, như thế là mất cả chì lẫn chài!

Tiết Diễm hơi ngẩn ra khi thấy biểu cảm của cô.

Cậu rử mắt xuống thì trông thấy đôi môi tron móng mà căng mọng kia, sau đó yết hầu cũng hơi nhấp nhô.

Cậu lại giương mắt đối mặt với cô lần nữa.

Lúc này Thẩm Tịch tui thân không thôi, trong mắt cũng là vẻ mắt mát khó che giấu.

Dù không quá rõ nhưng vẫn có thể nhận ra cô đã trang điểm rất tỉ mỉ, mí mắt còn đánh thêm lớp phấn màu hồng nổi bật khiến đôi mắt càng thêm vô tội hơn. Hàng lông mi vừa vênh vừa dài đã được chuốt thêm dày đặc và cong vút.

Tiết Diễm nhớ tới ánh mắt né tránh khó hiểu của cô thì như hiểu ra điều gì, vì thế mới bật cười. Cậu vươn tay ra vò rối mái tóc cô mất rất nhiều thời gian để sửa soạn, sau đó chậm rãi lên tiếng trong ánh mắt kinh ngạc và dằn phần nộ của đối phương

"Thẩm Tịch, có phải cậu thích tôi không?"

Cả người Thẩm Tịch cứng đờ, cô không để ý tới hình tượng nữa mà mở mắt thật to. Nhưng khi kịp nhận ra thì lại vội vàng quay đầu đi và lấp bấp phủ nhận: "Sao... Cậu tự luyện thế hả... Nam... Nam thân của tôi là Giang Diệc Đường, được chưa? À không, bây giờ, bây giờ không phải là cậu ấy nữa..."

Lúc cậu bước tới, cô lại không nói ra lời nữa.

Thẩm Tịch nhìn Tiết Diễm gần trong gang tấc thì hô hấp cũng dè dặt hơn, thậm chí cô còn như nín thở nữa.

Tiết Diễm nhốt cô lại giữa mình và bàn học. Lúc đối mặt với nhau, trong mắt cậu đã nhuộm ý cười rõ rệt. Cậu thấp giọng mở miệng đầy mê hoặc: "Vậy nam thân bây giờ của cậu là ai?"

"Cậu..."

Thẩm Tịch đã bị động tác nhốt chặt của cậu làm bối rối tới hồn bay phách lạc. Sau khi nhận ra mình vừa nói gì, cô quần đến mức muốn cắn môi, rồi lại càng không biết phải làm sao.

Nhưng cũng không rõ có phải vì quần bách quá không, mà lòng cô chợt sinh ra chút dững khí.

Thẩm Tịch giương mắt đối diện với Tiết Diễm, dường như đôi mắt ướt sũng có thể khóc lên sau một giây ấy lúc này lại toát ra vẻ quật cường khó hiểu.

Cô nói với vẻ bình vớ không sợ roi: "Tôi tôi tôi tôi thích cậu, cậu, cậu. Cậu thì sao?"

Tiết Diễm nhìn chằm chằm cô mấy giây, lúc này ánh mắt cậu đã rơi xuống đầu răng trên đôi môi đỏ kia rồi.

Cậu rử mắt cười khê, âm thanh trầm thấp chợt nhuộm thêm màu cảm dục dụ hoặc.

"Tôi muốn hôn cậu từ lâu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cả người đều là của cậu

Biên tập: Bọt

Thẩm Tịch vội vàng che miệng như tỏ nhỏ sợ hãi. Cô chỉ để lộ ra đôi mắt chớp chớp nhìn Tiết Diễm, rồi giọng nói buồn buồn truyền ra từ kẽ hở giữa các ngón tay: "Tôi... Tôi không mang kẹo cao su..."

Bầu không khí tình ý đã bị câu nói này quét đi sạch sẽ.

Tiết Diễm bật cười, sau đó lại cố ý xích tới gần Thẩm Tịch, hô hấp ấm nóng đều phả lên mu bàn tay của cô: "Tôi không ngại."

Thẩm Tịch càng luống cuống hơn, đầu cô lúc này đã dần ngập tràn những suy nghĩ hỗn loạn rồi.

Trong truyện là hôn thê nào? Cô... Cô còn chưa chuẩn bị xong thì làm thế nào bây giờ...

Mu bàn tay của Thẩm Tịch mau chóng truyền đến xúc cảm mềm mại như chuồn chuồn lướt nước, bởi Tiết Diễm đặt môi hôn lên mu bàn tay của cô rồi nhanh chóng rời đi.

Cậu lùi lại và không đùa cô nữa: "Cho nợ lần này."

Khi thấy Thẩm Tịch vẫn còn ngơ ngác tại đó, cậu lại cười: "Không hài lòng à? Thế làm lại nhé?"

Cuối cùng thì Thẩm Tịch cũng khôi phục tinh thần nhờ tiếng cười kia. Cô hoảng hốt đứng lên rồi chạy đi mà quên cầm cả sách.

Vì quá thảng thốt, nên phải mất mấy lần cô mới mở được chốt cửa. Lúc mở được cửa rồi, Thẩm Tịch lại trốn đi thật nhanh như thỏ, mà phía sau lại là tiếng cười không che không dè của Tiết Diễm.

Thẩm Tịch quên cả vào thang máy mà chạy một mạch 12 tầng lầu. Cô chống đầu gối thở đầy nặng nhọc, sau đó lại tiếp tục chạy về tòa nhà của mình như sợ bị Tiết Diễm đuổi theo vậy.

Lúc này bà Thẩm đang đi làm, bà tự kinh doanh một nhà hàng nhỏ nên hoạt động không theo thể chế của công ty là nghỉ vào cuối tuần. Ngược lại, hai ngày thứ Bảy và Chủ Nhật lượng khách sẽ còn đông hơn.

Thẩm Tịch chạy về phòng rồi khóa trái cửa lại, cô không e dè nữa mà nhảy nhót nhót hết lên, như thể muốn phát tiết mọi tâm tình đè nén và kích động của vừa rồi.

Hết xong rồi lại không còn chút sức nào nữa, vì vậy cô ngã xuống giường ôm gối và đập chân mấy lần, sau đó còn lăn qua lộn lại trên giường.

Thế nhưng cô không biết rằng có người đang ôm cánh tay, tựa bên cửa sổ mà thu hết cảnh này vào đôi mắt đầy ý cười.

Cậu đưa ngón tay chạm lên môi mỏng, dường như xúc cảm mềm mại và hơi lạnh vẫn còn vương lại trên đó.

Tiết Diễm hơi nghiêng đầu rồi thở dài đầy tiếc nuối.

Được rồi, đợi thêm chút nữa vậy.

Lần sau nhất định sẽ chuẩn bị kẹo cao su.

*

Trì độm như Trình Hạ mà còn thấy không khí giữa hai người phía sau đầy "vị diệu".

Nhất là vị ngồi phía sau cô kia, từ lúc bắt đầu tự học đã gục xuống bàn cười "Ha ha ha khả khả khả hi hi ha ha" như đồ đàn vậy.

Trình Hạ xoay người nhìn bạn tốt cả người đang tản ra vẻ "ngu ngốc" bằng ánh mắt không thể ghét bỏ hơn: "Tịch của tớ, cậu đừng bị ngốc đấy chứ?"

"Hi hi hi..."

Thẩm Tịch gục xuống bàn, khóe miệng cô đã ngoác đến mang tai mất rồi.

Cô nghe được tiếng của Trình Hạ thì lại bất giác nhìn Tiết Diễm bên cạnh một chút. Khi thấy đối phương cũng đưa mắt qua thì lại xấu hổ nằm xuống bàn và tiếp tục cười tới choáng váng hơn.

Khóe miệng Trình Hạ giật giật, cô ấy nghiêng đầu sang muốn hỏi Tiết Diễm xem có chuyện gì, thế nhưng lại thấy cậu bỗng nghiêng đầu nhìn bạn tốt nhà mình với ánh mắt cứng chiều, khóe miệng cong lên kia cũng ngầm ý cười khó mà giấu được.

"..."

Không khí như ngưng lại ba giây.

Sau ba giây, Trình Hạ hít vào một hơi khí lạnh.

Cô ấy run run rẩy rẩy xoay người lại, thậm chí đến bạn cùng bàn Tiểu Lâm cũng phải hỏi: "Trình Hạ, cậu sao thế?"

"... Ăn nhầm đồ."

"Gì cơ?"

"Không may ăn phải bát thức ăn chó có độc."

"..."

Tiểu Lâm???

Đây là lần đầu tiên sau khi chuông báo hết tiết 4 của ngày thứ Hai vang lên, mà Thẩm Tịch không lời Trình Hạ xông ra ngoài như bay.

Cô đưa mắt nhìn Trình Hạ giận dữ rồi đi một mình rồi nhỏ giọng nói: "Chúng ta đi thôi?"

Tối qua Tiết Diễm gửi tin nhắn bảo cô trưa nay đừng vội tới canteen.

Dù cậu không nói rõ là chuyện gì, nhưng cần gì phải nghĩ nữa, đây là muốn cùng ăn cơm trưa chứ còn gì. Mà đó cũng chính là lí do khiến cô vui vẻ tới vậy.

Cô đang đứng dậy muốn rời khỏi chỗ, thì lại bị Tiết Diễm kéo lại.

Tay đột nhiên bị nắm lấy khiến Thẩm Tịch hơi giật mình, cô mau chóng quét mắt qua phòng học như trộm.

Lúc này, mọi người đã lao về canteen hoặc về nhà ăn cơm rồi, trong lớp chỉ còn lại 2, 3 bạn chậm chạp vẫn còn đang thu dọn đồ đạc.

Thẩm Tịch thấy không ai chú ý đến bên này thì mới thở dài một hơi. Cô nhìn Tiết Diễm rồi vừa thẹn vừa giận hỏi: "Cậu nắm tay tôi làm gì?"

Tiết Diễm nheo nhẹ vào tay cô: "Đồ ngốc, ăn ở đây."

Thẩm Tịch hơi ngậy người, sau đó lại thấy Tiết Diễm lấy hai hộp đồ ăn giữ nhiệt từ trong ngăn bàn ra. Cậu đặt một hộp lên bàn của cô, còn mở nắp ra giúp nữa.

Bên trong hộp cơm là sườn kho cô yêu nhất, ngoài ra còn có hai món ăn khác.

Biểu cảm vừa kinh ngạc của Thẩm Tịch mau chóng biến thành mừng rỡ. Cô mừng đến nheo mắt lại, sau đó vui vẻ giậm chân: "Muốn moah moah cậu quá đi mất!"

Bình thường buổi trưa cô đều ăn cơm cùng Trình Hạ, mỗi lần cướp được sườn kho, Thẩm Tịch lại quen miệng "moah moah" Trình Hạ. Lúc này chưa kịp định hình lại, mà trông thấy sườn kho nên cô lại thốt ra câu nói kia.

Sau khi kích động nói xong câu này, Thẩm Tịch mới bất giác nhận ra mình vừa làm gì. Mặt cô dần đỏ ửng, sau đó giải thích quanh co: "Tôi... Tôi vừa mới buột miệng."

Tiết Diễm tự nhiên cũng "nghe có chọn lọc" nên không để ý đến lời giải thích của cô. Cậu chậm rãi nói: "Bây giờ nợ hai cái."

"..."

Thẩm Tịch quỳnh lên: "Cậu làm nhiệm vụ trong game đấy à?"

Cô chỉ buột miệng phản nản, ai ngờ Tiết Diễm lại nghiêm túc gật đầu: "Ừm, cậu chính là nhiệm vụ."

"..."

Đột... đột nhiên lại bị trêu chọc.

Thẩm Tịch quay người rồi vút lại một câu "tôi ăn cơm", sau đó bắt đầu cắm đầu xuống ăn cơm.

Cô ăn từng miếng, từng miếng nhỏ một, cũng cố để mình không nghĩ đến Tiết Diễm. Thế nhưng ánh mắt cuối cùng vẫn không nhịn được mà nhìn sang chỗ Tiết Diễm, sau đó lại thỉnh thoảng thấy ánh mắt của cậu...

"Khụ khụ, Khụ khụ khụ..."

Nhìn lên bị bắt quả tang khiến Thẩm Tịch hoảng hốt đến sặc cơm, sau đó cô bắt đầu ho khan một tràng dài.

Tiết Diễm bắt đầu đi võ lũng thuận khí giúp cô, vừa võ còn vừa nói một câu khiến người ta ngạc nhiên tới chết: "Muốn nhìn thì cứ nhìn quang minh chính đại. Không phải lên lút, cả người đều là của cậu."

"..."

Thẩm Tịch lại ho nhiều hơn, mặt cô cũng dần đỏ lên. Mãi đến khi thuận khí được rồi, cô mới nhìn Tiết Diễm như mới gặp quý: "Tiết Diễm, có phải cậu bị ai xuyên qua không?"

Nếu không thì sao qua một đêm đã thay đổi nhiều thế?

Đột nhiên lại trêu ghẹo, rồi lại đột nhiên đề ý như thế. Cô... Cô hơi không chịu nổi.

Tiết Diễm nghe vậy thì biểu cảm hơi thay đổi, sau đó đảo mắt lại trở về vẻ nhàn nhạt trước kia: "Ừm."

Ừm?

Ừm là có ý gì?

Thẩm Tịch chớp mắt mấy lần mà vẫn không hiểu lắm, sau đó lại nghe thấy giọng không chút tình cảm nào của cậu: "Ăn cơm đi."

Tiết Diễm nói xong thì cũng ngồi ngay ngắn lại và bắt đầu ăn cơm.

Dù trên biểu cảm trên mặt cậu không thay đổi là thế, nhưng trong lòng lại không bình tĩnh được như vậy. Cậu thấy bây giờ đúng là hơi sớm thật, chủ động quá sẽ dọa đồ ngốc này chạy mất, phải tém tém lại, tém tém lại... Thế nên vì sao hôm qua trong phòng không để kẹo cao su cơ chứ?

Tiết Diễm lại lâm vào ảo não "vì trong phòng không có kẹo cao su nên bỏ lỡ một cái hôn" mà cả người tỏa ra "áp suất thấp".

Dù Thẩm Tịch có tùy tiện thế nào thì cũng cảm nhận được người bên cạnh đột nhiên khang khác, chỉ là cô không biết suy nghĩ trong lòng Tiết Diễm mà thôi. Thế nhưng dùng tư duy theo quán tính của con gái, thì cô đưa ra kết luận cuối cùng là "có lẽ Tiết Diễm nghĩ câu vừa rồi cô nói là ghét cậu nên mới giận".

Cô tiến đến rồi hỏi nhỏ: "Tiết Diễm, cậu giận à?"

Lúc này trong miệng Tiết Diễm vẫn còn đồ ăn, thói quen tốt đẹp cũng khiến cậu không vừa ăn vừa nói chuyện. vì thế cậu ung dung nuốt xuống, sau đó mới trả lời một chữ: "Không."

Cậu không giận, chỉ thấy tiếc chuyện hôm qua thôi, hơn nữa cũng đang nghĩ rằng mình hơi vội vàng quá.

Nhưng tất cả những chuyện này rơi vào mắt Thẩm Tịch lại mang một ý nghĩa khác.

Lâu như thế mới trả lời —— Chắc chắn là vì do dự. Do dự xem có nên nói ra mình đang giận trong lòng không, nhưng khi đối diện với cô thì lại phủ nhận.

Chỉ trả lời một chữ "không" —— Chắc chắn là vì đang dối lòng nên mới trả lời nhát gừng như thế.

Sau khi phân tích xong, Thẩm Tịch hơi tủi thân: "Cậu đang giận còn gì?"

Tiết Diễm nhìn cô mà không hiểu lắm, lúc này lại thấy Thẩm Tịch mang vẻ tội nghiệp không thôi. Vì thế cậu lại mau chóng nghĩ xem mình vừa mới làm sai chuyện gì, thế nhưng còn chưa nghĩ ra thì vật áo đã bị người ta giật giật.

Thẩm Tịch nắm lấy góc áo của Tiết Diễm, sau đó giương đôi mắt to ướt sũng nhìn chằm chằm cậu và nhỏ giọng hỏi: "Tôi đổ cậu vậy, cậu đừng giận, được không?"

Lúc đầu Tiết Diễm còn định giải thích rằng mình không giận, nhưng cậu lại bị đôi mắt chó con kia làm ngẩn ra, sau đó ma xui quỷ khiến hỏi lại: "Đồ... thế nào?"

Thẩm Tịch quét mắt nhanh qua cả phòng học. Bây giờ đang là giờ ăn cơm, trong phòng học chỉ còn lại hai người họ, mà ngoài hành lang lúc này cũng không có người qua lại.

Cô lại nhìn Tiết Diễm, rồi tiến tới mở cực nhanh lên môi cậu, sau đó mau chóng lui về mà đỏ mặt, nhỏ giọng: "Đồ thế này."

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Muốn tôi dỗ cậu chút không?

Biên tập: Bột

Xúc cảm mềm mại tới trong nháy mắt và khuôn mặt ửng đỏ nhàn nhạt của cô khiến Tiết Diễm hơi sững sốt.

Tới lúc Tiết Diễm lấy lại tinh thần, người bên cạnh cậu đã xoay người ăn com tiếp, chỉ là vành tai đỏ đỏ kia vẫn còn nguyên đó.

Cậu đề lại ý nghĩ muốn cong khóe miệng lên, sau đó che miệng vờ ho khan hai lần và gọi cô: "Thẩm Tịch."

"Ừ, sao thế?"

Vì hành động vừa rồi nên lúc này cô vẫn còn xấu hổ.

Khi nghe thấy Tiết Diễm gọi mình, cô hơi mất tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác. Khi Thẩm Tịch nhìn lại thì thấy cậu đã làm mặt nghiêm túc rồi: "Tôi vẫn còn giận."

"..."

Thẩm Tịch nhận ra ý của cậu, nên thẹn quá hóa giận đưa tay ra đánh vào cánh tay của Tiết Diễm: "Vậy cậu tự giận một mình đi."

Tiết Diễm "ồ" một tiếng, sau đó lại không nói gì nữa.

Vào lúc Thẩm Tịch tưởng cậu không nói chuyện nữa, thì Tiết Diễm lại bất ngờ mở miệng: "Bây giờ là nợ ba cái."

"..."

Thẩm Tịch: "Bye!"

So với cảnh "ân ân ái ái, ngọt ngọt ngào ngào" bên này, thì Trình Hạ bị bạn thân trọng sắc khinh bạn bỏ rơi lại đau khổ không thôi.

Là người duy nhất biết chuyện, à không, là người duy nhất bị ăn thức ăn chó, Trình Hạ nghĩ đôi mắt to của cô sắp bị sáng mù, mũi chó của cô sắp bị mùi yêu đương hơi thối phía sau hun tới mắt nhắm rồi. Trái tim giả nua mong manh dễ vỡ, lại tỉnh mạch trống rỗng của cô đã nát bấy tới không hàn gắn lại được!

Cô cần yên tĩnh.

Nhưng cô càng cần một người bạn com.

Đương nhiên người bạn com này chắc chắn không phải người cười thành Husky trước mặt!

Trình Hạ tỉnh bơ bụng khay dịch sang chỗ bên cạnh, người đối diện cũng rời sang một chỗ.

Cô lại chuyển, người đối diện cũng lại chuyển tiếp.

Trình Hạ hít sâu một hơi, cuối cùng cũng không kiên nhẫn ngẩng đầu: "Này cậu, cậu ngồi yên một chỗ không được à? Sao cứ chuyển đi chuyển lại gây ảnh hưởng tới người khác ăn com thế?"

"Học tử, chị cũng chuyển đi chuyển lại đấy còn gì."

Cố Khải chớp mắt nhìn cô, mà qua nhiều ngày tôi luyện, cuối cùng khi đối mặt với Trình Hạ, cậu ấy cũng nói được một câu lưu loát. À không, là rất nhiều câu lưu loát.

Trình Hạ cười lạnh rồi trả lời trôi chảy: "Tôi bảo người chuyển đi chuyển lại đó chính là tôi đây."

Cố Khải gật đầu như búng tính: "Lúc ăn com, học tử không quen có người ngồi đối diện à?"

"Đúng thế!" Nhất là khi người đối diện là cậu.

Trình Hạ âm thầm bổ sung nửa câu sau trong lòng như thế.

"Được, vậy em đi đây." Cố Khải nói xong thì bụng đĩa đứng lên, cậu đi vòng qua giữa bàn rồi bê khay tới ngồi cạnh Trình Hạ: "Học tử, lần này em không ngồi đối diện chị."

"..."

"Này, cậu..."

"Học tử, em tên là Cổ Khải." Cổ Khải cắt ngang lời Trình Hạ, dường như cậu ấy rất chấp nhất với tên gọi.

"Được rồi, Cổ Khải." Trình Hạ đề đầu xuống rồi nghiêng người nhìn cậu ấy.

Vì Trình Hạ đến muộn nên bây giờ canteen cũng không có mấy người. Cô không để ý nữa mà nói thẳng: "Học đệ Cổ Khải, rốt cuộc cậu thích tôi ở điểm gì? Học tử tôi đây thay đổi còn không được à?"

"Thật à?" Mắt Cổ Khải sáng lên: "Em thích chị nói chuyện hơi cục súc với em, còn không kiêu dè mà ghét em dính người, còn không thích em tí nào nữa. Học tử, chị thay đổi đi."

Trình Hạ: "..."

Học tử muốn nghỉ lại chút.

*

Tháng 11 trôi qua rất nhanh, mà điều này cũng có nghĩa đã tiến gần tới đêm hội cuối năm thêm một bước, thế nhưng kế hoạch học hát của Thẩm Tịch vẫn không đi đến đâu.

Mỗi chiều Chủ Nhật cô vẫn tới nhà Tiết Diễm, vẫn tập hát theo phần mềm luyện hát karaoke, sau đó bị Tiết Diễm ác miệng phê bình một chập.

Đúng! Quan trọng nhất không phải là học hát chưa đến nơi đến chốn, mà là cô phát hiện cách ở bên nhau của cô và Tiết Diễm sau khi xác định quan hệ vẫn giống lúc trước y đúc!

Ngày nào cậu cũng làm cô bức bối như làm nhiệm vụ trong game vậy. À đúng rồi, bây giờ còn làm thêm một "nhiệm vụ" nữa, là đếm số lần nợ hôn.

Nợ cái đầu cậu!

Mỗi lần cậu nói thiếu bao nhiêu lần, Thẩm Tịch đều muốn thốt ra câu này.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu bé Bọt Biển cho cô ít dừng khí.

Sau khi hát xong một bài hoàn chỉnh, tự Thẩm Tịch thấy không tệ chút nào.

Học được một tháng, bây giờ mỗi lần không làm được bài tập, đầu cô sẽ nảy ra lời bài hát ngay. Lúc chép lại văn thơ cổ, nhiều lần còn suýt viết kèm thêm ít lời bài hát phía sau.

Đúng là sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.

Cô nhìn về phía Tiết Diễm đầy mong chờ: "Lần này tôi hát thế nào?"

"Ừm." Tiết Diễm gật đầu: "Đặt tình cảm rất đúng chỗ."

Thẩm Tịch mừng thầm trong lòng, nhưng khi trông thấy tư thế cầm bút của cậu thì nụ cười trên mặt cô bỗng cứng ngắc lại.

Động tác này... Làm cô có dự cảm không tốt lắm.

Quả nhiên, Tiết Diễm xoay bút rồi gõ xuống mặt bàn hai lần, sau đó nói: "Cậu có thể đi xin bản quyền của lời bài hát này, sau đó thêm cậu hát nữa thì nó sẽ thành thần khúc được cải biên luôn."

Mặt Thẩm Tịch đau khổ: "Chán đến mức đó à?"

"Tạm được." Tiết Diễm chống cằm rồi chậm rãi nói: "Dù sao âm nhạc cũng là thứ nghệ thuật khoan dung. Yên tâm, cũng có tất cả các bạn học lớp 2 áp 'ván quan tài' của người hát nguyên tác xuống giúp rồi, thế nên cậu cứ hát thả cửa trong đêm hội cuối năm." (1)

"..."

(1) Ý Tiết Diễm chê Thẩm Tịch hát chán đến mức ca sĩ nguyên tác sẽ đội quan tài sống dậy, nhưng vì đây là hát hợp xướng nên giọng các bạn khác có thể át giọng Thẩm Tịch, Thẩm Tịch có thể hát thả ga.

Thẩm Tịch nghiêng răng nghiêng lợi: "Người hát nguyên tác vẫn còn khỏe, chưa cần tới quan tài, thế nên không phải áp!"

"Nghe cậu hát xong, chắc chắn ông ấy sẽ biến từ ca sĩ bình thường thành ca sĩ thường trú trong ICU. (2)"

(2) ICU: từ viết tắt Tiếng Anh của Intensive Care Unit, tạm dịch là các đơn vị hồi sức cấp cứu, chăm sóc đặc biệt hoặc điều trị tích cực.

"... Tiết Diễm!"

Thắm Tịch tức điên lên, nhưng cô còn chưa nói thêm gì thì đã thấy đối phương hỏi: "Tức rồi à?"

Giờ cậu mới biết à!

Thắm Tịch tức giận mà nhìn cậu chăm chăm, cô hung dữ nói: "Cậu nói xem!"

Tiết Diễm thấy vẻ mèo con xù lông này của cô thì hơi cong môi cười: "Thế... Muốn tôi dỗ cậu chút không?"

"Dỗ..." Thắm Tịch cho là mình tức quá nên nghe nhầm. Có điều lúc cô muốn hỏi lại thì đã bị môi của cậu chặn lại rồi.

Tiết Diễm nhẹ nhàng mút lấy cánh môi mềm mại, đầu lưỡi cạy mở hàm răng của cô, sau đó luồn vào như mê hoặc, tiếp đó là xoắn lấy đầu lưỡi luồn cuống và bối rối kia.

Hô hấp của hai người đan xen, mật ngọt cũng tương hòa.

Thắm Tịch không biết mình đã nhắm mắt lại lúc nào, cũng không biết lúc nào thì mình đã chủ động vòng tay lên cổ cậu.

Cô chỉ thấy đầu lưỡi bị cậu mút tới tê rần, hôn vĩa cũng như bị hút đi, cả người mềm nhũn ra, không biết bây giờ là lúc nào nữa.

Không biết đã hôn bao lâu, cuối cùng Tiết Diễm mới lùi lại để Thắm Tịch hô hấp thông thuận.

Ánh mắt cậu lại rơi xuống đôi môi hơi nhếch lên của cô. Đôi môi hồng nhuận ấy vì hôn mà thêm đỏ tươi, bên trên còn vương lại chút nước đọng sáng ngời.

Ánh mắt của Tiết Diễm hơi trầm xuống, cậu rời mắt rồi mở giọng khàn khàn: "Bây giờ nợ bốn cái, hoặc nếu cậu vẫn còn tức thì tôi có thể dỗ tiếp."

Thắm Tịch: "..."

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Không có ai vĩ đại đến mức bằng lòng chia sẻ tình yêu

Biên tập: Bột

Không biết vì sao mà Thắm Tịch luôn có cảm giác —— gần đây bà Thắm nhà cô có gì không đúng lắm.

Bình thường bà Thắm luôn nhắc cô đừng lúc nào cũng ôm khư khư điện thoại, gần đây lại luôn cầm điện thoại không rời tay, đã vậy bà còn cầm điện thoại mà cười ngây ngô nữa. Mỗi lần chỉ cần hơi tới gần, bà sẽ lập tức khóa điện thoại lại, giống như rất sợ cô sẽ trông thấy gì vậy.

Thắm Tịch thoáng có một dự cảm, nhưng trong lòng lại không muốn thừa nhận loại dự cảm này. Có điều hết lần này tới lần khác cô đều vô tình xác nhận được dự cảm ấy.

Có một xế chiều, cô thấy bà Thắm ngồi đối diện với một người đàn ông ở trong tiệm, hai người còn trò chuyện rất vui vẻ.

Thắm Tịch không phải trẻ con, càng không phải đồ ngốc. Vì thế cô cũng tự nhiên hiểu được ý nghĩa của chuyện này, cũng hiểu vì sao bà Thắm vẫn luôn giấu mình.

Xây dựng lại gia đình là một việc rất phiền phức, để thành viên của hai gia đình không liên quan quen nhau là một việc rất phiền phức, dung hợp mâu thuẫn của hai gia đình cũng là một việc phiền phức. Tất cả đều rất phiền phức.

Thắm Tịch là người sợ phiền, vì thế cô có nghĩ cũng không dám nghĩ đến chuyện này. Cô không dám nghĩ đến nguyên nhân, lại càng sợ sẽ mất đi bà Thắm.

Cô ích kỷ, không muốn phải chia sẻ tình cảm của mẹ với người khác, dù chỉ một chút thôi cũng không muốn.

Cô lơ mơ nhớ lại khi còn học cấp 2, bà Thắm đã từng đề cập chuyện này với mình. Nhưng khi thấy thái độ lạnh nhạt của cô thì đề tài này lại bị vứt xó.

Mà bây giờ, cô đang bước vào thời kì lớp 12 nhạy cảm, bà Thẩm đương nhiên sẽ không dám nhắc đến chuyện này.

Chỉ là, vừa hay bị cô bắt gặp.

Không, là không may.

Thẩm Tịch mím môi cả đường về nhà, cô bỗng thấy nhà cửa quanh quẽ không thôi.

Có lẽ không lâu sau đó, nơi này sẽ có thêm một hoặc hai người. Hoặc hai người sẽ rời khỏi nơi này, rồi đến một ngôi nhà không coi là xa hoa nhưng sẽ ở đó tới vài chục năm.

Thẩm Tịch hơi khó chịu, không, là rất khó chịu.

"Thẩm Tịch, Thẩm Tịch?"

Giọng nam trong trẻo kéo suy nghĩ xa xôi của Thẩm Tịch trở về. Cô ngẩng đầu nhìn nam sinh trước mắt, sau đó lơ mờ chớp mắt. Thì ra cô đã bắt gặp rồi khỏi nhà và đến nhà Tiết Diễm mất rồi?

Tiết Diễm cúi đầu nhìn cô, mặt Thẩm Tịch lúc này hơi tái, đôi mắt tinh quái thường ngày bây giờ cũng không có thần và hơi ngây ra.

Cậu nhú mày rồi vươn tay sờ thử trán cô: "Sao thế? Ôm à?"

Lúc đầu khó chịu trong lòng còn được nén xuống, nhưng đột nhiên nghe được có người quan tâm tới mình, thế là những cảm xúc đè nén kia của Thẩm Tịch lại như núi lửa bộc phát, làm thế nào cũng không khống chế được. Cuối cùng, nước mắt khó lắm mới kìm lại được bắt đầu lăn ra từ hốc mắt cô.

Mũi Thẩm Tịch cay cay, nước mắt không nghe lời bắt đầu rơi ra từng giọt, từng giọt một.

Cô nhìn Tiết Diễm không biết phải làm sao qua hàng nước mắt mông lung, theo đó là tiếng khóc nức nở: "Xin lỗi Tiết Diễm, tôi không nhịn khóc được."

Dường như đó chỉ là lời báo cáo, bởi nói xong câu đó, cô lại òa lên khóc lớn hơn.

Đây là lần đầu Tiết Diễm thấy vậy nên không biết phải làm sao. Cậu vươn tay định lau nước mắt cho Thẩm Tịch, nhưng vì cô cúi đầu nên lại không làm được, thế là cậu cứ giữ nguyên tư thế đưa tay quái dị như thế.

Trâu Tinh Thu đang nấu cơm tối trong phòng khách lại đột nhiên nghe thấy tiếng khóc, bà quên cả bỏ dao phay xuống đã vọt tới trước cửa. Khi thấy Thẩm Tịch cúi đầu khóc nức nở, ánh mắt của bà dần chuyển từ Thẩm Tịch sang con trai mình ở phía đối diện.

Bà to giọng quát: "Tiết Diễm, con làm gì đó!"

Tiết Diễm: "..."

Con cũng muốn biết mình đã làm gì.

Còn nữa, để dao xuống rồi lại nói chuyện.

Thẩm Tịch khóc đến kiệt sức, sau đó thút tha thút thít xin lỗi Trâu Tinh Thu và Tiết Diễm.

Cô không nói thật chuyện trong nhà, mà chỉ lấy cái cơ vụn vãi là áp lực của lớp 12 quá lớn, rồi cái cơ ấy cũng gắng gượng để Trâu Tinh Thu tạm thời yên tâm.

Trâu Tinh Thu vỗ vỗ vai cô mà căn dặn: "Tiểu Tịch, cháu đừng để mình bị áp lực lớn quá. Học tập ấy, có thể học giỏi được đương nhiên là chuyện tốt, nhưng sức khỏe và tâm trạng vẫn quan trọng hơn. Ở lại nhà đi ăn bữa cơm nhé? Đi làm sườn khó cho, lần trước nghe Tiết Diễm nói cháu thích sườn kho nhất à."

Thẩm Tịch nhìn Tiết Diễm rồi lắc đầu từ chối: "Không cần đâu dì ơi, chắc lúc này mẹ cháu cũng về nhà nấu cơm rồi. Cháu về nhà ăn ạ, cảm ơn dì."

Trâu Tinh Thu biết tâm trạng của cô đang không ổn định, lúc này bà còn giữ lại có lẽ sẽ không hay: "Vậy được rồi, hôm nay cháu về nhà ăn đi. Có chuyện gì thì đến tìm dì, hoặc tìm Tiết Diễm cũng được."

Thẩm Tịch cắn môi muốn ngăn nước mắt chảy ra từ hốc mắt, sau đó cô gạt đầu đứng dậy muốn đi, thì lại bị Tiết Diễm gọi lại.

"Thẩm Tịch, tôi tiễn cậu."

Trâu Tinh Thu đang muốn bảo để Tiết Diễm đưa cô về, không ngờ cậu có thể nói trước nên bà cũng không nghĩ nhiều mà phát tay: "Đi đi."

Hai người một trước một sau ra cửa, cửa vừa đóng lại, Tiết Diễm đã cầm lấy tay Thẩm Tịch. Cậu hơi nắm lấy lòng bàn tay của cô như nắm măng cụt của mèo con vậy.

Lúc đi tới thang máy, Tiết Diễm đột nhiên nói: "Về sau mà khóc thì khóc nhỏ thôi."

Thẩm Tịch nghe vậy thì định chất vấn cậu "đã không nhịn được khóc, lại còn đòi kiểm soát âm lượng". Thế nhưng trước lúc đó, Tiết Diễm đã mắt tự nhiên ho khan một tiếng: "Nếu cậu gây ra tiếng động lớn quá, tôi không thể ôm cậu được."

Thẩm Tịch bị câu nói này chọc cười, nước mắt còn hoen lại trên hốc mắt lại chảy xuống như hạt châu đứt dây.

"Vậy bây giờ chúng ta lên sân thượng đi, tôi muốn ôm." Cô nói xong thì ấn vào nút để lên sân thượng.

Tiết Diễm cười rồi nhẹ nhàng ôm cô: "Bây giờ cũng ôm được."

"Lát nữa có người vào thì làm sao bây giờ?"

Thẩm Tịch hơi bất an, nhưng hai tay lại nói một đằng làm một nẻo mà ôm lấy eo cậu.

Bây giờ đã là mùa đông, dù đã mặc áo khoác đồng phục dày nhưng khi ra ngoài lại vẫn hơi lạnh. Tiết Diễm mặc áo lông, cô vòng tay ra sau lưng cậu giống như ôm búp bê mềm mềm vậy, vì thế Thẩm Tịch lại không nhịn được mà xoa xoa, vỗ vỗ, bóp bóp.

Thẩm Tịch cũng là kiểu miệng quạ đen điển hình, cô vừa mới nói xong, thang máy đã dừng lại, rồi cửa cũng tự động mở ra. Thẩm Tịch kinh hãi muốn buông tay đang đặt trên lưng Tiết Diễm ra, nhưng lại bị cậu đè lại.

Trước khi cửa mở hẳn ra, Tiết Diễm đưa cô đến góc khuất của thang máy, sau đó đưa lưng ra chắn để người bên ngoài không thấy cô.

Cậu hơi cúi đầu xuống nói khẽ: "Cứ làm thế này."

Thẩm Tịch biết cậu đang trả lời vấn đề vừa rồi nên mặt hơi đỏ lên.

Thoáng một cái thang máy đã có thêm mấy người, họ tự nhiên cũng thấy được cảnh ở đây. Một phụ nữ trung niên chắc chắn vài tiếng: "Mấy đôi trẻ bây giờ yêu đương không phân biệt nơi chốn nữa rồi."

Một người trẻ tuổi khác vừa bước vào đã nói "mẹ kiếp", sau đó còn nửa đùa nửa thật: "Người anh em, hai người thích chơi kích thích thế hả?"

Dù không nhìn thấy tình huống trong thang máy, nhưng Thẩm Tịch có thể cảm nhận được những ánh mắt bắn đến từ phía bên kia.

Cô lườm Tiết Diễm rồi làm khẩu hình miệng với cậu: "Nhìn xem, tại cậu hết đây."

Tiết Diễm cười mà không để ý lắm, sau đó lại cúi xuống nói nhỏ trên đỉnh đầu cô: "Không nhìn thấy cậu thì không sao."

Nhưng cậu thì có sao đấy.

Thẩm Tịch thầm lẩm bẩm trong lòng như thế. Cô bấu môi rồi thoáng nhìn qua áo của Tiết Diễm, sau đó trong đầu bỗng lóe lên một ý. Cô nhón chân lên và vòng qua sau cổ lấy mũ áo của Tiết Diễm, rồi đội lên cho cậu.

Lần này không ai bị nhìn thấy nữa rồi.

Thẩm Tịch rất đắc ý vì sự nhanh trí của mình. Cô ngửa đầu nhìn Tiết Diễm rồi nói thật nhỏ: "Chúng ta có giống Người Trong Bao không?" (1)

(1) Người Trong Bao: là một trong những truyện ngắn xuất sắc nhất của nhà văn người Nga Anton Chekhov, được bắt đầu bằng việc bác sĩ Ivan Ivanurt và giáo viên trung học Burkin đi săn về quá muộn đánh phải nghi đêm tại nhà kho của ông trưởng xóm ở cuối làng Myrosiskoye. Tại đây, Burkin đã kể cho bác sĩ Ivan câu chuyện của Belikov. Belikov là một giáo viên dạy tiếng Hy Lạp. Đây là một con người kỳ lạ. Dù thời tiết có như thế nào, Belikov đều đi "giày cao su, cầm ô và nhất thiết là mặc áo bành tô cốt ám bông". Mọi vật dụng của Belikov cũng được để trong bao. Hầu như không ai có thể nhìn thấy mặt ông ta vì lúc nào ông ta cũng "đeo kính râm, mặc áo bông chần, lỗ tai nhét bông, và khi ngồi xe ngựa thì bao giờ cũng cho kéo mui lên. Belikov cũng khá kín đáo vì "cả ý nghĩ của mình, Belikov cũng cố giấu vào bao". Cả buồng ngủ của ông giáo viên này cũng ngọt ngào vì kín như hộp. Lúc nào, ông ta cũng trùm chăn kín đầu. Câu nói quen thuộc của ông ta đó là: "Nhờ xảy ra chuyện gì thì sao?"

Tiết Diễm cười nhưng không nói gì.

Thẩm Tịch thấy cậu chỉ cười mà không trả lời mình thì lại cho là cậu cười mình ngây thơ. Thế là cô nhỏ giọng bắt măn: "Cậu cười cái gì?"

"Cười cậu đáng yêu."

Lúc Tiết Diễm nói lời này lại không hạ giọng, nên tiếng nói chọt vang lên khắp không gian yên tĩnh của thang máy. Thẩm Tịch bị làm cho giật mình nên vội vàng đưa ngón trỏ lên, ý bảo cậu nhỏ giọng một chút.

Ai ngờ Tiết Diễm lại dùng âm lượng bình thường để nói thêm một câu: "Sao cậu đáng yêu thế hả."

Thẩm Tịch thấy Tiết Diễm tranh luận với mình thì đập một cái vào ngực cậu, sau đó cũng quên hạ giọng xuống: "Sao cậu ngây thơ thế hả."

Cô nói xong cũng chợt nhận ra giọng mình quá to nên vừa tức vừa xấu hổ, đành phải vùi vào ngực Tiết Diễm, nói thế nào cũng không ngẩng đầu lên.

Bọn họ muốn lên sân thượng, vì thế cũng tự nhiên là người cuối cùng ra khỏi thang máy.

Chờ mấy người kia ra khỏi rồi, Thẩm Tích mới vừa thẹn vừa giận ngẩng đầu lên: "Tiết Diễm, cậu uống nhầm thuốc đấy à?"

Thẩm Tích mắng xong lại không nhận được cười, còn cười tới hai mắt sáng lấp lánh.

Cô đấm ngực Tiết Diễm rồi học giọng điệu đang lưu hành trên mạng gần đây: "Không nghe lời, người ta cảm chùi nhỏ nhen vào ngực cậu!"

Không biết vì cô không chế lực không tốt hay đánh mạnh thật, mà vừa đánh xuống một cái, Tiết Diễm đã nhú mày, biểu cảm cũng lộ ra vẻ đau đớn.

Thẩm Tích bị giật mình, tiếp đó đã vội hỏi: "Sao thế? Có phải tôi dùng sức lớn quá không?"

Tiết Diễm gạt đầu, biểu cảm nhanh chóng trở nên lãnh đạm: "Tôi giận rồi."

"Hà...?"

Thẩm Tích chưa kịp nhận ra thì cậu đã bổ sung thêm câu: "Muốn được dễ."

Giọng điệu như trẻ con hờn dỗi này khiến Thẩm Tích suýt chút nữa đã bật cười.

Tiết Diễm nghiêng người sang muốn hôn thì lại bị tay Thẩm Tích che lại. Cô đỏ mặt đối diện với ánh mắt bất mãn của cậu rồi nhỏ giọng nói: "Lên sân thượng rồi lại đồ."

*

Gió mùa đông thổi tới xen lẫn cái hanh khô thô ráp, cũng bởi vậy mà bị gió tấp vào không những lạnh mà còn đau buốt nữa.

Thẩm Tích ghé vào một bên lan can rồi ngoác nhìn bầu trời màu xám bạc.

Cô nghiêng đầu nhìn người bên cạnh rồi chậm chạp hỏi: "Tiết Diễm, có phải tôi ích kỷ lắm không? Biết rõ là nếu mẹ thực sự tìm được một nửa khác thì sẽ rất hạnh phúc, nhưng trong lòng tôi lại không muốn để mẹ làm thế."

Tiết Diễm xoa đầu Thẩm Tích rồi vén lại mấy sợi tóc bên tai cho cô: "Cậu chỉ yêu mẹ quá thôi, không có ai vĩ đại đến mức bằng lòng chia sẻ tình yêu."

"Như thế chính là tôi ích kỷ." Thẩm Tích phồng má, lời nói ra cực kỳ ảo não.

Tiết Diễm véo má cô: "Ích kỷ thì có sao? Về sau ích kỷ với tôi một chút."

"Đang nói chuyện từ tế mà!" Thẩm Tích trách một câu vì bất ngờ bị cậu chọc cười, nhưng sau đó cảm xúc lại tụt xuống: "Thật ra tôi cũng hy vọng mẹ vui vẻ. Tôi sẽ không phản đối chuyện này, chỉ là trong lòng vẫn còn lẩn cẩn một chút."

Cô xoay người ôm lấy eo Tiết Diễm rồi tựa vào ngực cậu, giọng lại hơi nghèn nghẹn: "Chỉ thấy khó chịu thôi."

Tiết Diễm vỗ nhẹ lên lưng cô như vỗ về trẻ con khóc hờn lúc ngủ.

Thật lâu về sau, cậu đột nhiên hỏi: "Lạnh không?"

Thẩm Tích nghĩ gió trên sân thượng khiến cậu lạnh nên ngửa mặt nhìn lên: "Cũng hơi, nếu không thì chúng ta về nhà nhé?"

Cô nói xong thì lập tức buông lỏng tay đang ôm eo Tiết Diễm ra, nhưng lại bị cậu giữ chặt.

Tiết Diễm mở khóa áo khoác lông ra rồi kéo tay cô tiến vào trong và lại ôm lấy eo cậu lần nữa, sau đó cầm hai vạt áo bao cô lại: "Thế này sẽ không lạnh nữa."

Người nam sinh ấm áp lại dễ chịu, bên trong cậu mặc một chiếc áo len mỏng, chỉ cần hơi chạm vào thôi là có thể cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ người cậu.

Thẩm Tích hơi ngẩng đầu cười với cậu, nước mắt trong mắt còn chưa khô hết nhưng cô lại bật cười: "Tiết Diễm, có phải cậu từng yêu rồi không, giống như đã ở bên rất nhiều bạn gái vậy, sao lại thành thực thế này?"

Tiết Diễm đưa tay ra gõ nhẹ xuống đầu cô: "Lại dùng đầu óc sữa Tam Lộc của cậu để suy nghĩ linh tinh."

"Được được, sao lại bắt đầu công kích đầu óc tôi rồi, nó chọc gì đến cậu hả?"

Thẩm Tích bất mãn véo eo cậu, khi thấy người đối phương cứng ngắt thì cười tới ti tiện như phát hiện được gì: "Tiết Diễm, cậu có máu buồn à?"

Cô vừa hỏi lại vừa đưa tay véo thêm hai lần nữa, sau đó ngẩng đầu quan sát biểu cảm của Tiết Diễm. Khi thấy vẻ mặt uất nghẹn của cậu thì lại càng vui hơn.

Tiết Diễm cau mày rồi tóm lấy tay làm loạn của cô: "Đừng làm loạn."

Thẩm Tịch cố tình hỏi: "Vì sao?"

Bây giờ Thẩm Tịch đắc ý cười như đồ ngốc, bởi khó lắm mới bắt được một nhược điểm của Tiết Diễm. Nào ngờ một giây sau, cô lại sững ra thành đồ ngốc thật.

Vì Tiết Diễm cúi đầu dán vào bên tai cô rồi thấp giọng nói: "Sẽ có phản ứng."

Thẩm Tịch: "..."

*

Không biết vì khóc to một trận có tác dụng, hay nói chuyện với Tiết Diễm có tác dụng, mà khi Thẩm Tịch về đến nhà và gặp mẹ mình, thì tâm trạng của cô lại bình tĩnh hơn tưởng tượng.

Thẩm Trần vừa bê đĩa thức ăn cuối cùng ra bàn ăn thì thấy con gái mình về tới. Có điều, khi thấy mắt cô sưng thành hạch đào, bà vội vàng lau sạch tay ướt lên tạp dề rồi đến trước mặt Thẩm Tịch: "Thẩm Tịch, sao thế? Sao lại khóc? Xảy ra chuyện gì?"

Thẩm Tịch được quan tâm như thế thì hai mắt lại cay cay. Cô kiềm nước mắt rồi lắc đầu nhịn khóc: "Mẹ, chúng ta ăn cơm trước đi, lát nữa con muốn nói chuyện này với mẹ."

Thẩm Trần thấy cô nói như thế thì cũng không hỏi nhiều nữa. Lúc này bà chỉ có thể chờ cơm nước xong xuôi, để cô chủ động mở miệng mà thôi.

Chỉ là lúc ăn cơm, Thẩm Trần không còn trách móc như ngày thường nữa, mà không ngừng gấp thức ăn vào bát Thẩm Tịch, cũng để Thẩm Tịch thấy bà quan tâm và lo lắng tới cô đến nhường nào.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Thẩm Tịch đã hoàn toàn bình ổn lại tâm trạng. Cô để đĩa xuống rồi nghiêm túc nhìn mẹ mình: "Mẹ, nếu mẹ muốn thì cứ tái hôn đi."

Thẩm Trần nghe được con mình nói vậy thì suýt chút nữa làm rơi bát trong tay, bà mở mắt thật to vì kinh ngạc: "Thẩm Tịch, sao con lại..."

"Con nhìn thấy rồi." Thẩm Tịch nhìn chằm chằm hoa văn trên bát sứ rồi nói: "Mẹ và chú kia nói chuyện vui vẻ như thế, chắc chắn là đã quen nhau lâu rồi. Mẹ không nói là vì sợ ảnh hưởng đến tâm trạng của con..."

Thẩm Tịch nói đến đây thì nước mắt lại dâng lên, cô hít mũi rồi vừa khóc vừa cười: "Đúng là rất ảnh hưởng tới cảm xúc, nhưng mà... Nhưng chắc chắn sẽ có một khoảng thời gian như thế. Con cũng không thể trẻ mãi mẹ chỉ vì suy nghĩ của mình được."

Mất Thẩm Trần cũng hoen lệ, bà đã ly hôn nhiều năm, rồi lại ra sức gánh vác và nuôi con một mình. Một mình bà kinh doanh nhà hàng vất vả bao nhiêu cũng không chảy nước mắt, người bên cạnh cũng nói bà là "nữ cường nhân", rồi đến chính bà cũng nghĩ đời này mình sẽ không bao giờ khóc nữa. Thế nhưng lúc này đây nước mắt lại khó khăn chế mà trào ra.

"Tiểu Tịch, con có thể nghĩ được như thế, mẹ... rất vui."

Thẩm Tịch quệt nước mắt, cố nén khóc mà nói đùa: "Thật ra cũng không chỉ là vì mẹ đâu, con cũng có suy nghĩ vì mình nữa. Nếu có người quan mẹ rồi, mẹ sẽ không ngày nào cũng quát tháo bắt con học bài. Về sau nếu bị bạn trai bắt nạt, chú ấy có thể giúp con dạy dỗ cậu ấy."

Thẩm Trần bị cô chọc cho vừa khóc vừa cười: "Thằng nhóc nhà nào dám bắt nạt con, mẹ sẽ là người đầu tiên xông lên đánh nó."

"Hắt xì ——"

Tiết Diễm đang ăn cơm thì bỗng hắt hơi một cái, sau đó đầu óc bắt đầu vẩn vơ.

Trâu Tinh Thu vừa rót cho cậu cốc nước vừa hỏi: "Tiết Diễm, bị cảm à?"

Tiết Diễm đáp: "Chắc hứng gió lạnh nhiều quá ạ."

"Ai bảo con đi dạo giữa mùa đông làm gì, đã thế lại chỉ mặc hai cái áo mỏng, định dụ dỗ con gái nhà ai chắc? Đáng đời, lát nữa pha thuốc bột uống đi."

"... Vâng."

*

Sau khi giải tỏa khúc mắc về chuyện bà Thẩm, dường như Thẩm Tịch đã ổn hơn rất nhiều.

Được rồi, chỉ là dường như thôi.

Nếu có gì thực sự thay đổi thì là cô cố gắng học hành hơn, lúc này giống như đã khóa lại tâm trí cả lo phát phor trước đó vào tủ kín. Ngay cả lão Đinh cũng cảm nhận được sự thay đổi của cô.

Thế là cô bị lão Đinh gọi lên văn phòng.

Nói thật ra, lão Đinh tự thân mời cô từ phòng học lên văn phòng đã khiến Thẩm Tịch hơi hốt hoảng rồi. Nhất là vừa đến cửa văn phòng lại gặp lão Nghiêm thì cô lại bất giác giương lên tư thái quân đội, trong đầu cũng nhanh chóng tự hỏi gần đây mình và Tiết Diễm có làm ra hành động gì thân mật quá ở trường không.

Lão Đinh để ý thấy cô căng thẳng thì cười trêu: "Thẩm Tịch, căng thẳng như thế làm gì? Bình thường biết nói chuyện lắm mà?"

Thẩm Tịch sắp tròn trắng mắt trong lòng rồi, có ai không căng thẳng khi đột nhiên bị chủ nhiệm lớp mời đến văn phòng uống trà đâu? Đi ra thế này, cô phải được gọi là dũng sĩ mới đúng!

Tuy trong lòng sôi trào là thế nhưng ngoài miệng Thẩm Tịch vẫn cẩn thận nói lời hay: "Em sợ bị thầy phê bình mà."

"Sao lại phê bình em được." Lão Đinh cười to: "Lần này điểm thi Toán của em đã lên tới 120, thầy khen còn không kịp, sao lại phê bình?"

Thẩm Tịch thờ dài một hơi, mồ hôi lạnh cũng âm thầm chảy dài.

Thì ra là vì chuyện này.

Lão Đinh mừng rỡ ra mặt, đương nhiên nhiều hơn là đắc ý: "Thầy đã nói mà, điểm các môn khác của em không tồi, chỉ cần nâng điểm Toán lên thì sẽ tăng được 10 bậc xếp hạng toàn lớp."

Thẩm Tịch biết lão Đinh lại bắt đầu mèo khen mèo dài đuôi, nên cô cũng gạt đầu phụ họa không lương tâm theo: "Vâng, vâng, thầy nói gì cũng đúng ạ."

"Một học kỳ tăng lên 30 điểm, em phải cảm ơn đại biểu Toán lớp ta đấy, ngồi bên cạnh được bạn giúp nhiều thế còn gì."

Thẩm Tịch cười trộm trong lòng, cô cũng cảm ơn lời hứa của mình lắm.

Tuy mừng thầm trong lòng nhưng trên mặt Thẩm Tịch lại là nghiêm túc và đứng đắn: "Thầy ơi, là 31 – 35 điểm ạ, trước kia em chưa qua điểm chuẩn Toán bao giờ."

"... Em còn không biết xấu hổ mà nói nữa!" Lão Đinh vừa bực mình vừa buồn cười mà phát tay: "Được rồi, khen một chút mà đã khoe khoang. Đi đi, lên lớp đi."

Thẩm Tịch cười hi hi đáp lại, sau đó xoay người đi ra khỏi văn phòng. Tới lúc về đến lớp thì lại gục xuống bàn cười không ngừng.

Tiết Diễm ở bên cạnh liếc cô đầy nghi hoặc: "Bị rút gân à?"

Thẩm Tịch làm mặt quỷ với cậu, sau đó lại tiến tới nhỏ giọng: "Lão Đinh vừa gọi tôi lên văn phòng để khen đấy, còn bảo tôi cảm ơn vì cậu đã phụ đạo Toán giúp."

Tiết Diễm nhú mày: "Thế cậu muốn cảm ơn thế nào?"

"Tôi..."

"Thế này là thế nào đây? Từ văn phòng đến đây chỉ nghe thấy tiếng lớp mình! Họp chợ đấy à!" Thẩm Tịch còn chưa kịp nói gì thì đã bị lão Đinh lớn giọng cắt ngang.

Cô vội vàng ngồi thẳng người, thế nhưng Tiết Diễm ngồi bên cạnh lại truyền đến cho cô một tờ giấy.

Thẩm Tịch liếc qua cậu thật nhanh, sau đó cúi đầu mở tờ giấy được gấp lại kia.

Trên đó là các chữ đầy sâu xa: "Bây giờ nợ năm cái."

Thẩm Tịch: "..."

Hết chương 31.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thế thì đồ Ngọc lớn cũng ngây thơ một lần vậy

Biên tập: Bọt

Thẩm Tịch không ngờ bà Thẩm nhà mình lại hùng hù hồ hồ như thế, chưa gì đã sắp xếp để hai nhà gặp nhau rồi.

Đã thế còn ở ngay nhà hàng nhà cô nữa.

Thẩm Tịch ngồi cạnh bà Thẩm mà nhìn cặp bố con trước mắt, cô nắm chặt gấu áo, trong lòng lại dâng lên nỗi căng thẳng không tên.

Thẩm Trân biết con gái mình không tự nhiên nên vội vàng giới thiệu: "Thẩm Tịch, đây là chú Lê, còn cả Lê Giai, con trai chú Lê nữa."

Lê Trịnh Hùng cũng vội vàng chào hỏi: "Đừng khách khí, đừng khách khí."

Sau đó ông lại vỗ vào người con trai mình: "Mau chào dì Thẩm đi."

Lê Giai khó chịu gọi một tiếng, tiếp đó bầu không khí lại càng thêm xấu hổ hơn.

Khóe miệng Thẩm Tịch giật giật, cô ho nhẹ một tiếng: "Mẹ, chú Lê, hay là chúng ta ăn cơm trước đi ạ, vừa ăn vừa trò chuyện."

Hai người lớn vội vàng đồng ý, dù xấu hổ trên bàn cơm vẫn không giảm nhưng cũng hài hòa tới bất ngờ.

Thẩm Tịch còn hẹn tới nhà Tiết Diễm tự học, nên đã nói rõ với bà Thẩm từ trước khi ăn cơm. Sau khi cơm nước xong xuôi, cô lên tiếng chào hỏi rồi đứng dậy muốn đi thì bị Lê Trịnh Hùng gọi lại: "Tiểu Tịch này, để Lê Giai đưa cháu đi."

Thẩm Tịch còn chưa từ chối, thì Lê Giai luôn trầm mặc lúc ăn cơm bây giờ cũng nghe lời đứng lên.

Dù trong lòng Thẩm Tịch không muốn nhưng cũng bắt buộc đi đồng ý. Sau đó cô cùng sóng vai với Lê Giai đi về phía nhà mình.

"Học lớp 12 à?"

Lê Giai vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lại mở miệng, Thẩm Tịch kinh ngạc tới giật nảy, sau đó vội vàng đáp lại: "À vâng."

"Anh đang học đại học năm 2." Lê Giai phối hợp tiếp lời, lúc này anh ấy lại thêm hiền hòa chứ không lạnh nhạt như lúc ở trên bàn cơm: "Vừa rồi ngại quá, anh cũng không biết ứng xử thế nào trong trường hợp kia."

Thẩm Tịch lập tức thấy như tìm được người cùng khổ, suýt nữa cô còn không nhận được mà gật đầu mạnh mấy cái. Có điều, giọng nói chuyện của cô lúc này vẫn còn rất khách khí: "Em cũng không hiểu lắm."

"Nhìn ra rồi." Lê Giai cười. Ngoại hình của anh ấy thuộc về kiểu dịu dàng, nhưng lại hoàn toàn khác với kiểu giả vờ dịu dàng của Giang Diệc Đường. Trong lúc cười, anh ấy còn hơi ngượng ngùng, vì thế lại càng giống với thiếu niên ôn nhuận thời cổ.

Anh ấy cười một tiếng khiến Thẩm Tịch cũng thoải mái hơn nhiều. Cô vốn là kiểu nói chuyện với ai cũng hợp phách, nếu không vì quan hệ đặc biệt giữa hai nhà, sợ là Thẩm Tịch đã mở máy hát từ lâu mà không ngừng được rồi.

Lúc đi đến dưới lầu, điện thoại trong túi cô đột nhiên vang lên.

Thẩm Tịch thấy có tin nhắn nhắc nhở thì lại đưa mắt nhìn Lê Giai.

Dù giữa hai người chẳng có gì, nhưng cô lại đột nhiên như có tật giật mình.

Cô hắng giọng một cái, sau đó mới ấn nút nghe.

"Đến đâu rồi?" Điện thoại truyền đến giọng thanh thanh đậm đậm của Tiết Diễm.

Thẩm Tịch bất giác đưa mắt nhìn xung quanh: "Vẫn đang trên đường về nhà. Hôm nay đi ăn cơm nên hơi lâu."

Lê Giai ở bên cạnh còn hơi hoang mang, đã đến dưới nhà rồi mà?

Tiết Diễm "ừ" một tiếng nhàn nhạt trong điện thoại, nhưng câu tiếp theo lại khiến tim gan Thẩm Tịch quặn lên.

"Có cần tôi đi đón cậu không?"

"Không cần!" Giọng Thẩm Tịch rất kích động, cô không khống chế giọng khiến Lê Giai bên cạnh cũng phải giật mình.

Cô cười ngượng ngùng với Lê Giai, rồi nói vào trong điện thoại: "Tôi cũng sắp đến nơi rồi, bên ngoài lạnh lắm, cậu đừng xuống lâu làm gì cho phiền ra."

Đầu điện thoại bên kia truyền tới tiếng cười trầm thấp của Tiết Diễm, mỗi tiếng cười phát ra lại như trống đánh vào lòng cô, chấn động tới mức trái tim cũng run lên.

"Vậy cậu mau lên đây, đừng để tôi sốt ruột."

Thẩm Tịch đáp lại ồm ồm, sau đó cúp điện thoại rồi thở dài một hơi.

Lê Giai ở bên cạnh cũng đã hiểu ra gì đó, anh ấy cười như không cười nhìn cô: "Bạn trai à?"

Thẩm Tịch không trả lời, mà lại cảnh giác nhìn anh ấy.

Lê Giai bật cười, tiếp đó là đảm bảo: "Yên tâm, anh cũng từng học lớp 12 rồi, sẽ không nói đâu."

Lúc này Thẩm Tịch mới nhận định anh ấy là người phe mình nên gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

Nào ngờ Lê Giai lại thông dong bổ sung thêm "Em định đến nhà cậu ấy à? Lớp 12 vẫn nên kiềm chế chút, đừng ảnh hưởng tới việc học."

Thẩm Tịch nghi hoặc: "Kiềm chế gì ạ?"

Lê Giai cười: "Hỏi bạn trai em đi."

Anh ấy nói xong thì phát tay xoay người đi mất, chỉ để lại Thẩm Tịch lờ mờ phía sau.

Nhưng Thẩm Tịch cũng không kịp nghĩ nhiều mà vội vàng lên lầu, ấn chuông cửa nhà Tiết Diễm. Cô còn chuẩn bị sẵn câu "di Trâu" ở cửa miệng nhưng người ra mở cửa lại là Tiết Diễm.

Tiết Diễm thấy cô nhìn vào phòng khách nhà mình thì cười rồi kéo cô vào trong ngực, sau đó đóng cửa lại: "Trong nhà chỉ có mình tôi thôi, cậu có thể làm xằng làm bậy."

"Không đứng đắn." Thẩm Tịch đỏ mặt đập cậu một cái, sau đó nhét cặp sách vào trong ngực Tiết Diễm và cố tình nghiêm mặt: "Tôi tới để học."

Tiết Diễm nắm tay cô kéo vào trong phòng: "Thế thì học thôi."

Vừa vào tới bên trong, Tiết Diễm lại như vô tình hỏi thử: "Đi ăn cơm thế nào?"

Cậu biết hôm nay Thẩm Tịch và mẹ mình đi ăn cơm để gặp người khác, chỉ là chuyện cậu muốn hỏi không phải là chuyện ăn cơm.

Thẩm Tịch đang lấy sách vở ra: "Cũng được, nhà bọn họ đều rất thân thiện."

"Đều?" Tiết Diễm nhíu mày như đang cảm gậy đồ chơi chờ mèo con mắc câu.

Quả nhiên Thẩm Tịch hơi cứng người lại, cô còn thăm nắn sao mình lại ngu xuẩn như thế, mới hai câu đã buột miệng nói ra mất rồi.

Khi đối diện với ánh mắt của Tiết Diễm, cô nuốt một ngụm nước bọt rồi thành thành thật thật khai ra: "Nhà chú Lê còn có một anh đang học đại học."

Cô dừng một chút rồi bổ sung: "Anh ấy đưa tôi về."

"Nên vừa rồi cậu ở dưới lầu nói chuyện với anh đó à?"

Thẩm Tịch nghe thế thì kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó vô tình nhìn thấy cửa sổ sau lưng Tiết Diễm rồi bắt đầu hiểu rõ tất cả.

Cô nhớ đến chuyện mình lấp ba lấp bắp nói láo trong điện thoại bị cậu phát hiện, thì vừa thẹn lại vừa giận: "Tiết Diễm, cậu cố tình!"

Cũng vì nhìn thấy Thẩm Tịch và Lê Giai ở dưới lầu nên mới gọi điện cho cô.

Bao sao trước khi cúp điện thoại, cậu còn nói "nhanh lên lầu". Lúc đó trong lòng Thẩm Tịch còn thấy hơi lạ, rõ ràng cô lừa cậu là đang đi trên đường, sao cậu lại nói lẹch là "nhanh lên lầu", mà không phải "mau về nhé". Thì ra là do cậu đã nhìn thấy từ cửa sổ từ lâu rồi!

"Thẩm Tịch." Tiết Diễm nhàn nhạt mở miệng: "Lần sau không cần bịa đặt về mấy chuyện này."

Thẩm Tịch hơi oan ức: "Tôi sợ cậu nghĩ nhiều rồi ghen thôi."

Tiết Diễm cong ngón tay gõ vào đầu cô: "Cậu nghĩ hay lắm."

Logic của con gái luôn nhảy bén nhất vào những lúc thế này, vì thế Thẩm Tịch nhìn cậu chằm chằm: "Cậu không ghen? Có phải cậu không quan tâm tới tôi không?"

Tiết Diễm bật cười rồi vờn tay véo véo hai má tức giận của cô: "Vì tôi tin cậu."

Đột nhiên nghe được lời thổ lộ làm tim Thẩm Tịch đập lờ lờ nửa nhịp, nào ngờ cậu lại bổ sung thêm một câu: "Cũng tin mắt nhìn người của mình không mù tới mức đó."

"... Cậu đi ra!"

Thẩm Tịch vừa dùng một tay vỗ xuống đôi tay đang nắn bóp mặt mình, vừa phồng má lấy sách trong túi ra. Trong lúc lấy sách, Thẩm Tịch vô tình tìm được hai viên kẹo, thế là cô bày lên lòng bàn tay rồi hăm hực hỏi: "Này, muốn ăn vị hoa quả hay vị sữa?"

Lúc đầu Tiết Diễm định nói là "tùy", nhưng đột nhiên lại nhận ra có vẻ như chữ "tùy" này không thể buột miệng như thế được, thế là cậu chọn bừa một cái: "Vị sữa."

Ai ngờ Thẩm Tịch lại mau chóng nhét kẹo vị sữa vào miệng mình, rồi đưa kẹo hoa quả ra trước mặt cậu, sau đó bày ra vẻ khiêu khích: "Không cho cậu ăn đây."

Tiết Diễm biết cô đang trả thù mình nên cười bất đắc dĩ: "Đồ ngốc ngây thơ."

Thẩm Tịch vẫn đắc ý như cũ, suýt chút nữa còn đứng chống nạnh để thể hiện nữa. Cô dùng giọng mũi hừ hừ hai tiếng: "Ngây thơ thì ngây thơ, tôi mà là đồ ngốc, thì cậu cũng là đồ ngốc lớn, cậu cũng ngây thơ."

Tiết Diễm nhìn cô đầy dung túng: "Thế thì đồ ngốc lớn cũng ngây thơ một lần vậy."

Thẩm Tịch hơi nghiêng đầu, còn chưa kịp hiểu ra ý trong lời này của cậu thì đã bị Tiết Diễm kéo vào lòng và cúi đầu hôn xuống.

Đầu lưỡi linh hoạt của cậu cạy mở hàm răng cô, sau đó hai đầu lưỡi xoắn quện hòa với hương kẹo. Kẹo vị sữa ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng của hai người, Thẩm Tịch lại bị động ngửa đầu bị cậu đùa giỡn.

Trong lúc hốt hoảng, trong đầu Thẩm Tịch lại hiện lên câu nói trước khi rời đi của Lê Giai, sau đó mặt cô cũng dần trở nên tê dại.

Thì ra là kiểm chế việc này!

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cậu hỏi tôi có nhớ cậu không còn gì?

Biên tập: Bột

Ngày diễn ra đêm hội cuối năm ấy, trường học cũng sôi trào trước nay chưa từng có, đi tới đâu cũng thấy người ngâm nga bài hát và cười tới mặt mày cong cong. Ngay cả bầu không khí lên lớp vào ban ngày cũng sinh động chưa từng có.

Sau khi chuông tan học hết tiết 8 rung lên, rất nhiều người hô hào dọn đồ đạc để chạy tới hội trường. Họ cũng không định ăn cơm tối, mà đợi vừa xem tiết mục trong đêm hội cuối năm vừa ăn đồ ăn vặt luôn.

Học sinh trong lớp đã đi sạch rồi mà Thẩm Tịch động tác chậm, nên vẫn còn ra sức nhét đồ ăn vặt vào trong túi xách.

Đồ ăn được chia làm hai phần, còn không quên mang cả đồ uống và túi rác nữa.

Vì cô đeo túi nhỏ, nên không nhét được hết vào túi của mình, thì đem số còn lại nhét vào cặp của Tiết Diễm.

Thẩm Tịch liếc thấy Tiết Diễm bên cạnh thoải mái, nhàn nhả thì móc hai viên kẹo ra bày trên lòng bàn tay: "Kẹo sữa hay kẹo trái cây?"

Tiết Diễm đang thu dọn đồ đạc của mình, nghe được cô hỏi thì chọn bừa một cái: "Kẹo trái cây đi."

"Cậu thế mà lại chọn kẹo trái cây á." Thẩm Tịch mở to hai mắt để cường điệu rồi ném kẹo trái cây lên bàn cậu. Cô nâng kẹo sữa trước ngực mà diễn vẻ đau khổ: "Lần trước chọn kẹo sữa còn luôn miệng nói thích kẹo sữa người ta. Bây giờ lại chọn kẹo trái cây, cậu là đồ lừa đảo!"

"..."

Tiết Diễm cười bất đắc dĩ rồi vươn tay ra xoa đầu cô: "Chỉ giỏi diễn."

"Đừng làm rối tóc tôi! Lát còn phải lên sân khấu hát hợp xướng đó." Thẩm Tịch tránh tay của cậu rồi vội vàng vuốt lại tóc cho mình. Sau đó cô nắm tay thành quyền mà gập trước ngực, diễn kiểu anh hùng khảng khái chịu chết trên TV: "Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng tóc không thể rối!"

Lần này Tiết Diễm không vò đầu cô nữa mà đổi thành bẹo má: "Sao cậu đáng yêu thế hả."

"Phụt khụ khụ khụ..."

Một tràng ho khan tan nát cõi lòng truyền tới từ cửa khiến hai người giật mình. Họ bất giác nhìn ra cửa thì thấy người tới, sau đó mới thở dài một hơi.

Giang Diệc Đường vọt tới trước mặt Tiết Diễm, mặt lại như gặp quý: "Tiết Diễm, cậu vẫn là Tiết Diễm tôi quen đó hả! Không phải có người đeo XX của cậu rồi mạo danh đó chứ?"

Cậu ấy nói xong thì đưa tay sờ mặt Tiết Diễm, nhưng lại bị đối phương dùng sách Toán đập vào đầu: "Cút."

Giang Diệc Đường bình tĩnh lại rồi thu tay, nghiêm túc nói: "Vẫn là người xịn rồi."

Cậu ấy ngồi lên ghế trước bàn của Tiết Diễm mà ngạc nhiên: "Tôi nói này, sao yêu đương lại thay đổi nhiều thế được? Thiên thần nhỏ lại đây nào, cậu nói tôi nghe chút đi."

Thẩm Tịch liếc mắt nhìn cậu ấy rồi cười ha hả: "Cậu độc thân không bao giờ hiểu được đâu, hết hi vọng đi."

"..."

Giang Diệc Đường che lấy một bên mặt, làm biểu cảm đầy tủi thân mà lên án: "Thiên thần nhỏ không còn là thiên thần nhỏ kia nữa rồi, cậu là ác ma khoác da thiên thần nhỏ!"

Thẩm Tịch không thèm để ý đến đồ ngốc này nữa, mà nghiêng đầu sang nói với Tiết Diễm: "Chúng ta đi thôi."

Cô nói xong thì xách túi định đi ra ngoài, để lại Giang Diệc Đường bất mãn ở phía sau: "Hai người muốn liếc mắt đưa tình cũng đừng ở trong phòng học thế chứ! Không sợ bị Lão Nghiêm thấy à, có giỏi thì tới vườn Bách Mộc đi!"

Ở hội trường đã có rất nhiều người rồi, mỗi lớp đều được xếp ở một vị trí nhất định, nam nữ chia thành hai bên trái phải.

Thẩm Tịch tiếc hận cực kì, mấy tiếng liền Tiết Diễm không nhìn thấy sẽ nhớ cô biết bao nhiêu chứ.

Cô nói mấy lời này với Trình Hạ, Trình Hạ đưa ra ba đánh giá với việc này: Chỉ giỏi diễn, không ăn thức ăn cho chó, cút.

Thẩm Tịch cũng chỉ dám nói như thế với Trình Hạ thôi, bình thường cô và Tiết Diễm ở trong trường cũng chỉ là qua lại bình thường. Nếu có thể hiện tình cảm gì đó cũng phải chờ lúc lớp không có ai mới dám làm. Như hôm nay bị Giang Diệc Đường xông vào đột ngột cũng dọa cô chết khiếp, chỉ sợ đó là bạn cùng lớp.

Trong lớp cũng không phải không có những bạn học tình mắt. Từng có mấy nữ sinh nhiều chuyện đến hỏi có phải cô và Tiết Diễm yêu nhau không, nhưng đều bị Thẩm Tịch phủ nhận hợp tình hợp lý.

Sau mấy lần phủ nhận nghiêm túc, thì không có ai nghi ngờ nữa. Dù có thì cũng không tới hỏi người trong cuộc quang minh chính đại như thế nữa.

Yêu đương với Tiết Diễm cũng là chuyện bất ngờ với Thẩm Tịch, mà không ngờ cô lại ngày càng coi trọng chút tình cảm này, rồi càng coi trọng thì sẽ càng muốn đối đãi cẩn thận.

Hiện giờ cô chỉ muốn duy trì được trạng thái này tới khi thi đại học xong, không hi vọng xảy ra biến cố gì.

Vì thế Thẩm Tịch cũng lập ra kế hoạch ôn tập, cô hi vọng khoảng cách xếp hạng giữa mình và Tiết Diễm sẽ được rút ngắn hơn nữa trong lần thi sau.

Từ cách 8 hạng, cho đến khi song hành cùng cậu.

Tiếng tin nhắn trong túi vang lên kéo Thẩm Tịch trở về.

Cô vội vàng lấy điện thoại ra xem, còn chỉnh độ sáng màn hình về nhỏ nhất. Khi thấy Tiết Diễm gửi đến tin nhắn WeChat là một chấm tròn đơn giản, cô mới cười hi hi rồi gửi trả lời.

【Mới một lúc không gặp mà đã nhớ bản tiên nữ rồi hả? ￣(— ￣ —)￣】

Tiết Diễm thấy bạn gái mình gửi đến nhãn dán đặc ý thì không nhận được mà cong khóe miệng.

【Muốn uống nước không?】

Thẩm Tịch đeo túi quá nhỏ nên không đựng được bao nhiêu thứ, đồ uống và đa số đồ ăn vặt đều để trong cặp của cậu hết.

Tin nhắn vừa gửi đi, đối phương đã nhanh chóng trả lời nhưng không trả lời vào câu hỏi của cậu.

【Cậu vẫn chưa trả lời có nhớ tôi không?】

Thẩm Tịch vừa gửi tin đi, rồi nghĩ nghĩ một lúc lại gửi thêm nhãn dán bé gái chống nạnh qua. Cô nhìn nhãn dán mình gửi đi mà cũng phải bật cười.

Nhưng khi thấy tin nhắn trả lời của cậu, mặt Thẩm Tịch lại mau chóng ửng đỏ chứ đâu còn cười được nữa.

Trình Hạ ngồi bên cạnh trông thấy thay đổi biểu cảm của cô thì làm mặt ghét bỏ, cô ấy lại gần rồi nhỏ giọng nói: "Tịch của tớ, cậu thế này là sợ người khác không biết cậu đang yêu đúng không?"

Thẩm Tịch bất giác che điện thoại, nhưng vẫn bị Trình Hạ tinh mắt liếc được biệt danh trên giao diện chat.

Trình Hạ hơi 囧 một chút, Heo Đặc Biệt? Mấy đôi yêu nhau thời này đặt biệt danh của nhau như thế hả?

Thẩm Tịch hạ thấp giọng rồi giải thích cho mình: "Cậu ấy nhắn tin tới trước, tớ chỉ không muốn lạnh nhạt cậu ấy thôi."

Khóe miệng Trình Hạ giật giật, cô ấy cũng nhỏ giọng nói: "Bây giờ trên người cậu toàn tỏa ra mùi yêu đương hôi thối thôi, người mù cũng nhìn ra con heo kia tóm được cái trắng là cậu."

Thẩm Tịch nghe được câu này thì biết chắc chắn cô ấy đã liếc thấy biệt danh mình đặt cho Tiết Diễm rồi. Mặt Thẩm Tịch hơi nóng lên như bí mật nhỏ bị ai phát hiện vậy.

Đúng lúc này, điện thoại rung lên lần nữa. Cô cúi đầu xuống nhìn thì thấy Tiết Diễm gửi tin nhắn tới.

【Ra đây.】

Ra đây?

Ra đâu?

Thẩm Tịch hơi lờ mờ, cô hỏi một câu nhưng đối phương không đáp lại.

Cô nhìn về phía Trình Hạ bên cạnh, rồi mặt không đổi chỉ về phía cổng: "Lão Đinh tới thì bảo là..."

"Bảo cậu đi vệ sinh."

Cô còn chưa nói xong mà đã bị Trình Hạ cắt ngang.

Không hổ là bạn quen thân lâu năm, Trình Hạ vừa nghe đã hiểu ngay, sau đó còn chán ghét xua tay với cô: "Đi mau đi mau, để mấy thím già này có không gian yên tĩnh chút."

Sau khi Thẩm Tịch đi rồi, hai nữ sinh bên cạnh lại nhiều chuyện hỏi Trình Hạ: "Trình Hạ, Thẩm Tịch đi gặp bạn trai đúng không?"

Trình Hạ nhú mày, cô ấy tự nhiên cũng biết Thẩm Tịch không muốn chuyện này lộ ra ngoài, vì thế vừa rồi nói chuyện đều là thí thăm. Nào ngờ vẫn còn có người chăm chú nghe trộm thế này đây.

Trình Hạ liếc nữ sinh kia một chút, khi thấy là nữ sinh chuyên hóng chuyện riêng tư của người khác thì nửa đùa nửa thật nói: "Thẩm Tịch ra ngoài vì trong nhà gọi điện đến, lấy đâu ra nhiều bạn trai mà đi tìm thế? Còn nữa, cô gái này, nghe trộm người khác nói chuyện không phải thói quen tốt đâu."

Nữ sinh nghe được giọng châm chọc của Trình Hạ thì hơi lúng túng mà giật giật khóe miệng, sau đó lại ngồi xuống, ngẩng đầu xem chương trình trên sân khấu.

Trình Hạ thở dài một hơi, nhưng con tức này còn chưa xuôi thì đã bị một người khom lưng, lặng lẽ đi tới làm cho nghẹn chết.

Cô trừng mắt với nam sinh ngồi ở chỗ của Thẩm Tịch: "Sao cậu lại đến đây?"

Cố Khải nhếch miệng cười: "Đến xem đêm hội cuối năm"

Đêm hội cuối năm lần này là tổ chức cho học sinh lớp 12. Vì hội trường có hạn nên cũng chỉ sắp xếp chỗ cho học sinh lớp 12.

Theo lý thuyết thì lúc này lớp 11 đang là giờ tự học buổi tối mới đúng! Đúng là không học cái tốt, toàn học cái xấu!

Trình Hạ hít sâu một hơi rồi trầm giọng hỏi: "Cậu trốn học đấy à?"

Cố Khải để ý thấy đột nhiên khí áp của nữ sinh giảm xuống nên vội vàng lắc đầu: "Em xin nghỉ."

Cậu ấy sợ cô không tin, nên vội vàng móc đơn xin nghỉ phép đưa ra trước mặt Trình Hạ, sau đó cười ha ha nói: "Hoi sốt một tí, em nói với chủ nhiệm lớp là về nhà nghỉ một tối."

Vốn chỉ bị sốt nhẹ, uống ít thuốc là được rồi. Cố Khải lại lên kế hoạch lên tới đây xem Trình Hạ nên vừa hay có thể tận dụng đơn xin nghỉ phép này luôn.

Cố Khải còn đang dương dương tự đắc vì mình may mắn, thì chợt cảm thấy khí áp của nữ sinh bên cạnh càng thấp hơn.

Cố Khải không biết phải làm sao, trái tim nhỏ của cậu ấy hơi run rẩy: "Học, học tý, chị sao thế?"

Trình Hạ tích giận trong lòng một cách khó hiểu, cô ấy hạ giọng mắng: "Sốt còn không nằm trên giường mà chạy đến đây xem đêm hội cuối năm, có phải đầu óc cậu có bệnh không?"

"Em..."

Em thấy đầu óc mình tốt lắm mà...

Cố Khải còn chưa nói ra câu này, thì đã bị Trình Hạ nắm lấy tay áo khoác đồng phục và dắt ra ngoài: "Đến phòng y tế ngay cho tôi!"

Cố Khải vốn định phản kháng, nhưng khi thấy bàn tay kia tóm lấy cánh tay của mình thì tự động im bật.

Cậu ấy để Trình Hạ kéo đi rồi nhìn chằm chằm cái tay kia mà cười ngây ngô.

Đây là nắm tay nhỉ?

Dù vẫn cách lớp áo nhưng vẫn tính là nắm tay chứ?

Chắc chắn là tính rồi!

Bên này, Thẩm Tịch ra khỏi hội trường mà vẫn không thấy bóng dáng Tiết Diễm đâu. Cô không nhận được nên gọi điện qua thì nghe đối phương bảo tới vườn Bách Mộc.

Vườn Bách Mộc xem như ở phía sau núi, có thể đi từ đây thông thẳng ra ngoài.

Đương nhiên quan trọng hơn là nơi đây liên quan tới một truyền thuyết, cái gì mà trước đây là nhà xác bệnh viện, rồi trước đây là nghĩa địa và là nơi hỏa táng. Tóm lại, nơi đây cực kì u ám.

Thẩm Tịch hơi hoảng trong lòng, cô nói với người ở đầu điện thoại bên kia: "Tiết Diễm, cậu ở đâu? Tôi hơi sợ..."

"Sợ cái gì?"

Nhờ vào loa điện thoại bên tai phải và âm thanh lọt vào bên tai trái, Thẩm Tịch mau chóng bỏ điện thoại xuống rồi nhìn quanh bốn phía, sau đó quả nhiên đã thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng ở phía trước bên trái.

Cô chạy tới, phàn nàn với cậu: "Sao lại đến đây?"

"Cậu hỏi tôi có nhớ cậu không còn gì?"

Tiết Diễm đỡ eo của cô rồi ôm lấy khiến Thẩm Tịch bất giác kẹp lấy eo cậu bằng hai chân. Hai tay của cô cũng vội vàng ôm chặt lấy cổ của Tiết Diễm vì sợ bị ngã xuống.

Cô trách một câu: "Cậu làm gì thế? Chuyện này liên quan gì đến việc có nhớ tôi không?"

Tiết Diễm xoay người ôm Thẩm Tịch, rồi đặt cô tựa lưng vào thân cây. Cậu cúi đầu đối với chóp mũi của cô: "Tôi cũng đã nói, tôi muốn hôn cậu."

Hết chương 33.

Lời của tác giả: Rừng cây nhỏ mọi người nhưng nhớ nhớ đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chúc mừng năm mới, Tiểu Tịch

Biên tập: Bọt

Thẩm Tịch nằm trên giường như bày bánh rán vậy. Cô lật đi lật lại mà không ngủ được, khi nhắm mắt lại thì khuôn mặt yêu nghiệt kia của Tiết Diễm lại hiện ra.

Lúc còn ở trong vườn Bách Mộc, họ suýt chút nữa đã bị bạn cùng lớp phát hiện ra.

Tiết mục của lớp họ vốn xếp ở cuối, nhưng không rõ tại sao đạo cụ của mấy tiết mục trước đó đều tạm thời có vấn đề. Cuối cùng là nhảy cóc nên lớp họ phải lên sân khấu ngay lập tức.

Lúc này trong lớp lại trốn mất mấy người, Lão Đinh vừa tức vừa bất đắc dĩ nên vội gọi mấy học sinh đi tìm giúp.

Thẩm Tịch còn đang "giao lưu" tình cảm với Tiết Diễm ở vườn Bách Mộc, thì tình hình nghe được bạn ngồi phía trước Lại Hằng lớn giọng gọi. Cô bị dọa tới suýt ngã xuống từ ngực Tiết Diễm.

May là Lại Hằng cận rất nặng, thêm vườn Bách Mộc tối như bưng nên cậu ấy không thấy được gì cả.

Lại Hằng thần kinh thô, khi thấy cô và Tiết Diễm cùng xuất hiện trong vườn Bách Mộc thì cũng không nghi ngờ gì. Cậu ấy còn bị hai câu của Tiết Diễm lừa gạt, sau đó nghĩ Tiết Diễm cũng đến đây tìm người. Cũng vì thế mà Thẩm Tịch mới yên tâm được một chút.

Thẩm Tịch nhắm mắt lại, nhưng những việc này lại mất không ché mà xuất hiện trong đầu, khiến cô càng không ngủ được.

Cô bò hẳn xuống giường bật đèn, sau đó lê quẹt quẹt dép bông thỏ con vào phòng khách rót cốc nước uống.

Thẩm Tịch chợt nghe thấy giọng nói chuyện nhỏ nhỏ truyền đến từ phòng bà Thẩm, cô vểnh tai lên nghe hai câu thì hiểu ra ngay. Thẩm Tịch che miệng cười trộm, thì ra bà Thẩm cũng có lúc tâm tình thiếu nữ, muộn thế này rồi mà vẫn còn nấu cháo điện thoại.

Cô thả nhẹ bước chân mà cẩn thận từng li từng tí trở về phòng, khóa trái cửa, rút dây sạc điện thoại đi động và cầm điện thoại chui vào ổ chăn.

Chăn đắp lên rất chặt chẽ, màn hình điện thoại lạnh buốt mau chóng nổi lên một tầng hơi nước. Thẩm Tịch lau lưng tung lên áo ngủ bông một chút, nhưng sau đó lại bị hơi thở ấm nóng phả vào tới mờ mờ mịt mịt.

Thẩm Tịch hà hơi thật mạnh vào màn hình, hà đến khi mình cũng thở mạnh, sau đó màn hình điện thoại mới thích ứng được với nhiệt độ trong ổ chăn. Cô cầm di động lau hai lần trên áo ngủ, lúc này mới an tâm mở điện thoại ra.

Bây giờ là hơn 11 giờ đêm, Thẩm Tịch vào WeChat rồi gửi nhãn dán chống nạnh qua.

Không lâu sau Tiết Diễm đã trả lời: 【Không ngủ à?】

【Không ngủ được _(3>∠)_】

Thẩm Tịch nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung một câu【Nhớ cậu đó】

Cô gửi xong thì lại trốn trong chăn, che miệng cười trộm.

Trốn trong chăn lâu rồi hơi thiếu không khí, Thẩm Tịch thò đầu ra khỏi chăn, dùng sức hít sâu hai lần rồi lại chui vào.

Vừa vào thì trông thấy màn hình điện thoại sáng lên vì có cuộc gọi đến. Thẩm Tịch run tay, không cẩn thận bấm vào nút nghe.

Cô vội vàng cuốn chặt chăn lại, rồi cố gắng hạ thấp giọng xuống nói với điện thoại: "Tiết Diễm, cậu làm gì thế?"

Sao đêm hôm khuya khoắt lại đột nhiên gọi điện thoại tới thế này.

Tiết Diễm nghe thấy cô nói chuyện thì thầm, kèm theo đó là tiếng hít thở nặng nề thì thấp giọng cười một tiếng: "Để hờ chăn ra, đừng làm mình ngứa thở."

"Sao cậu biết tôi trốn trong chăn?"

Thẩm Tịch kinh ngạc, nếu không phải biết Tiết Diễm chưa từng đến nhà, cô còn nghi ngờ cậu đặt máy quay trong phòng mình cũng nên.

Ngoài kinh ngạc ra, cô vẫn lấy một tay cầm mép chăn vẫy vẫy mạnh, để không khí bức bối bên trong bay ra.

Không khí tươi mới kèm theo tia lạnh tràn tới khiến Thẩm Tịch vội che kín chăn lại. Có điều lần này cô để lại một khe hở nhỏ ở gần đó, sẽ không ngứa thở nhanh như vừa rồi nữa.

Cô chạm vào mặt đỏ bừng rồi hưng phấn hỏi người ở đầu điện thoại bên kia: "Đoán xem tôi vừa làm gì?"

Tiết Diễm chỉ cười nói câu: "Đồ ngốc."

Thẩm Tịch xụ miệng, nôi giận nói: "Tôi cúp điện thoại đây."

Nói thì nói thế, nhưng cô cũng chỉ dọa vậy thôi, điện thoại cũng vẫn còn đặt nguyên trên tai. Cô nghe kĩ động tĩnh từ đầu bên kia, lại không biết tiếng hô hấp của mình rơi cả vào tai của đối phương.

Tiết Diễm không nhìn được mà cong khóe miệng: "Cậu bật camera trước đi, xem có thấy gì không?"

Thẩm Tịch đã xem trò này trên mạng rồi, không biết do cảm giác ưu việt sinh ra từ đâu mà cô mau chóng đắc ý, cũng quên mình vừa mới nói muốn cúp điện thoại mà lại cười hi hi trả lời cậu: "Thấy một bé dễ thương."

Tiết Diễm "ừ" một tiếng rồi lại lên giọng ở cuối câu: "Chẳng lẽ không phải đồ ngốc?"

"..."

Mỗi lần bị chọc tức, Thẩm Tịch đều bật cười vì giận, sau đó bắt mắt lên án: "Sao cậu thích chọc tức tôi thế hả?"

Cô vừa tức vừa phàn nàn: "Cậu chọc tức người như thế, về sau không lấy được vợ đáng đời!"

Giọng Tiết Diễm mang theo ý cười: "Chẳng lẽ không phải cậu?"

"Không phải cái gì?" Thẩm Tịch chưa kịp phản ứng lại ngay, sau đó bất giác nhận ra thì mặt chợt đỏ: "Tôi không phải, ai là vợ cậu! Đừng có chơi lưu manh!"

"Không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương đều là chơi lưu manh." Tiết Diễm mở miệng không chút rung động: "Tôi không chơi lưu manh, cậu cũng đừng chơi."

"..."

Mặt Thẩm Tịch càng đỏ hơn, cô thấy có lẽ điện thoại di động của mình có vấn đề rồi, bởi nó tỏa nhiệt quá khủng khiếp, khiến cả mặt cô cũng bùng bùng theo.

Cũng không biết thế nào mà cô đột nhiên nhớ ra hôm nay là đêm giao thừa, bên ngoài sẽ bắn pháo hoa, thế là Thẩm Tịch chậm chạp mở miệng: "Tiết Diễm, chúng ta chờ bắn pháo hoa xong rồi cúp điện thoại, được không?"

Xem ra cô đã quên sạch việc hôn dôi muốn cúp điện thoại vừa nảy rồi, quả nhiên đôi lúc người yêu vào chỉ có trí nhớ 7 giây mà thôi.

Cô cuộn người lại, đặt di động lên tai, nhắm mắt lại nói chuyện câu được câu chăng với người ở đầu bên kia.

Thẩm Tịch nói nhẹ nhàng, Tiết Diễm lắng lắng nghe, thỉnh thoảng cậu sẽ trả lời một hai câu để ra hiệu rằng mình vẫn đang chú ý.

Sau đó, tiếng của Thẩm Tịch ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở an ổn.

Tiết Diễm gọi cô một tiếng, khi không được đáp lại thì hơi bất đắc dĩ.

Cậu dựa vào bên cửa sổ mà nhìn sang phía đối diện.

Những ánh đèn của tòa nhà đối diện cứ tắt dần tắt dần, bên tai cậu là tiếng hít thở đều đều truyền tới từ điện thoại.

Theo những tiếng nổ mạnh trong không khí, bầu trời đêm đen như mực bung ra những bông pháo hoa sáng chói, nhưng lại vụt mất trong chớp mắt.

Tiết Diễm nhẹ giọng nói với điện thoại: "Chúc mừng năm mới, Tiểu Tịch."

*

Sáng sớm tỉnh mơ, Thẩm Tịch tỉnh dậy thì phát hiện điện thoại đã nằm dưới lòng bàn chân. Cô hốt hoảng nhận ra hôm qua mình thế mà không chờ được hết pháo hoa đã ngủ quên. Thẩm Tịch bực bội cào loạn tóc, cô mở điện thoại ra định nhắn tin chào buổi sáng cho Tiết Diễm thì phát hiện 12 giờ đêm qua đối phương đã gửi tin chúc mừng năm mới cho mình.

Thẩm Tịch càng áy náy hơn, cô hùng hục hơ hơ đánh răng rửa mặt rồi nhét bữa mấy quyển sách vào túi, sau đó muốn lao ra cửa nhưng lại bị bà Thẩm gọi lại.

"Thẩm Tịch, mới sáng sớm đã đi đâu thế?"

Thẩm Tịch tin tưởng vỗ vào cặp sách: "Tối nhà Tiết Diễm bỏ túi Toán ạ."

Cô nói xong thì định đi, ai ngờ bà Thẩm lại ra giữ chặt rồi giận trách: "Con bé này, học ngốc luôn rồi hả? Có ai ngày đầu năm mới đã sang nhà người ta học bỏ túi không?"

Thẩm Tịch rất muốn nói Tiết Diễm không phải người khác, nhưng lời đến miệng thì lại thành: "Năm nay không giống ạ, bây giờ là lớp 12, phải quý trọng mỗi ngày."

Bà Thẩm thấy cô "tự giác" như thế thì vừa mừng vừa đau lòng. Bà vỗ vỗ đầu cô, mặt mày cũng tràn ra vẻ từ ái hiếm có: "Lớp 12 không cần sống chắc? Ngoài học thì cũng phải buông lỏng một chút. Nghe thầy Đình của các con nói, dạo này điểm Toán của con tiến bộ rất nhiều. Tiến bộ là tốt rồi, mẹ cũng không bắt con phải học liều mạng. Hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi, cũng để Tiết Diễm nghỉ nữa."

Thẩm Tịch còn muốn nói gì đó, nhưng lại nghe bà Thẩm bổ sung: "Trưa nay chúng ta đến nhà chú Lê của con. Lần trước bọn họ tới tiệm nhà mình ăn cơm, lần này chú Lê nói gì thì gì cũng muốn mời con qua đó."

Thẩm Tịch sắp khóc trong lòng rồi, nhưng ngoài miệng chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Thế là trưa hôm đó lại biến thành hai nam hai nữ, bốn người vừa trò chuyện vừa ăn cơm.

So với Thẩm Tịch và Lê Giai không được tự nhiên, thì Thẩm Trân và Lê Trịnh Hùng lại tự nhiên, hòa ái hơn lần trước nhiều. Hai người đều nói chuyện chậm rãi mà đĩnh đạc.

Lúc đang đi trên đường, Thẩm Tịch kể ngọn nguồn cho Tiết Diễm nghe, còn lúc này là đang lén lút gửi nhãn dán đòi an ủi qua.

Sau đó, Thẩm Tịch chợt nghe Lê Trịnh Hùng gọi tên mình rồi hơi ngần ra. Cô mờ mịt ngẩng đầu mà không hiểu cho lắm.

Thẩm Trân nhìn cô mà trách: "Con bé này, vừa mới khen tự giác học xong, sáng sớm đã đòi sang nhà Tiết Diễm bỏ tức Toán, giờ lại đã ôm điện thoại không rời tay rồi."

Thẩm Tịch nhò một giọt mồ hôi lạnh, sau đó nhỏ giọng giải thích: "Con đang nói với Tiết Diễm hôm nay không sang nhà cậu ấy mà."

Cô nói xong thì nghiêng đầu, vô tình bắt gặp ánh mắt khôi hài của Lê Giai.

Vì lời bịa đặt bị phát hiện nên mặt Thẩm Tịch dần nóng lên, cô còn quần bách về rấn thêm chân: "Em nói thật đấy."

Thẩm Trân cho là cô đang nói chuyện với mình nên bất đắc dĩ nhìn một cái: "Có ai bảo là giả đâu."

Thẩm Tịch càng 囧.

Sau bữa cơm với vô số ý nghĩ linh tinh, cuối cùng Thẩm Tịch cũng được bà Thẩm đặc xá. Bà cho Thẩm Tịch tiền, rồi để Lê Giai đưa cô đi dạo phố.

Chỗ này không xa khu phố mua sắm là bao, chỉ cần đi mấy phút là đến.

Mọi người đều hiểu ngầm ý nhau, đây là muốn để cặp anh em mới này bồi dưỡng tình cảm nhiều hơn.

Nhưng vừa tới khu phố mua sắm, Thẩm Tịch đã đứng lại rồi nghiêm túc nói: "Chúng ta có thể chia bình hai đường, mỗi người một ngã."

Lúc bà Thẩm nhắc đến từ "dạo phố", cô đã nhắn tin cho Tiết Diễm ngay, bảo cậu tới khu phố mua sắm bên này.

Có cơ hội tốt như thế, đương nhiên là phải đi cùng bạn trai rồi.

Lê Giai bật cười: "Còn dùng thành ngữ linh tinh thế thì không ép nổi vấn quan tài cho cô giáo dạy Văn của em đâu."

"Phi phi phi!" Thẩm Tịch mau chóng hứ vài tiếng như đuổi xúi quẩy: "Cô dạy Văn của em còn khỏe lắm!"

Dường như nhắc tới Tào Tháo là Táo Tháo tới, Thẩm Tịch neho mắt nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang đi tới từ phía xa.

Sau khi thấy rõ rồi, cô ngạc nhiên tới muốn rớt cằm.

"Lão, Lão, Lão Đình với cô Đồng!?"

Lê Giai cũng nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của cô, còn muốn hỏi đó là ai.

Nhưng chưa gì Thẩm Tịch đã núp sau lưng anh ấy, còn bung kín mặt và không ngừng nhỏ giọng thôi miên bản thân: "Không nhìn thấy mình, không nhìn thấy mình..."

Có điều trời tính không bằng người tính, đôi mắt quý quýet kia của Lão Đình đã trông thấy học sinh nhà mình, đã vậy bên cạnh cô còn có một nam sinh hư hư thực thực nữa.

"Thẩm Tịch!" Lão Đình gọi cô một tiếng, sau đó đi tới mà tình bơ đánh giá Lê Giai. Tiếp đó thầy lại hỏi với Thẩm Tịch: "Được nghỉ nên đi dạo phố à?"

Thẩm Tịch bắt gặp thầy mình hên hò đã rất xấu hổ rồi, cô giật giật khóe miệng cứng đờ: "Thầy cũng đi dạo phố à?"

Cô nói xong thì chuyển mắt sang nhìn cô Đồng hơi mắt tự nhiên bên cạnh: "Em chào cô Đồng."

"Đừng có vội chào với hỏi." Lão Đinh hất hàm về phía Lê Giai với biểu cảm nghiêm túc, rồi như dùng giọng trần thuật để hỏi cô: "Bạn trai à?"

"Không phải không phải!" Thẩm Tịch suýt giọng cả chân để vội vàng giải thích: "Đây là anh trai mới của em."

"Anh trai mới? Gọi là Thẩm Tân à?" (1)

(1) Tân nghĩa là mới.

Thẩm Tịch: "..."

Lúc Thẩm Tịch đang im lặng thì Lê Giai lại thông dong mở miệng: "Chào hai thầy cô, em là anh kế của Thẩm Tịch."

Anh ấy dùng một chút rồi bỏ sung câu: "Anh kế tương lai."

Lão Đinh nghe được câu này thì bỗng hiểu ra. Thầy đã dạy Thẩm Tịch hơn hai năm, nên tự nhiên cũng biết tình trạng nhà cô.

Thầy nghĩ vừa nãy mới hiểu lầm Lê Giai là bạn trai Thẩm Tịch nên hơi ngại: "Thì ra là thế, thầy nghĩ nhiều rồi."

Sau khi hiểu lầm được làm sáng tỏ, Thẩm Tịch đã lập tức lấy lại sức mạnh: "Đúng đấy ạ, thầy lo nhiều quá. Em nghĩ đến Toán còn không kịp, sao lại yêu đương được?"

Cô thế mà không biết xấu hổ tuôn ra lời bịa đặt, Lê Giai bên cạnh biết rõ sự thật thì suýt chút nữa đã không nhịn được mà bật cười.

Lão Đinh cũng bị vẻ không biết xấu hổ của cô chọc cười: "Nếu điểm Toán của em có thể lên 140, thi đại học xong thầy làm mới cho em cũng được."

"Thật..."

Thẩm Tịch còn chưa nói xong thì bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, mà khi nghe ra là tiếng chuông dành riêng cho Tiết Diễm thì cả người cô đều cứng lại.

Tieu rồi, Tiết Diễm sẽ không đến vào lúc này chứ?

Hết chương 34.

Lời của tác giả:

Lão Đinh: Sau khi biết sự thật trước mắt, nước mắt tôi tuôn rơi. Học sinh còn thoát kiếp FA sớm hơn tôi nữa [bye]

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cậu hôn trộm tôi làm gì?

Biên tập: Bọt

Khi thấy biểu cảm không ổn của Thẩm Tịch, dường như Lê Giai cũng hiểu ra điều gì nên dần xếp giúp cô: "Có lẽ là bố em gọi điện tới, em quên di động ở nhà."

Thẩm Tịch sững ra trong giây lát, sau đó lập tức hiểu ý của anh ấy. Cô đưa thẳng túi cho Lê Giai, để anh ấy sang một bên nghe điện thoại, cũng tránh cho Lão Đinh trông thấy màn hình gọi đến.

Mà Lão Đinh đang hên hò và dạo phố dờ, đâu có rảnh đứng nói chuyện phiếm với cô.

Chỉ là trước khi đi, thầy nghiêm túc nhấn mạnh với Thẩm Tịch: "Đừng ai trong chúng ta nói chuyện hôm nay ra ngoài."

Thẩm Tịch bất giác đưa mắt nhìn cô Đồng, sau đó gan lớn hơn rồi bắt đầu đùa với Lão Đinh: "Thầy ơi, dù em có nói ra chuyện này, chưa chắc đã có người tin ấy chứ."

Ai mà ngờ hai thầy cô giáo luôn như nước với lửa, bình thường toàn tranh chấp tới anh chết tôi sống ở văn phòng, vậy mà lại vụng trộm tay trong tay cùng dạo phố với nhau?

Chuyện này cũng giống như cô với Tiết Diễm vậy, bình thường cô toàn bị Tiết Diễm chọc tức tới không biết ngày đêm. Dù là ai cũng nghĩ hai người độc thân, sự thật thì lại đánh nhau không thôi.

Đường như Lão Đinh bị cô nói trúng nên hơi che miệng ho khan: "Tóm lại là nhớ giữ miệng, sau này thầy gửi kẹo mừng cho."

Thầy nói xong câu đó thì bị cô Đồng vẫn luôn im hơi lặng tiếng giận quá hóa giận mà đập vào cánh tay.

Thẩm Tịch cười hì hì chúc mừng một câu, sau đó bổ sung: "Thầy ơi, em muốn hai phần!"

Cô đưa mắt nhìn Lão Đinh và cô Đồng đi rồi thì mới thờ dãi một hơi.

Lúc này Lê Giai cũng mới nhận điện thoại xong, anh ấy trả lại điện thoại và túi cho cô, trên mặt còn mấy phần ý cười.

Thẩm Tịch nhận túi rồi hơi nghi hoặc nhìn Lê Giai: "Anh cười cái gì?"

"Cười em có bạn trai tốt."

Lê Giai ngậm ý cười, rồi chưa đợi Thẩm Tịch hỏi gì thì đã bảo cô tới tiệm bánh Mật Ngừ, sau đó vẫy tay đi mất.

Thẩm Tịch hơi lơ mờ, có điều cô vẫn đi tới tiệm bánh Mật Ngừ theo lời anh ấy nói.

Mật Ngừ là tiệm bánh ngọt nổi tiếng ở thành phố C. Tiệm bánh này mới mở từ 2 năm trước, tuy mặt tiền không lớn, cũng không tuyên truyền gì nhiều nhưng làm ăn lại phát đạt vô cùng. Chưa kể nữ sinh ngày thường thích ăn đồ ngọt thường chạy vào xem, ngay cả nam sinh ít quan tâm tới đồ ngọt cũng đều coi tiệm bánh ngọt này là lựa chọn hàng đầu.

Trong thời gian hai năm, tiệm bánh đều nhờ vào tiếng hay đồn xa mà đạt được danh tiếng như bây giờ.

Thẩm Tịch vào trong tiệm rồi chỉ liếc mắt đã thấy Tiết Diễm đang ngồi bên cửa sổ.

Lúc đó đang là hơn 1 giờ chiều, trong tiệm bánh cũng có một cơ sở người, mà đa phần đều là nữ sinh.

Tiết Diễm chỉ ngồi ở đó thôi mà đã bị mấy ánh mắt trố lên, cả mấy nữ sinh ngồi cạnh bàn của cậu cũng bàn luận khe khẽ nữa. Cậu cũng không quá để ý mà cúi đầu chơi điện thoại như không nghe thấy, thế nhưng Thẩm Tịch lại hơi không vui.

Cô phòng má đi tới đối diện cậu, sau đó mạnh tay đặt túi lên mặt bàn.

Tiết Diễm thấy có người tới thì ngược mắt lên, sau đó thấy bạn gái mình phòng má thành mặt bánh bao thì không kiềm được mà cười: "Sao thế?"

Cậu vừa cười một tiếng, Thẩm Tịch đã nghe thấy mấy nữ sinh nhỏ bên cạnh hạ giọng hò reo phấn khởi.

Thẩm Tịch cúi người, dùng tay chắn hai bên mặt của cậu rồi nhỏ giọng thì thầm: "Muốn mua cái khẩu trang đeo lên cho cậu quá đi mất."

Tiết Diễm bị vẻ ghen tuông lồng lộn này của Thẩm Tịch chọc cười, nhưng lại bị cô cảnh cáo: "Không cho cười, về nhà lại cười!"

Tiết Diễm nhin cười rồi vươn tay bóp mặt cô, còn cố ý đùa: "Quý hẹp hòi."

Thẩm Tịch thờ hồng hộc mà hừ một tiếng, cô đi qua rồi chen vào ngồi cạnh cậu, sau đó kéo tay: "Quý hẹp hòi thì quý hẹp hòi. Quý hẹp hòi cũng là bạn gái cậu, chê cũng vô ích."

"Ừm, của tôi." Tiết Diễm nắm tay cô trong tay rồi nheo nhè nhẹ như bóp măng cụt của mèo con: "Không chê."

Thẩm Tịch không ngờ cậu lại thừa nhận thản nhiên như thế, cô hơi ghen lời nhưng trong lòng lại ngọt ngào như đổ mật.

Cô thoáng nhìn thấy điện thoại trên bàn rồi hơi sững sốt: "Giấy đây?"

Trên màn hình điện thoại di động là giao diện của phần mềm vẽ tranh, bên trên vẽ hình chibi (1) bé gái dễ thương đang phòng má, trề mắt tức giận cực kì sinh động. Có điều không hiểu sao trông lại hơi quen mắt.

(1) Chibi: một dạng từ tiếng lóng trong tiếng Nhật có nghĩa là "người lùn" hay "trẻ nhỏ". Thuật ngữ này dùng để chỉ một người hay một đứa trẻ có thân hình thấp bé. Từ này còn có thể được dịch là "nhỏ bé", nhưng không được sử dụng cùng một cách như chīsana (nhỏ xíu, tí hon, bé tí trong tiếng Nhật) nhưng dễ thương hơn. Nó cũng có thể bao hàm ý xúc phạm khi nói chuyện với một người lùn hay quá nhỏ bé. Chibi trong anime và manga dùng để miêu tả một phong cách vẽ nhân vật được cách điệu hóa ở mức độ cao, với một cơ thể ngắn chỉ ngang bằng kích cỡ của cái đầu, rất giống với kiểu "Siêu biến dạng" (kiểu nhân vật có đặc điểm nhỏ bé, mũm mĩm, chân tay mập mạp và cái đầu quá cỡ). Những nhân vật thường được chibi hóa nhằm mục đích gây hài. Cách tạo hình nhân vật này được dùng nhiều cho các nhân vật anime và manga và rất phổ biến ở Nhật Bản.

Tiết Diễm dịch điện thoại sang bên cạnh rồi hơi mất tự nhiên: "Không có gì."

Đương nhiên Thẩm Tịch sẽ không tin, cô gõ bàn rồi đưa tay về phía cậu để lấy điện thoại, thậm chí còn bày ra vẻ muốn bức cung: "Thằng thán sẽ nghiêm

trị, kháng cự lại càng nghiêm." "

"..."

Cuối cùng Thẩm Tịch vẫn lấy được điện thoại, cô rất ngạc nhiên vì trong phần mềm có rất nhiều hình hoạt hình, mà tất cả đều là các biểu cảm và động tác của một bé gái.

Cô ngẩng đầu nhìn Tiết Diễm bằng ánh mắt nặng nề.

Dù bình thường Tiết Diễm bình tĩnh là thế, nhưng cũng bị vẻ này của cô khiến lòng sợ hãi. Cậu muốn nói chỉ muốn nhớ kỹ về bình thường của cô nên mới vẽ tranh một chút thôi: "Xin lỗi, tôi..."

"Senpai!" Thẩm Tịch ôm lấy cánh tay và đưa mắt lấp lánh nhìn cậu: "Dạy tôi vẽ tranh đi!"

"..."

Thế nên nỗi lo mình xúc phạm cô của cậu quảng cho chó ăn rồi đúng không?

Từ nhỏ tới giờ Thẩm Tịch đã sùng bái những người biết vẽ. Khi còn nhỏ, cô từng xin bà Thẩm cho mình đi học lớp vẽ tranh. Nhưng ba ngày đánh cá thì hai ngày phơi lưới, đến giờ cô chỉ còn lại linh hồn yêu hội họa mà thôi.

Thứ Tiết Diễm vẽ là hình chibi của Nhật, cũng là thứ cô luôn yêu thích.

Thẩm Tịch hùng hục hồ hồ mở phần mềm vẽ tranh trong điện thoại của Tiết Diễm ra, sau đó cầm bút cảm ứng và chiếu theo cậu mà vẽ mấy bức trên điện thoại.

Cô được Tiết Diễm ở bên cạnh hướng dẫn cẩn thận, chỉ kém nước nắm tay vẽ nữa thôi, thế mà Thẩm Tịch vẫn vẽ không ra ngô ra khoai gì. Cô vẽ được nửa tiếng thì nhiệt tình bắt đầu giảm sút, cuối cùng bị bánh mousse dâu tây Tiết Diễm bê tới đập tắt hoàn toàn.

Thẩm Tịch vừa bùng bánh mousse dâu tây ăn vừa phàn nàn: "Bỏ đi, đúng là tôi không chơi nổi mấy thứ này."

Cô chống cằm chăm chú xem Tiết Diễm sửa bức tranh "không ra ngô ra khoai" kia. Sau đó cô lại đảo mắt, lặng lẽ lấy điện thoại di động của mình ra định chụp một bức ảnh nghiêng của cậu.

Có điều Thẩm Tịch lại quên không tắt âm nên vừa ấn chụp một cái, thì điện thoại đã vang lên tiếng "tách tách".

Ảnh thì chụp được rồi, nhưng cũng đã bị Tiết Diễm phát hiện.

Tiết Diễm quay đầu, buồn cười nhìn cô: "Chụp lên à?"

Thẩm Tịch sợ đưa điện thoại cho cậu sẽ bị xóa mất ảnh, nên vội vàng giấu điện thoại vào ngực: "Chụp một tấm thôi, không được xóa."

"Cuống cái gì?" Tiết Diễm hơi bất đắc dĩ, cậu đưa điện thoại của mình tới trước mặt Thẩm Tịch để cô xem bức tranh đã sửa xong kia.

Thẩm Tịch mở mắt thật to, đây đâu phải bức "không ra ngô ra khoai" mà cô vẽ kia nữa, nhưng từ động tác của nhân vật thì vẫn nhìn ra được đây là bức tranh đã sửa lại.

Nếu so với bức tranh cô vẽ thì đúng là một trên trời, một dưới đất.

Mà không, trình độ của cô phải là dưới lòng đất, lún sâu trong tâm Trái đất mới đúng.

Thẩm Tịch cầm điện thoại rồi cẩn thận so sánh bức tranh kia với cậu một chút, sau đó bất mãn nói: "Có phải cậu cố ý vẽ mình đẹp lên không? Sao tranh của cậu lại đẹp hơn của tôi nhiều thế?"

Cô hừ hừ trong miệng: "Quý tự luyện."

"..."

Tiết Diễm không nhin được mà đưa tay捏 mói cô, sau đó cười trước ánh mắt kháng nghị của Thẩm Tịch: "Quý ngày thơ."

Cuối cùng cả hai ngồi im một lúc, sau đó Thẩm Tịch lại lóe lên một ý. Vì thế cô chớp mắt lia lịa với người bên cạnh, hi vọng cậu có thể thấy được "chân thành" trong mắt mình.

Ai ngờ Tiết Diễm chỉ quét mắt nhìn cô như nhìn điện thoại lâu năm, sau đó lại mặt không đổi sắc quay đầu lại: "Mất rút gân à?"

"..."

Thẩm Tịch bị cậu làm ghen đến mức suýt chuyển chớp mắt thành trợn trắng mắt, nhưng nghĩ đến việc chính nên cô cũng không so đo nhiều đến thế.

Cô dịch qua rồi tựa bên tai Tiết Diễm mà nói nhỏ: "Tiết Diễm, chúng ta dùng ảnh này làm avatar nhé?"

"Ừm?"

Tiết Diễm nghiêng đầu sang định hỏi lại cô, nhưng không ngờ cô áp lại quá gần, gần đến mức dường như chóp mũi hai người cũng đối với nhau.

Cậu cong miệng cười nhẹ rồi hơi tiến lên phía trước và vuốt qua môi cô một chút. Hành động này dọa Thẩm Tịch sợ tới vội vàng ngửa ra sau.

Thẩm Tịch che miệng chỉ vào cậu để định lên án, nhưng còn chưa nói câu nào thì đã bị Tiết Diễm vỗ đầu.

Cậu ác ý tổ cáo trước: "Cậu hôn trộm tôi làm gì?"

"..."

Mặt mũi, mặt mũi đâu rồi!

Hết chương 35.

Lời của tác giả: Bạn học Tiết Tam Hòa (2) càng ngày càng không có giới hạn cuối. À không đúng, cậu ấy từng có giới hạn cuối hả? (¬_¬)

(2) Chữ Diễm [焄 – yàn] được tạo thành từ ba chữ Hỏa [火 – huǒ]. Tiết Tam Hòa = Tiết Diễm.

Mousse dâu tây

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Có phải muốn về vì Tiết Diễm không?

Biên tập: Bột

Ngày nghỉ thứ hai trong kỳ nghỉ Đông cuối cùng của cấp ba cũng chính là ngày ông Công ông Táo.

Thẩm Tịch chưa kịp chào tạm biệt Tiết Diễm, thì đã bị bà Thẩm kéo lên xe để về nhà với ông bà.

Với nhà cô mà nói, lần ăn Tết này có ý nghĩa vô cùng quan trọng. Bà Thẩm định ăn Tết xong sẽ chọn ngày tốt đi đăng kí kết hôn, đợi Thẩm Tịch thi đại học xong rồi mở tiệc cưới nho nhỏ. Vì thế lần ăn Tết này, Thẩm Tịch không chỉ về nhà bà ngoại ở vài ngày, mà còn phải tới quê nhà Lê Giai và ở lại đó vài hôm nữa.

Dù có xấu hổ nhưng cũng không còn cách nào khác.

Khó đối phó nhất là người lớn của hai nhà, dù cho người nhà Lê Giai đều thân thiện lại nhiệt tình nhưng Thẩm Tịch vẫn thấy ngại.

Một trong những yếu tố lớn nhất mà cô không muốn bà Thẩm tái hôn cũng là vì nguyên nhân này.

"Mình phải tìm lí do gì để về đây..."

Sau khi tiễn năm cũ ở nhà Lê Giai xong, Thẩm Tịch "nói đạo lý" quanh co khắp nẻo với bà Thẩm nửa ngày cũng không thuyết phục được bà cho mình về thành phố C trước.

Thẩm Tịch trộm chạy ra ngoài hứng gió và gọi điện kể khổ với Tiết Diễm.

Khi ở nhà người khác, cô hơi không quen với thời tiết nên bị cảm, bây giờ mũi đau xót, tiếng cũng rất nặng giọng mũi.

"Người còn khó chịu không?" Tiết Diễm nghe giọng cô như bị mũi nói chuyện thì hơi cau mày: "Cậu đừng đứng bên ngoài, mau vào phòng đi."

"Nhưng tôi muốn nghe giọng cậu, trong phòng có người khác, không tiện nói chuyện."

Thẩm Tịch hít mũi một cái rồi đổi tay cầm điện thoại. Một tay khác của cô vừa đưa lên miệng hà hơi sưởi ấm vừa phàn nàn: "Quê nhà Lê Giai lạnh quá, so ra thì thành phố C đúng là bốn mùa xuân về hoa nở. Hay là cậu nghĩ cách giúp tôi đi, để tôi được về sớm chút?"

"Cậu vào nhà trước đi, vào nhà rồi nói chuyện tiếp trên WeChat."

Giọng Tiết Diễm như hơi tức giận, cậu không đợi Thẩm Tịch từ chối mà bỏ thêm câu "Tôi cúp điện thoại đây" rồi ngắt điện thoại ngay.

Thẩm Tịch nghe được tiếng đường truyền bận trong điện thoại thì "ơ" một tiếng, rồi tức giận giậm chân tại chỗ.

Trước kia khi gọi điện, cậu đều để cô cúp máy trước mà. Bây giờ mới bao lâu không gặp, Tiết Diễm đã lạnh nhạt với cô thế rồi?

Lòng dạ thiếu nữ luôn suy diễn tới đáng sợ, từ tức giận vì bị cúp điện thoại tới sau đó nghi ngờ tình cảm bạn trai dành cho mình đã thay đổi, sau lại thành bạn trai có tiểu yêu tinh khác bên ngoài.

Chỉ ba giai đoạn đơn giản như thế thôi, khả năng suy luận có thể sánh với thám tử lừng danh Conan.

Thẩm Tịch nghi ngờ như thế nên bức bối rồi khiến bệnh cảm càng nặng hơn. Đêm đến, cô sốt hầm hập tới 39 độ dọa bà Thẩm sợ, sau đó bà và Lê Trịnh Hùng phải đưa cô tới bệnh viện.

Vật vã một buổi tối, cuối cùng con sốt cũng dịu đi thành hơi hâm hâm.

Thẩm Tịch nhìn kim truyền trên tay mình mà đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, thế nhưng cô vẫn chưa quên việc thuyết phục bà Thẩm cho mình về thành phố C sớm một chút.

Nhân lúc Lê Trịnh Hùng và Lê Giai về nhà, Thẩm Tịch gọi bà Thẩm đang trông ở phòng bệnh, rồi như vô ý lẩm bẩm với bà: "Mẹ thấy không, con không quen thời tiết ở đây nên phải vào viện thế này, thế mà mẹ vẫn không cho con về nhà..."

Cô bị sốt một buổi tối, sốt đến mức môi bong tróc da, cổ họng khô khốc, giọng nói cũng khàn khàn.

Lần này Thẩm Trân lại không gạt lời xin của cô đi, mà nghiêm túc hỏi một câu: "Thẩm Tịch, vì sao con lại muốn về thành phố C như thế?"

Thẩm Tịch tuôn ra toàn bộ lý do đối phó đã thuộc thuộc lâu mà trước đây chưa được phát huy tác dụng: "Con thấy ở đây không thoải mái lắm, không quen với thời tiết nữa. Hai quyển sách ôn tập cũng để ở nhà, con muốn về để ôn tập sớm một chút."

Cô cho là những lý do này đã đủ rồi, vì thế chỉ chờ bà Thẩm vui mừng trước "thái độ tự giác học tập của mình" rồi khoát tay cho đi.

Ai ngờ Thẩm Trân lại nhìn cô chăm chăm, nhìn như thể muốn thấy rõ kẻ vật ả trong lòng Thẩm Tịch vậy.

Thẩm Tịch bị nhìn chăm chăm thì hơi sợ, sau đó đã nghe mẹ mình mở miệng: "Vậy mẹ hỏi con mấy chuyện, con trả lời thành thật xem. Con về một mình thì có biết nấu cơm không?"

Thẩm Tịch gật đầu: "Biết ạ."

"Biết sau khi về phải giặt lại vỏ chăn ga một lần rồi mới dùng không?"

"Biết ạ, biết ạ."

Tốc độ nói của Thẩm Trân hơi nhanh, Thẩm Tịch cũng trả lời nhanh theo.

Cô thăm dò được cách nói chuyện của mẹ mình rồi mừng thầm, đây là xác nhận xem cô có thể tự sinh hoạt và học tập một mình ở nhà được không trước khi đồng ý cho đi đây mà.

"Có nhớ kiểm tra khóa cửa trước khi đi ngủ không?"

"Nhớ ạ."

"Có tự giác học bài, không nghịch điện thoại không?"

"Có ạ."

"Có phải muốn về vì Tiết Diễm không?"

"Vâng... Sao, sao cơ ạ?"

Thẩm Tịch còn chưa kịp phản ứng thì đã bất giác bật ra lời nói thật. Cô chợt giật thót trong lòng rồi tới lúc ngược mắt nhìn mẹ mình, thì đã thấy bà cười với vẻ biết ngay mà.

"..."

Thẩm Tịch thấy đầu mình "ầm" một tiếng như muốn nổ tung. Ngay sau đó cô đã khóc vì vừa tức, vừa hoảng hốt lại tủi thân.

Cô không biết nên nói gì cho phải, bình thường nhanh mồm nhanh miệng là thế, mà bây giờ lại không bật ra được một câu phản bác hay giải thích nào.

Cuối cùng tất cả lại biến thành lên án: "Mẹ bắt con..."

Thắm Trần có muốn đánh cũng không nỡ đánh Thắm Tịch. Bà nhớ trước đây cô tích cực sang nhà Tiết Diễm học bài, vậy mà mình còn vui mừng như đồ ngốc. Bây giờ nghĩ lại thì con bé làm thế rõ ràng là đi hẹn hò với bạn trai nhỏ mà!

Thắm Trần từng không nói gì rất nhiều lần, rồi người tiền con gái tới nhà Tiết Diễm cũng chính là bà.

Thắm Trần vừa bực mình vừa buồn cười, bà chọc chọc vào trán con gái rồi nói với giọng hơi bất đắc dĩ: "Con à..."

Thắm Tịch tủi thân cắn môi: "Sao... sao mẹ biết ạ?"

Cô nhớ lần nào gọi điện cho Tiết Diễm cũng cẩn thận trốn người khác, nhắn tin nói chuyện trời ơi đất hỡi muốn cười cũng phải cố kiềm lại. Ngay cả tên trong danh bạ của Tiết Diễm cũng được cô đổi thành "Đại Biểu Toán Lớp 2" nghiêm nghiêm túc túc. Đây có thể nói là bí mật dưới mọi hình thức, sao lại bị mẹ cô phát hiện ra được?

Thắm Trần vừa gọt táo vừa nói với vẻ không để ý lắm: "Chuyện này ấy hả, là do Tiết Diễm nói."

"... Gì, gì cơ ạ?"

Tâm trạng của Thắm Tịch bây giờ giống như sở thú vậy. Giống như thứ cô nhọc lòng giấu kỹ, còn cẩn thận dùng vải bọc lên chặt chẽ chẽ bằng bị người ta chạy tới xóc vải lên, sau đó hưng phấn hô to với mọi người: "Nhìn này! Cậu ấy giấu đồ ở đây!"

Mà người xóc vải lên đó lại chính là Tiết Diễm.

Thắm Trần thấy vẻ bị đạn nổ oanh tạc tới ngốc của Thắm Tịch, thì lại vô cảm vút xuống một quả bom khác: "Đội lắt nửa thằng bé đến, con tự hỏi nó đi."

Thế là Thắm Tịch lại choáng váng: "Tiết, Tiết, Tiết Diễm đến đây ấy ạ?"

Cô vừa nói xong thì chuông điện thoại của Thắm Trần vang lên. Bà báo số phòng bệnh rồi cúp điện thoại, sau đó quay đầu nói với Thắm Tịch: "Đến rồi đây còn gì."

Bà nói xong thì bỏ dao gọt hoa quả xuống, rồi đứng lên vút lại câu "Mẹ về dọn hành lý cho con", sau đó vừa găm táo "rột rột" vừa đi ra.

Thắm Tịch: "..."

Kịch bản rề lối thế này làm cô hơi không chịu nổi...

Phụ huynh thời nay phát hiện con cái yêu đương đều bình tĩnh như thế hả?

Với cả, quả táo kia không phải gọt cho cô ăn à...

Cô còn chưa bình phục từ hai quả bom này, thì Tiết Diễm đã chạy tới phòng bệnh.

Khi trông thấy Thắm Tịch tái nhợt trên giường bệnh, Tiết Diễm nhủ mày rồi đưa tay sờ trán cô. Sau đó, cậu kéo chăn lên giúp cô rồi mới ngồi xuống, vẻ mặt cũng không được tốt cho lắm: "Đầu còn đau không?"

Thắm Tịch chớp chớp mắt mà trả lời một câu chậm nửa nhịp: "Còn đau."

Cô nói xong thì lại đổi giọng ngay: "Vẫn, vẫn ổn, không đau quá đâu."

Lúc đầu Tiết Diễm còn đang nghiêm mặt, nhưng lại bật cười vì phản ứng trì hoãn này của cô. Cậu cong hai ngón tay nhéo nhéo mũi cô: "Cậu có thể để tôi bớt lo chút không hả?"

Thắm Tịch bị cậu cười như thế thì lại nhớ ra chuyện vừa rồi. Cô buồn bực nhìn cậu rồi lên án: "Sao cậu lại nói chuyện của hai chúng ta với mẹ tôi?"

"Không nói." Tiết Diễm kể chi tiết: "Mẹ cậu hỏi trước."

"Xong cậu cũng thừa nhận dễ dàng như thế luôn?"

"Không phải thừa nhận." Tiết Diễm nói thân nhiên: "Tôi chỉ nói một chữ 'vâng', mẹ cậu đã hiểu luôn rồi."

"..."

Vâng cái con khi!

Nếu không phải vì tay vẫn còn kim truyền, Thắm Tịch rất muốn vung một chưởng cạy đầu cậu ra, xem bên trong có sữa Tam Lộc không!

Cô bỗng nhớ đến chuyện gì nên nghi ngờ hỏi: "Sao tự nhiên mẹ tôi lại hỏi cậu chuyện này?"

Tiết Diễm không trả lời ngay, mà chọn một quả táo trong rổ hoa quả ở đầu giường. Cậu vừa chuẩn bị gọt vỏ vừa hỏi cô: "Ăn không?"

"Ăn... Đừng ngắt lời!" Thắm Tịch nhìn cậu chăm chăm rồi nói với giọng ra lệnh: "Khai báo thành thật!"

"... Tôi qua tôi gọi cho cậu thì đúng lúc đi nghe máy."

Thắm Tịch bán tín bán nghi nhìn cậu: "Đúng lúc như thế á?"

Biểu cảm của Tiết Diễm mau chóng mất tự nhiên, cậu ho hai tiếng: "Không đúng lúc đến mức đó, tôi gọi bốn mươi mấy cuộc thôi."

Thắm Tịch: "..."

Hết chương 36.

Lời của tác giả:

Nỗi lòng của mẹ Thắm: Làm gì có đại biểu Toán nào tận tụy thế, nghỉ Đông rồi mà còn gọi hơn bốn mươi cuộc điện thoại đến giục làm bài tập ==

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Khi nào chỉ có hai người thì tùy cậu

Biên tập: Bọt

Cộng thêm cả 10 tháng ở trong bụng mẹ thì Thắm Tịch cũng đã đi theo bà Thắm 18 năm rồi, thế nhưng cô thực sự không hiểu nổi nội tâm của bà Thắm.

Sau khi biết cô yêu đương, biểu hiện của bà Thắm cực kì bình tĩnh, bình tĩnh cực kì. Thậm chí bà còn ném cả cô và hành lý cho Tiết Diễm, để Tiết Diễm đưa cô về thành phố C.

Nếu so với những phụ huynh chỉ hận không thể đánh gãy chân đứa con yêu sớm của mình, thì có thể nói rằng bà Thắm không đi theo lẽ thường.

Bọn họ lên đường gấp gáp, lúc này lại là đầu Xuân nên không mua được vé tàu cao tốc, mà đành phải oan ức về bằng tàu hỏa.

Lúc được tiến tới cửa ga, Thắm Tịch mới biết đúng là lần này bà Thắm không nói đùa.

Cô lôi tay bà Thắm, mặt mày tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng được: "Mẹ, mẹ yên tâm để con đi với Tiết Diễm thế này à? Không sợ cậu ấy bán con hả?"

Bà Thắm liếc mắt nhìn cô: "Bán đi càng tốt, đỡ tiền cưới."

"..."

Tim Thắm Tịch run rẩy một lúc, kịch bản bình thường mà phát triển tới lúc yêu đương ở cấp 3 bị phát hiện, thì đáng ra phụ huynh phải tuyên bố: "Con dám đi với thằng nhóc thối kia, mẹ đánh gãy chân con ngay", hoặc là "Con dám bước ra cửa một bước, thì đừng hòng quay lại" chứ?

Vì sao đến lượt bà Thắm lại thành đẩy ngược cô ra ngoài thế này?

Thắm Tịch đầy bí thống nói ra "sự thật": "Mẹ, con đúng là đồ tặng kèm lúc mẹ mua quần áo đại hạ giá đúng không?"

Bà Thắm trả lời thuận theo cô: "Đúng thế, giảm giá 50%, không mua thì phí lắm."

"..."

"Được rồi, đừng đùa nữa." Bà Thắm đẩy cô về phía cửa ga: "Đừng tưởng mẹ không biết bây giờ trong lòng con đang vui đến mức nào."

Thắm Tịch bị bà Thắm "đuối" vào ga tàu, sau đó cũng đi theo Tiết Diễm để tìm vị trí giường nằm.

Cô vẫn chưa khỏi cảm nên đầu còn hơi choáng váng, vì thế vừa lên tàu đã bò lên giường nằm ngay.

Nhưng bánh xe tàu hỏa ma sát với đường ray tạo thành những tiếng ầm ầm khiến người người hết cách, chứ đừng nói tới ngủ.

Cô thò đầu ra rồi vươn tay xuống chỗ Tiết Diễm: "Tiết Diễm, đưa túi cho tôi."

Lúc đó Tiết Diễm đang đọc tin nhắn cảnh cáo khá nghiêm túc mà mẹ vợ tương lai gửi đến. Bà nhấn đến ý để cậu không gây ra việc gì vượt quá giới hạn. Nếu so với vẻ không thêm để ý trước mặt Thẩm Tịch thì đúng là khiến người ta không khỏi buồn cười.

Tiết Diễm bất giác nghe được giọng của Thẩm Tịch, cậu ngược mắt nhìn lên thì đã thấy bàn tay lác lư trên đỉnh đầu mình. Cậu vươn tay nắm lấy móng vuốt nhỏ bụ bẫm kia: "Muốn uống nước không?"

Giường trên truyền đến giọng mũi mềm mại và nhu hòa của nữ sinh: "Không, tôi muốn lấy điện thoại."

Tiết Diễm đứng dậy sờ trán cô. Tuy đã hạ sốt nhiều rồi, nhưng về mặt Thẩm Tịch vẫn không có tinh thần chút nào.

Cậu đặt túi của cả hai người lên đầu giường rồi nhìn cô: "Thế tôi lên đó nhé?"

Dùng lời này để trả lời câu đầu cũng không được mà đáp lại câu sau cũng không xong. Thẩm Tịch hơi choáng váng, cô lặp lại lần nữa: "Tôi muốn lấy điện thoại."

Tiết Diễm gật đầu nhẹ: "Tôi còn một tên khác là điện thoại."

Thẩm Tịch bật cười thành tiếng: "Sao cậu không biết xấu hổ thế hả?"

Tuy nói thì nói vậy, nhưng cô vẫn dịch người sang bên cạnh.

Thẩm Tịch dịch được một nửa thì nhớ bà Thẩm dặn "Con gái phải dè dặt". Vì thế cô ngăn Tiết Diễm đang muốn bò lên, rồi hơi đỏ mặt nói: "Nói rõ trước đây, tôi vẫn còn ốm, không được động tay động chân đấy nhé."

Tiết Diễm buồn cười mà phẩy mũi cô: "Tôi đâu có cảm thú như thế."

Thẩm Tịch làm bầm hai tiếng cự nự, sau đó mới an tâm để cậu lên giường.

Giường trên tàu hỏa nhỏ nên hai người nằm thì hơi chật, có điều như thế cũng rất ấm áp.

Thẩm Tịch nằm ổ trong ngực cậu, cơ thể nam sinh hùng hực hun đến mức mặt cô cũng hơi đỏ lên.

Cô sợ lây cảm cho cậu nên chỉ để mặt đối diện với ngực của Tiết Diễm chứ không dám ngẩng đầu lên.

Vì lần trước ở sân thượng đã biết eo là "vị trí nhạy cảm" của cậu, nên cô cũng không dám ôm eo mà hai cánh tay phải để co quắp ở trước ngực mình.

Tiết Diễm thấy tư thế của Thẩm Tịch mất tự nhiên thì cầm lấy tay cô rồi đặt lên eo mình. Khi phát hiện cô muốn rút về, cậu đã mau chóng dè lại.

"Không làm loạn thì không sao." Tiết Diễm chậm rãi khép hai mắt lại rồi thấp giọng giải thích để cô an tâm.

Nhưng chỉ có cậu mới biết, cái gọi là "nổi phản ứng" lần trước là hừng lên nên đùa cô vậy thôi. Không ngờ cô còn nhớ kỹ đến thế, thậm chí còn cực kỳ để ý.

Thẩm Tịch nhận được cam đoan rồi thì cũng an tâm ôm eo cậu. Sau đó không biết cô nhớ đến chuyện gì mà nhin cười thành tiếng: "Eo cậu nhỏ quá."

Cô vốn định chờ đối phương đáp lời, nhưng chờ một lúc lâu mà vẫn không nghe được giọng của cậu. Lúc ngửa đầu lên nhìn thì đã thấy hai mắt Tiết Diễm đã khép lại, hô hấp đều đều mà bình ổn rồi.

Thẩm Tịch nhìn quãng mắt cậu hơi xanh đen và cả sắc mặt tiêu tụy thì thấy hơi áy náy. Tối qua cậu đi cả đêm tới đây, hôm nay lại bận rộn cả ngày ở bệnh viện nên chưa chợp mắt, có lẽ lúc này đã mệt muốn chết rồi.

Cô kéo chân sang phía bên kia rồi dấn vào ngực cậu mà nhắm mắt lại, rồi cũng cố gắng để mình thiếp đi.

Có lẽ do thuốc cảm gây buồn ngủ, hoặc có thể vì nằm ổ trong ngực Tiết Diễm đã chặn lại tạp âm của tàu hỏa, mà rất nhanh sau đó Thẩm Tịch cũng chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc mơ màng, dường như phía sau không có chân nên hờ ra. Đông lạnh khiến cô bất giác rúc vào nơi ấm hơn, mà sau khi rúc vào mấy lần thì phía sau lưng kia không còn hờ ra nữa, thậm chí còn rất ấm áp.

Thẩm Tịch sát gần và ôm "lò sưởi lớn" mà ngủ càng an ổn hơn.

Còn người cô ôm lại từ từ mở hai mắt, dùng cảm cọ sát đỉnh đầu xù lông của cô, rồi cong khóe miệng mà chìm vào giấc ngủ lần nữa.

*

Sau khi xuống tàu, vất vả lắm họ mới đi từ nhà ga về khu nhà được. Thẩm Tịch vừa định đi về phía tòa nhà mình ở thì bị Tiết Diễm túm lấy mũ trên áo

lông, sau đó là nửa túm vừa kéo đi lên thang máy nhà cậu.

Thắm Tịch nghe Tiết Diễm kể việc mẹ mình giao phó xong thì hơi lo lắng: "Tôi lại ở nhà cậu có phải sẽ không hay lắm không?"

Tiết Diễm cười: "Yên tâm, không phải chỉ có hai chúng ta. Bố mẹ tôi đi chúc Tết xong sẽ về."

Thắm Tịch thấy cậu cố tình xuyên tạc ý của mình, thì thẹn quá hóa giận đập vào cánh tay của cậu: "Đầu óc cậu cả ngày cứ nghĩ gì thế hả?"

Tiết Diễm bắt lấy tay cô rồi nắm trong lòng bàn tay mình: "Nghĩ đến cậu."

Mặt Thắm Tịch mau chóng đỏ lên. Cô cúi đầu không nói lời nào, có điều khóe miệng lại giương lên một độ cong khó ép xuống được.

Vừa ra khỏi thang máy, Thắm Tịch đã vội vàng rút tay mình ra vì sợ bố mẹ Tiết Diễm trông thấy.

Mẹ cô thì đã biết và còn bình tĩnh ngoài dự đoán rồi. Sự bình tĩnh đến không thể bình tĩnh hơn đó phải được coi là "một đóa hoa lạ", nhưng đến lượt bố mẹ Tiết Diễm thì chưa biết chừng.

Vì thế bây giờ cô lại lo lắng vô cùng, lo sẽ bị phát hiện.

Họ vừa vào tới nhà, Trâu Tinh Thu đã nhiệt tình ra đón ngay. Thắm Tịch cười và chúc bà năm mới vui vẻ, sau đó là khách khí lên tiếng chào hỏi Tiết Thịnh Cảnh đang đọc báo ở phòng khách. Giọng nói chuyện của cô lúc này ngoan ngoãn hơn gấp nhiều lần so với lúc nói chuyện với Tiết Diễm. Ngay cả Tiết Diễm ở bên cạnh cũng phải liếc mắt định cười cô một câu, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống được.

Trâu Tinh Thu đánh giá cô trên dưới một lượt, khi thấy mặt Thắm Tịch còn tái nhợt thì hơi đau lòng: "Không quen thời tiết đến mức này cơ à, chắc gầy đi nhiều lắm nhỉ?"

Lần này Thắm Tịch ở nhà Tiết Diễm là do Tiết Diễm chủ động đề cập tới. Nguyên nhân là Thắm Tịch ở bên kia không quen thời tiết rồi ốm nặng, mẹ Thắm lại không về cùng cô được nên chỉ có thể nhờ cậu tới đón.

Thắm Tịch cười ngượng ngùng: "Gầy một chút cũng tốt, giảm béo luôn ạ."

"Nói gì thế?" Trâu Tinh Thu hơi trách cô: "Con gái có da có thịt một chút vẫn tốt hơn. Hôm nay đi hầm canh sườn cho cháu đấy, đợi cháu khỏi cảm rồi sẽ làm cả sườn kho nữa. Hai ngày sau thì..."

"Mẹ." Tiết Diễm thấy mẹ mình vẫn chưa có ý định dừng lại nên bất đắc dĩ cắt ngang: "Thắm Tịch vừa mới về, mẹ để cậu ấy vào phòng nghỉ trước đã."

Lúc này Trâu Tinh Thu mới nhớ ra nên vội vàng gạt đầu đồng ý: "Được, vào phòng đã dọn dẹp rồi đi. Mau đi nghỉ, bị ốm phải nghỉ ngơi nhiều vào."

Sau khi được đồng ý, Thắm Tịch định kéo hành lý về phòng, thì Tiết Diễm lại nhắc vali lên trước một bước. Cô vội vàng nhỏ giọng nói: "Để tôi tự làm đi."

"Không sao." Tiết Diễm nhắc vali bằng một tay, một tay còn lại ấn vai cô rồi đẩy vào phòng: "Cậu cũng không xách được."

Trâu Tinh Thu đưa mắt nhìn hai người một trước một sau vào phòng, sau đó mau chóng đi qua sofa ngồi cạnh chồng mình và hỏi nhỏ: "Tôi nói có đúng không?"

Tiết Thịnh Cảnh vẫn đọc báo tiếp, ông không ngẩng đầu lên mà chỉ nhàn nhạt nói một tiếng: "Ừm."

Trâu Tinh Thu thấy ông không để bụng chút nào thì hơi bực. Bà rút báo của ông đi rồi hạ giọng mắng: "Con trai em yêu rồi mà anh còn ngồi đấy đọc báo hả?"

Lúc này Tiết Thịnh Cảnh mới ngẩng đầu: "Em gấp cái gì? Tầm này ngày xưa em cũng theo đuổi anh còn gì?"

"Em..." Trâu Tinh Thu cuộn báo lại rồi gõ xuống đầu ông: "Rõ ràng là anh theo đuổi em, không biết xấu hổ."

Bà nói xong thì ném báo vào ngực ông, rồi đứng dậy đi thẳng vào bếp nấu cơm.

"Được, anh theo đuổi em." Tiết Thịnh Cảnh lắc đầu đầy bất đắc dĩ, sau đó lại cầm báo lên đọc tiếp.

Mà ở bên này, Thắm Tịch vừa về đến phòng đã đẩy tay Tiết Diễm ra rồi hạ giọng nói với cậu: "Bảo cậu ở trong nhà thì chú ý một chút cơ mà? Đừng để đi phát hiện."

Tiết Diễm làm mặt vô tội: "Thành thói quen mất rồi."

Thắm Tịch hơi không còn gì để nói: "Thế thì cậu đổi ngay thói quen này cho tôi!"

"Không đổi lại được nữa." Tiết Diễm ra phía trước ôm cô rồi cúi đầu nhìn xuống: "Đổi lại sẽ không quen."

Thẩm Tịch ngửa mặt nhìn cậu chăm chăm, sau khi nhìn mấy giây thì lại thua trận mà thỏa hiệp: "Nếu không thì trước mặt đi phải để ý một chút. Khi nào chỉ có hai người thì tùy cậu."

"Tùy tôi thế nào? Thế này? Hay là thế này?"

Tiết Diễm hôn dọc từ trán cô xuống tới mắt, lúc cậu đang muốn dán lên môi thì bị Thẩm Tịch đưa tay ngăn lại.

Thẩm Tịch che miệng cậu lại: "Tôi vẫn còn cảm, không hôn được."

Nhưng khi thấy ánh mắt tui thân của đối phương thì Thẩm Tịch lại mím môi, sau đó nhón chân lên, cách tay mình mà hôn nhanh một cái.

"Chấp vá trước thế này đi vậy."

Hết chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tôi cũng yêu cậu

Biên tập: Bọt

Khoảng thời gian trước kia tựu trường ngày càng ngắn lại, ngày nào Thẩm Tịch cũng nghiêm túc đọc sách ôn tập. Mà vì có Tiết Diễm ở bên nên đọc sách cũng không khô khan tới thế.

Lần này ở nhà Tiết Diễm, Thẩm Tịch rất chú ý giữ khoảng cách với cậu vì sợ bị bố mẹ Tiết Diễm phát hiện.

Có điều cô lại không biết việc hai người yêu đương đã là "bí mật không khai" từ lâu rồi.

Trâu Tinh Thu cũng vô như không biết rõ tình hình, chỉ là bà nhìn mọi việc trong mắt rồi vui vẻ trong lòng.

Tiết Diễm được di truyền tính cách của bố nên luôn lãnh đạm với mọi chuyện, trong lòng có thể nào cũng không biểu hiện ra mặt. Việc này từng khiến Trâu Tinh Thu lo lắng một đợt, ví dụ như "truyện 18+" lần trước khiến bà vừa hối hận vừa tự trách không thôi.

Những ngày này bà lên quan sát được, từ khi Thẩm Tịch ở đây, biểu cảm trên mặt Tiết Diễm rõ là phong phú hơn rất nhiều, cậu còn thường cười hơn nữa.

Thình thoảng sau khi ôn tập xong, Thẩm Tịch sẽ vào bếp giúp bà, sau đó Tiết Diễm xưa nay chưa bao giờ vào bếp cũng sẽ vào theo rồi hỗ trợ rửa rau.

Thẩm Tịch thích ăn sườn kho, mỗi lần bà làm sườn kho, Tiết Diễm đều "đúng dịp" vào bếp, rồi như vô ý đưa mắt, âm thầm quan sát xem bà cho gia vị gì vào trong nồi.

Tiết Diễm khá kén ăn, cậu không thích ăn ớt chuông và cà rốt. Mặc cho ngày thường người làm mẹ là bà có cần nhằn bao nhiêu, cậu cũng sẽ không ăn dù chỉ một chút. Nhưng từ ngày Thẩm Tịch khen hai thứ kia khi ăn cơm, tới lần tiếp theo ngồi vào bàn ăn cơm, Tiết Diễm thế mà lại lần đầu tiên gấp thử hai thứ này.

Trâu Tinh Thu thấy con trai mình thay đổi như thế thì vừa mừng vừa cảm động.

Bà vốn nghĩ yêu đương vào thời điểm then chốt như lớp 12 là việc cấm kị, nghĩ cũng đừng nghĩ. Phản ứng đầu tiên của bà khi biết Tiết Diễm yêu đương là tức giận và sốt ruột. Nhưng trong khoảng thời gian quan sát kĩ càng này, bà phát hiện con trai mình thực sự rất thích cô bé kia.

Về phần Thẩm Tịch, bà thấy đây là một đứa nhỏ không tệ. Dù trước kia bố mẹ có ly hôn, nhưng tính cách vẫn rất lạc quan. Trông thì có vẻ xuề xòa, nhưng thực chất lại rất hiểu chuyện và cẩn thận.

Bà đã biết chuyện Thẩm Trần tìm được bạn đời khác từ lâu, thậm chí còn biết Thẩm Trần vẫn luôn giấu con gái.

Lần trước Thẩm Tịch đột nhiên khóc òa ở cửa nhà, bà cũng hơi đoán có phải việc kia bị phát hiện không. Về sau nghe Thẩm Trần nói thì mới vỡ lẽ, quả đúng là như bà dự cảm thật.

Đứa nhỏ Thẩm Tịch này đúng là rất hiểu chuyện. Mấy đứa bé bình thường khác đều chống đối việc tái hôn, thậm chí náo loạn cũng có, nhưng sau khi Thẩm Tịch biết thì không những không làm loạn, mà đến khóc cũng phải tránh người trong nhà.

Nghe Thẩm Trần nói, Thẩm Tịch khóc xong rồi về nhà nói chuyện với mẹ một cách thẳng thắn, sau còn vừa khóc vừa đồng ý để mẹ đi theo tiếng gọi của

lòng mình.

Hai người yêu đương cũng không ảnh hưởng tới học tập, thậm chí còn nỗ lực hơn nữa. Trâu Tinh Thu càng nghĩ càng hài lòng, thậm chí bà đã bắt đầu nghĩ đến việc thi đại học xong, có nên mở bữa tiệc nhỏ tiện thể đính hôn cho hai đứa luôn không.

Nhưng lúc bà nói chuyện này với chồng mình, thì lại nhận được sự khinh bỉ tràn ngập của đối phương: Nóng quá hồng việc, tổ chức lễ đính hôn luôn thì em cũng có được bé cháu trai ngay đâu.

Ý nghĩ nhỏ này bị phát hiện nhưng Trâu Tinh Thu cũng không để ý lắm. Bà lặng lẽ mua một bộ đồ dùng hàng ngày mới, còn là "đồ đôi với Tiết Diễm" để thỏa mãn lòng "mẹ chồng" của mình.

Thẩm Tịch bên này bê hai cốc trà nâng cao tinh thần về phòng Tiết Diễm, cô nhìn hai cái cốc một lúc lâu rồi biểu cảm cũng hơi kì lạ.

Nhà Tiết Diễm chia cốc thành một bộ cho người trong nhà và một bộ dùng cho khách, cô vẫn luôn dùng bộ cho khách kia.

Mấy ngày trước, Trâu Tinh Thu đột nhiên mang cốc mới đến cho cô, bảo cô về sau uống nước thì dùng cốc này.

Thật ra cũng không có gì, nhưng cốc mới này... nhìn thế nào cũng như cùng một cặp với của Tiết Diễm.

Thẩm Tịch kể suy nghĩ của mình cho Tiết Diễm nghe, cũng rất lo lắng với việc này: "Hay là đi Trâu phát hiện được gì rồi?"

Tiết Diễm ngược mắt nhìn hai cái cốc kia một chút rồi không kiềm được mà cong môi, ngoài miệng lại là lời trấn an: "Không sao, đây là thói quen mua đồ của mẹ tôi thôi. Mẹ thích mua một đôi, đây cũng là cốc bà mua từ trước nhưng không dùng đến."

Thẩm Tịch gật đầu tỏ ý đã biết, lo lắng trong lòng cũng mau chóng bay mất, rồi còn thấy như mình tìm được tri kỉ: "Tôi cũng giống đi Trâu đấy, nếu có hai màu thì sẽ không biết chọn cái nào, chọn cái nào cũng thấy tiếc vì không chọn cái còn lại."

Cô vừa nói còn vừa mở túi đồ văn phòng phẩm của mình ra, bút bên trong đều có đôi có cặp, mỗi bút đều là cùng loại mà khác màu: "Mua mấy thứ này rồi lại có vài cái không dùng đến, toàn bị mẹ tôi trách phá của."

Tiết Diễm thấy Thẩm Tịch tràn đầy phấn khởi thì không nhịn được mà xoa đầu cô: "Phá của cũng không sao, tôi không chê."

"Đây là cậu nói đấy nhé, không được đổi ý." Thẩm Tịch như đắc ý vì bắt được nhược điểm của cậu, chỉ thiếu nước lấy điện thoại ra ghi âm mà thôi.

"Ừm, không đổi ý." Tiết Diễm bẹo bẹo má cô, rồi như thấy xúc cảm không tẻ lắm, nên lại bẹo thêm hai cái nữa mà không muốn buông tay. Mãi đến khi trông thấy ánh mắt bất mãn của đối phương, cậu mới bỏ tay xuống, rồi cười xoay đầu của cô qua chỗ khác và tiếp tục đọc sách.

Thời gian ôn tập vốn nên dài đằng đẳng, cũng có rất nhiều người lên vòng bạn bè oán trách một ngày dài tựa một năm. Nhưng Thẩm Tịch lại thấy khoảng thời gian này trôi đi sao nhanh quá, thoáng một cái đã qua và sắp tựu trường rồi.

Thẩm Tịch đã làm hết bài tập nghỉ Đông ở nhà Tiết Diễm, còn ôn lại cả những kiến thức chưa học kĩ của kỳ 1 một lần nữa.

Đây là lần đầu tiên cô có thể bình tĩnh trước khai giảng mấy ngày như thế, cuối cùng "hội chứng tựu trường" cũng đã được "chữa khỏi" vào kỳ nghỉ cuối cùng của mùa Đông lớp 12 rồi.

Mà "người chung phòng bệnh" Từ Hạo từng hoạn nạn cùng cô nhiều năm thì không được bình tĩnh đến thế. Cậu ấy đã phải thức suốt đêm để làm bài tập của kỳ nghỉ. Vì thế đến ngày khai giảng, cả người Từ Hạo đều suy sụp như bị nữ quỷ hút dương khí.

Thế nhưng ông trời luôn trêu người con người là thế, giống như trong 10 ngày chỉ có một ngày bạn lười không trang điểm, thì cũng chính một ngày đó bạn lại tình cờ gặp được nam thần.

Mà Từ Hạo mang khuôn mặt kiệt sức ừ rừ tới ngày khai giảng đầu tiên thì gặp được Lâm Gia Âm ở cổng trường.

Vì để cứu vãn chút hình tượng cuối cùng của mình, cậu ấy chọn cách duy trì bình tĩnh mà vượt qua Lâm Gia Âm.

Mắt nhìn thẳng, mặt không biểu cảm, vờ như không quen, thậm chí cả người trên dưới còn tản ra vẻ lạnh lùng.

Thế nhưng chỉ có Từ Hạo mới biết, vào khoảnh khắc đó lòng cậu ấy đang vừa gào thét vừa kêu rên thế nào.

Có điều, chỉ tiếc người khác không thấy nổi lòng của cậu ấy, cả Lâm Gia Âm cũng không thấy.

Lâm Gia Âm nhìn bóng lưng nam sinh lướt thẳng qua mình mà mím môi lại, trong lòng lại trào phúng tới khó hiểu. Lúc trước vừa gặp chỉ hận không thể dính chặt lấy, bây giờ lại không có nổi một câu chào thế này. Mới qua một kì nghỉ Đông mà thôi, sao nhiệt tình đã biến mất rồi?

Đúng là có thói quen ghẹo gái mà. Có điều Lâm Gia Âm cũng không quá quan tâm, không đáng để cô ấy quan tâm.

Học kì này còn căng thẳng hơn học kì trước một chút.

Thời gian còn lại chỉ có mấy tháng, mọi người ai cũng căng như dây cung chuẩn bị lao đi.

Ôn tập thật là việc có thể khiến cho người ta tẩu hỏa nhập ma. Ngay cả lúc nói chuyện phiếm giữa đám bạn trong giờ nghỉ giữa tiết mà ngẫu nhiên nói đến chuyện khác, thì sẽ bị uốn nắn ngay, theo sau đó là câu nói kinh điển ——

"Đây là chủ đề phụ nhé, các đồng chí!"

Lão Đinh gõ lên bảng đen: "Tan học thì quậy trung trời, lên lớp lại ngáp không ngót. Tồi qua cả đám đi làm trộm hết hả?"

Một đề giảng được đến một nửa thì bắt đầu rẽ qua dạy dỗ về kỷ luật và thái độ học tập. Mãi cho đến khi chuông tan học vang lên, mọi người mới thở dài một hơi, sau đó lại nghe thầy gọi lớp trưởng thì nom nớp không thôi.

Mãi đến khi lớp trưởng ôm một tờ biểu ngữ màu đỏ tía và mở ra trên bục giảng, sau đó lại thả thêm bút dạ rồi vung tay lên: "Xếp hàng lên ký tên, thể hiện ít quyết tâm của mọi người đi."

Mọi người vừa nghe tới ký tên thì nhao nhao chạy lên bục giảng, sau đó lại bị lớp trưởng đuổi đi xếp hàng trung trung thực thực.

Thẩm Tịch lên kéo Tiết Diễm xếp ở cuối hàng, cô giật giật góc áo của cậu rồi hạ giọng nói: "Lát nữa viết chữ nhỏ thôi nhé."

Tiết Diễm nghi ngờ nhìn cô mà không hiểu lắm, nhưng vẫn làm theo lời cô. Cậu tìm một chỗ khuất rồi quy củ viết tên mình xuống, chứ không ký tên hoa mỹ như các bạn trước đó.

Những bạn khác ký tên xong thì nhao nhao tán ra. Thẩm Tịch xếp cuối cùng nên nhận bút dạ từ Tiết Diễm và viết tên bên cạnh cậu, cô còn viết chữ nhỏ theo cậu và ký tên của mình vào.

Nhân lúc người khác không chú ý, cô lại nhanh nhẹn lấy bút dạ vẽ trái tim nho nhỏ giữa tên của hai người.

Thẩm Tịch lo sợ làm xong hết một loạt những việc này. Lúc ngược mắt lên lại trông thấy ánh mắt trêu tức của Tiết Diễm, cô mới ngưng ngưng mỉm cười lên.

Giờ nghỉ giữa tiết ồn ào như ngoài phố xá sầm uất. Người học thuộc lòng thì học thuộc lòng, người làm đề thì làm đề, ai tán gẫu thì tán gẫu, không có ai chú ý đến bầu không khí vi diệu hồng phấn bên này cả.

Tiết Diễm khom người như đang thưởng thức các loại chữ ký trên biểu ngữ, sau đó dùng giọng chỉ hai người nghe được mà mỉm cười nói lời khiến nữ sinh bên cạnh đỏ mặt.

"Tôi cũng yêu cậu."

*

Trước ngày thi đại học, trường học cho tất cả các lớp 12 nghỉ 3 ngày để chỉnh đốn lại.

Không biết vì tính bà Thẩm thoải mái hay sợ cô có áp lực lớn quá, mà nhà cô không có chút cảm giác căng thẳng khi có người sắp thi đại học chút nào. Ở nhà cô vẫn giống như ngày thường, thậm chí lúc này bà Thẩm còn nhàn hạ ra ngoài hẹn hò cực kỳ thoải mái nữa.

Thẩm Tịch bận rộn một buổi sáng mới dọn xong những món đồ nho nhỏ không dùng tới trong phòng mình.

Cô có một đam mê cất giữ bé nhỏ, bởi bình thường trông thấy những món đồ xinh xắn sẽ tiện tay mang về. Nếu đang rảnh thì Thẩm Tịch sẽ tìm chỗ để bày lên, nếu không rảnh thì tiện tay vứt vào trong ngăn kéo hoặc thùng sưu tập đồ.

Dần dần, hai nơi này đã biến thành tủ đựng đồ tạp nham.

Kể từ khi biết cô yêu đương, bà Thẩm đã nghiêm khắc hơn nhiều trong phương diện này. Chỉ cần Thẩm Tịch bộc lộ thói quen nhỏ không tốt thì sẽ bị bà chỉnh đốn lại ngay.

Có lúc cô lười một chút sẽ bị bà nhắc "con gái lớn mà còn lười như thế, về sau sẽ bị mẹ chồng và chồng ghét cho mà xem".

Thẩm Tịch nghe mấy lần đầu thì cũng run rẩy trong lòng. Nghe bà Thẩm trách như thế, ngay cả chính cô cũng nghĩ có phải mình là đứa lười chây chây bị cả thế giới, cả vũ trụ ghét như rác rưởi cần bã không, rồi ngày nào cô cũng hoài nghi về cuộc đời mình.

Nhưng sau khi bị nhắc lâu rồi, dần già cô cũng sinh ra sức đề kháng. Bây giờ nghe được lời này lòng cũng không giao động, thậm chí còn hơi buồn cười nữa.

Có điều đúng là sau khi được bà Thẩm nhắc nhở, cô đã sửa lại khá nhiều thói quen xấu trước kia.

Ví dụ như rời giường thì phải gấp chăn, xếp màn ngay. Dọn lại cả mấy chú gấu bông khi ngủ đã bay ra nơi khác. Dọn lại những cuốn sách đã đọc xong trên bàn về chỗ cũ, chứ không chất thành một đống lung tung nữa.

Đương nhiên, những giới hạn này chỉ được thực hiện khi bà Thắm ở nhà thôi.

Bộc phát sức y dễ hơn tập thành thói quen rất nhiều, vì thế chỉ cần bà Thắm ra ngoài, là phòng cô sẽ lại trở về một đêm trước giải phóng. Sách trên bàn nên bữa thì cứ bữa, mà dùng lời của cô để tả thì chính là "Bữa thì bữa thật đó, nhưng là bữa ngăn nắp, bữa trật tự".

Thắm Tịch thờ dài khi thấy đồng hồ tạp nham trong hòm của mình, thì ra "góp gió thành bão" chính là thành ngữ để dùng ở đây.

Cô cắn răng kéo đồng hồ này tới phòng để đồ tổng hợp. Sau đó, Thắm Tịch tựa vào tường đảm eo, rồi nghĩ có nên nhân dịp bà Thắm không có nhà mà xem văn nghệ chút không. Nào ngờ cô vừa bật TV thì chuông cửa đã vang lên.

Thắm Tịch giật nảy trong lòng, cô nghĩ thầm bà Thắm đi hẹn hò cơ mà, sao nhanh thế đã về rồi?

Cô không kịp nghĩ nhiều mà vội vàng tắt TV đi, còn rút cả phích cấp điện, sau đó mới thẳng người, vờ như rất tự tin mà đi mở cửa.

Nhưng khi thấy người đứng ngoài cửa, cô lại sững sờ rồi mau chóng chuyển thành tươi cười: "Tiết Diễm, sao cậu lại đến đây?"

Tiết Diễm nhìn thì thấy cô đang đeo tạp dề và đội mũ giấy, cậu duỗi tay ra lau đi vết bẩn trên mặt cô rồi cười nói: "Đưa cậu đi ăn cơm, cậu vẫn đang dọn vệ sinh à?"

"Vừa làm xong rồi, quên cài xuống." Thắm Tịch vội vàng bỏ mũ xuống, nhưng tay vừa lấy xuống một nửa thì lại nhớ ra hình như hôm qua mình không gội đầu. Cô đội mũ lên đầu lần nữa rồi trân thành nói: "Tôi muốn gội đầu trước rồi lại đi."

Cô sợ cậu thấy muộn giờ nên bổ sung thêm: "Nhanh thôi."

Tiết Diễm cười bất đắc dĩ, cậu định nói không chê nhưng biết cô thích chung điện nên cũng gật đầu: "Đi đi, tôi ở đây chờ cậu."

Thắm Tịch kéo Tiết Diễm vào phòng khách, rồi bạch bạch bạch chạy vào nhà vệ sinh để gội đầu.

Cô vừa làm ướt tóc, xoa dầu gội lên, xoa đến lúc đầu đầy bọt xà phòng thì nghe được tiếng điện thoại di động vang lên.

Thắm Tịch cũng không quá để ý, còn nghĩ thầm chắc điện thoại chỉ kêu vài tiếng mà thôi. Nhưng không ngờ người gọi điện lại cố chấp đến thế, chuông điện thoại cứ reo mãi khiến Tiết Diễm ở phòng khách cũng đi đến, đứng ở cửa phòng hỏi cô: "Muốn bắt máy không?"

Thắm Tịch gật đầu: "Chắc là mẹ tôi, cậu cầm giúp tôi một chút."

Điện thoại đã được lấy tới, người gọi đến đúng là bà Thắm.

Thắm Tịch để Tiết Diễm cầm giúp điện thoại bên tai. Cô còn chưa lên tiếng thì đã nghe bà Thắm phàn nàn ở đầu bên kia: "Sao lâu bắt máy thế? Lại xem TV đấy à?"

"Đâu ạ, mẹ không tin thì nghe thử đi, làm gì có tiếng TV."

"Ai biết con có chuyển về chế độ im lặng không?" Bà Thắm đáp lại rất nhanh, vừa nghe đã thấy là phụ huynh làm công tác điều tra con lâu năm.

Khóe miệng Thắm Tịch giật giật, lúc cô phát hiện ánh mắt chứa ý cười của Tiết Diễm thì chợt nhận ra lúc này đang nói trước mặt bạn trai mình. Cô dần trở nên xấu hổ rồi gượng gạo chuyển sang chuyện khác: "Mẹ gọi điện về có chuyện gì thế ạ?"

"À, suýt thì quên." Trong điện thoại truyền đến giọng bỗng nhiên nhớ ra của bà Thắm: "Định bảo hôm nay mẹ không về nấu cơm, con tự xào hai món rồi ăn đi."

Thắm Tịch đang lẩn tránh không biết nói trưa nay mình không ở nhà thế nào, thì khi nghe bà Thắm nói vậy, cô lại không thể vui hơn mà đồng ý sáng khoái: "Mẹ yên tâm đi, con không đói được đâu! Mẹ ra ngoài hẹn hò vui vẻ, chơi vui vẻ nhé, bái bai ~"

Cô nói xong cũng không đợi bà Thắm nói tiếp mà đã ra hiệu cho Tiết Diễm cúp máy.

Bà Thắm bị cúp máy lại thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Không đúng, bình thường mà bảo con nhóc này nấu cơm là không vui ngay được. Chỉ cần bà không có nhà thì sẽ gọi đồ ăn ngoài hoặc ăn mì tôm chứ rất lười động tay nấu cơm. Sao hôm nay lại đồng ý dứt khoát thế này?

Mà người "không đúng lắm" nào đó đang đầu đầy bọt xà phòng, còn cười đắc ý với bạn trai mình: "Đúng là trời giúp tôi mà."

Tiết Diễm phẩy qua mũi cô rồi không nhịn được cười: "Gội đầu mau."

Thắm Tịch lẩm bẩm hai tiếng, vừa dùng tay gội bọt xà phòng ở đỉnh đầu vừa nói: "Bây giờ lại chê tôi chậm hả? Nếu không thì cậu gọi cho tôi đi."

Cô chỉ tiện miệng nói vậy thôi, ai ngờ Tiết Diễm lại đặt điện thoại lên bàn sách rồi xắn tay áo lên định vào gội đầu giúp cô thật,

Thẩm Tịch vội vàng tránh ra nhưng lại bị Tiết Diễm bắt lấy, cậu cười nói: "Xấu hổ cái gì? Về sau còn phải tắm chung."

"Sao lại phải tắm chung?" Thẩm Tịch chợt không kịp phản ứng trong chốc lát. Đợi đến khi Tiết Diễm bắt đầu gỡ đầu cho, cũng là nửa nhịp sau cô mới hiểu ra ý của câu nói kia. Mặt Thẩm Tịch chợt đỏ lên, cô xấu hổ rồi lắp bắp mở miệng: "Sao... cậu thích chòng ghẹo tôi bằng mấy trò cũ rích thế hả?"

Một tay Tiết Diễm cầm vôi hoa sen tỉ mỉ xả bọt trên đầu cho cô, một tay khác nhẹ nhàng vuốt tóc xuống rồi cười: "Đây không phải chòng ghẹo, mà là hiện thực tương lai."

Thẩm Tịch nghe vậy thì mặt càng đỏ hơn.

Cô chợt nhớ tới câu: Nếu một người mặc sức tương tượng tương lai có bạn, thì chắc chắn tình cảm của người đó với bạn là nghiêm túc. Vì lòng dạ người ấy đã "quy hoạch" bạn vào hàng ngũ người nhà rồi.

Tiết Diễm thế này là... đã nghĩ kĩ tương lai với cô rồi hay sao?

Tiết Diễm xả sạch bọt xả phong rồi cầm khăn mặt bên cạnh phủ lên đầu cô. Cậu để cô ngồi dậy rồi lại lau tóc còn ướt cho cô.

Sau khi khăn mặt xoa loạn trên đỉnh đầu một lát, lúc Tiết Diễm lấy khăn ra, đầu Thẩm Tịch đã lộn xộn cả lên rồi.

Tiết Diễm không nhịn được mà cười thành tiếng, sau đó lại phủ khăn mặt lên đầu cô, cậu còn cố ý nói: "Xấu quá."

Thẩm Tịch vừa mới cảm động chưa lâu, lúc nghe được câu này thì tròn trắng mắt, tức giận nhìn cậu: "Cậu nói gì cơ?"

Cô không đợi Tiết Diễm trả lời đã tự lấy khăn mặt lau tóc, vừa lau thật mạnh còn vừa nổi giận nói: "Chịu thôi, có xấu cũng là bạn gái cậu, ghét cũng vô ích."

Tiết Diễm thấy vẻ xù lông này của cô thì lại bật cười, cậu đưa tay đỡ khuôn mặt phính phính của Thẩm Tịch, rồi để cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mình: "Xấu cũng là của tôi, xấu tôi cũng thích."

Thẩm Tịch vẫn không vui, cô bắt mắt nhìn cậu chằm chằm: "Tôi không xấu!"

"Ừm, cậu xinh nhất."

Tiết Diễm phụ họa theo rồi chưa chờ cô nói câu hồn dỗi, đã ngậm lấy cánh môi vênh cao kia.

Cậu hôn tới mức Thẩm Tịch chóng mặt rồi mới lui người ra và cười nói: "Vớ, đây mới là chòng ghẹo."

Hết chương 38.

Lời của tác giả: Nói thật to cho tôi biết, chương này có dài không nào? Nói không dài tôi khóc cho mọi người xem!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Em thích cậu ấy trước

Biên tập: Bọt

Không có gì là một nụ hôn không giải quyết được.

Thẩm Tịch bị Tiết Diễm dỗ đến mức đầu óc choáng váng, dù có giận hơn nữa cũng bị hôn hóa thành không.

Lúc ra cửa, cô cũng quên cả sợ bị người quen trông thấy, mà chỉ choáng váng bị Tiết Diễm nắm tay đi vào thang máy, trong đầu vẫn tràn ngập về nụ hôn vừa rồi.

Tiết Diễm thấy vẻ ngượng ngùng của Thẩm Tịch thì lại không nhịn được xoa xoa đầu cô.

Tóc Thẩm Tịch vừa được sấy vào nếp lại bị cậu vò thành hơi rối.

Thẩm Tịch bất mãn đập vào tay cậu rồi giận trách: "Sao cậu thích vò tóc tôi thế hả, không sợ càng vò càng ngứa à?"

"Không sợ." Tiết Diễm ngậm ý cười nói: "Vò ngứa rồi, về sau tôi sẽ cứu vãn IQ của con chúng ta."

"Cậu..."

Thắm Tịch vừa tức vừa xấu hổ, cô đưa tay lên định đánh cậu nhưng bị Tiết Diễm bắt được, rồi thuận thế kéo vào trong ngực mình.

Đúng lúc này, cửa thang máy cũng mở ra.

Ba nam nữ sinh đứng ngoài cửa bỗng ngáy ra.

Giang Diệc Đường là người phản ứng đầu tiên: "Má nó! Đây là thế nào, sao lại 'show ân ái' trước bàn dân thiên hạ, hai người yêu đương ngằm cơ mà? Không sợ bị người ta nhìn thấy... Ừm ừm..."

Cậu ấy còn chưa nói hết thì đã bị Từ Hạo vội vàng bịt miệng lại: "Cậu nói nhỏ chút, người bên tòa nhà này đều là hàng xóm của em gái tôi đó."

Sau đó Từ Hạo lại quay đầu nhìn về phía Thắm Tịch vẫn còn ngáy ra, tiếp đó lại rơi vào tay Tiết Diễm còn đang ôm bả vai của cô: "Hai người cũng thế, quang minh chính đại thế này, không sợ bị phát hiện à? Còn không mau buông tay?"

Thắm Tịch vẫn chưa kịp hiểu gì, bảo là cùng đi ăn trưa mà? Sao lại có nhiều người thế? Thế nên Tiết Diễm nói cùng nhau... là cùng nhiều người như thế này hả?

Lúc này, Trình Hạ cũng ghét bỏ nói: "Lúc đầu tớ còn nghĩ Tiết Diễm mời bữa cơm thường thì không định đi, biết ngay sẽ bị hai người chọc mù mắt mà. Chưa ăn bữa cơm sinh nhật này mà đã bị nhét đầy miệng thức ăn chó rồi."

"Sinh, sinh nhật?"

Thắm Tịch bất giác nhìn về phía Tiết Diễm: "Sinh nhật cậu à?"

Khi thấy Tiết Diễm gật đầu, lòng Thắm Tịch chợt thấy buồn bực. Là bạn gái mà cô lại là người cuối cùng biết đến sinh nhật của cậu, mà trong lòng buồn bực nhưng Thắm Tịch lại không tiện thể hiện tức giận.

Tiết Diễm thấy cảm xúc của cô không đúng lắm thì xoa đầu rồi vuốt tóc Thắm Tịch: "Hôm nay tôi cũng mới nhớ ra."

Có lẽ vì thi đại học, rồi quá nhạy cảm khi đếm ngược từng ngày thi đại học mà quên mất sinh nhật của mình.

Vì sáng nay Giang Diệc Đường nhấn tin đến mời cậu ăn cơm, Tiết Diễm mới nhớ ra việc này, nên cậu mời cả Thắm Tịch và mấy người bạn tới cùng luôn.

Thật ra Thắm Tịch cũng không giận đến mức đó, chỉ là đây là sinh nhật đầu tiên sau khi bọn họ ở bên nhau, cô lại không kịp chuẩn bị quà sinh nhật gì nên thấy hơi tiếc nuối.

Có điều Thắm Tịch lại nghĩ thoáng rất nhanh, chuyện này thì có gì mà phải tiếc nuối, những sinh nhật thứ hai thứ ba thứ tư của cậu trong tương lai sẽ đều do cô bao thầu hết.

Trên bàn cơm, nói thế nào Trình Hạ cũng không cho Thắm Tịch ngồi cạnh Tiết Diễm, cô ấy nói rằng không muốn ăn thức ăn chó. Vì thế Trình Hạ kéo Thắm Tịch ngồi cách xa Tiết Diễm, Tiết Diễm phải chịu, đành để cô ấy như ý một lần.

Hai ngày sau chính là ngày thi đại học, đã phấn đấu lâu như thế cuối cùng cũng phải nghênh đón khoảng thời gian này. Mọi người đều ngầm hiểu ý nhau mà không nhắc đến chuyện ấy, chỉ có Từ Hạo vô ý nhảy sang chuyện thi đại học, rồi hỏi liệu về sau Tiết Diễm và Thắm Tịch có định yêu xa không?

Lúc nghe được như thế, cả người Thắm Tịch chợt cứng đờ. Cô bất giác nhìn về phía Tiết Diễm, khi bắt gặp ánh mắt của đối phương thì lại cúi đầu xuống rồi gảy com trắng trong bát.

Cuối cùng vẫn là Giang Diệc Đường nhận ra hai người có điểm gì đó không ổn. Cậu ấy muốn ra mặt giảng hòa thì Tiết Diễm lại lên tiếng cắt ngang: "Bọn tôi sẽ kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp đại học."

Ý ở ngoài lời, nghĩa là dù có yêu xa 4 năm, tình cảm của bọn họ cũng sẽ không đổi thay.

Lúc đó Từ Hạo đang uống nước, cậu ấy nghe được câu này thì phun hết nước lên người Giang Diệc Đường.

Không khí trên bàn cơm an tĩnh đến quỷ dị, chỉ có một mình Từ Hạo không muốn sống mà ho khan đến chết đi sống lại, cùng với đó là tiếng oán trách "má nó" liên tiếp của Giang Diệc Đường.

Thắm Tịch vẫn luôn không dám ngẩng đầu lên. Mà dù cô có không ngẩng đầu lên, thì hai bên tai đỏ ửng cũng đã rơi vào mắt mọi người. May thay, tất cả đều thức thời không đi trêu chọc Thắm Tịch.

Nếu là người khác nói ra câu này, có lẽ sẽ khó mà tin được, chỉ thấy người nói quá tự cao tự đại. Thế nhưng người nói ra lời này lại là Tiết Diễm, bởi vậy họ đều biết đây là thực sự nghiêm túc, không thể thay đổi được.

Trước kỳ thi tốt nghiệp Trung học một ngày, bà Thắm vẫn không giấu được cảm xúc của mình, vẻ căng thẳng của bà bại lộ ở điểm cảm rậm nhiều gấp gò ngày thường.

Vì bị ép tới đường cùng, Thẩm Tịch ưỡn ngực nghiêm mặt đưa bà Thẩm đang lo lắng về chuyện thi đại học tới nhà Tiết Diễm, để Trâu Tinh Thu khuyên bà.

Trâu Tinh Thu nghe Thẩm Tịch nói xong thì vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ. Bà kéo bạn tốt của mình đi dạo phố buông lỏng tâm trạng, nhưng trước khi đi còn quay lại gọi hướng vào trong nhà: "Tiết Diễm, Tiểu Tịch đến này."

Một lúc lâu không thấy ai đáp lại, bà nghi hoặc nói: "Vừa nãy còn thấy nó ở nhà mà nhỉ..."

Sau khi đã thân quen rồi, Thẩm Tịch cũng không quá câu nệ mà phóng khoáng nói: "Di, lát nữa cháu vào phòng tìm cậu ấy, phiền đi giúp mẹ cháu."

Thẩm Tịch tiễn Trâu Tinh Thu và bà Thẩm mấy ừ mặt cháu nhà mình đi rồi, mới xoay người vào phòng của Tiết Diễm.

Cô đứng ở cửa ra vào gõ một cái nhưng không có ai đáp lại, đến khi đẩy cửa phòng vào cũng không thấy bóng người.

Phòng của nam sinh trước giờ vẫn sạch sẽ và gọn gàng như thế. Ánh nắng chiếu vào từ cửa sổ thủy tinh khiến căn phòng sáng rõ hẳn lên.

Thẩm Tịch đi đến bên bàn sách thì thấy cuốn sách trên bàn còn đang mở ra, như vậy không lâu nữa chủ nhân sẽ trở về đọc tiếp.

Trong lúc lơ đãng, cô liếc qua thì trông thấy cửa sổ đối diện.

Thẩm Tịch hơi nheo mắt lại mà đứng bên cửa sổ, khi thấy rèm cửa bằng lụa trắng của khung cửa sổ đối diện bị gió thổi lên thì hơi ngạc nhiên. Ô, thì ra cô ra ngoài mà quên không đóng cửa sổ.

Nhưng sau khi kinh ngạc, Thẩm Tịch lại bình tĩnh thu tầm mắt lại. Cô đang định cúi đầu nhìn đầu đề trên sách thì đầu đột nhiên thoáng nghĩ tới một chuyện. Cô chợt ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ đối diện.

Thì ra phòng ngủ của cô đối diện với phòng ngủ của Tiết Diễm!?

Ở giữa chỉ có hai nhà để xe nhỏ! Vậy bình thường cô ở trong phòng...

Tất cả những thứ nên nhớ tới và không nên nhớ tới đều tràn vào đầu Thẩm Tịch như thủy triều.

Cô thể nhưng lại nhớ rõ mình từng hét lên muốn tìm đường chết khi coi Tiết Diễm là "Giang nam thần", lúc trước nhận ra mình thích Tiết Diễm cũng đã phát điên trong phòng.

Thẩm Tịch che mặt, thế là từ đầu tới giờ cô vẫn luôn bại lộ trước tầm mắt của "quân địch", đã thế còn diễn bao nhiêu vở kịch trên trời dưới biển nữa chứ.

Đúng lúc cô đang khóc không ra nước mắt, thì cửa phòng vệ sinh bỗng bị mở ra từ bên trong.

Thẩm Tịch bất giác nhìn về phía cửa phòng vệ sinh. Cô không nhìn thấy người mở cửa mà đã nhắm mắt lại theo phản xạ, sau còn vừa đưa tay lên che vừa mở miệng: "Lại nữa à? Không trùng hợp đến mức đó chứ..."

Khi đối diện truyền đến tiếng cười trầm thấp, Thẩm Tịch mới hé mắt ra thăm dò, nhìn người đối diện qua khe hở. Nhưng làm gì có cảnh mỹ nam tắm nào, rõ ràng cậu vẫn đang mặc chỉnh chỉnh tề tề, còn nghiêng người dựa vào cửa nữa.

Lúc này Thẩm Tịch mới thở dài một hơi rồi đùa: "Làm tôi sợ chết đi được, còn tưởng lại thấy cảnh cậu không mặc quần áo nữa chứ."

Cô thể mà lại nhớ kỹ lúc mới khai giảng, mình từng bị cậu trả thù thảm bao nhiêu vì chuyện này.

Tiết Diễm nhú mày, cậu vừa đi tới chỗ cô vừa hỏi: "Cậu mong thấy tôi không mặc quần áo à?"

"Không không không..."

Thẩm Tịch vội vàng phủ nhận, sau lại chột dạ cúi đầu vì một giây đối mặt với cậu. Cô bất an đưa mắt nhìn loạn bốn phía.

Nói thật ra, cô rất muốn được nhìn lại một lần nữa. Người thiếu niên vai rộng eo hẹp, cả đường viền áo dự hoặc thường mời gọi cô trong mơ kia nữa.

Nhưng nói trắng ra như thế, liệu có lộ ra là cô không dè dặt quá không?

Nói là rất muốn thấy thì đúng là không dè dặt thật, cô vẫn luôn đấu tranh giữa dè dặt và tùy theo ý mình.

Thẩm Tịch xoắn xuýt một lúc lâu rồi nhìn về phía nam sinh đứng ở phía trước. Cô vươn ngón tay trỏ và ngón tay cái ra làm động tác nhỏ xíu rồi cẩn thận nói: "Có hi vọng chút xíu thế này."

Tiết Diễm bật cười, cậu vuốt xuôi theo mũi cô: "Cậu nghĩ hay lắm."

Chuẩn bị lâu như thế, cũng đã căng thẳng lâu đến thế, song lúc làm môn thi cuối là tiếng Anh, Thẩm Tịch lại bình tĩnh hơn dự liệu nhiều.

Ngoài trường thi đen ngịt những là đầu người, các phụ huynh đứng thành nhóm đợi bên ngoài rào chắn, biểu cảm cũng khá lo âu.

Thẩm Tịch vừa ra khỏi trường thi đã chạy tới chỗ hẹn với Tiết Diễm, rồi từ xa đã trông thấy bóng dáng của cậu.

Nam sinh anh tuấn mặc áo phông màu đen đứng dưới tàng cây, cậu mỉm cười nhìn về phía bên này cách một đám người di chuyển.

Ánh nắng xuyên thấu qua kẽ hở của lá cây, pha tạp thành những bóng sáng trên người cậu.

Bỗng Thẩm Tịch nhớ tới lần thứ hai hai người gặp nhau, có lẽ lúc đó cô đã bị nụ cười nhàn nhạt kia cầm tù rồi.

"Đang nghĩ gì thế?"

Tiết Diễm đi tới chỗ Thẩm Tịch, rồi vuốt tóc bị gió thổi loạn của cô.

Cô nắm lấy tay cậu rồi mỉm môi cười, xoay người sang chỗ khác: "Không cho cậu biết."

Thẩm Tịch đan mười ngón tay với Tiết Diễm mà đi về phía cổng trường, cuối cùng cũng không cần che che đẩy đẩy nữa. Dù cho đi trên đường có bị người khác chú ý thì cũng không phải sợ nữa.

Cảm giác quang minh chính đại đúng là khiến người ta thư thái cả về thể xác lẫn tinh thần.

Nhưng vừa đi đến cổng trường rồi thấy những người ở đó, Thẩm Tịch đã sợ hãi muốn thu tay lại, thế nhưng Tiết Diễm đã nắm chặt lấy tay cô.

Cô định quay đầu trùng mắt cảnh cáo Tiết Diễm, nhưng lại chỉ nhận được giọng cười chọc ghẹo của đối phương. Thế là Thẩm Tịch đành phải kiên trì quay đầu, yếu ớt gọi: "Mẹ, dì Trâu."

Trâu Tinh Thu và Thẩm Trân đã nhìn thấy hai người họ nắm tay đi tới từ lâu. Lúc đầu hai người còn hơi xấu hổ, họ đều nghĩ đối phương không biết con trai mình (con gái mình) yêu con người kia, họ lơ đãng liếc nhau rồi chột hiểu ra —— thì ra cô ấy cũng nghĩ thế!

Trâu Tinh Thu lên tiếng trước, ánh mắt của bà lại rơi vào mười ngón tay đan xen của họ. Mặt bà không giấu được ý cười, nhưng cũng biết Thẩm Tịch xấu hổ nên không trêu cô, mà cô vờ như không thấy: "Thì xong rồi thấy thế nào?"

Bà hỏi xong lại thấy mình hỏi thừa nên vội vàng đổi giọng: "Dù sao cũng thì xong rồi, đừng nghĩ nhiều, cứ thả lỏng và chơi vui về mấy ngày đi."

Thẩm Tịch lại không để ý đến vậy, cô hào phóng nói: "Phát huy như bình thường đi oi, kiến thức cả đời có lẽ dồn hết vào hai ngày thi đại học này rồi à."

Thấy cô còn rành rang đùa giỡn như thế, ngay cả Thẩm Trân vẫn luôn lo âu cũng dần buông lỏng. Bà phát tay để bọn họ đi ăn tiệc tốt nghiệp với cả lớp.

Sau khi rời khỏi ánh mắt của mẹ mình, Thẩm Tịch mới thở dài một hơi.

Thẩm Tịch nhớ vừa rời Tiết Diễm cố tình không buông tay thì lườm cậu một chút, sau đó dùng sức rút tay mình về và đi về phía trước mà không quay đầu lại.

Tiết Diễm bất đắc dĩ phải đi theo sau lưng cô, cùng hướng về phía khách sạn lão Đinh đã đặt trước.

Lão Đinh đã hứa trước với cả lớp từ lâu, là sau khi thi đại học xong sẽ cho bọn họ chơi đùa một trận. Sau khi thi xong sẽ ăn ở khách sạn, hát KTV, đi net thâu đêm, tất cả combo này đã được đặt sẵn rồi.

Khách sạn cách trường một đoạn, lại thêm đang là lúc thi đại học nên có đoạn đường bị nghẽn xe. Thẩm Tịch và Tiết Diễm phải đi bộ một đoạn rồi mới lên xe buýt.

Thẩm Tịch giả vờ giận dữ nên cố tình không cùng dây ghế với Tiết Diễm. Cô ngồi ở ghế phía sau gần cửa sổ, đã vậy còn quay đầu nhìn ra ngoài ngắm cảnh, không để ý đến Tiết Diễm.

Thế nhưng một giây sau, cô đã không an vị được rồi.

Trên xe buýt không có nhiều người lắm, vì thế tiếng thì thầm kích động của hai nữ sinh ngồi bên cạnh rơi hết vào trong tai Thẩm Tịch. Những lời này cũng giống như lần ở trên sân bóng rổ kia, tất cả đều là bàn luận về vẻ ngoài của Tiết Diễm.

Thẩm Tịch nghiêng về phía trước rồi luồn tay từ phía sau ra che mặt Tiết Diễm lại, còn ghé vào làm bầm vào tai cậu: "Đây là bạn trai tôi."

Tiết Diễm bật cười rồi xoay người nhìn cô rồi cố tình trêu chọc: "Không giận tôi nữa à?"

Nhìn về phía trước của Thẩm Tịch, cậu còn tưởng cô định chiến tranh lạnh hơn mấy tiếng. Không ngờ vừa bị người khác khích một chút đã ghen lên, mà cậu lại thích vẻ khó chịu này của cô.

Thẩm Tịch phát ra hai tiếng hừ hừ từ mũi, cô thu tay lại rồi không trả lời câu hỏi của cậu.

Tiết Diễm không nhìn được mà véo véo khuôn mặt tức giận của cô: "Bình tĩnh nhỏ."

Sau đó, cậu lại cười trầm thấp khi thấy đối phương phồng mặt vì câu nói này: "Cậu chắc chắn là muốn tôi đổ vào lúc này à?"

Thẩm Tịch tức thì tức thật, nhưng nghe được câu này thì bất giác nhớ đến việc "đổ" trước đó. Cô vội vàng lắc đầu rồi che miệng như đảm bảo an toàn trước: "Bây giờ không được!"

Tiết Diễm bị hành động này của cô chọc cười, cậu gật đầu: "Thế lát nữa đồ."

Thẩm Tịch và Tiết Diễm đến muộn, khi họ đến khách sạn thì cả lớp đã đến gần đủ rồi.

Lão Đinh đặt một gian phòng riêng, trong đó có ba bàn tròn lớn, ba mươi mấy người dồn vào rồi cũng đủ cả.

Không biết có phải vừa ra khỏi trường thi đã bị các bạn cùng lớp nhìn thấy hay không, mà họ vừa vào cửa thì người trong phòng đã bắt đầu ồn ào.

Lại Hằng có tình hữu nghị bạn ngồi cùng bàn với Thẩm Tịch nháy mắt ra hiệu: "Tôi nói này, hai người là thế nào vậy? Giấu đủ kĩ đấy nhì."

Thẩm Tịch đỏ mặt rồi lôi Tiết Diễm ngồi vào chỗ khuất nhất.

Các bạn trong lớp đều cười vang, rồi nhao nhao bắt bọn họ khai báo xem bắt đầu từ lúc nào. Rất nhiều người bọn họ không nói chuyện cũng ồn ào theo, những nữ sinh ngày thường không chơi với Thẩm Tịch cũng chạy lại hỏi han.

Mãi cho đến khi Lão Đinh dẫn cô Đồng bước vào cửa, trừ Thẩm Tịch và Tiết Diễm ra thì những người khác đều sững người, đến cả không khí cũng như yên lặng mất mấy giây.

Sau đó họ bùng nổ ồn ào, trêu chọc cho cô Đồng xưa nay tính tình nóng nảy cũng phải đỏ mặt.

"Đù! Cô Văn và thầy Toán, đại biểu Văn với đại biểu Toán, yêu ngầm ở lớp mình ghê quá ha!"

Lời này chính là đại biểu Vật Lý Tăng Phàm phát biểu, sau đó cậu ấy xông ra chỗ đại biểu Anh hay cãi cọ với mình mà cười hề hề: "Ba môn chính còn mỗi môn Anh là cô đơn thôi, Quả Ớt Nhỏ, cậu thấy sao?"

"... Cút."

Mọi người đều ồn ào với Quả Ớt Nhỏ, để trả "thù" lúc trước ngày nào cô ấy cũng gào thét bắt cả lớp học từ đơn.

Thẩm Tịch lại rút cổ vào, rồi chỉ hận không thể co mình thành đà điểu.

Chỉ có lão Đinh ngồi đối diện cô là híp mắt cười cười: "Thẩm Tịch, chuyện là thế nào đây?"

Thẩm Tịch nuốt một ngụm nước bọt, không biết lấy dũng khí từ đâu ra mà ngẩng đầu vô tội nói: "Thầy ơi, trước đó em đã nói rồi đấy ạ, Tiết Diễm đẹp trai quá, dễ lâu ngày sinh tình mà."

Lão Đinh vừa tức vừa buồn cười, dù sao bây giờ cũng tốt nghiệp rồi, không còn quản được cô nữa. Thầy đành xua xua tay nhưng vẫn không quên trêu chọc: "Em lâu ngày sinh tình với Tiết Diễm thì còn dễ hiểu, nhưng cậu ấy với em thì..."

Thầy dừng lại đúng lúc rồi nhìn về phía Tiết Diễm, trong mắt cùng đầy ý trêu chọc.

Khóe miệng Thẩm Tịch giật giật, cô bất giác nhìn về phía Tiết Diễm. Khi thấy mặt đối phương cũng đầy ý cười, lòng Thẩm Tịch lại càng tức giận hơn, chẳng lẽ cô không có sức hấp dẫn đến mức đó?

Đúng lúc Thẩm Tịch đang phiền muộn, Tiết Diễm lại nắm lấy tay cô dưới gầm bàn mà vuốt nhẹ nhàng, sau đó nhìn cô bằng ánh mắt ảm áp mà tràn đầy ý cười: "Là em thích cậu ấy trước."

Hết chương 39.

Lời của tác giả: Có phải chương ngày Chủ Nhật này cũng rất dài không!

Ai nói không dài thì ra đây! Tét mông!

Nói dài thì hun hun mọi người nè!

Có điều nhìn các comment ghi "Tôi rất 'béo'" (*), làm tôi có ảo giác mình là cún mập nặng 200 cân. _(:T∠)_

(*) Khi hỏi chương truyện có dài không, bên Trung thường dùng từ 肥- [fěi] nghĩa là phì, béo ú, mập.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tôi không dám, cũng không nỡ

Biên tập: Bột

Chuyện kích thích nhất mà Thẩm Tịch trải qua trong đời này không phải là nơm nớp lo sợ kể chuyện yêu đương giấu giếm nửa năm kia, mà là được Tiết Diễm thổ lộ trước mặt cả lớp.

Giọng nam sinh sáng trong mà sạch sẽ, mỗi chữ nói ra đều cực kỳ rõ ràng, lại đột ngột vang lên trong tiếng ồn ã của cả phòng.

Vì câu nói này của cậu, mà tiếng nói cười của nhóm người chột yên tĩnh dị thường. Họ thi nhau đổ mắt về phía bên này, như thể trả lại tất cả những ánh mắt hai người đã né tránh trong nửa năm qua.

Thẩm Tịch cắn môi, trên mặt cô đã nổi lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, trong lòng lại rối như trống đánh.

Cô cúi đầu xuống rồi âm thầm bám vào tay Tiết Diễm một cái, sau đó lại bị đối phương nắm chặt và đan đầu ngón tay vào.

Cô không biết mình đã sống qua bữa tối đó thế nào, chỉ nhớ trong mấy lần hốt hoảng đã nhắm bìa thành nước hoa quả mà uống mấy ngụm vào bụng, cũng may Tiết Diễm kịp thời ngăn lại và đổi cho cô. Lần nào cậu cũng kịp thời như thế, như thể tâm tư của cậu đều đặt hết trên người cô vậy.

Sau khi com nước xong xuôi, tất cả lại đến KTV âm ỉ đến quá nửa đêm. Các nữ sinh chiếm mấy mic mà hát, nam sinh lại ở bên cạnh chơi trò chơi phạt rượu, thỉnh thoảng hai nam nữ bên cũng đổi cho nhau. Vậy mà có nữ sinh từ lượng kinh người đánh bật được cả mấy cậu con trai.

Thẩm Tịch cũng bị Trình Hạ lôi đi chơi mấy ván, cuối cùng lại thua vài ván liền nên cả hai đều bị phạt uống mấy chén.

Sau khi uống mấy chén rượu vào bụng, Thẩm Tịch lần đầu uống rượu lại không hề hấn gì, mà Trình Hạ chơi điên cuồng vừa uống đã hăng rồi càng uống càng nghiện, cuối cùng còn ôm cả chai rượu lên tu ừng ực.

Thẩm Tịch vội vàng lấy rượu của cô ấy: "Trình Hạ, đừng uống nữa, lát nữa tớ cũng không đưa được cậu về đâu."

"Hức ——"

Trình Hạ nấc lên vì rượu, cả mặt cũng đỏ bừng.

Cô ấy nhìn Thẩm Tịch, rồi lại nhìn Tiết Diễm bị đám nam sinh kéo đi chơi trò chơi bên kia, sau đó không biết nghĩ đến chuyện buồn gì mà chột khóc lên.

Trong phòng ồn ào ào ào, không có ai chú ý tới động tĩnh bên này.

Thẩm Tịch chột luống cuống một giây, cô đang muốn lên tiếng an ủi thì bị đối phương ôm trầm lấy, rồi nghe thấy cô ấy vừa nấc rượu vừa nghẹn ngào: "Cái trắng... Hức —— nuôi mấy năm, mà lại... Hức —— bị người khác cướp đi mất. Bà đây... Hức —— không phục, không phục đâu..."

Lúc đầu Thẩm Tịch còn muốn an ủi Trình Hạ, lúc này lại dở khóc dở cười, cô vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô ấy: "Đâu phải về sau không cần cậu nữa, cậu kích động thế làm gì?"

"Phi!" Tränen khóc này của Trình Hạ đến nhanh mà đi cũng nhanh, cô ấy đẩy Thẩm Tịch ra, lau nước mắt trên mặt rồi hít mũi một cái: "Ai cần cậu? Tớ còn rất nhiều người!"

Cô ấy nói xong cũng không đợi Thẩm Tịch đáp lại mà lấy điện thoại trong túi, sau đó mở danh bạ ra giờ lên trước mặt Thẩm Tịch và mở miệng như khoe khoang: "Thấy không... Hức —— trong này còn có... rất nhiều người của tớ, hức!"

Khóe miệng Thẩm Tịch giật giật, cô vừa đẩy tay Trình Hạ muốn đưa điện thoại ra phía mình ra, vừa trả lời qua loa: "Vâng vâng vâng, là người của cậu hết. Cậu cất điện thoại trước đi đã, tỉnh rượu rồi lát nữa đưa cậu về."

"Ai, ai cần cậu đưa về?"

Dù uống say, nhưng biểu cảm ghét bỏ của cô ấy vẫn giống ngày thường như đúc. Trình Hạ đẩy tay của cô ra rồi đưa điện thoại đến trước mặt. Cô ấy nhìn chằm chằm vào đó như hóa mất gà chọi, ngón tay lại lướt lung tung trên màn hình điện thoại một lúc, sau đó bấm gọi một cuộc điện thoại.

Thẩm Tịch sợ cô ấy rượu vào lời ra, còn đang muốn gạt điện thoại lại thì bị vẻ mặt nghiêm túc của Trình Hạ ngăn lại.

Khi nghe được điện thoại nói máy "bíp" một tiếng, Trình Hạ nghiệm tức bảo người ở đầu bên kia tới đón mình, cô ấy còn nhớ rõ cả địa chỉ KTV và dãy số phòng nữa. Nếu không phải vì rượu làm đỏ mặt, thì thật giống như đang gọi điện nói chuyện gì nghiêm túc lắm.

Thẩm Tịch nghe cô ấy gọi tên của người đầu bên kia thì hơi không yên lòng, thế là cô hỏi một câu: "Cậu gọi cho ai thế?"

"Bố tớ."

Trình Hạ đáp xong câu này rồi ngã ra lưng ghế sofa. Cô ấy nghiêng người tìm tư thế thoải mái, rồi vừa nhắm mắt thiếp đi vừa lẩm bầm một câu: "Hôm nay giọng bố tớ mẹ nó êm tai thế không biết."

Thẩm Tịch lắc đầu bất đắc dĩ, nhưng cũng đã yên tâm hơn một nửa rồi.

Thế nhưng, trái tim nhỏ mới buông xuống không bao lâu của cô, lại bị nam sinh đột nhiên xông vào phòng làm nhảy lên!

Cô nhìn vẻ mặt không tốt của nam sinh trước mắt rồi mở mắt thật lớn: "Cố Cố Cố Cố Cố Khải, sao lại là cậu!?"

Cố Khải thấy Thẩm Tịch thì vẻ mặt hòa hoãn lại một chút. Cậu ấy gãi đầu rồi nhếch môi cười: "Học tỷ Thẩm Tịch, chúc mừng chị độ kiếp thành công."

Thẩm Tịch cười ha ha coi như trả lời, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: "Sao lại là cậu đến đón, Trình Hạ bảo là..." Bố cậu ấy đến mà...

"Trình Hạ gọi điện bảo em đến đón mà." Cố Khải thành thật.

Dù sao cũng không xoay chuyển được nữa, Thẩm Tịch chợt hiểu ra gì rồi không nhịn được mà che mặt: "Được rồi, đâm lao thì theo lao đi vậy, phiền cậu đưa cậu ấy về nhà."

Thẩm Tịch thấy Cố Khải tiến lên muốn đỡ Trình Hạ, thì chợt cản trước mặt cậu ấy rồi nghiêm túc hỏi: "Học đệ Cố Khải, cậu sẽ không thừa nước đục thả câu đấy chứ?"

Dù không biết Trình Hạ và Cố Khải đã đến mức nào, nhưng bản thân cô dù gì cũng không coi là thân thiết với Cố Khải, bỗng nhiên giao bạn tốt của mình cho một nam sinh không quá quen biết cũng không phải quyết định đúng đắn.

Cố Khải cười cười, cậu ấy cũng không vì bị hoài nghi mà tức giận hay thấy bị xúc phạm. Mà ngược lại, Cố Khải còn nói trúng vào vấn đề: "Học tỷ, em còn là vị thành niên."

"..."

Thẩm Tịch lúng túng ho một tiếng: "Cái, cái này cậu giác ngộ tốt lắm. Có điều để đảm bảo an toàn thân thể của Trình Hạ, cậu đưa cậu ấy về nhà rồi chụp bức ảnh cửa nhà cho tôi xem."

Cố Khải buồn cười đáp lại, rồi đỡ Trình Hạ ra khỏi phòng.

Mọi người trong phòng vẫn quây tung trời như cũ, họ đã điên cuồng mấy tiếng nhưng nhiệt tình vẫn không giảm chút nào, như thể muốn bộc phát hết tất cả những cảm xúc đè nén trong khoảng thời gian này vậy.

Thẩm Tịch uống vài chén rượu nên hơi đau đầu, cô dựa trên sofa híp mắt một lúc. Trong lúc mơ màng, cô nghe có người gọi mình vài tiếng mà muốn mở mắt ra đáp lại cậu.

Thế nhưng con buồn ngủ và men say ập đến khiến mí mắt của cô như bị cao su dính chặt, có thể nào cũng không mở ra được.

Thẩm Tịch chỉ lơ mơ cảm nhận được mình ghé vào một tấm lưng, cách một lớp áo ngắn tay mỏng có thể cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ người bên dưới.

Gió đêm thổi tới làm cô hơi lạnh, Thẩm Tịch co lại vào người cậu theo bản năng, thế nhưng vẫn bị rung mình mà tỉnh mắt.

Thẩm Tịch ôm quàng quanh cổ Tiết Diễm, sau đó thò đầu ra phía trước, ghé vào vai cậu mà thấp giọng gọi một tiếng: "Tiết Diễm."

Tiết Diễm dừng chân rồi hơi nghiêng đầu: "Tỉnh rồi à?"

"Ừ." Thẩm Tịch trượt từ lưng Tiết Diễm xuống, khi thấy vẻ mặt không tốt lắm của cậu thì hơi xấu hổ và chủ động cúi đầu nhận sai: "Xin lỗi, tôi không cần thận uống hơi nhiều."

Tiết Diễm thấy cô nhận sai thì vẻ mặt mới hoãn lại một chút, nhưng cậu vẫn cong đầu ngón tay gõ xuống đầu cô: "Về sau không có tôi ở cạnh, không được phép uống rượu nữa."

Mới uống mấy ly mà đã ngã ra ngủ tới bất tỉnh nhân sự rồi. May mà hôm nay chỉ là tiệc tốt nghiệp, mà cậu cũng ở đó, nếu không thì không biết sẽ xảy ra nguy hiểm gì nữa.

Thẩm Tịch lấy tay che chỗ bị gõ rồi hơi bất mãn: "Tôi cũng có uống rượu tới điên đầu, sao lại không cho uống?"

Dù đây mới là lần đầu uống say, nhưng nhìn tình hình vừa nãy thì dù cô có say cũng chỉ ngủ một giấc, so với vẻ nghiêm túc làm mình làm mẩy của bạn tốt nhà mình thì từ lượng của cô đã quá tốt rồi.

Tiết Diễm nắm vai cô rồi vừa đưa cô đi về phía nhà vừa đáp: "Có bảo không cho cậu uống đâu."

Thẩm Tịch nghiêng đầu nhìn cậu rồi chợt hiểu ra gì đó, cô cười tít ti tiện: "Cậu sợ tôi uống say bị người ta lừa hả?"

"Ồ, ai lại nghĩ quần thể không biết?"

"..."

Quả nhiên công lực độc miệng năm đó của bạn trai nhà cô vẫn không giảm.

Thẩm Tịch xịu miệng, mắt nhìn đường phía trước rồi không bao lâu sau lại nhin không được mà mở miệng: "Nếu về sau tôi chạy theo người khác, chắc chắn là do nghe cậu độc miệng cho tức quá mà chạy mất."

Cô muốn cho cậu biết nếu cậu còn độc miệng như thế, bạn gái sẽ tức quá mà chạy mất, thế nên về sau nhất định phải nói ngọt, nói ngọt, rồi lại nói ngọt.

Nhưng dường như Tiết Diễm lại hiểu sai ý cô, hoặc ngay từ đầu cậu đã bắt sai trọng điểm. Cậu dừng lại rồi nghiêng người sang nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng: "Cậu muốn chạy theo ai?"

"Tôi..."

Khí áp của nam sinh chợt thấp xuống khiến Thẩm Tịch không còn khí thế trước đó nữa. Cô sụp vai xuống rồi cúi thấp đầu chấp nhận số phận: "Với cậu..."

Tiết Diễm thấy vẻ tủi thân nhỏ nhoi này của cô thì cong khóe miệng lên. Nhưng vào lúc cô ngước mắt nhìn lên, cậu lại đổi về vẻ nghiêm túc không vui trong nháy mắt, sau đó nghiêm mặt nói: "Biết là tốt, về sau đừng nói mấy lời này một cách bừa bãi."

Thẩm Tịch gật gật đầu, sau đó đột nhiên lại nhớ tới từng đọc một quyển sách. Trong đó nói chỉ cần con gái tỏ vẻ dễ thương, thì bạn trai có giận thế nào cũng sẽ nguôi.

Cô cố tình bày ra vẻ ngoan ngoãn mà chớp mắt với Tiết Diễm: "Ừm ừm, về sau không nói nữa."

Tiết Diễm sừng sốt một giây rồi quay đầu, che miệng ho khan vì mất tự nhiên: "Về sau đừng làm thế trước mặt người khác."

Thẩm Tịch không hiểu: "Vì sao?"

"Xấu."

"...Ồ."

Bày ra vẻ đáng yêu mà bị chê xấu, Thẩm Tịch thầm mài răng, đây là sách ai viết ra thế! Lừa bớ à!

Tiết Diễm thấy vẻ tức giận của cô qua dư quang thì lại không nhin được mà cong môi.

Sao bạn gái cậu lại đáng yêu thế này.

Họ bắt giấc đã đi tới cửa nhà, Thẩm Tịch bỗng dừng bước rồi xoay người về phía Tiết Diễm, môi cô cứ mấp máy mãi, cứ muốn nói rồi lại thôi.

Một lúc lâu sau, cô cũng đưa ra quyết định rồi lấy dũng khí mở miệng: "Tiết Diễm, cậu định nộp hồ sơ vào trường đại học nào?"

Tiết Diễm hơi sững ra, cậu còn chưa kịp nói gì, cô đã cúi đầu nói: "Tôi đã cố hết sức để tới gần cậu một chút. Cậu ưu tú như thế, nếu tôi không ở cạnh, cậu bị người khác cướp đi mất thì làm sao bây giờ?"

Tiết Diễm nghe thế thì hơi dờ khóc dờ cười.

Cậu xoa xoa đầu Thẩm Tịch rồi vò rối tóc cô, sau đó bất đắc dĩ nói: "Nếu tôi định đi với người khác thật, cậu có ở cạnh cũng không giữ được."

"Cũng có lý nhĩ..." Thẩm Tịch gật đầu mà cái hiểu cái không, sau cô bỗng nhận ra rồi nhìn cậu chăm chăm: "Cậu dám!"

"Ừm, tôi không dám." Tiết Diễm cười cười rồi kéo cô vào lòng: "Tôi không nữ."

Khó lắm mới bắt được mèo con về, sao cậu có thể bỏ xuống được đây. Nếu nói tới lo lắng, thì cậu phải là người lo lắng hơn mới đúng.

Thẩm Tịch chuyện gì cũng viết hết lên mặt, trong đầu không có nổi mấy vòng quần, lại không nhanh nhạy với những ám chỉ của người khác, cậu thật sự sợ mèo con ngu ngốc nhà mình sẽ bị người khác nhớ thương mất. Không phải không tin tưởng tình cảm cô dành cho mình, mà là sợ cô bị người khác bán

mất mà còn ngây ngô đi kiếm tiền cho họ.

Tiết Diễm nghĩ đến đây thì dùng cằm cọ cọ vào đỉnh đầu xù lông của người trong ngực, sau đó chậm rãi mở miệng: "Cậu cứ đăng ký trường mình muốn học, cân nhắc cho kỹ, đừng làm theo cảm tính. Chỉ có 4 năm thôi, chúng ta cùng chờ một chút."

Thắm Tịch chôn trong ngực Tiết Diễm, lúc nghe như thế, cô lại ngửa đầu nhìn cậu rồi nghiêm túc uốn nắn: "Cậu 4 năm, tôi là 5 năm."

Tiết Diễm sững ra một giây: "Cậu muốn học Y?"

Thắm Tịch gật đầu, rồi như nghĩ đến chuyện gì nên lại bổ sung: "Hình như đa phần sinh viên Y đều thi nghiên cứu sinh (1) nữa, thế là thêm 3 năm, cậu phải chờ tôi 8 năm."

(1) Nghiên cứu sinh: cao học.

Tiết Diễm: "..."

"Về sau vào nghề cạnh tranh cũng lớn, có khi còn phải học Tiến sĩ, lại thêm 2 năm nữa, thôi là 10 năm đi."

Tiết Diễm: "..."

Hết chương 40.

Lời của tác giả: Chương tiếp theo sẽ mở ra cuộc sống đại học, mọi người có chờ mong tình địch 2 không?:)

P/s: Thấy nhiều người lo đại học yêu xa sẽ ngược, lại đây đọc phần cam đoan này của tôi nào: Sẽ không ngược sẽ không ngược sẽ không ngược, có ngược cũng là ngược tác giả và nhóm câu độc thân 200 cân.

*

Bột: Từ chương sau lên đại học sẽ đối xung hô cho Diễm và Tịch, cả xung hô của Tịch với Hạ nữa, để nghe càng thân thiết hơn hê hê. Thời cấp 3 ngày thơ đã qua rồi!>

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Bây giờ tôi đến rồi đây, cậu yên tâm được chưa?

Biên tập: Bột

Ánh nắng ngày Thu chiều vào bệ cửa sổ, xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh và tạo thành chút bóng nắng trong phòng.

Tòa nhà KTX rất yên ắng, sau những giây phút bận rộn, cuối cùng họ cũng đã chờ được đến cuối tuần, vì thế nơi đây không chỉ một người bị điện thoại "phong ấn" trên giường.

Nhưng phòng 411 KTX thì lại đang bùng bùng khí thế mà tiến hành "trình diễn thời trang".

Âm thanh ấy huyền ảo đến mức đánh thức cả Thắm Tịch đang đi gặp Chu công. Cô trở mình, xoa xoa hai mắt mơ màng, rồi đập vào mắt là cảnh bạn cùng phòng Ngải Mỹ điên cuồng cời quần áo ra rồi lại mặc quần áo vào.

Thắm Tịch hơi bất đắc dĩ, nhưng tập mãi cũng thành quen: "Ngải Ngải, mày lại nhìn trộm trai đẹp nào à?"

Ngải Mỹ là em gái đầu tiên Thắm Tịch quen được khi lên đại học. Họ đã ở chung KTX 4 năm, Thắm Tịch cũng hiểu rõ tính của cô ấy.

Người cùng như tên, bạn học Ngải Mỹ cực kỳ đề ý đến hình tượng bên ngoài.

Nhất là khi lâm vào thời kỳ xuân tâm đập dòn với nam sinh nào đó, lúc xuống lầu lấy đồ ăn cô ấy cũng phải trang điểm và thử quần áo.

Nếu để tự nói thì dù chỉ có 1% khả năng thôi, cô ấy cũng không muốn mình mặt mộc gặp nam thần, rồi bị 1% này hủy hoại khuôn mặt của 99% còn lại kia.

Lúc này Ngải Mỹ đang kéo một chiếc váy lên người mình, nhưng không ngờ khóa kéo lại ở sau lưng.

Cô ấy gấp đến mức giậm chân, sau đó xoay lưng lại để Trương Vũ ngồi đọc sách bên cạnh giúp và giải thích với Thắm Tịch: "Lần này không phải một

người, mà là một nhóm. Tao muốn đi thiết lập quan hệ hữu nghị với viện Kiến Trúc bên cạnh."

Khỏe miệng Thẩm Tịch giật giật: "...Khẩu vị nặng thật."

Trương Vũ ra sức kéo khóa giúp Ngải Mỹ tới điểm cuối rồi cười nói: "Khẩu vị nặng thì cũng có đến lượt nó ăn đâu. Bạn học Ngải Tiểu Mỹ suốt ngày nghĩ đến việc lừa trai, lừa 4 năm rồi có thấy gặp được ai."

"Đó là chị đây yêu cầu cao, không vừa mắt người ta."

Vì váy bó mà Ngải Mỹ không thở nổi, phải một lúc lâu sau cô ấy mới phản bác lại được.

Ngải Mỹ nghiêm mặt với vẻ biết vậy chẳng làm: "Còn nhớ ngày đó, đáng ra tao nên của trai từ thời cấp 3 mới đúng. Ngày xưa toàn chê bạn cấp 3 là ngố sen, lên đại học mới biết núi xấu còn có núi xấu hơn."

Người khác học Y vì thấy tương lai xán lạn, mang theo tư tưởng chăm sóc người bệnh vĩ đại.

Còn cô ấy học Y là vì đàn ông, mang theo trông ngóng hướng về bác sĩ đẹp trai rạng ngời.

Không lừa được mấy chú bác sĩ đẹp trai, thì tới viện Y Học lừa mấy em trai Y sinh, chơi đường thành!

Nhưng đến nơi mới biết, trai đẹp áo blouse trắng gì đó chỉ tồn tại trong phim truyền hình và truyện mà thôi.

Trai đẹp mặc áo blouse trắng kia mới là bác sĩ, còn người không đẹp mà mặc áo trắng... thì là đầu bếp!

Đương nhiên điều quan trọng nhất chính là tỷ lệ nam nữ trong viện Y Học của trường họ mất cân bằng tới mức người người cảm phẫn!

Lúc đầu Ngải Mỹ điền nguyện vọng sẽ xem tỷ lệ nam nữ đầu tiên, sau khi liên tục xác nhận được tỷ lệ nam nữ 1:1 rồi mới yên tâm chọn trường này.

Nhưng có khôn khéo thế nào cũng không địch lại được chính sách của nhà trường.

Ai biết tỷ lệ nam nữ 1:1 lại là tỷ lệ nam sinh viện Kiến Trúc 1:1 với nữ sinh viện Y học!

Viện Kiến Trúc của đại học Z nằm ở phía chính Đông, viện Y Học lại nằm ở phía chính Tây, hai viện vốn không có giao lưu với nhau, cũng tạo thành phía Đông lút nam sinh, phía Tây lút nữ sinh.

Mà năm nhất năm hai đại học thì Ngải Mỹ không biết rõ, năm ba năm tư lại bận đi thực tập.

Bây giờ đã là năm thứ năm, đàn ông bên cạnh đều đã có chủ hết rồi, vì thế chỉ có thể mặt dày mày dạn sang viện khác của học đệ nhỏ!

Điều đáng ăn mừng duy nhất là cô ấy đăng ký được lần cải cách cuối, và trở thành hệ thạc sĩ học liên thông cuối cùng. Vì vậy Ngải Mỹ không phải lo lắng việc thi nghiên cứu sinh, cuối cùng cũng có thời gian để giải quyết vấn đề quan trọng của đời mình.

Thẩm Tịch nằm trên giường mở điện thoại ra, khi nghe vậy thì buồn cười: "Mày lại còn đi quan hệ hữu nghị, không sợ bị cay mũi mắt à?"

Cô có thể chơi được với Ngải Mỹ, cũng vì hai người có chung sở thích là – khai quật trai đẹp.

Bình thường lúc khoác tay nhau đi trên đường mà thấy khuôn mặt đẹp nào, họ sẽ ăn ý liếc mắt nhìn nhau, rồi tình bơ dôi mắt theo, về đến KTX sẽ bắt đầu si mê lẫn nữa.

Có điều, điểm khác biệt là Ngải Mỹ si mê ở góc độ con gái, còn cô lại si mê ở góc độ hủ nữ.

"Thà bị cay mũi mắt, còn hơn không được cay mắt nào." Ngải Mỹ nói đương nhiên.

Trương Vũ ở bên cạnh cười nhạo: "Mày thế này là không cục đầu vào tường Nam không quay lại, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ."

Trương Vũ là đại tỷ trong KTX, đồng thời cũng là đội trưởng phụ trách.

Phòng KTX có 4 người, một em gái còn lại bị bệnh vào năm hai nên phải tạm nghỉ, đến bây giờ chiếc giường kia vẫn trống, phòng bốn người cũng biến thành phòng ba người.

Nhắc đến đây, thật ra Trương Vũ mới là người thoát kiếp độc thân sớm nhất KTX, cô ấy đã yêu nhau với bạn trai từ lớp 10 cho tới bây giờ.

Thậm chí họ còn thi cùng một thành phố vì đối phương, cuối tuần nào cũng có thể hẹn hò, rồi dường như đêm nào cũng nấu cháo điện thoại. Hai người họ dính lấy nhau như vừa quen được 7 ngày, chứ không phải đã quen nhau 7 năm.

Chuyện này càng kích thích cầu độc thân Ngải Mỹ ra sức tìm bạn trai.

Ngay cả Thẩm Tịch cũng thấy hâm mộ không thôi. Cô và Tiết Diễm đã yêu nhau năm năm, hai người còn chưa chán ở bên nhau, nhưng vì trải qua việc

thi đại học và yêu xa, nên sau đó đã tiến thẳng vào hàng ngũ vợ chồng già.

Hai năm trước vẫn còn ỏn, Tiết Diễm có thời gian rảnh sẽ đến thành phố C thăm cô, cô có tiền dư cũng sẽ mua ngay vé đến thành phố B. Tuy cuống vé đã thành một xấp lớn, nhưng cả hai đều chưa từng tới trường của đối phương. Cũng vì đã quen với việc ít xuất hiện, nên bạn bè của cả hai không biết đến họ cũng là bình thường.

Nhưng hai năm này, không phải cô bận thực tập thì cũng là Tiết Diễm bận lập nghiệp. Tần suất tin nhắn từ một ngày mấy trăm tin giảm xuống còn một ngày hơn mười tin đơn giản, đến bây giờ thì đã thành chào buổi sáng và tối ngủ ngon.

Nhất là trong hai năm này, Tiết Diễm học năm 4 đại học xong thì xuất ngoại ngay và mở một Game Studio với bạn. Gần hai tháng sau anh mới về nước nhưng cũng bận tới chân không chạm đất, mỗi lần nhắn tin qua đều như đá chìm đáy biển vậy.

Sau 1 – 2 tiếng, đối phương mới trả lời "vừa họp xong".

Thẩm Tịch biết Tiết Diễm có lòng gây dựng sự nghiệp nên cũng không gia tăng gánh nặng thêm cho anh. Chỉ là khi nhìn Trương Vũ và bạn trai của cô ấy ngọt ngào ngào ngào, mà mình lại luôn bị mọi người nghi ngờ bạn trai thần bí chưa từng lộ diện rốt cuộc là 2D hay 3D, thì sự tương phản ấy khiến lòng cô chột sinh ra chút cảm giác hâm mộ.

Ngải Mỹ trang điểm xong rồi bặm son trên môi, còn mở "miệng lớn dính máu" ra trước mặt Thẩm Tịch, sau khi được đối phương liếc mắt đáp lại mới ti tiện hỏi: "Bạn học Thẩm Tiểu Tịch, muốn đi với tao không? Nghe nói lần này có hot boy của viện đó ~"

Trương Vũ chưa đợi Thẩm Tịch trả lời đã ở bên cạnh giọng gáo nước lạnh: "Mấy cứ nằm mơ nữa đi, đã là thời nào rồi, người đẹp trai cũng bị gái khác giành hết, nếu không thì cũng bị đàn ông khác cướp mất. Còn bà cô già học đại học năm thứ năm như mày à, khả năng dụ dỗ là bằng không."

Ngải Mỹ: "..."

Đậm tim hay lắm.

Thẩm Tịch cũng cười, khi thấy ánh mắt Ngải Mỹ đưa về phía mình thì cô giương điện thoại trong tay lên: "Đừng, tao thế nhưng là gái có chồng rồi đó."

Dù cô có vin có gì đi nữa, Ngải Mỹ cũng sẽ không có ý kiến.

Nhưng khi nghe Thẩm Tịch lời bạn trai ra, Ngải Mỹ hứ một tiếng: "Bốn năm đại học, tao còn chưa thấy mặt mày bạn trai mày đâu. Lần trước Dương Hoành còn chặn tao lại để nghe ngóng, hỏi xem rốt cuộc bạn trai mày là thật hay giả mà sao chưa từng gặp đây."

Dương Hoành là lớp trưởng của các cô, vì theo đuổi Thẩm Tịch nên đã lấy lòng đủ kiểu với cả Ngải Mỹ và Trương Vũ ở cùng KTX, để nghe ngóng thêm tình hình của Thẩm Tịch.

Không phải Thẩm Tịch chưa từng từ chối, thậm chí thái độ của cô còn rất rõ ràng. Nhưng đối phương cũng là người cứng đầu, không đụng tường Nam không quay đầu.

Thẩm Tịch nghe tới tên Dương Hoành đã nhủ mày: "Tao quen bạn trai bằng bản lĩnh, sao phải cho cậu ta nhìn?"

"..."

Khóe miệng Ngải Mỹ giật giật: "Nếu thế tốt xấu gì cũng cho lớp trưởng của chúng ta nhìn một chút đi. Con trai ở trường bị tao của mấy bạn rồi, đàn ông nhà mày đến mặt còn chưa lộ nữa."

Nhưng đừng nói tới các cô ấy không gặp được Tiết Diễm, ngay cả chính Thẩm Tịch cũng đã lâu rồi không gặp được anh.

Studio của Tiết Diễm vừa mới gây dựng, vì thế có nghỉ hè anh cũng không về thành phố C. Mà lúc đó cô cũng đang đi thực tập, che trời lấp đất đều là bệnh án.

Mỗi người đều bận rộn với sự nghiệp với việc học của riêng mình, đừng nói là gặp một lần, ngay cả gọi video cũng không có thời gian.

Bây giờ cô đã rảnh rồi nhưng Tiết Diễm vẫn bận rộn như cũ, mà cô cũng không tiện đi quấy rầy anh.

Thẩm Tịch âm ức trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói đùa với Ngải Mỹ: "Phòng cháy, phòng trộm, phòng bạn thân."

Ngải Mỹ mau chóng "phì" một câu: "Tao là loại người đó à? Người mày cần phòng không phải bọn tao, mà là tiểu yêu tinh bên người đàn ông nhà mày ấy."

Cô ấy lại tò về thần thánh mà nói: "Nhớ kĩ đây, đàn ông đều là Thành Cát Tư Hãn (1), không bao giờ được nuôi thả."

(1) Thành Cát Tư Hãn: à một Khả hãn Mông Cổ và là người sáng lập ra Đế quốc Mông Cổ sau khi hợp nhất các bộ lạc độc lập ở vùng đông bắc châu Á năm 1206. Ông là một nhà quân sự lỗi lạc và quan trọng của lịch sử thế giới, ông được người Mông Cổ dành cho sự tôn trọng cao nhất, như là một vị lãnh đạo đã loại bỏ hàng thế kỷ của các cuộc giao tranh, mang lại sự thống nhất cho các bộ lạc Mông Cổ. Cháu nội của ông và là người kế tục sau này, Khả hãn Hốt Tất Liệt đã thiết lập ra triều đại Nhà Nguyên của Trung Quốc. Tháng 10 năm Chí Nguyên thứ 3 (1266), Hốt Tất Liệt đã truy tôn Thành

Cát Tư Hân miếu hiệu là Thái Tổ, nên ông còn được gọi là Nguyên Thái Tổ. Thụy hiệu khi đó truy tôn là Thánh Vũ Hoàng đế. Tới năm Chí Đại thứ 2 (1309), Nguyên Vũ Tông Hải Sơn gia thủy thành Pháp Thiên Khải Vận. Từ đó thủy hiệu của ông trở thành Pháp Thiên Khải Vận Thánh Vũ Hoàng đế.

Thẩm Tịch không hiểu lắm: "Việc này liên quan gì đến Thành Cát Tư Hân?"

"Con cháu của Khả hân trải rộng khắp thảo nguyên rộng lớn."

"..."

Thẩm Tịch đưa mắt nhìn Trương Vũ ra ngoài hẻm và Ngải Mỹ đi thiết lập quan hệ hữu nghị, sau đó mới không vội mà bò xuống giường, chuẩn bị ăn sáng kết hợp trưa rồi tới thư viện tra cứu tư liệu.

Trường đại học đã mài giũa những thói quen tốt đẹp hình thành ở cấp ba của cô trở thành ngủ muộn dậy muộn, một ngày ba bữa biến thành một ngày hai bữa.

Thỉnh thoảng đêm tới, cô còn bị Ngải Mỹ và Trương Vũ kéo ra ngoài trường ăn quà vặt, hoặc ra chợ ăn bữa khuya, đó có thể tạm tính là nửa bữa.

Thẩm Tịch ngồi xuống tầng hai của canteen, sau đó chụp ảnh "bữa tiệc" đã mua cho mình rồi gửi cho Tiết Diễm.

Vậy mà đối phương lại trả lời tin nhắn rất nhanh.

【Bây giờ mới ăn cơm à?】

Thẩm Tịch vội vàng bò đưa xuống rồi cười tủm tỉm trả lời.

【Bất sống!】

Cô vừa gửi tin nhắn đi, giao diện điện thoại đã hiện lên cuộc gọi đến từ Tiết Diễm. Thẩm Tịch vội vàng bắt máy thì nghe thấy Tiết Diễm hỏi trước.

"Lại ngủ nướng à?"

"Giờ là cuối tuần mà." Thẩm Tịch chống cằm thì nghe thấy tiếng còi xe bên phía Tiết Diễm: "Anh đang lái xe à?"

Cô đang định bảo anh lái xe đừng gọi điện thì Tiết Diễm đã nói: "Anh không lái, em chờ một chút."

Nói xong câu này, dường như Tiết Diễm che kín điện thoại lại, chỉ có thể lờ mờ nghe được bên kia đang nói chuyện, nhưng nói gì thì không rõ.

Không bao lâu sau, bên kia không còn âm ỉ như thế nữa, giọng của Tiết Diễm lại truyền đến trong điện thoại: "Bây giờ em vẫn ở canteen à?"

Thẩm Tịch nhân lúc anh đang làm gì đó bên kia để uống một ngụm canh. Khi thấy anh hỏi vậy, cô mới chậm rãi nói: "Đúng thế, đang ở canteen ăn sáng kết hợp trưa. Gần đây rảnh quá, bạn cùng phòng người thì đi hẻm, người thì đi thiết lập quan hệ hữu nghị. Chỉ có em rõ ràng không độc thân, mà ngày nào cũng trôi qua như câu độc thân vậy."

Tiết Diễm nghe bạn gái mình phàn nàn thì bật cười một tiếng. Anh còn đang định nói gì, thì lại nghe đầu bên kia truyền đến một giọng nam.

"Thẩm Tịch, chỗ này có ai ngồi không? Tôi ngồi đây được chứ?"

Thẩm Tịch ngẩng đầu nhìn nam sinh đối diện rồi cười khan một tiếng, trong lòng lại oán thầm.

Ngồi xuống rồi còn hỏi làm gì nữa?

Dương Hoành cười nhẹ mà nhìn cô: "Bây giờ mới ăn cơm à? Hai tuần gần đây chúng ta không có lớp, hay là đi xem phim gì đi?"

Thẩm Tịch nhú mày nhẹ tới khó thấy, dù EQ của cô có thấp đến bao nhiêu cũng không tới nỗi không nhìn ra ý tứ mời mọc trong lời này.

Cô mấp máy môi rồi nghiêm túc nói: "Dương Hoành, chắc Ngải Mỹ cũng nói với cậu là tôi có bạn trai rồi."

Nụ cười của Dương Hoành vẫn không đổi: "Tôi nghe Ngải Mỹ nói rồi, nhưng cậu ấy cũng nói chưa từng thấy bạn trai cậu."

Đã qua bốn năm đại học rồi, người của cả KTX cũng chưa từng thấy người đàn ông đó, ai biết người đó có thực sự tồn tại hay không?"

Hơn nữa, yêu xa là thứ tình cảm mong manh nhất, không biết chừng ngày nào đó sẽ chia tay.

Đầu lông mày của Thẩm Tịch cau lại càng chặt, cô vẫn nâng điện thoại bên tai mà chưa buông xuống. Tiết Diễm ở đầu bên kia có thể lờ mờ nghe được vì tức giận mà tiếng thở của cô nặng thêm mấy phần.

Sau mấy phút giằng co, cô nhìn chằm chằm Dương Hoành rồi mặt không đổi sắc nói: "Cậu hết hi vọng đi, dù cậu có gặp được bạn trai tôi, anh ấy cũng sẽ không thích cậu đâu."

Tiết Diễm: "..."

Dương Hoành: "..."

Thẩm Tịch bị quấy nhiễu như thế nên cũng mất khẩu vị. Cô đứng lên khỏi chỗ ngồi, nhưng đang muốn bê khay đồ ăn đi thì bị Dương Hoành gọi lại: "Thẩm Tịch, bốn năm này bạn trai có đến thăm cậu không? Cậu khẳng khẳng một lòng với anh ta như thế, sao cậu biết anh ta không làm loạn bên ngoài?"

Lời nói thế này đã coi như xúc phạm.

Thẩm Tịch không vui nhìn anh ta, cô còn đang định nói gì thì lại thấy người đứng phía sau lưng Dương Hoành không xa, sau đó chợt sững người tại chỗ.

Dương Hoành nghĩ cô bị lời của mình kích động nên tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa: "Nếu trong lòng anh ta có cậu, thì dù có bạn bao nhiêu cũng sẽ đến trường thăm cậu. Tôi thật lòng lo lắng cho cậu, sợ cậu bị người ta lừa gạt mà thôi."

Ánh mắt của Thẩm Tịch vượt qua anh ta rồi rơi vào người phía sau. Cô gật gật đầu rồi nghiêm mặt nói: "Cậu nói đúng, nếu trong lòng anh ấy có tôi, thì dù bạn bao nhiêu cũng sẽ bớt chút thời gian đến thăm tôi."

Dương Hoành thấy cô khẳng định lại lời của mình thì mừng thầm trong lòng, sau đó đã nghe được giọng nam rét lạnh bắt chợt truyền tới từ phía sau.

"Bây giờ tôi đến rồi đây, cậu yên tâm được chưa? Cạy Góc Tường tiền sinh."

Hết chương 41.

Lời của tác giả: Tình địch số 2 có thể linh com hộp rồi tan làm.

Dù có yêu xa, nam chính cũng "always online", xin hãy gọi tôi là tác giả có tâm)

* Vở kịch nhỏ *

Tiết Diễm: Sao lại tình địch của nam chính, mà không phải tình địch của nữ chính?

Thẩm Tịch: Anh còn định để em có tình địch?

Tiết Diễm:... Không định.

Thẩm Tịch:)

*

Bộ: Từ đoạn Thẩm Tịch học các môn Xã Hội giỏi hơn mà sau dùng cái thi Y thì mọi người cũng biết tác giả của gấu thế nào rồi đó □ Từ chương 41 này đã là 5 năm sau khi hai bạn thi đại học (tức chương trước), thế là 10 năm chờ đợi của Tiết Tiết giảm xuống còn 5 năm □ Giảm xóc trước thế, chứ không vô đọc tự nhiên 5 năm sau mọi người lại tưởng tổ edit lộn chương =))

- Với tổ giải thích thêm một chút về phần trường đại học.

Đa số các trường đại học ở nước ngoài là trường đại học tổng hợp đào tạo tất cả các chuyên ngành. Cũng có nghĩa là trong một trường đó sẽ có rất nhiều các trường/các viện nhỏ khác. Ví dụ trong trường đại học Thiên Tân sẽ có viện Y Học, viện Kiến Trúc, viện Kinh Doanh... Và tương tự, trường đại học Bắc Kinh cũng sẽ có các viện dạy chuyên ngành tương tự. Ở Việt Nam, đa phần các trường đại học được phân ra rõ ràng để chuyên dạy một chuyên môn chính. Tuy nhiên, Việt Nam cũng có mô hình trường đại học tổng hợp nhưng chưa nhiều. Một ví dụ gần nhất là Trường Đại Học Quốc Gia Hà Nội ở Việt Nam là một trường đại học tổng hợp, trong quy mô của trường Đại Học Quốc Gia Hà Nội sẽ bao gồm trường Đại Học Ngoại Ngữ, Đại Học Khoa Học Tự Nhiên, Đại Học Khoa Học Xã Hội Và Nhân Văn, vân vân.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Đêm nay lại vất vả cho mày rồi

Biên tập: Bộ

10 giờ sáng Tiết Diễm đã đến thành phố C, sau khi ra khỏi sân bay thì đi thẳng tới đại học Z với ý định cho bạn gái ngạc nhiên lớn.

Nhưng anh không ngờ rằng ngồi xe tới cổng của đại học Z, rồi vừa hay gọi điện cho Thẩm Tịch thì nghe được "hiện trường phát sóng trực tiếp" cô bị cậu trai khác làm phiền.

Thế này thì anh mới là người "ngạc nhiên lớn" mới đúng.

"Bây giờ tôi tới rồi, cậu yên tâm được chưa? Cạy Góc Tường tiên sinh."

Tiết Diễm đứng sau lưng Dương Hoành, ngoài cười nhưng trong không cười mà đánh giá cậu trai trước mắt.

Dương Hoành nghe được xưng hô đối phương gọi mình thì hơi bực bội mà quay đầu lại. Khi quay lại thấy Tiết Diễm mang theo hành lý thì anh ta chợt hiểu ra điều gì, sau đó trên mặt cũng dần nổi lên vẻ xấu hổ.

Thẩm Tịch đặt khay đồ ăn tới chỗ dọn rửa rồi đi đến trước mặt Tiết Diễm. Cô vừa kéo tay anh ra khỏi canteen vừa phải mím chặt môi, chỉ sợ mình không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Sau khi đi khỏi tầm mắt của Dương Hoành và đến dưới tàng cây, Thẩm Tịch mới buông tay Tiết Diễm ra rồi dừng bước mà nhìn anh chằm chằm.

"Đến thành phố C sao không báo với em?"

"Quyết định tức thời."

"Anh không bận à?"

"Đi công tác."

Tiết Diễm lời ít ý nhiều nói rõ mục đích chính khi tới thành phố C lần này, sau đó lại thầm bổ sung một mục đích chính khác trong lòng là tới thăm bạn gái.

Khi thấy Thẩm Tịch vẫn mang vẻ "sống trong mơ" thì anh không nhịn được mà cười cô: "Choáng váng à?"

Thẩm Tịch: Nhìn chằm chằm——

Tiết Diễm đến gần cô một chút, sau khi đứng trước mặt Thẩm Tịch, mới cúi đầu nhìn xuống cô rồi cười: "Choáng váng thật à?"

Thẩm Tịch: Nhìn chằm chằm——

Tiết Diễm tiến tới rồi mở nhanh xuống môi cô: "Bây giờ đã khỏi chưa?"

Thẩm Tịch bị động tác bất chợt của anh làm giật mình. Cô lui về phía sau một bước, nhưng khóe miệng lại không nhịn được mà giương lên, trong mắt cũng tràn đầy ý cười mừng rỡ.

Cô tiến lên phía trước ôm chặt eo của Tiết Diễm, rồi như thấy không chân thật nên lại ra sức ôm chặt nữa, giọng nói cũng lộ ra vẻ ngọt ngào mà vui sướng.

"Đến đúng lúc lắm."

Tiết Diễm ôm lấy Thẩm Tịch, rồi gõ xuống đầu cô như trừng phạt: "Còn không đến nữa, có phải sẽ bị người khác lừa mất không?"

"Còn lâu." Thẩm Tịch ngửa mặt lên phản bác. Mức độ phản ứng của cô như vậy khiến Tiết Diễm rất hài lòng, nhưng giữa lúc vui vẻ, anh lại nghe cô nói như đương nhiên: "Cậu ta có đẹp trai bằng anh đâu."

"..."

Tiết Diễm trầm mặc một giây, rồi lần đầu tiên thấy đội ơn bố mẹ vì đã ban cho mình vẻ ngoài đẹp đẽ này.

Để tiện cho việc gặp mặt vào mấy ngày này, Tiết Diễm thuê một khách sạn ở gần đại học Z.

Cô gái ở quầy lễ tân đã gặp rất nhiều đôi tình nhân đi thuê phòng, vì thế cô ấy đã chọn chính xác một phòng đôi giường lớn.

Thẩm Tịch vốn không biết gì nên chỉ đi theo sau Tiết Diễm.

Mãi đến khi đi vào phòng rồi thấy chiếc giường đôi to đùng và phòng tắm cửa kính gần như trong suốt kia, Thẩm Tịch mới chợt đỏ mặt. Cô đứng tại chỗ không biết phải làm sao, đứng cũng không được mà ngồi cũng không xong.

Tiết Diễm để ý thấy bạn gái mình khác thường thì đặt hành lý bên cạnh, sau đó ngồi lên giường và vỗ vỗ bên cạnh, còn cố ý đùa cô: "Sững ra đó làm gì? Lại đây ngồi đi."

Ngồi thì ngồi!

Thẩm Tịch hừ một câu không phục trong đầu, rồi ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến ngồi cạnh Tiết Diễm, cả người trên dưới là vẻ chính trực khiến người ta không đành lòng nghĩ sai lệch chuyện gì.

Tiết Diễm nhìn cười: "Em nghĩ giống anh đấy."

"..."

Thẩm Tịch cản lại khuôn mặt đang lại gần kia, rồi đưa tay đập "bộp bộp" không nặng không nhẹ trên mặt.

Cô đối diện với ánh mắt bất mãn của đối phương rồi cố gắng giữ bình tĩnh: "Anh còn chưa ăn sáng đúng không? Chúng ta xuống ăn cơm trước."

"Không sao, anh chưa đói."

"Nhưng em đói rồi!" Trước khi đối phương lại đến gần, Thẩm Tịch vội vàng ôm bụng làm bộ đáng thương: "Vừa nãy ở canteen không ăn nổi hai miếng nữa."

Tiết Diễm bất đắc dĩ nắm lấy tay cô: "Được rồi, xuống ăn cơm trước vậy..."

Đợi Thẩm Tịch chủ động khoác tay mình rồi, Tiết Diễm mới nhân lúc cô không để ý mà hôn lên môi đối phương một cái: "Lát lên ăn em."

Thẩm Tịch: "..."

Hai người tới một quán lẩu, Thẩm Tịch không sợ chết gọi nồi lẩu cay nhất ở đó rồi ăn đến khí thế ngất trời, hai mắt đăm lẹ, nước mắt nước mũi chảy khắp bốn phía.

Thẩm Tịch bị cay đến mức xuyết xoa, vừa hé miệng vừa ra sức lấy tay làm quạt gió bên miệng.

Cô rung rung nhìn Tiết Diễm đỏ mồm hồng đầy trán thì lại vui mừng, sau đó vừa xuyết xoa vừa cười anh: "Mắt anh đỏ hết lên rồi."

Tiết Diễm nhấp một ngụm nước rồi ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt của anh rơi vào đôi môi bị sưng đỏ vì ăn cay của cô rồi dặn dò: "Đừng ăn nhiều quá, miệng sưng hết lên rồi."

"Thế à?" Thẩm Tịch vội vàng lấy điện thoại, mở máy ảnh trước ra xem, đúng là đã hơi sưng lên thật.

Cô chống tay, nghiêm túc hỏi: "Có phải thấy hơi xấu không? Anh chê em xấu?"

Cuối cùng Thẩm Tịch lại rút một tờ giấy ra để bặm môi, che đi đôi môi sưng lên mà không cho Tiết Diễm nhìn.

"Không phải thế." Tiết Diễm đứng dậy đi đến đối diện để ngồi cạnh cô. Anh rút khăn giấy cô bặm trên môi ra, rồi đưa ngón tay vuốt nhẹ trên môi Thẩm Tịch và thấp giọng nói: "Sưng lên khó làm việc."

"Làm việc..." Gì...

Thẩm Tịch còn chưa hỏi xong thì chợt hiểu ra, cô mang về thấy thú dữ mà vỗ mạnh xuống tay anh, sau đó dịch xa ra hai bước: "Tiết Diễm, sao bây giờ anh cầm thú thế này hả!"

Làm chuyện kia dùng tay còn chưa đủ? Ai muốn dùng miệng!

Tiết Diễm bị đánh thì hơi sững ra, sau đó đã nhanh chóng nhận ra câu nói kia còn chút ý nghĩa khác.

Khi thấy phản ứng thẹn quá hóa giận của Thẩm Tịch, anh cong khóe miệng, lời nói ra cũng dần ác ý hơn: "Ý anh là anh không tiện hôn em, em nghĩ đi đâu thế?"

Lần này lại đến Thẩm Tịch ngăn ra, cô à một tiếng rồi quỳnh đến mức mặt đỏ hết lên.

Có lỗi ghê.

Cô mới là người tư tưởng cảm thụ.

Cô có tội.

Bắt chợt bộc lộ bản chất "thánh 18+" của mình. (1)

(1) Nguyên văn chỗ này tác giả dùng từ "lão tài xế": Từ này dùng để chỉ người có nhiều kinh nghiệm, sành sỏi trong lĩnh vực nào đó. Ngoài ra, nó còn có nghĩa là người xem nhiều và có nhiều nguồn phim 18+.

Thẩm Tịch vờ ho khan rồi vẫn mạnh miệng như cũ: "Rõ ràng anh mới là người hiểu sai. Thanh niên trẻ tư tưởng phải tiến bộ lên chứ, hơi một tí là nghĩ đến ôm với hôn, thế là không được đâu."

Tiết Diễm dịch lại gần rồi nhìn cô chăm chăm, sau đó cũng chỉ vào đôi môi bị cay đỏ lên của mình và hỏi lại: "Em không muốn hôn?"

Thẩm Tịch nghĩ lần này phải kiên định một lần để anh biết tay, nhưng lúc định dùng từ ngữ cứng rắn để từ chối thì thấy anh như vô tình vươn đầu lưỡi ra liếm liếm khóe miệng.

"..."

Lời từ chối đành phải phanh lại trên môi, sau đó đột nhiên thay đổi, lúc thốt ra lại thành: "Hôn!"

Thẩm Tịch nói xong thì hô thẹn che mặt lại. Hừ, may đúng là đồ thiếu nghị lực!

Sắc đẹp hại người, sắc đẹp hại người mà!

Sau khi ăn uống no đủ rồi, Thẩm Tịch càng không vội để Tiết Diễm về khách sạn, mà kéo tay anh đi một vòng từ phố Bắc tới phố Đông ngoài công trường.

Không đi chỗ nào khác mà chỉ đi dạo trên hai con đường này thôi.

Không mua quần áo hay gì khác, chỉ đi dạo tùy tâm, đi tới đâu thì hay tới đó.

Tiết Diễm hỏi Thẩm Tịch vì sao lại làm thế Thẩm Tịch giải thích là đi dạo tiêu thực, thật ra cô lại đang mừng thầm trong đầu.

Thường ngày, lúc rảnh rỗi Trương Vũ sẽ dính với bạn trai như cặp sinh đôi, vứt lại cô và cầu độc thân Ngải Mỹ khoác tay nhìn nhau. Thế là bọn họ đi lang thang trên hai con đường ngoài trường học này để giết thời gian, thỉnh thoảng còn bị hai ba cặp yêu nhau nhét đầy miệng thức ăn chó nữa.

Cầu độc thân Ngải Mỹ phần nộ, cô ấy độc thân mà sao ngày nào cũng bị người ta nhét thức ăn chó!

Thẩm Tịch cũng phần nộ, độc thân cầu bị nhét thức ăn chó thì cũng thôi đi. Sao cô có đối tượng hân hoan mà lại sống như độc thân cầu thế!

Bây giờ, khó lắm Tiết Diễm mới về thành phố C, sao có thể không tận dụng tài nguyên này được đây, vì vậy cô tự nhiên cũng muốn khoe khoang một chút.

Sau khi thu hoạch được các loại ánh mắt ghen dữ, Thẩm Tịch hài lòng kéo Tiết Diễm đi về phía khách sạn.

Khi đi qua một cửa hàng trà sữa, Thẩm Tịch đuổi Tiết Diễm đi mua trà sữa. Còn cô đứng chờ ở ven đường thì bị một chị gái xinh đẹp chặn lại.

Trong lúc cô đang nghi hoặc, chị gái kia đã rút một tờ trong tập tờ rơi rồi đưa cả tập còn lại tới trước mặt Thẩm Tịch, tiếp đó nói thật nhanh: "Vứt hộ tôi chút, cảm ơn."

Thẩm Tịch: "..."

Bây giờ phát tờ rơi đều hung hãn thế này hả, chị gái?

Dáng vẻ đó như bạn mà không cầm đồng tờ rơi rồi ném đi, thì một giây sau chị ta sẽ ném thẳng đồng tờ rơi lên đầu bạn vậy.

Khóe miệng Thẩm Tịch gật gật, cô cũng không để ý quá mà run run nhận đồng tờ rơi.

Đúng lúc này, Tiết Diễm đúng lúc mang trà sữa tới.

Anh đi đến cạnh cô rồi nói: "Đi thôi."

Chị gái phát tờ rơi nhìn thoáng qua Tiết Diễm rồi dán chặt mắt vào. Chị ta vừa thương thức trai đẹp vừa không quên việc trong tay, vì thế mới rút một tờ rơi ra rồi đi đến trước mặt Tiết Diễm mà nhiệt tình nói: "Trai đẹp, chúng tôi có thiết bị hạng nhất, kỹ thuật tiêu chuẩn cao còn được giảm giá nữa. Nếu quan tâm thì đưa bạn gái đến xem đi."

Tiết Diễm cúi đầu liếc qua tờ rơi trong tay chị ta, sau đó không ngược mắt lên mà bỏ lại một câu, rồi ôm Thẩm Tịch đi mất: "Không quan tâm."

Thẩm Tịch bị anh ôm cả người kéo đi thì vừa uống trà sữa, vừa so sánh thái độ trước sau của chị gái phát tờ rơi mà bất mãn: "Thế giới trọng hình thức là đây, cả người phát tờ rơi cũng phân biệt đối xử như thế."

Tiết Diễm cười cười: "Có lẽ vừa rồi chị ta nghĩ em không có đối tượng."

"Trông em giống độc thân chắc..."

Thẩm Tịch chưa kịp phản bác hết thì bất giác liếc qua xấp tờ rơi còn lại trong tay mình. Trên đó có hàng chữ cực lớn khiến người ta kinh hãi run rẩy, mà chính nó cũng thành công bịt miệng cô lại.

Cô âm thầm vứt xấp tờ rơi ghi "xx nạo thai" vào thùng rác, sau đó mặt không cảm xúc nói: "Quan hệ thuần khiết như chúng ta đây, bây giờ vẫn chưa cần dùng tới thứ này."

"Về sau cũng không cần."

Tiết Diễm ôm bả vai của cô rồi kéo sát lại: "Không cần biết lúc nào, có thì sinh, anh sẽ phụ trách."

Thẩm Tịch nghe vậy thì hứ một câu, mặt cũng như gấp quỳ: "Cái gì mà có thì sinh, bạn học Tiết Diễm, bây giờ chúng ta vẫn chưa đến giai đoạn nghĩ đến việc sinh con."

Tiết Diễm dừng bước rồi nghiêng đầu nhìn cô thật lâu.

Sau khi anh nhìn chằm chằm khiến Thẩm Tịch sợ hãi trong lòng rồi, mới chậm rãi nói: "Tiểu Tịch, anh 22 rồi."

Thẩm Tịch không hiểu lắm: "Thì?"

Tiết Diễm lại nhìn cô tiếp rồi nói: "Đã đến tuổi kết hôn hợp pháp rồi."

"!!!"

Câu nói này như tiếng sét nổ khiến Thẩm Tịch lùi lại hai bước: "Tiết Diễm, anh làm thật đấy à?"

"Bốn năm trước anh nói rồi, sau khi tốt nghiệp chúng ta sẽ kết hôn."

Tiết Diễm nhú mày, khi thấy cô làm vẻ người lương thiện bị ép làm kỹ nữ thì ánh mắt hơi lạnh xuống: "Em tưởng anh đang nói đùa à?"

Thẩm Tịch thấy Tiết Diễm sắp xù lông thì vội vàng đi tới kéo anh lại để lấy lòng: "Đầu có, em chỉ nghĩ có phải chúng ta nhanh quá không thôi. Em học ngành này cũng chưa tốt nghiệp mà..."

Về mặt của Tiết Diễm hơi dịu xuống, mắt anh lóe lên vẻ đạt được mục đích, nhưng biểu cảm trên mặt lại hơi tiếc nuối: "Nếu thế thì chờ sang năm em tốt nghiệp chính quy vậy."

... Sao lại thấy như tự đào hố cho mình thế nhỉ?

Thẩm Tịch luôn thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng cô còn chưa phát hiện ra chỗ có vấn đề đó, cũng như tại sao mọi việc lại đi theo hướng này thì đã bị Tiết Diễm cầm tay.

Tiết Diễm cúi đầu nhìn chằm chằm vào tay cô rồi nhẹ nhàng nắm vuốt. Anh nói chuyện với tay của Thẩm Tịch bằng giọng hơi thương cảm: "Để đền bù tổn thất đợi thêm một năm của tao, đêm nay lại vất vả cho mày rồi."

"..."

Thẩm Tịch hướng theo ánh mắt anh mà nhìn xuống tay mình, sau đó trong lòng dần hiểu rõ tất cả.

Ờ, bảo sao cô luôn thấy có gì không đúng.

Sau những năm yêu nhau này, Tiết Diễm đã đổi tên lâu rồi.

Bây giờ gọi là Tiết (Dâm) Ô.

Hết chương 42.

Lời của tác giả: Đã đọc bình luận của chương trước, nên giải thích dông dài ở đây một chút.

1. Ở chương trước cũng không nói nam nữ chính không gặp nhau trong 5 năm, mà là không tới trường đối phương học. Có bạn nói nam nữ chính học đại học mà yêu xa nhẹ nhàng như thế là thiếu logic, thật ra đây là một ví dụ sống ngay bên cạnh bạn cầu từ (bản cún).

Sau khi ở chung mấy năm với bạn cùng phòng, chúng tôi mới biết cô ấy có bạn trai. Hai người họ học cấp 3 với nhau, lên đại học đều không tới trường của đối phương, chỉ dịp Quốc Khánh và nghỉ lễ mới ra ngoài chơi. Bọn tôi chưa từng nhìn thấy người thật, cũng chưa từng thấy cô ấy gọi điện cho bạn trai, cũng không đăng tình nồng ý đượm lên vòng bạn bè. Thật sự yêu đương rất trầm lắng, nhưng tới giờ tình cảm vẫn rất tốt _(3>∠)_

Làm mấy năm trước tôi vẫn tưởng cô ấy là cầu độc thân! Phẫn nộ!

2. Có rất nhiều bạn nói đột nhiên đã lên đại học năm 4 rồi, thời gian trôi hơi nhanh. Chuyện này... Tôi không nhanh một chút, sao bọn họ này nọ, nọ kia được? Bọn họ mà không này nọ nọ kia, thì bánh bao nhỏ Tiết Thẩm Tịch sẽ mãi mãi là nòng nọc nhỏ và bong bóng cá! (đột nhiên 18+) (2)

(2) Tác giả cho bánh bao nhỏ của Diễm và Tịch là 沈 尤 夕 - Tiết 尤 Tịch, chữ ở giữa thực chất là chữ [沈 – Thẩm] trong họ của Thẩm Tịch nhưng bỏ đi mấy nét, vì thế tổ tạm để thành Tiết Thẩm Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Soái ca, em sai rồi!

Biên tập: Bọt

"Bạn cùng phòng em muốn anh mời chúng nó ăn tiệc, thì đêm nay mới đổi phỏ di quân túc KTX cho em."

Thẩm Tịch nằm ngửa và đắp mặt nạ trên giường, hai chân dãn lên tường rồi nhìn ngược Tiết Diễm đang ôm laptop làm việc trên sofa.

Đại học Z là trường rất nghiêm cẩn, nhất là ở KTX nữ, mỗi khi đến cuối tuần hay ngày nghỉ lễ thì chắc chắn sẽ bị kiểm tra xem về muộn hay không về.

Nội quy này không biết đã làm ảnh hưởng tới sinh hoạt giường chiếu của bao nhiêu cặp đôi, rõ là đáng buồn, cũng thật đáng tiếc.

Tiết Diễm vừa gõ bàn phím vừa lên tiếng: "Trưa mai, địa điểm em chọn."

Thẩm Tịch "ừ" một câu rồi tiếp tục giờ điện thoại lên đọc truyện của mình. Độ khó của tư thế này rất cao, chưa được mấy chương thì tay cô đã mỏi rồi.

Cô vừa nghĩ đến việc đổi tư thế, thì điện thoại báo sắp hết pin. Thẩm Tịch phải bất đắc dĩ đứng dậy, ném điện thoại lên đầu giường để sạc. Cô nhìn về phía Tiết Diễm, rồi bất ngờ đắm chìm trong vẻ đẹp của anh.

Anh đã bớt đi chút ngây ngô của trước kia, nhiều hơn vài phần thành thực, đáng vẻ cũng cứng rắn hơn.

Lông mi vẫn khác biệt mà vừa dài vừa dày như thế, ánh đèn chiếu xuống từ trên đỉnh đầu tạo thành bóng mờ nơi mí mắt anh.

Còn sống mũi cao kia, bên dưới sống mũi là bờ môi mỏng nhạt màu, tất cả đều khiến cho người ta muốn phạm tội.

Về đẹp này, có nhìn thế nào cũng không đủ.

Có điều sức hấp dẫn của nó vẫn kém điện thoại một chút.

Thẩm Tịch đưa tay về phía Tiết Diễm: "Soái ca, điện thoại của em hết pin rồi, cho mượn điện thoại chơi đi."

Có lẽ tiếng gọi soái ca này rất có "hàm lượng kỹ thuật", nên Tiết Diễm cũng không do dự nhiều mà đưa thẳng điện thoại cho cô.

Thẩm Tịch cười khà khà hai tiếng rồi nói: "Trong này có thứ gì xấu xa gì không? Em sẽ chú ý không mờ lung tung."

Giọng điệu này ti tiện như thế, rõ ràng là kết luận trong điện thoại di động có tài nguyên gì đó không trong sáng.

Tiết Diễm không ngược lên dù chỉ một chút: "Có."

Thẩm Tịch kinh ngạc mà mừng rỡ: "Có à? Nhật Bản hay Âu Mỹ?"

Nếu nói về khẩu vị thì cô khá thích Nhật Bản, giọng của các chị gái nhỏ khiến người nghe đều nổi lên phản ứng.

Không biết Tiết Diễm...

Thẩm Tịch vừa suy đoán vừa âm thầm vào album ảnh, định từ album ảnh tìm ra video. Nhưng những bức ảnh có thể đếm trên đầu ngón tay trong đó vốn chẳng có gì khiến người ta liên tưởng đến những thứ mơ màng được.

Thẩm Tịch lại tìm tiếp, ơ, ảnh cô ngủ này chụp từ khi nào đây?

Lúc này Tiết Diễm ngược mắt nhìn về phía cô, sau đó mặt không biểu cảm nói: "Người bản địa, họ Thẩm tên Tịch."

Thẩm Tịch: "..."

Chưa kịp chuẩn bị gì đã bị ghẹo khiến Thẩm Tịch không phục mà lăm bầm một tiếng, nhưng sau đó cô vẫn ngoan ngoãn không lên tiếng nữa, mà giờ điện thoại lướt Weibo một cách "happy".

Vội vã lên Weibo rồi phát hiện gần ngàn cái tag và bình luận dường như đều cùng một hướng —— giục cưới, à không, là thúc giục.

Yêu xa rất khó, nhất là lúc trời tối người yên sẽ tủi thân tới muốn chết muốn sống một cách khó hiểu.

Sau khi tách ra hai nơi với Tiết Diễm, vì để trút hết cảm xúc tiêu cực ngẫu nhiên vào đêm khuya, Thẩm Tịch đã đăng ký một tài khoản Weibo, để ghi lại những chuyện nhỏ nhất khi mình và Tiết Diễm yêu nhau từ ngày quen biết cho tới giờ, giống như viết nhật ký vậy.

Trong thời gian 4 năm, thỉnh thoảng cô sẽ viết vài câu chuyện nhỏ lên Weibo, để thông qua những kỷ niệm ấy mà giảm bớt cay đắng yêu xa, vậy mà không ngờ lại tích lũy được khá khá fan hâm mộ. Ngày nào họ cũng vào bình luận gào thét muốn phát đường dưới Weibo, sau khi phát đường xong lại gào khóc muốn nhổ thức ăn cho chó ra.

Thế nên mới nói, con người thật sự là tổng thể kết hợp của mâu thuẫn.

Câu độc thân lại càng phức tạp hơn.

Thẩm Tịch suy nghĩ mấy giây rồi đăng một câu lên Weibo.

Rất nhanh sau khi Weibo đăng lên đã có người bình luận.

"Cô gái, em thành công trong việc thu hút tôi rồi đấy."

"Em có gào rách cổ họng cũng không có ai tới cứu đâu."

"Dừng xe! Đây không phải đường đến nhà trẻ!"

"Nội dung không thuần khiết, report cái đã [tsundere]"

...

Thẩm Tịch nhìn bình luận mà vui vẻ không thôi, sau đó màn hình điện thoại bỗng nhảy lên tin nhắn WeChat.

Cô vốn không định xem kỹ, nhưng tên của người gửi WeChat kia lại khiến cô không thể không chú ý.

Liễu Từ Ngâm?

Liễu Liễu Từ Từ Ngâm Ngâm, chữ nào cũng toát ra vẻ nữ tính.

Thẩm Tịch nheo hai mắt lại đây nguy hiểm, còi báo động trong lòng vang lên, sau đó cô dùng phong thái "chính cung" mà mở tin nhắn kia ra.

Sau khi thấy đối phương gửi đến một đoạn tin tiếng Trung lẫn tiếng Anh, thì khí thế ngập tràn của cô đã biến thành chút hổ thẹn.

Là một học bá xử lý bằng tiếng Anh cấp 6 từ năm nhất đại học, thế mà cô... không hiểu từ nào cả.

Điện thoại của Tiết Diễm để chế độ yên lặng, đối phương vẫn tiếp tục gửi tin nhắn là các chuỗi công văn dài đến.

Tiếng Trung lẫn tiếng Anh, Thẩm Tịch càng nhìn càng thấy một mối thay "cô ấy", rồi cũng một lòng thay chính mình.

Tieu rồi, nếp sống của xã hội hiện đại đúng là mục nát.

Không học ngoại ngữ tử tế, thì bất gian cũng không nổi!

Thẩm Tịch thấy trình độ văn hóa của tình nhân nhỏ này quá cao, đầu cô khó mà địch nổi. Vì thế cô quăng điện thoại về phía Tiết Diễm, ném tới bên giường rồi thì giả bộ trầm nghĩ: "Hình như có ai tìm anh này." Thẩm Tịch nói xong lại vờ như không để ý lắm, nhưng hai mắt vẫn nhìn Tiết Diễm chăm chăm để quan sát phản ứng của anh.

Nhiu mày?

Bị bạn gái bắt quả tang tình nhân nhỏ gửi tin nhắn đến, chắc chắn sẽ nhiu mày rồi.

Chip?

Dù chỉ là từ tượng thanh thôi nhưng nghe giọng điệu ghét bỏ, thì chính là biểu hiện tình trạng bất mãn của nhân vật, đồng thời cũng thể hiện sự quan trọng của đối phương.

Học Văn nhiều năm như thế đúng là không uống, làm đại biểu Văn cũng không vô ích chút nào.

"Quá nửa đêm rồi, cậu nổi điên gì hả?"

Tiết Diễm gọi thẳng điện thoại qua, rồi chưa đợi người bên kia mở miệng thì mở lời bằng giọng không lạnh trước.

Lần này đến lượt Thẩm Tịch cau mày, hướng đi của lời thoại này hình như không đúng lắm.

Dựa theo kịch bản, bây giờ Tiết Diễm phải đứng lên, che điện thoại lại rồi ra ngoài nghe tiếp mới đúng.

Mà đúng là Tiết Diễm đứng lên thật, chỉ là anh lại thả điện thoại ra trước mặt Thẩm Tịch, sau đó điềm nhiên như không: "Đừng nhìn màn hình gần quá, cẩn thận giảm thị lực."

Thẩm Tịch nằm lì trên giường, mãi một lúc lâu mà vẫn chưa hoàn hồn: "Vừa rồi không phải tình nhân nhỏ của anh à?"

Tiết Diễm dừng động tác lại, rồi hơi bất đắc dĩ mà nhìn về phía Thẩm Tịch: "Em lại nghĩ cái gì thế?"

Thẩm Tịch thành thật trả lời: "Anh và người tên Liễu Từ Ngâm kia, ngoại tình..."

"... Liễu Từ Ngâm, là nam."

Thẩm Tịch: "Anh ngoại tình với anh ta!?"

"..."

Tiết Diễm vẫn mặt không biểu cảm mà nhìn Thẩm Tịch chằm chằm, sau đó âm trầm nói: "Có cần bây anh chứng minh cho em xem anh thích đàn ông hay phụ nữ không?"

Anh vừa nói xong thì đã đặt bút trong tay xuống và bước về phía giường.

Thẩm Tịch thấy tình thế không ổn nên vội vàng trốn vào trong chăn, rồi không ngừng nhận sai: "Soái ca, em sai rồi! Soái soái! Đại soái! Tiết thần!"

Tiết Diễm lạnh mặt túm lấy một góc chăn rồi dùng sức xóc lên.

Đột nhiên chăn che bên trên bị lột đi làm tim Thẩm Tịch run lên, cô luống cuống tay chân bò sang phía bên kia. Nhưng không ngờ vừa bò được một bước thì đã bị Tiết Diễm túm lấy mắt cá chân kéo về phía sau, rồi cả người lẫn gối đều bị kéo tới trước mặt anh.

Thẩm Tịch co đầu gối lên trước ngực mà ôm chặt lấy, coi như sự chống cự cuối cùng: "Anh còn thể là em kêu lên đây!"

Tiết Diễm cười một tiếng u ám: "Em kêu đi, kêu rách cổ họng cũng không có ai đến cứu đâu."

Ồ, sao cảnh này lại quen quen nhỉ.

Trong lúc Thẩm Tịch vẫn còn nghi ngờ và duy trì tư thế thà chết chứ không chịu nhục, nhắm chặt mắt chờ lãng trí thì lại không đợi được hành động tiếp theo của đối phương.

Cô lén mở một mắt ra thì thấy Tiết Diễm đang khoanh tay, ung dung nhìn mình.

Tiết Diễm cong khoe miệng như cười như không: "Màn bá đạo tổng tài này của anh cũng được chứ hả?"

Thẩm Tịch: "..."

Bại lộ rồi.

Lật xe rồi.

Tiêu đời rồi.

Thẩm Tịch che mặt, cam chịu mở miệng: "Bây giờ em chỉ còn một thắc mắc duy nhất thôi, sao anh phát hiện được Weibo của em?"

"Ồ, có lần em quên không đăng xuất."

Tiết Diễm trả lời bình tĩnh rồi lập tức khom người, đặt hai tay chống hai bên đầu của Thẩm Tịch rồi hỏi: "Ngồi lên hay tự mình động?"

"... Soái ca, em sai rồi!"

"Gọi soái ca cũng vô dụng."

Tiết Diễm cúi đầu, cắn một cái trên cổ cô.

Một cái không nặng không nhẹ, anh cắn xong còn đưa đầu lưỡi ra liếm vết tích kia hai lần, khiến Thẩm Tịch vừa ngứa ngáy vừa khoan khoái tới tê dại.

Người khoan khoái sẽ dễ buông lỏng phòng tuyến, vừa buông lỏng sẽ không cẩn thận mà ý loạn tình mê.

Thẩm Tịch nửa híp mắt, được hầu hạ thoải mái tới rằm rì. Cô cũng không phát hiện đôi tay nào đó đặt trên tay mình đã bắt đầu không an phận rồi.

Mãi cho đến khi một đôi tay hơi lạnh phủ lên ngực.

Cô tắm xong thường có thói quen không mặc áo lót, cũng vì vậy mà lúc này da thịt của họ đã kề cận trực tiếp với nhau.

Thẩm Tịch gạt mình mở mắt ra, nhưng còn chưa kịp kêu lên thì đã bị Tiết Diễm cúi đầu chặn môi lại.

Kỹ thuật hôn dày công tôi luyện từ thanh xuân khiến cô mất đi quyền chủ đạo, cộng thêm động tác nhào nặn trên tay cũng nhanh chóng khiến Thẩm Tịch khoan khoái tới mềm nhũn cả người.

Song, khi tay cô bị đối phương dẫn tới để phủ lên thứ gì đó, thần trí của cô đã dần trở lại.

Ký ức không tươi đẹp lắm trong cô chợt vọt tới, Thẩm Tịch muốn rút tay về nhưng bị Tiết Diễm đè lại.

Về mặt của Tiết Diễm rất ấn tượng, cũng kiên nhẫn dụ dỗ: "Làm việc phải công bằng, bây giờ đến lượt em."

Mặt Thẩm Tịch đầy đau khổ: "Từ chối được không?"

Tiết Diễm nhướn lông mày: "Em nói thử xem?"

"..."

Mười phút sau.

Thẩm Tịch thử dò hỏi: "Được chưa?"

"Chưa."

Hai mươi phút sau.

Thẩm Tịch kiệt sức mở miệng: "Vẫn chưa được à?"

"... Chờ chút nữa."

Ba mươi phút sau.

Thẩm Tịch sụp đổ: "Không làm nữa! Tay em mỏi rồi!"

Tiết Diễm hôn cô, trên môi là tàn sát điên cuồng, dưới thân là một khoảng hỗn loạn.

Sau khi điên cuồng, Thẩm Tịch nằm trên giường như cá ướp muối, để mặc Tiết Diễm cầm tay mà lau sạch giúp mình.

Cô che chắn lên rồi đưa lưng về phía anh, sau đó vút lại một câu.

"Nửa tháng tới bà đây không muốn ngửi mùi hoa đỗ quỳên nữa!"

Hết chương 43.

Lời của tác giả: Tôi đã rất trong sáng, rất hàm súc rồi. Xin đừng khóa, xin để tôi qua cửa, xin đừng khóa, xin cho tôi qua cửa qaqaaq

Giải thích một chút về "cây đỗ quỳên" (hay cây thạch nam), mùi của cây đỗ quỳên rất giống mùi "tinh hoa" đàn ông, có thể search Baidu thử chút _(:3>∠)_

Bộ: Phần giải thích về cây đỗ quỳên tác giả để ở cuối chương sau, nhưng tớ chuyển sang chương trước này luôn, không sợ mọi người thấy khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Bạn gái anh mặc áo blouse trắng đẹp quá

Tác giả: Chức Dạ

Biên tập: Bột

"Đói quá đói quá đói quá, tôi đói quá đi ——"

"Đói quá đói quá đói quá, tôi đói quá đi ——"

"Được rồi..."

Thẩm Tịch nhắm mắt mò điện thoại, sau đó đưa ngón tay trượt qua thì tiếng chuông ngưng mất.

Điện thoại lại bị ném sang bên cạnh lần nữa, còn chủ nhân không lương tâm bị cơn buồn ngủ lôi kéo lại tiếp tục rúc vào trong ngực người đàn ông để ngủ tiếp.

Vừa mới bắt đầu thì Thẩm Tịch cũng coi như trung thực, nhưng mấy phút sau, một cánh tay của cô đã vắt sang.

Lại thêm mấy phút nữa, một bên chân cũng vắt sang.

Tiết Diễm nghiêng người đối mặt với Thẩm Tịch, rồi cũng bất đắc dĩ tiếp nhận tư thế ngủ ngang ngược quá độ của cô, hơn nữa còn tiện thể chiếm tiện nghi thật thoải mái.

Tuy nói tiểu biệt thắng tân hôn, nhưng thời gian anh và Thẩm Tịch xa cách rất nhiều, mà từ lần đầu tiên chung giường, Thẩm Tịch đã nói trước khi kết hôn không được phát sinh quan hệ.

Anh tôn trọng ý nghĩ của cô, hơn nữa chuyện của họ cũng coi như đặc biệt. Người bình thường là yêu trước rồi gặp phụ huynh, đến họ thì vừa mới yêu hai bên gia đình đã gặp nhau, hai năm gần đây còn bắt đầu tính đến chuyện cưới gả.

Sớm muộn gì cũng thành người của anh, bây giờ đã đợi được một nửa rồi, có chờ thêm chút nữa cũng không sao.

Tiết Diễm chuyển cánh tay quàng lên người mình đi rồi vỗ vỗ vào đó: "Em bảo sáng nay có tiết thí nghiệm mà? Không dậy là đi muộn đấy."

"Ừm..."

Thẩm Tịch bất giác lên tiếng, nhưng cơ thể lại thành thật rúc tiếp vào ngực Tiết Diễm. Cô ôm lấy eo của anh không buông tay, còn làm bầm một câu mờ mờ: "Mới 7 giờ, không vội..."

Dù Tiết Diễm bận việc nhưng cũng không quên tập luyện, eo anh không có chút thịt thừa nào, mấy múi cơ bụng tròn bóng mà căng đầy.

Thẩm Tịch từ từ nhắm hai mắt lại rồi véo véo eo anh mấy cái. Lúc thấy xúc cảm không tệ, móng vuốt kia lại không thành thật trượt vào trong áo ngủ của Tiết Diễm, nhân lúc ngủ chưa tỉnh mà bày trò lưu manh.

"... Còn mò xuống nữa thì hôm nay đừng rời giường."

Tiết Diễm hơi bất đắc dĩ bắt đôi tay làm loạn của cô lại.

Đồ ngốc này không biết sáng ra đàn ông là động vật nguy hiểm à, còn ở đó mà ra sức châm lửa lung tung.

Anh ngồi dậy, kéo tay Thẩm Tịch rồi đỡ cô ngồi dậy.

Sau đó còn tiện tay lau đi thứ kèm nhèm không rõ ở khoeo mắt Thẩm Tịch, tiếp đó lại nheo nheo mắt cô: "Dậy nhanh lên, anh không ở đây lâu đâu, ngủ một phút là ít đi một phút."

Cuối cùng câu nói này cũng khiến Thẩm Tịch mở mắt, cô mê mang chớp chớp mắt rồi dần lấy lại ý thức.

Cô hạ vai xuống rồi chui vào ngực, ôm eo anh không buông tay, sau đó trầm giọng nói: "Không nỡ để anh đi đâu, anh cất em vào vali mang đi đi."

Tiết Diễm bật cười rồi sờ vào sau gáy cô: "Thế thì anh phải mua thêm một cái vali cỡ to nhất, không thì không chứa được cơ thể vĩ đại này của em."

Lời này vừa nói ra, Thẩm Tịch đã nói lỏng tay và rời khỏi ngực anh, sau đó gầm lên: "Ngày nào không chọc tức em anh sẽ khó chịu đúng không, đi đi đi đi!"

Cô bò xuống giường rồi chạy vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Tiết Diễm cũng chậm rãi xuống giường, và tựa bên cửa phòng tắm nhìn cô rửa mặt.

Thẩm Tịch như hồn丢了 mà quay lưng lại, không cho anh nhìn.

Cô bóp sữa rửa mặt ra tay, tạo bọt rồi xoa lên mặt. Khi xoa đến lúc mặt đầy bọt trắng rồi thì chột xoay người, ồm ồm dọa anh: "Ồa!"

Dù là Tiết Diễm cũng không nghĩ cô sẽ có chiêu như vậy, anh bị giật mình rồi bất giác lùi ra sau một bước.

Thẩm Tịch bị phản ứng của anh chọc cười, rồi lại nhân dịp Tiết Diễm chưa lấy lại tinh thần mà bôi bọt sữa rửa mặt lên mặt anh, khi thấy đối phương biến thành "mèo hoa" thì cười mức vai rung lên.

Tiết Diễm cũng không thể nào vói trờ trả thù ngay thơ này của cô, mà chỉ tiếp nhận như vậy.

Anh vén sợi tóc dính trên mặt cô ra sau tai: "Rửa nhanh lên, ăn sáng xong em còn phải về trường đấy."

Thẩm Tịch rửa sạch bọt trên mặt rồi quệt một miếng khăn nân: "Đúng là chịu tội, rõ ràng hai tuần này đều ít tiết. Thế mà cứ đến sáng Chủ Nhật là lại có tiết thí nghiệm, muốn ngóc đầu lên cũng không được."

Cô nhú mày nhìn Tiết Diễm bằng ánh mắt thương hại như nhìn oán phụ nơi khuê phòng: "Bạn học Tiết Diễm đáng thương, lại thêm 4 tiếng không được gặp em rồi, đừng nên nhớ em quá."

"Ừm, không nhớ em."

"Anh nói cái gì? Lặp lại lần nữa xem"

"... Anh sẽ nhớ em."

"Thế còn tạm được."

Giờ thí nghiệm bình thường của viện Y Học là một lều 4 tiết. Còn nhớ đại học năm 3 bận bịu, mỗi tuần năm ngày kín tiết, mà tiết thí nghiệm lại chiếm đến một nửa.

Đến bây giờ Thẩm Tịch vẫn còn nhớ kĩ thời đó, cô bị "thứ Tư địa ngục" làm dọa sợ vì cả ngày đều phải cắm rễ trong phòng thí nghiệm.

Buổi sáng quan sát miếng cắt bệnh lý ở phòng thí nghiệm bệnh lý, chiều lại soi ký sinh trùng qua kính hiển vi ở phòng thí nghiệm ký sinh trùng, tối còn phải tự chế miếng cắt thí nghiệm.

Đến ngày hôm sau, tất cả đều không muốn mở mắt ra nữa. Họ trông thấy kính hiển vi mắt là mỏi mắt, nghe được hai chữ miếng cắt là đau đầu.

Mỗi lần như vậy xong, Thẩm Tịch sẽ về KTX rồi không muốn chơi cả điện thoại, mà chỉ trốn ra ban công KTX và nhắm mắt gửi tin nhắn thoại nói chuyện phiếm với Tiết Diễm.

May mà tiết thí nghiệm hôm nay chỉ thực hành chứ không có nhiều lý thuyết. Hôm nay được định sẵn là làm thí nghiệm cả buổi, chỉ 3 tiếng là được tan rồi.

Những người động tác thuần thục thì khoảng 10 giờ là đã làm xong thí nghiệm, sau đó họ cởi áo blouse trắng, cầm túi sách chạy đến tòa nhà đối diện để nộp báo cáo thí nghiệm.

Tổ thí nghiệm chia theo số sinh viên, bốn người một tổ, một phòng KTX về cơ bản là cùng một tổ. Nhưng trùng hợp là phòng KTX của Thẩm Tịch là phòng KTX nữ cuối cùng trong lớp, mà tiếp đó là số sinh viên của nam nên trong tổ của cô còn có một nam sinh nữa.

Mà nam sinh này, rất không khéo lại là Dương Hoành.

Người sáng suốt đều nhìn ra Dương Hoành có ý với Thẩm Tịch, bởi xưa nay lên lớp, anh ta luôn tìm cách ngồi cách gần cô. Lúc làm thí nghiệm lại càng xum xoe hơn, có việc gì cũng hăng hái ồm ồm.

Chỉ tiếc là chàng có ý nhưng thiếp vô tình, theo đuổi 4 năm mà vẫn không được.

Rồi đến hôm nay, Dương Hoành thế mà lại lè mề đủ kiểu khi làm thí nghiệm trên lớp. Lúc mới bắt đầu bị thúc một tiếng thì còn làm, sau dần anh ta không làm nữa, mà biến thành ông chủ chấp tay sau lưng đi quan sát thí nghiệm của tổ khác.

Làm thí nghiệm quan trọng nhất là hợp tác. Nhóm Thẩm Tịch 4 người thì còn 3 nên tiến độ bị kéo chậm lại, hơn 11 giờ mới xong việc, cả phòng thí nghiệm cũng chỉ còn lại 3 người.

Ngài Mỹ cùng tổ tức đến nghiêng rằng: "Cậu ta thế nào vậy, không muốn làm cùng chúng ta thì nói thẳng ra, đổi người là được. Cứ chiếm chỗ mà không làm, chiếm nhà vệ sinh mà không đi thế."

Trương Vũ bật cười thành tiếng: "Ngài Ngài, nói chuyện chú ý chút, lát nữa tao còn phải ăn cơm nữa."

Nhắc đến chuyện ăn cơm, Ngài Mỹ đột nhiên nhớ đến việc gì nên nhìn về phía Thẩm Tịch đang thu dọn đồ đạc bằng ánh mắt quyến rũ: "Đúng rồi nhì, hôm nay là ngày bạn trai Thẩm Tịch mời khách."

Cô ấy xoa xoa tay như mấy bà di ti tiện: "Cuối cùng người đàn ông che mặt thần bí của Thẩm Tịch cũng lộ diện, để bọn tao xem rốt cuộc người đàn ông thần bí này là giống loài gì nào ufufufufu (1)..."

(1) Ufufufufu: cười thâm, cười khúc khích

"Mày thì hay rồi!" Thẩm Tịch vừa ném sách báo cáo thí nghiệm cho Ngải Mỹ, còn đang muốn đả kích cô ấy hai câu thì nghe được tiếng gọi ở cửa.

"Tiểu Tịch."

Ba người trong phòng thí nghiệm nghe xong thì đều nhìn lại, sau đó trông thấy thanh niên anh tuấn đứng ở cửa thì đều ngây ra tại chỗ.

Thẩm Tịch lấy lại tinh thần đầu tiên, cô chạy đến cửa mà vừa mừng vừa sợ: "Sao anh lại đến trường?"

Hai người họ vốn đã bàn xong từ trước là Tiết Diễm đi xử lý việc của mình trước, sau đó hẹn ở một nhà hàng rồi gặp ở đó.

Tiết Diễm nhìn Ngải Mỹ và Trương Vũ ngây người trong phòng thí nghiệm thì cười với họ một chút, sau đó lại nhìn về phía Thẩm Tịch. Ánh mắt của anh dừng trên áo blouse trắng của cô mấy giây rồi cười nói: "Tự đến đón sẽ có thành ý hơn."

Lúc này Ngải Mỹ mới hồi phục tinh thần đã vội vàng khoát tay: "Không không không, cậu không cần thành ý như thế đâu, mặt cậu đã là thành ý lớn nhất rồi!"

Cô ấy nói xong thì đã bị Trương Vũ bên cạnh thương cho một cái đập: "Chú ý hình tượng, đừng để nước miếng chảy loạn."

Trương Vũ cười ngượng ngùng với Tiết Diễm: "Ngải quá, đây là linh vật KTX của chúng tôi, không được hiểu chuyện cho lắm. Cậu đừng để ý nhé... em rẻ."

Tiếng "em rẻ" này đúng là rất có hiệu quả, Tiết Diễm liếc mắt nhìn Thẩm Tịch đang sùng sốt rồi cong môi, khách khí với Trương Vũ: "Không sao."

Nếu là trước kia, Ngải Mỹ sẽ luôn hoài nghi vị bạn trai chưa từng lộ diện này của Thẩm Tịch, cũng luôn thấy tất cả đều không đáng tin cậy.

Nhưng bây giờ, Ngải Mỹ đã thay đổi bất mãn trước đó với Tiết Diễm. Cô ấy cười nịnh nọt, rồi không ngừng nghe ngóng tình hình mấy người bạn bè còn độc thân của anh.

Tiết Diễm lại rất kiên nhẫn trả lời cô ấy, Thẩm Tịch và Trương Vũ nghe xong mà chỉ biết đỡ trán.

Nữ độc thân chỉ hận không thể gả đi thật đáng sợ.

Cầu độc thân học Y chỉ hận không thể gả đi lại càng đáng sợ.

Bữa cơm này có thể coi là hài hòa, nhưng vì chuyến bay của Tiết Diễm là lúc 5 giờ chiều nên Trương Vũ và Ngải Mỹ đã thức thoi không quấy rầy thế giới hai người của bọn họ. Sau khi cơm nước xong xuôi, cả hai cô ấy đều tìm cơ chuẩn bị.

Trương Vũ đi rất dứt khoát, nhưng Ngải Mỹ lại quyến luyến không rời —— Cô ấy mới hỏi đàn ông độc thân, còn chưa có cách liên lạc của đàn ông độc thân mà!

Trên đường về KTX, hai người không khỏi buồn chuyện một chút.

Ngải Mỹ chợt cảm khái: "Tao thấy em rẻ Thẩm này đáng tin cậy đấy."

Giá trị nhan sắc cao, cái này rất đáng tin cậy.

Trương Vũ cười: "Mày chỉ nhìn mặt thôi."

"Mặt sao người vậy mà, đáng dấp cậu ấy đẹp thế, lòng dạ cũng sẽ tốt đẹp thôi." Ngải Mỹ giải thích logic của mình đâu ra đấy rồi hỏi lại: "Không lẽ mày thấy không đáng tin?"

Trương Vũ lắc đầu, cười nói: "Người rất tốt, cũng rất cẩn thận. Mày có phát hiện ra lúc đầu đưa chúng ta đi tới nhà hàng, Thẩm Tịch đang đi bên ngoài, em rẻ Thẩm đi ở phía sau, về sau em rẻ Thẩm lại đi đến bên tay phải của Thẩm Tịch không?"

Ngải Mỹ gật đầu nhưng vẫn lơ mơ: "Hình như thế, nhưng thế thì có gì mà phải để ý?"

Trương Vũ cười cười: "Lúc đi trên đường, em rẻ Thẩm đi bên tay phải của Thẩm Tịch là đang che chở cho nó. Hơn nữa, lúc đi trên đường tao nói một câu muốn ăn kem nhưng không ăn được, tới lúc ăn cơm cậu ấy gọi nước cho tao, còn là nước ấm. Cà..."

"Dừng dừng." Ngải Mỹ nhạc nhiên nhìn Trương Vũ: "Tao thì thấy em rẻ Thẩm đáng tin cậy rồi, nhưng sao chỉ ăn một bữa cơm mà mày nhìn ra lắm thứ thế?"

"Chi tiết nói lên tất cả." Trương Vũ nhíu mày: "Đừng quên tao còn học văn bằng hai là tâm lý học."

Khóe mắt Ngải Mỹ giật giật, con gái học tâm lý học thật đáng sợ.

Cô ấy chợt nghĩ đến việc gì nên kéo tay Trương Vũ lại, sau đó cười nịnh nọt: "Đội trưởng, về sau tao quen bạn trai chắc phải mời mày ăn chung bữa cơm rồi!"

"Được thôi, nhưng mày chắc chắn là mày quen được bạn trai trước khi tốt nghiệp à?"

"..."

Chị gái đâm tim.

*

Thẩm Tịch đưa mắt nhìn Tiết Diễm qua cửa hải quan mà lòng chợt vắng vẻ.

Khoảng thời gian hạnh phúc thật sự quá ngắn ngủi, mong ngóng nhiều ngày rồi cũng đến hai ngày gặp nhau bé nhỏ, sau đó lại là chia xa hai nơi đầy cay đắng.

Đột nhiên Thẩm Tịch lại thấy hơi hồi hận, hồi hận lúc trước không đăng ký vào đại học ở thành phố B.

Dù có không học cùng trường đại học, nhưng sẽ được ở cùng một thành phố như Trương Vũ, sẽ không phải gặp một lần cũng khó khăn như bây giờ.

Thẩm Tịch thờ dãi rồi xoay người muốn đi thì âm điện thoại bỗng vang lên.

Là tin nhắn Tiết Diễm gửi đến.

【Bạn gái anh mặc áo blouse trắng đẹp quá.】

Bên dưới còn đính kèm ảnh cô làm thí nghiệm ở phòng thí nghiệm lúc sáng. Ảnh này chỉ có sườn mặt khá mờ hồ, có lẽ là chụp vội.

Thẩm Tịch không nhìn được mà cong khóe môi, phiền muộn mới vừa rồi cũng tiêu tan không ít.

Cũng chỉ có lúc này, anh mới nói lời khen hữu ích để an ủi tâm trạng chia xa của cô mà thôi.

Thẩm Tịch biết Tiết Diễm lên máy bay phải tắt điện thoại nên nhanh chóng gõ ra một câu khen anh, lúc cô đang định gửi đi thì đối phương lại gửi tin nhắn khác qua trước.

【Đương nhiên, anh càng thích lúc em không mặc quần áo :)】

"..."

Đột nhiên không đứng đắn.

Thẩm Tịch âm thầm xóa câu khen kia đi, rồi chuyển thành một chữ.

【Cút.】

Hết chương 44.

Lời của tác giả: Mọi người đều nói là thật giả thật giả, không phải tôi không muốn viết, mà đạo này Tân Giang cực kỳ cực kỳ nghiêm. Nếu bị phát hiện sẽ bị khóa truyện ngay qaq

Kể cả chương hôm qua cũng đang phải cầu xét duyệt tha cho qaq

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Có lẽ cô cũng nên đến kiểm tra đột xuất một lần xem sao

Tác giả: Chước Dạ

Biên tập: Bột

Dù xa cách hai nơi và khó có thể gặp mặt, nhưng thời gian mỗi ngày vẫn trôi đi như trước.

Từ lần Tiết Diễm về thành phố C thăm, Thẩm Tịch đã tiêu sấu hơn nhiều. Dù ngày thường chỉ gọi điện nhắn tin, cô cũng không còn ôm nỗi niềm khó chịu kia nữa.

Đảo mắt đã đến tháng 10, trước kia Ngải Mỹ từng lên kế hoạch đi du lịch, chỉ đợi đến nghỉ Quốc Khánh là lao đi ngay.

Trên đường về KTX sau tiết học, Ngải Mỹ khoe khoang ghi chép kế hoạch trên điện thoại cho Thẩm Tịch xem, từ tuyến đường đến điểm đến đều được cô ấy tự cho là kế hoạch hoàn mỹ.

Duy chỉ có một điều không hoàn mỹ là câu độc thân như cô ấy phải trải qua hành trình này một mình.

Thẩm Tịch nghe cô ấy tự giễu thì không nhịn được cười: "Thế năm mới năm nay tao sẽ chúc mày tìm được bạn trai."

Ngải Mỹ nghe xong thì gật đầu liên tục, nhưng khi nghĩ kĩ thì lại từ chối: "Không được! Mấy tháng nữa mới đến năm mới, lâu quá lâu quá."

Cô ấy hất tóc mái rồi duyên dáng nói: "Tao thấy tao chắc chắn sẽ thoát kiếp độc thân trong lần nghỉ Quốc Khánh này. Một là tìm được anh trai nào đó, không thì cũng là học đệ nhỏ."

Trương Vũ cười ha ha bổ sung: "Tao nhớ đêm thất tịch năm nay, người nào đó cũng nói mình nhất định sẽ được tỏ tình."

Thẩm Tịch gật đầu phụ họa: "Tao nhớ đêm thất tịch năm ngoái, người nào đó cũng nói như thế. À, cả năm kia nữa."

Ngải Mỹ ôm ngực làm vẻ học máu: "Tình bạn của chúng ta kết thúc!"

Ngải Mỹ nói xong thì ôm hai quyển sách, rồi thở hắt hắt chạy mất mà không quay đầu lại.

Thẩm Tịch và Trương Vũ nhìn nhau cười một tiếng, cả hai đã tập thành quen với hành vi ngậy thơ này của cô ấy rồi.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại phá tan yên tĩnh, Trương Vũ lấy điện thoại trong túi ra xem, cô ấy do dự một chút nhưng vẫn không nhận, sau đó là cúp điện thoại.

Nhưng chưa qua mấy giây, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, Trương Vũ cũng cúp điện thoại lần nữa.

Thẩm Tịch tình mắt trông thấy hình như trên tên người gọi đến có ảnh chụp của một nam sinh, lại thêm biểu cảm không kiên nhẫn của Trương Vũ thì cô cũng thức thời không hỏi nhiều, nhưng trong lòng chợt có chút dự cảm không lành.

Mà tối hôm đó, loại dự cảm này lại trở thành sự thật.

Ngải Mỹ nhẹ nhàng dịch sang chỗ Thẩm Tịch, nhìn Trương Vũ mặt lạnh đứng gọi điện ở ban công rồi hạ giọng hỏi: "Đội trưởng sao thế?"

Trương Vũ điềm tĩnh mà dịu dàng, tình tình tốt không còn lời nào để chê, đối xử với người khác luôn ôn hòa. Vì thế đây cũng là lần đầu cô thấy vẻ lạnh như băng này của cô ấy.

Thẩm Tịch nhìn vẻ mặt bức bối của Trương Vũ ngoài ban công, sau đó lại nhớ cô ấy liên tiếp cúp điện thoại trước đó thì nhỏ giọng nói: "Chắc là cãi nhau với bạn trai."

Ngải Mỹ nghe vậy thì làm mặt không thể tin nổi.

Thẩm Tịch cũng biết vì sao Ngải Mỹ lại ngạc nhiên đến thế.

Tình cảm của Trương Vũ và bạn trai luôn rất tốt, dù ngoài miệng Ngải Mỹ hay chê bọn đánh nhau như sam, nhưng trong lòng cô ấy lại coi kiểu yêu đương đó là kinh điển, cũng cực kỳ hâm mộ và khát vọng được như thế.

Mà bây giờ hai người họ xảy ra tranh chấp, xem tình hình thì có lẽ cãi nhau khá nghiêm trọng. Chưa nói tới Trương Vũ là người trong cuộc, ngay cả Ngải Mỹ và Thẩm Tịch cũng thấy cực kỳ bức bối.

Trương Vũ đứng ngoài ban công rồi vút xuống một câu tàn nhẫn: "Không nói nữa, chúng ta chia tay!"

Cô ấy nói xong thì cúp điện thoại rồi ném lên bàn, âm thanh văng động đó khiến Thẩm Tịch và Ngải Mỹ cũng phải run lên.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi không cũng dám phát ra âm thanh hét.

Mãi đến sau đó, Trương Vũ mới hít mũi, đưa hai tay che mặt rồi khóc từng tiếng đè nén nặng nề.

Thẩm Tịch thấy tình thế không ổn nên cầm sô-cô-la trên bàn chạy tới an ủi: "Đội trưởng, tâm trạng không tốt thì ăn đồ ngọt đi."

Dù Thẩm Tịch bị câu chia tay tàn nhẫn kia của Trương Vũ dọa sợ, nhưng đây cũng là chuyện của bọn họ, cô không thể xen vào được, nên chỉ có thể bất đắc dĩ an ủi đầy vụng về như thế.

Ngài Mỹ thì không như thế, cô ấy thần kinh thô, nói chuyện lại thẳng tính nên lớn tiếng ồn ào: "Đội trưởng, cậu ta làm gì có lỗi với mày? Mày nói cho bọn tao, tao với Thẩm Tịch đi dạy dỗ cậu ta!"

Trương Vũ lau mặt rồi buồn bực vặn chai nước khoáng ra uống mấy ngụm, chai nước khoáng trong tay cũng bị cô ấy dùng sức bóp đến biến dạng: "Đàn ông đều đứng núi này trông núi nọ như nhau, lúc nào cũng thích trẻ đẹp!"

Thẩm Tịch và Ngài Mỹ còn chưa kịp an ủi thì chuông điện thoại của Trương Vũ lại vang lên. Cô ấy giận đến nghiêng răng: "Còn dám gọi điện đến, có gan thì cắt đứt với tôi luôn đi!"

Trương Vũ cầm lấy điện thoại, rồi chưa đợi đối phương nói gì đã vọt ra ban công bùng nổ với đầu bên kia: "Tôi nói chia tay là chia tay, anh còn đợi tôi rút lại chắc!"

"Không phải sợ, vẫn còn học muội nhà anh đấy còn gì? Anh có gan đồng ý lời mời của học muội nhỏ mà không dám chấm dứt với tôi chắc?"

"Không đồng ý? Không đồng ý mà lần đó anh cho tôi leo cây? Cái gì mà vì có tiết học, anh tưởng tôi không xem vòng bạn bè à!"

"Anh quý hay không thì tùy, liên quan gì đến tôi? Anh có quý trên bàn phím ba ngày ba đêm, tôi cũng không tha thứ!"

Trương Vũ nắn một tràng như súng máy, Thẩm Tịch và Ngài Mỹ ở trong phòng bị dọa đến mức im bật như gà ngậm thóc.

Hai người liếc nhìn nhau, rồi đều đọc được một ý nghĩ trong mắt của đối phương.

Đội trưởng tức giận... thật đáng sợ!

Trương Vũ ngoài ban công lại cúp điện thoại lần nữa, Thẩm Tịch và Ngài Mỹ cấp tốc về ghế của mình rồi ngồi ngoan ngoan ngoãn ngoãn như học sinh tiểu học.

Trương Vũ chưa ngồi được trên ghế quá hai giây thì đã đứng dậy lấy váy từ trong tủ quần áo ra. Cô ấy thay váy thật nhanh, rồi bắt đầu trang điểm cho khuôn mặt vừa mới khóc xong.

Thẩm Tịch thấy một loạt hành động này của Trương Vũ thì thử thăm dò: "Đội trưởng, mày định ra ngoài à?"

Trương Vũ đánh son đỏ tươi lên rồi bấm môi, sau đó chỉ bỏ lại một câu: "Tôi nay đối phó gì quản lý KTX cho tao."

Ngài Mỹ ở một bên khác yếu ớt hỏi một câu: "Đội trưởng, mày ra ngoài... làm gì thế?"

Cô ấy quan ngại tính mạng của người đàn ông nào đó sẽ gặp nguy hiểm.

Trương Vũ mạnh tay đeo túi lên vai, rồi nhìn qua cửa mà cười lạnh: "Tao đi trông coi ai đó quý bàn phím."

Ngài Mỹ: "..."

Thẩm Tịch: "..."

Hai người đưa mắt nhìn Trương Vũ rồi đi rồi cùng nhẹ nhàng thở ra, sau cả hai lại lo cho sự an toàn của bạn trai Trương Vũ, dù sao thì mọi người cùng từng ăn chung mấy bữa cơm.

Nhưng để nghĩ lại, thì nếu Trương Vũ không bộc phát xong lúc này, có lẽ người gặp nạn lại chính là các cô. Thế là hai người lại ăn ý chấp tay trước ngực —— hi vọng bạn trai Trương Vũ quý hăng hái, quý lâu lâu một chút.

Trương Vũ vừa đi lúc trước, thì lúc sau đi quản lý KTX đã lên kiểm tra đột xuất.

Thẩm Tịch và Ngài Mỹ chia nhau ra hành động. Một người nhanh nhẹn cắt máy sấy và nồi cơm điện vào trong ngăn tủ. Một người chạy vào nhà vệ sinh mở vòi hoa sen. Sau đó còn lấy điện thoại bật nhạc với âm lượng to nhất, rồi cho trong nhà vệ sinh và đóng cửa lại để tạo cảnh có người đang tắm.

Sau nhiều năm "gây án", hai người chỉ dùng dăm ba câu là đã đối phó được đi quản lý KTX.

Ngài Mỹ vào nhà vệ sinh tắt vòi hoa sen và điện thoại, sau đó ngồi phịch trên ghế nhìn trần nhà trắng bóng: "Đúng là không ngờ, bạn trai đội trưởng trông trung thực thế mà cũng có lúc nọ kia."

Thẩm Tịch uống một ngụm nước: "Chắc là hiểu lắm gì thôi."

Nhìn về vừa rồi của Trương Vũ, thì có lẽ vẫn chưa nghiêm trọng đến mức phải chia tay.

Cô biết rõ tính Trương Vũ, nếu phải chia tay thật thì chắc chắn sẽ chia tay một cách dứt khoát chứ không lãng phí nước bọt để cãi nhau. Cô ấy cũng sẽ không muốn thế này mà còn đến trông coi người ta quỳ bàn phím.

Ngài Mỹ lại không thấy vậy: "Mẹ tao bảo đàn ông đều hay thay đổi như mèo, chứ không trung thành như chó đâu, không quản chặt một cái là đi ăn vụng ngay."

Cô ấy đảo mắt nhìn về phía Thẩm Tích: "Dù câu này của tao không thuận tai lắm nhưng vẫn muốn khuyên mày, mày cũng phải để ý bạn học Tiết nhà mày đi."

Thẩm Tích nghe vậy xong thì không biết nhớ đến chuyện gì, nên chột con mắt cười: "Vị này nhà tao khỏi cần lo."

Ngài Mỹ không hiểu: "Vì sao? Thời này trai đẹp hiếm lắm, vị kia nhà mày còn là trai đẹp hàng xịn, chắc chắn sẽ có nhiều người chờ đào góc tường."

Thẩm Tích cười tủm tỉm: "Lòng yêu cái đẹp khiến người ta muốn tiếp cận anh ấy, bản năng muốn sống lại người ta chủ động rời xa anh ấy."

Ngài Mỹ: "..."

Cảm giác uyên thâm ghê.

Trong lúc Ngài Mỹ còn đang mơ mơ màng màng không hiểu thế nào, thì Thẩm Tích đã cúi đầu xem điện thoại rồi gửi thông tin chuyến bay tới thành phố B của mình cho Tiết Diễm. Sau đó cô do dự một lúc, cuối cùng vẫn mở phần mềm đặt vé ra để đổi vé ngày bay đến thành phố B sớm hơn một ngày.

Thẩm Tích hí hí mắt, có lẽ cô cũng nên đến kiểm tra đột xuất một lần xem sao.

Nếu thấy thứ gì khiến cô không vui, thì người nào đó chờ mà quỳ lên bàn phím đi... À không, chờ mà quỳ lên sào riêng đi.

*

"Hắt xì —— "

Trên màn hình xuất hiện hai chữ "thắng cuộc", Tiết Diễm dừng động tác đánh máy rồi rút khăn giấy lau mũi, trong tai lại truyền đến tiếng găm gừ quen thuộc của Giang Diệc Đường.

"Dù, Tiết Diễm, có phải cậu lại giấu tôi luyện lén không? Sao có bao lâu không chơi mà vẫn K.O (2) tôi được!"

(2) K.O = Knock Out: hạ đo ván

Tiết Diễm chống cằm rồi lười biếng trả lời một câu: "Không phải tôi giỏi, mà là cậu quá cùi bắp."

"Đệt đệt đệt!" Giang Diệc Đường chửi mấy câu liên tiếp: "Tôi phải mách thiên thần nhỏ nhà tôi là cậu bắt nạt tôi!"

"Nhà cậu?" Tiết Diễm lên giọng ở cuối câu đầy nguy hiểm rồi cười lạnh: "Giang Diệc Đường, tôi khuyên cậu mau đi tìm đối tượng đi, nếu không sẽ ngày càng thụ đực."

"Hả? Tôi gầy (3) á?" Giang Diệc Đường ở máy tính bên này chưa kịp hiểu ý của anh, anh ấy còn sờ lên bụng không thấy cơ của mình rồi tự nhủ: "Hình như gần đây mình còn béo lên mà nhỉ, nhưng mà gầy với tìm đối tượng thì liên quan gì..." Đến nhau...

(3) Tiết Diễm dùng từ [受 – shòu] trong công – thụ, nhưng Giang Diệc Đường lại nghe thành [瘦 – shòu] nghĩa là gầy.

Giang Diệc Đường chợt hiểu ra, đây không phải chữ gầy kia, anh ấy vừa giận vừa chửi một câu "đệt": "Có đối tượng thì hay rồi, yêu đương vào không tầm thường nhỉ!"

Tiết Diễm thần nhiên đáp: "Cũng không hẳn, chỉ là tốt hơn người đến nay vẫn yêu đương với tay trái của mình chút thôi."

Giang Diệc Đường: "..."

Châm dứt tình bạn đi.

Không duy trì nổi tình anh em này nữa rồi.

Tiết Diễm lấy tai nghe xuống rồi dựa vào ghế, sau đó cầm lấy điện thoại vẫn luôn nháy đèn trên bàn để mở tin nhắn bạn gái gửi tới ra.

Khi thấy đối phương bổ sung thêm một nhãn dán bé gái chống nạnh, Tiết Diễm lại không nhịn được mà bật cười, như thể trông thấy vẻ đắc ý của cô qua điện thoại vậy.

Xem ra mấy ngày này anh phải tăng tốc để làm việc cho xong rồi, như vậy mới có thời gian ở bên bạn gái nhỏ nhà mình trong ngày nghỉ Quốc Khánh được.

Hết chương 45.

Lời của tác giả: Hôm nay hai chương, sau đây còn một chương nữa, chuẩn bị kĩ bát thức ăn chó cho mọi người. À không, chuẩn bị kĩ bồn thức ăn chó cho mọi người!

Bộ: Hôm nay chúng ta cũng 2 chương, căn bản vì nội dung của cả hai chương cộng lại cũng không có gì lắm! Mà bạn Giang Diệc Đường với bạn Ngải Mỹ thành đôi nữa là đẹp đôi hình đấy nhì!">

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bạn học Tiết, bảo không có con gái cơ mà?

Biên tập: Bộ

"Không khí của thành phố B, đúng là... giết người!"

Thẩm Tịch kéo vali hành lí trong tay rồi hít sâu một hơi, sau đó nín thở ngay lập tức.

Cô lấy điện thoại ra rồi chụp một bức ảnh sân bay và đăng lên Weibo.

Ngũ Hành Thiếu Hỏa: Đến công ty của bạn học Tam Hỏa kiểm tra đột xuất. Đến xem bạn học Tam Hỏa (1) có lén giấu tiểu yêu tinh không [doge]

(1) Chữ Diễm (焔) được cấu thành từ ba chữ Hỏa (火), nên Tam Hỏa = Diễm, bạn học Tam Hỏa = bạn học Diễm

Rất nhanh sau đó đã xuất hiện mấy bình luận, mà tất cả đều là trêu chọc.

"Tôi thấy ai đó bị đội nón xanh rồi [doge]"

"Nón xanh thì cũng tha thứ [doge]"

"Đương nhiên là chọn tha thứ anh ấy [doge]"

...

Thẩm Tịch cười cười mà không để ý lắm, sau đó lại nhét điện thoại vào trong túi.

Cô đáp chuyến bay tới trước thời hạn báo cho Tiết Diễm một ngày, vì thế bây giờ Tiết Diễm cũng sẽ không tới sân bay đón người.

Thẩm Tịch nhìn sân bay người nê như nước nhưng không có người đón mình, khiến lòng cô chột chua xót một cách khó hiểu. Vì "kiểm tra đột xuất" mà cô không dễ dàng chút nào mà.

Có điều... Rõ ràng cô cũng không phải không có người đến đón. Trước đó hai ngày, cô đã báo cho Trình Hạ học ở đại học B tới đón mình rồi.

Mà bây giờ...

"Mây đâu rồi?"

Thẩm Tịch ngồi trên vali hành lí rồi bấm số điện thoại của bạn thân mình.

"Um... Ai thế?" Điện thoại bên kia truyền đến giọng mơ mơ màng màng như chưa tỉnh ngủ Trình Hạ, sau đó cô ấy lại như đột nhiên nhớ ra mà lên giọng: "O, ơ Thẩm Tịch! Mây đến rồi à!"

Thẩm Tịch nghe xong thì chột có dự cảm không lành.

Cô giận quá mà cười: "Hạ của tao, mày sẽ không quên hôm nay phải đến đón tao đấy chứ?"

Tuy cô biết địa chỉ của Tiết Diễm, đi về một mình cũng không sao, nhưng đi một mình và đi một mình vì bị cho leo cây có ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa, bây giờ đã là 6 giờ chiều rồi, sao con nhóc này vẫn còn trên giường, rốt cuộc đêm qua đã làm gì thế?

Cô đoán câu tiếp theo của Trình Hạ sẽ là lo lắng rồi xin lỗi tới lui, ai ngờ đối phương lại hỏi ngược một câu: "Chẳng lẽ tao chưa bảo mày à?"

Thẩm Tịch nghi ngờ: "Bảo gì với tao?"

"Bảo với mày là hôm nay tao không đến đón!" Trình Hạ bật dậy từ giường, sau đó vì đau nhức toàn thân nên lại tê liệt ngã xuống đầu giường.

Cậu thanh niên đầu tóc rối bời bên cạnh bị cô đánh thức thì mờ mịt mờ mắt, cậu ấy đưa tay ra định ôm Trình Hạ nhưng lại bị hất bay ra ngoài.

Trình Hạ không để ý đến ánh mắt tủi thân của thanh niên Golden mà giật chân bực lên người mình, sau đó nói tiếp: "Tối qua sinh nhật bạn uống nhiều quá, nên tao gọi bảo Tiết Diễm đi đón mày. Đúng rồi, mày bảo anh ấy bận quá không đón được mày mà? Sao lúc tao nói, anh ấy lại như không biết chuyện thế?"

Thẩm Tịch: "..."

Đương nhiên là anh ấy không biết rồi, anh ấy vốn không nên biết!

"Tiểu Tịch."

Một giọng nam trong trẻo cắt ngang oán giận của Thẩm Tịch, cô quay đầu nhìn sang thì đã thấy Tiết Diễm đang đứng cách đó xa xa.

Người thanh niên mặc âu phục đi giày da, dáng người chính trực, thêm quần âu màu đen càng làm nổi bật đôi chân thon dài mà thẳng tắp của anh.

Anh đang nhìn về phía bên này, khóe miệng ngậm ý cười bất đắc dĩ, trong mắt cũng tràn ngập vẻ dịu dàng.

Yêu nghiệt.

Thẩm Tịch đánh giá một câu trong lòng như thế.

Cô cúp điện thoại rồi nhảy từ trên vali xuống, sau đó không bằng lòng mà đi đến trước mặt Tiết Diễm: "Chẳng còn bất ngờ gì nữa rồi, thế mà anh cũng vui được?"

Tiết Diễm nhận vali trong tay cô bằng một tay, một tay khác nắm lấy tay Thẩm Tịch rồi cười nói: "Em đến đương nhiên là anh vui rồi."

"Miệng dẻo kẹo." Thẩm Tịch lăm bắm một câu, nhưng khóe miệng lại không nhịn được mà nhếch lên.

Tiết Diễm cười bất đắc dĩ rồi lại hỏi: "Sao lại đổi chuyến bay thành hôm nay? Tưởng em còn có tiết mà?"

"Đương nhiên là vì nhớ anh nên học không vào, cố tình đẩy lên học tiết sớm rồi đến gặp anh." Thẩm Tịch làm mặt nghiêm túc mà nói hươu nói vượn.

Đương nhiên cô không thể nói rằng mình muốn đến bất ngờ để Tiết Diễm không kịp chuẩn bị, đến công ty của anh xem có giấu tiểu yêu tinh nào không.

Tiết Diễm lườm cô: "Nhớ anh như thế thật hả?"

Thẩm Tịch gật đầu thật nghiêm túc nhưng ánh mắt lại đảo tới đảo lui, chỉ nhìn đường trái phải phía trước chứ không nhìn Tiết Diễm.

Tiết Diễm tự nhiên cũng biết chuyện cô giấu trong lòng kia nhưng không bóc trần, anh xoa xoa đầu Thẩm Tịch rồi nói theo cô: "Thế để tối nay anh cảm nhận nghiêm túc nỗi nhớ sâu sắc của em xem sao."

Thẩm Tịch: "..."

Ồ, lại đảo hớ cho mình nhảy xuống rồi.

Đúng là dâm ô đến không nghe nổi!

Thẩm Tịch chấp nhận số phận mà ngồi lên xe theo Tiết Diễm, sau đó nghĩ thầm kế hoạch đến công ty "kiểm tra đột xuất" vỡ lở thì hơi mất mát. Nào ngờ nửa đường Tiết Diễm lại mở lời trước, anh nói phải về công ty một chuyến để lấy vài thứ.

Thẩm Tịch nghe xong thì nghiêng người sang, kích động đến mức mắt sáng lấp lánh: "Phải đến công ty à? Bây giờ?"

Cô hỏi xong lại thấy mình không nên kích động như thế, thể hiện mục đích rõ ràng quá nên cô lại lấy tay che miệng ho khan để che giấu: "Em chỉ thấy đây là cơ hội khó có được, nên muốn đến xem chỗ anh làm việc thôi."

Tiết Diễm cong khóe môi khi thoáng thấy vẻ chột dạ của cô: "Vậy nhân cơ hội khó có được, lát nữa đến văn phòng anh nhớ nhìn kỹ chút."

Thẩm Tịch đã chuẩn bị sẵn sàng trong lòng, nhưng vừa vào cổng công ty đã bị mọi người nhìn chằm chằm nên lại thấy sợ.

Lúc trông thấy cả văn phòng toàn là đàn ông thì cô lại càng bối rối hơn.

Tiểu yêu tinh hay được nhắc tới đâu?

Sao toàn là đàn ông thế này?

Cái này không giống kịch bản chút nào.

Công ty này là Tiết Diễm và mấy người đại học hùn vốn để thành lập, mở ra để phát triển Game mobile.

Công ty vừa mới hoạt động nên quy mô chưa lớn, trên dưới chỉ có khoảng hai mươi mấy người, đa phần là bạn học cùng ngành với Tiết Diễm hoặc là sinh viên sắp tốt nghiệp.

Vì là bạn học cùng trường, nên xưa nay mọi người không phân cấp bậc. Tất cả cũng cãi nhau ầm ĩ đã quen, nhưng vì từng thể nghiệm công lực độc miệng của Tiết Diễm nên đều e ngại một cách khó hiểu với anh, cũng vì thế mà tất cả đều gọi anh một tiếng lão đại.

Mà bây giờ tất cả đều rơi vào trạng thái ngẩn ngơ, vì thấy lão đại xưa nay không gần phái nữ nhà mình bỗng đưa một cô gái đến công ty.

Một mình Thẩm Tịch bối rối đối diện với nhóm người ngẩn ngơ khiến văn phòng chột lạng ngắt như tờ.

Mãi đến khi Tiết Diễm cất vali đi rồi đi đến cạnh Thẩm Tịch đang cúi đầu giả làm đã điều, lãnh đạm hỏi câu: "Nhìn bạn gái tôi tới choáng luôn à?"

Câu này vừa nói xong thì cả nhóm người đều hít vào một hơi khí lạnh.

Một cậu có vóc nười mập mạp đứng lên hô: "Lão đại, anh có bạn gái á!?"

Cậu cao gầy đối diện cậu ấy cũng không tin được: "Lão đại, anh mà cũng có bạn gái!?"

Tiết Diễm thần nhiên liếc qua bọn họ: "Sao, hâm mộ? Ghen tị? Hận?"

Lúc này, một cậu thanh niên thanh tú đeo kính bưng cà phê từ trong phòng trà ra, cậu ấy chậm rãi mở miệng: "Bọn họ chỉ không ngờ có người thu phục được đóa hoa lạ là anh thôi mà."

Nhóm người gật đầu, nhưng khi bị Tiết Diễm lờm qua thì lại mau chóng lắc đầu như trống bỏi.

Dường như cậu thanh niên đeo kính không sợ ánh mắt của Tiết Diễm chút nào, cậu ấy bình tĩnh đẩy kính rồi nhìn về phía Thẩm Tịch.

Thẩm Tịch bị cậu ấy nhìn mà sợ hãi trong lòng, sau đó bất giác quay sang phía Tiết Diễm cầu hỗ trợ thì lại nghe được giọng bình thản của người kia: "Chào chị dâu."

Áp suất thấp trong văn phòng chột như xuân về hoa nở.

Thẩm Tịch bị cậu ấy gọi như thế thì hơi sững ra, một lúc lâu sau cô mới bất giác hiểu ra rồi vội vàng chào hỏi với người đeo kính kia: "Chào cậu cháu cậu." Sau đó là chào nhóm người: "Chào mọi người, tên tôi là Thẩm Tịch, đang hẹn hò với Tiết Diễm."

Cậu thanh niên cao gầy vẫy tay với cô: "Chào chị dâu, em là Hầu Vũ, người đeo kính vừa rồi là Cố Thần, tên mập mạp này là Liễu Từ Ngâm."

Người thanh niên đáng người tròn tròn vội vàng bổ sung: "Đừng gọi tên em, gọi là Mập Mạp được rồi."

Thẩm Tịch vừa nghe đến ba chữ Liễu Từ Ngâm thì bất giác nhớ đến đêm "điều tra ngoại tình" kia, cô nín cười rồi gật đầu: "Đã biết cậu rồi."

Mỗi người trong văn phòng đều lần lượt giới thiệu tên mình khiến lòng bàn tay Thẩm Tịch thấm ướt mồ hôi lạnh.

Vốn định đến kiểm tra đột xuất xem có tiểu yêu tinh không, bây giờ thì hay rồi, cảm giác như rơi vào hang sói vậy.

Thẩm Tịch đi theo sau Tiết Diễm vào văn phòng, sau đó mới thở dài một hơi.

Tiết Diễm rót cốc nước cho cô: "Căng thẳng lắm à?"

Thẩm Tịch nhận cốc rồi uống một ngụm, sau đó gật đầu: "Căng thẳng hơn cả gắp di Trâu."

Tiết Diễm cười: "Căng thẳng cái gì? Em muốn gắp đồng nghiệp của anh lắm mà?"

"Sao anh biết..."

Thẩm Tịch nói được một nửa rồi ngẩng đầu lên thì thấy mặt Tiết Diễm đầy vẻ hài hước, cô bấm một cái vào cánh tay anh: "Anh biết mục đích đến sớm của em từ lâu rồi đúng không? Anh đọc Weibo của em nên mới dẫn em đến công ty để thấy vẻ bối rối này đúng không?"

"Biết mục đích của em rồi, nhưng không ngờ phản ứng của em lại ỉu xiu thế. Tưởng bắt gian mà? Sao lại sợ rồi?"

"Ai sợ hả, ai sợ!" Thẩm Tịch vội vàng phản bác, sau đó mới yếu ớt bỏ sung câu: "Em cũng không ngờ tí lệ nam nữ ở công ty anh lại mất cân bằng như thế."

Tiết Diễm buồn cười nhìn cô: "Em muốn có nhiều nữ à?"

"Không muốn!" Thẩm Tịch lắc đầu ngay, cô không muốn tiếp tục nữa nên cứng nhắc chuyển chủ đề: "Anh còn chưa tan giờ thì làm việc trước đi, em ngủ một lát."

Cô nói xong rồi ngã người vào sofa, rồi nằm tê liệt chơi điện thoại.

Nhưng vừa mới mở điện thoại ra đã thấy phía trên có bóng người.

Thẩm Tịch ngẩng đầu lên thì thấy Tiết Diễm đang cúi người nhìn cô: "Bảo khó lắm mới đến một lần mà, em cứ nằm chơi điện thoại thế này à?"

Thẩm Tịch mù mờ không hiểu: "Không thế thì muốn thế nào?"

Tiết Diễm nắm lấy cổ tay Thẩm Tịch rồi chậm rãi nâng quá đỉnh đầu cô, sau đó đùa: "Cơ hội khó có được thế này, hay là làm ít việc có ý nghĩa đi?"

Không biết Thẩm Tịch nghĩ đến chuyện gì mà chột đỏ mặt, rồi hạ giọng năn nỉ anh: "Đây là công ty, anh đừng nghĩ đến mấy việc không nên kia!"

"Việc gì không nên?" Tiết Diễm chậm rãi cúi đầu lại gần cô.

Thẩm Tịch muốn dịch về phía sau nhưng lại bị chỗ dựa lưng của sofa ngăn lại. Cô thấy Tiết Diễm ngày càng đến gần nên không nhịn được mà nhắm nghiền mắt lại. Có điều trên môi Thẩm Tịch lại không truyền tới cảm xúc mềm mại quen thuộc kia, mà tai lại nghe thấy một tiếng cười khẽ.

"Miệng nói không nhưng mắt thì nhắm lại trước. Đây có phải "miệng nói không nhưng thân thể thành thật" em từng nói trước đây không?"

Tiết Diễm buông tay cô ra, trong mắt cũng đầy vẻ tức cười.

Thẩm Tịch thẹn quá hóa giận nên đứng dậy định đưa tay đánh anh, nhưng cô lại bị Tiết Diễm bắt lấy cổ tay.

Khoảng cách giữa hai người đã kéo lại rất nhiều, Tiết Diễm nhân cơ hội này mà mỗ nhanh lên môi cô, sau đó cười nói: "Đừng ghẹo anh, đây là công ty, phải chú ý hình tượng."

Thẩm Tịch: "..."

Rốt cuộc là ai ghẹo và ai bị ghẹo đây!

Thẩm Tịch trừng mắt nhìn Tiết Diễm, cô còn định nói gì nhưng cửa bỗng bị gõ vang. Cô vội vàng ngồi ngay ngắn lại, sau đó luống cuống vuốt lại tóc rối bởi vì đùa giỡn của mình.

Tiết Diễm cũng thu lại vẻ hài hước kia, nháy mắt sau đã nghiêm chỉnh hơn nhiều: "Vào đi."

Cửa phòng làm việc bị đẩy vào từ bên ngoài, theo sau đó là một cô gái tóc xoăn ôm chồng văn kiện: "Học trưởng, đây là giấy tờ của chúng ta và Studio Manga Ánh Dương bên kia..."

Cô gái tóc xoăn thấy Thẩm Tịch thì chột ngưng bật.

Thẩm Tịch cũng ngơ ngác nhìn cô gái kia. Sau mấy giây, cô quay đầu nhìn về phía Tiết Diễm, trong mắt đã mang theo tia chất vấn.

Bạn học Tiết, bảo không có con gái cơ mà?

Hết chương 46.

Lời của tác giả: Trước đó thấy nhiều bạn không mong chờ tình địch của nữ chính, nhưng tôi đã viết bản thảo xong mất rồi. Mà đọc từ đầu tới giờ, không lẽ mọi người không phát hiện điểm chung trong truyện này —— Tất cả tình địch đều... có công năng mau chóng tự rút lui _(3>∠)_

Ngoài ra, đăng hai chương cầu khen ngợi! Cầu bình luận khen ngợi thật dài (mặt nghiêm túc)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bị Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thấy tiểu yêu tinh thật rồi

Biên tập: Bột

"Học trưởng, đây là..."

Cô gái tóc xoắn mở miệng hỏi trước, nhưng lại là hỏi Tiết Diễm, mà trong lúc đó ánh mắt của cô ta vẫn rơi trên người Thẩm Tịch chứ chưa từng rời đi chút nào.

Thẩm Tịch chưa đợi Tiết Diễm trả lời, mà đã tự đứng lên từ sofa rồi giới thiệu: "Tôi là Thẩm Tịch, bạn gái của Tiết Diễm."

Cô gái tóc xoắn hơi sững ra, một lúc lâu sau mới hậm hực nói: "Thì ra chị là bạn gái của học trưởng..."

Cô ta cong khoe miệng cười thật tươi: "Xin chào, em là Vu Diễm Nhã. Chị có thể gọi em là Tiểu Vu hoặc Diễm Nhã đều được, em gọi chị là chị Tịch được không?"

"Gọi gì thì cứ tùy tâm thôi." Thẩm Tịch hất tóc trên đầu vai xuống rồi cười xinh đẹp mà bổ sung: "Cô có thể gọi tôi là chị dâu giống mấy người Mập Mập và Hâu Tử."

Tiết Diễm không nhịn được cười với vẻ âm thầm tuyên bố chủ quyền của bạn gái mình, nhưng vì còn có người khác ở đây nên anh chỉ có thể nhẫn nhịn vất vả.

Anh mỉm môi rồi thân nhiên về phía Vu Diễm Nhã: "Tìm tôi có việc gì?"

Lúc này Vu Diễm Nhã mới nhớ đến việc chính. Cô ta bước trên giày cao gót lên phía trước rồi đưa tập tài liệu trong tay tới trước mặt Tiết Diễm: "Đây là hợp đồng trao quyền của Studio Manga Ánh Dương bên kia. Anh xem có gì cần hai bên thương lượng lại nữa không?"

Tiết Diễm nhận giấy tờ rồi lật ra hai lần, sau đó nói: "Vẫn còn chút vấn đề, lát nữa tôi gọi tới hỏi xem."

Vu Diễm Nhã gật đầu nhưng không đi ngay, mà lại nhìn về phía Thẩm Tịch đang chơi điện thoại đi động trên sofa.

Tiết Diễm cũng nhìn sang theo cô ta, lúc này bạn gái anh đang nghiêm túc nhìn điện thoại, ngón tay trên màn hình lại bấm bấm cực nhanh.

Anh cong miệng cười nhẹ, khỏi cần nghĩ cũng biết đồ ngốc này đang đi nhờ trợ giúp từ người ngoài rồi.

Đúng y như Tiết Diễm suy đoán, lúc này Thẩm Tịch đang xin đám bán cùng phòng trợ giúp.

【Ngũ Hành Thiếu Họa: Các chị em! Tao tao tao tao tao thấy tiểu yêu tinh thật rồi! Quào quào quào làm sao giờ! 】

【Thấy Minh Thật "Mỹ": Sao tao thấy mày như rất hưng phấn thế =. = 】

【Song Tập Vũ: Hoặc là diệt cô ta! Hoặc là giết anh ta】

【Thấy Minh Thật "Mỹ": Đội trưởng uy vũ...】

【Ngũ Hành Thiếu Họa: Diệt thế nào? Cầu chi điểm, online chờ gấp!】

"Nói chuyện với ai mà vui thế?"

Đột nhiên trên đầu phát ra âm thanh khiến Thẩm Tịch sợ hãi, cô bất giác úp điện thoại vào ngực để che đi: "Không, không có ai..."

Cô nói xong thì lại hối hận sao phản ứng của mình yếu ớt thế, rồi chỉ tiếc rèn sắt mà không thành thép. Vừa rồi còn muốn đập lửa cơ mà, sao bây giờ đã sợ rồi!

Tiết Diễm cũng không tiếp tục đề tài này nữa mà hỏi cô: "Tiểu Vu nói tan làm xong có liên hoan, cô ấy muốn hỏi em có đi không?"

"Liên hoan?" Thẩm Tịch nhìn Vu Diễm Nhã rồi lại nhìn Tiết Diễm: "Anh đi thì em đi."

Tiết Diễm nhìn cười rồi nói với Vu Diễm Nhã: "Vậy cô nói với nhóm Mập Mập một tiếng, vẫn chỗ cũ."

Anh chờ Vu Diễm Nhã gật đầu và rời khỏi phòng làm việc, thì mới cong khoe miệng rồi đưa tay bóp mặt Thẩm Tịch, mắt cũng ngập tràn vẻ cưng chiều: "Có thể mà đã ghen rồi à?"

"Em không thèm ghen." Thẩm Tịch đẩy tay anh ra, nhưng cô chợt nhớ ra điều gì nên lại tóm lấy tay Tiết Diễm mà chất vấn: "Cái gì gọi là có thể mà đã ghen rồi? Có thể? Anh với cô ta còn làm ra việc gì có lỗi với em nữa?"

Tiết Diễm nắm chặt tay cô rồi bắt đắc dĩ nói: "Sườn kho cũng không lấp nổi đầu em"

"Hôm nay em không ăn sườn kho, em muốn ăn sầu riêng."

"Ừm?"

"Đề anh về nhà quỳ lên vỏ sầu riêng!"

"..."

Nói là liên hoan, thật ra là hai mươi mấy người trong công ty bao hết mấy bàn ở nhà hàng gần đó mà thôi.

Thẩm Tịch sợ nhiều người không được tự nhiên, nên Tiết Diễm để mấy người bạn cùng phòng thời đại học ngồi chung bàn với Thẩm Tịch.

Mà bạn học Hầu Tử muốn thể hiện phong độ "ấm nam" (1) của mình, nên lớn giọng gọi Vũ Diệu Nhã tới ngồi chung.

(1) Ấm nam: chàng trai ấm áp

Trên bàn cơm, mọi người nên ăn thì ăn, nên uống thì uống chứ không câu nệ chút nào.

Xưa nay không có ai đem Tiết Diễm ra làm trò đùa, nhưng hôm nay không giống, hôm nay có chị dâu trần thủ!

Mập Mập thấy Tiết Diễm vừa gấp thức ăn vừa rót nước uống cho Thẩm Tịch nên tí tiện hỏi: "Chị dâu, ở trong nhà hai người thì ai có quyền quản thế?"

Thẩm Tịch nuốt miếng cơm xuống rồi lau miệng và trả lời dứt khoát: "Quyền quản gì, bọn tôi còn chưa kết hôn."

Mập Mập bị cô làm nghẹn họng, sau đó lại bất giác nhìn về phía Tiết Diễm với ánh mắt đồng tình hơn một chút.

Thế nên đây là vừa mới yêu nhau mà lão đại còn không có cả thân phận chính thức?

Tiết Diễm cảm nhận được ánh mắt của Mập Mập rồi tình bơ nói: "Đã yêu nhau 5 năm rồi, bọn tôi không vội. Đợi sang năm cô ấy tốt nghiệp thì chúng tôi sẽ kết hôn."

Anh chọn mất trí nhớ có lựa chọn về sự thật bị giục cưới, rồi gián tiếp giải thích mình và Thẩm Tịch đã yêu nhau 5 năm, còn hơi có ý khoe mẽ nữa, nhưng ai ngờ lại bị Thẩm Tịch phá bình.

"Đúng vậy, bọn tôi không vội." Thẩm Tịch híp mắt cười: "Tôi là sinh viên Y, học 5 năm đại học xong còn 3 năm thực sĩ. Sau đó thi lên tiến sĩ và ra nước ngoài gì đó, ít nhất cũng 8 – 10 năm nữa."

Tiết Diễm: "..."

Ánh mắt Mập Mập nhìn về phía anh lại càng đồng tình hơn.

Thì ra địa vị của lão đại trong lòng chị dâu còn không sánh được với một tấm bằng.

À không, đúng ra là ba tấm.

Dường như trong buổi liên hoan nào cũng có người vô ý phá hỏng bầu không khí. Hầu Tử uống hơi nhiều nên nói to: "Có điều lão đại... Công tác giữ bí mật này của anh kĩ thật. Chúng ta vừa là bạn vừa là đồng nghiệp mấy năm nay mà không ai biết anh yêu đương, đã thế còn yêu những 5 năm rồi. Em với Mập Mập còn muốn tác hợp cho anh với em gái Nhã đây! Xem hai người trai tài gái sắc thế nào kia..."

Lời này vừa nói ra, mấy người còn tỉnh táo ở đây đều hơi xấu hổ.

Vũ Diệu Nhã giờ tay muốn đánh Hầu Tử một chút: "Học trường, anh đừng nói lung tung."

Tiết Diễm hơi nhú mày, giọng cũng lạnh đi mấy phần: "Hầu Vũ, uốn lại lưỡi rồi hăng nói tiếp."

Lúc nói lời này, anh lần tay xuống dưới bàn rồi nắm chặt lấy tay của Thẩm Tịch như thời trung học vậy. Nhẹ nhàng nắm lấy này vừa là xin lỗi, vừa là an ủi.

Những người hiểu tính của Tiết Diễm nghe thấy anh gọi tên thật của Hầu Tử, thì biết đây là nhạc đạo của việc người này sắp ác miệng tàn sát đóa hoa tổ quốc rồi.

Tất cả đều ngư ông đắc lợi mà thân nhiên ngồi ăn cơm, chỉ có Mập Mập vội vàng chữa cháy nên mắng Hầu Vũ một câu: "Mới uống hai ly mà đã say rồi, say rồi là không nói tiếng người luôn đúng không?"

"Tôi nói đùa mà." Hầu Vũ không để ý lắm, sau đó còn quay đầu cười hi hi với Thẩm Tịch: "Chị dâu, không phải nói chị không xinh đẹp đâu, chị đừng để ý ha."

Khóe miệng của Thẩm Tịch cứng đờ, dù cô có để ý thì bây giờ cũng không phải lúc thích hợp.

Hầu Vũ là đồng nghiệp của Tiết Diễm, sau này làm việc vẫn ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, vì vậy quan hệ của họ không thể căng thẳng vì cô được.

Nhưng dù đây là lời nói lúc say, thì kiểu đùa thế này cũng quá vô ý.

Thẩm Tịch cười cười: "Không sao, nhan sắc của tôi không đủ thì có thể dùng IQ bù lại mà."

Cô nắm ngược lại tay của Tiết Diễm rồi thản nhiên bóp một cái, khi thấy vẻ mặt nhịn đau của anh thì mới "ôn hòa" mở miệng: "Lại nhắc đến chuyện đó, khoa chúng tôi có một tiết mục này nổi tiếng lắm, không biết mọi người từng nghe chưa?"

Hầu Vũ tò mò: "Tiết mục gì?"

Thẩm Tịch cười nhẹ nhàng: "Cũng không có gì, chỉ là một học tử đâm bạn trai cũ đều giả của mình hai mươi mấy dao thôi. Tiết mục phát điên đâm dao nhưng vẫn tránh đi những bộ phận quan trọng."

Hầu Vũ: "..."

Mẹ ơi, con gái học Y đáng sợ quá đi!

Vì khúc nhạc đệm này mà bữa ăn trở nên tẻ nhạt hơn.

Thẩm Tịch cười dịu dàng mà chào hỏi nhóm người, sau đó lên xe của Tiết Diễm. Nhưng vào khoảnh khắc cửa xe đóng lại, khóe miệng của cô lập tức xụ xuống.

Khi thấy Tiết Diễm ngồi lên ghế lái, cô nghiêng đầu qua một bên và nghiêm mặt không muốn nhìn anh.

Tiết Diễm đang muốn mở miệng nói gì đó, thì cửa xe lại bị người khác gõ vang.

Là Vu Diệu Nhã và Hầu Vũ.

Hầu Vũ kéo lấy cánh tay của Vu Diệu Nhã, rồi cười nịnh nọt Tiết Diễm: "Lão đại, em uống say không lái xe được. Anh có tiện đường đưa em gái Nhã về nhà không?"

Hầu Từ như cố ý mà nhìn về phía Thẩm Tịch: "Chị dâu, chị không ngại chứ?"

Tiết Diễm còn chưa kịp nói gì thì Thẩm Tịch đã mở miệng trước: "Đây không phải xe của tôi, cứ thoải mái đi."

Cô vừa nói xong lời này, Hầu Vũ cũng thật sự không khách khí mà mở cửa sau của xe cho Vu Diệu Nhã, sau đó chạy lấy người nhanh như chớp.

Hầu Vũ chạy đến rồi cũng để ý thấy vẻ mặt của Mập Mập không ổn lắm, thế là cậu ta cà lơ phớt lơ mở miệng: "Này Mập Mập, ánh mắt này của cậu là sao thế? Uống nhiều quá à?"

Mập Mập nhăn mặt thành bánh bao rồi bất mãn nói: "Hầu Vũ, hôm nay cậu sao thế hả? Sao có thể nói mấy lời không đứng đắn đó trước mặt chị dâu."

Hầu Vũ nhìn xe mình đỗ cách đó không xa: "Không có gì, tôi thấy em gái Nhã của mình yêu đơn phương lão đại nhiều năm như thế, bây giờ lại nhảy ra một chị dâu nên muốn bênh vực kẻ yếu thôi."

"Ha."

Hầu Từ vừa nói ra lời này, Cố Thần đã cười nhạo một tiếng.

Cậu ấy vẫn luôn đứng ngoài cuộc, nhưng lúc này cũng phải cong khóe miệng mà châm chọc: "Cậu bênh vực kẻ yếu giúp Vu Diệu Nhã, thế Thẩm Tịch thì sao? Nói về thời gian dài ngắn, cậu thương người ta yêu đơn phương 3 năm, rồi coi thường mối quan hệ 5 năm này của họ?"

"Tôi..." Hầu Từ bị cậu ấy nói mà nghẹn họng không phản bác được.

Cố Thần lại tiếp: "Hơn nữa, sao cậu không thử tính xem, bọn họ yêu nhau 5 năm tức là bắt đầu từ lớp 12. Mới được một năm mà đã yêu xa tiếp 4 năm nhưng đến giờ vẫn chưa chia tay, cậu không nhìn ra tình cảm của họ thế nào chắc?"

Hầu Vũ còn muốn cãi lại: "Nhưng sao lão đại vẫn luôn giấu chúng ta, để em gái Nhã nghĩ anh ấy còn độc thân. Như thế chẳng là đều giả còn gì?"

Mập Mập cũng hơi bị ảnh hưởng nên nói: "Cũng đúng thật, lão đại không nên giấu chúng ta."

Cố Thần nghe vậy thì ghét bỏ nhìn hai người: "Trước kia Tiết Diễm luôn ngồi xổm nhắn tin và gọi điện ngoài ban công KTX, hai người cũng có phát hiện cậu ấy yêu đương đâu. Chẳng lẽ không phải do hai người chậm lụt, thiếu thông minh, EQ bằng âm?"

Cậu ấy lại bổ sung thêm: "Còn về Vu Diệu Nhã, Tiết Diễm đã từ chối em ấy nhiều lần trước mặt tôi rồi, có điều người ta da mặt dày và quá dai dẳng"

thôi."

Mập Mập búng tỉnh: "Thì ra là thế..."

Cậu ấy nhìn Cổ Thần với vẻ kính nể: "Vẫn là lão Cổ tinh mắt, miệng cũng ngày càng độc hơn."

Cổ Thần đẩy kính rồi khó lắm mới cong môi: "So với Tiết Diễm thì tôi múa rìu qua mắt thợ thôi."

Hầu Vũ cười đấng chất: "Vì tôi thương em gái Nhã nên mới..."

"Cậu nên tự thương mình trước đi." Cổ Thần liếc nhìn Hầu Vũ: "Dám đối xử với bạn gái khó lắm mới đến đây một lần của người ta, cậu nghĩ lão đại sẽ dễ dàng tha cho cậu chắc?"

Hầu Vũ: "..."

Đáng lòng.

Tiêu đòi rồi.

*

Vào khoảnh khắc Vu Diễm Nhã ngồi lên xe, không khí bên trong cũng trở nên vì diệu không thôi.

Cô ta mềm mại nói: "Học trường, làm phiền anh rồi. Chị Tịch, hôm nay Hầu Tử uống nhiều quá, chị đừng để lời anh ấy nói trong lòng nhé."

Thẩm Tịch nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu rồi không mặn không nhạt "ừ" một tiếng.

Cô không thêm đề trong lòng, cứ gộp hết lại rồi về tính sổ lên đầu Tiết Diễm là được.

Thẩm Tịch ngồi tựa vào ghế và chờ Tiết Diễm khởi động xe để về nhà, nhưng đối phương lại chậm chạp không có động tác tiếp theo. Cô nghiêng đầu muốn hỏi có chuyện gì, thì Tiết Diễm bỗng lại gần rồi bao trùm cả lên người cô.

Thẩm Tịch nghe thấy Vu Diễm Nhã hít vào một hơi thì mới nhận ra, rồi suýt chút nữa đã hô lên "Trong xe còn có người khác đó, Tiết Lão Ô".

Nhưng cô còn chưa nói được chữ nào thì Tiết Diễm đã lấy dây an toàn bên cạnh rồi gài vào. Sau đó anh còn thuận tay néo mặt cô một cái, rồi mới lùi người lại và thân nhiên nói: "An toàn là trên hết."

Thẩm Tịch hơi quay đi, nhưng đôi tai đồ ùng và khóe miệng cong lên đã tố cáo cảm xúc lúc này của cô.

Đại biểu Tiết nhà cô man show (2) bốn vạn năm, anh thường chỉ thực hiện những hành động nhỏ này trong lúc bí mật mà thôi. Có lẽ những lúc anh nói chuyện phiếm với cô thời đại học cũng sẽ tránh bạn cùng phòng, vì thế mấy người Hầu Vũ mới cho là Tiết Diễm vẫn còn độc thân.

(2) 闷骚 [mēn sāo]: Là dịch âm tiếng Anh của cụm từ "Man show", cũng là cụm từ được thanh niên ưa chuộng. Man show chỉ người có bề ngoài trầm lắng, nhưng nội tâm cực kỳ điên cuồng. Loại người này không dễ biểu lộ những cung bậc cảm xúc và biến đổi tình cảm của mình. Nhưng trong trường hợp hoặc hoàn cảnh đặc biệt, sẽ thường biểu hiện ngoài dự đoán của mọi người. Sau khi đọc giải nghĩa trên Baiken thì tớ thấy cụm "trong ngoài bất nhất" hoặc "ngoài lạnh trong nóng" khá trùng khớp với cụm "man show" này, nhưng nếu bạn nào biết cụm từ nào hợp lý hơn thì báo tớ nhé.

Bây giờ anh thực hiện việc này trước mặt Vu Diễm Nhã cũng là để cô an tâm, và cho Vu Diễm Nhã thấy tình cảm của hai người.

Thẩm Tịch hừ hừ hai tiếng, cảm giác phiền muộn khi nãy cũng đã tiêu tan không ít.

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Ai nói bàn phím dùng để chơi game, dùng để quỳ chút không được à?

Biên tập: Bột

Xe đi được nửa đường thì Vu Diễm Nhã bỗng che miệng lại, rồi phát ra âm thanh như muốn ói.

Thẩm Tịch nhìn cô ta qua gương chiếu hậu: "Tiểu Vu, cô không sao chứ?"

Vưu Diệu Nhã cười xin lỗi: "Chị Tịch, em hơi say xe, có thể đổi chỗ cho em một chút không?"

Thẩm Tịch bỗng nhớ tới cảnh "bạn gái và bạn nữ tranh ghế phó lái" âm ỉ cả Weibo, nhưng khi trông thấy Vưu Diệu Nhã không thoải mái thật, thì cô cũng không nghĩ nhiều mà bảo Tiết Diễm dừng xe ở ven đường và đổi sang ngồi ở ghế sau.

Vưu Diệu Nhã ngồi lên ghế phó lái rồi xoay người vừa cười vừa cảm ơn với Thẩm Tịch: "Ngại quá, chị Tịch, em luôn bị say xe, lúc trước học trường đưa về em toàn ngồi ở phía trước, cũng đã quen như vậy rồi."

Thẩm Tịch đang muốn nói "không sao", nhưng khi nghe được câu kia thì biểu cảm chột cứng lại trong nháy mắt.

Khóe miệng Thẩm Tịch giật giật, ánh mắt lại thoáng quét qua người Tiết Diễm đang ngồi trên ghế lái. Cô cũng không trả lời, mà chỉ dựa vào phía sau xem điện thoại của mình.

Vưu Diệu Nhã không được đáp lại thì cũng không thấy xấu hổ, cô ta cười nhàn nhạt rồi nói với Tiết Diễm: "Học trường, lát nữa em muốn mua ít đồ, không cần đưa em đến dưới nhà đâu, thả ở cửa tiểu khu là được rồi ạ."

Âm lượng của câu nói này không lớn không nhỏ, nhưng vẫn rơi vào tai Thẩm Tịch trông thì như đang chơi điện thoại, thật ra lại đang điên cuồng chửi rủa vào nhóm chat của KTX.

Sau khi tay dừng lại, cô còn mặt không đổi mà xóa từng chữ "Tao phải giữ bình tĩnh trước", tiếp đó ngón tay lại điên cuồng gõ phím.

【Ngũ Hành Thiếu Hóa: Đù đù đù đù đù đù! Dừng cản tao! Bà đây muốn diệt đôi nam nữ chó má này!】

Tiết Diễm nhìn Thẩm Tịch đang cúi đầu chơi di động qua gương chiếu hậu, khi nhìn thoáng qua vẻ mặt căng cứng và đôi môi mím chặt của cô thì đã hơi không vui.

Anh chỉ đưa Vưu Diệu Nhã về một lần, khi ấy cô ta mới vào công ty, nên Hầu Vũ hò hét muốn mọi người cùng đi liên hoan.

Khi ấy ngoài anh ra, tất cả đều uống rượu và say tới bất tỉnh nhân sự.

Lúc rơi vào đường cùng rồi, anh gọi giúp xe taxi đưa bọn họ về nhà, nhưng nhớ ra Vưu Diệu Nhã là nữ nên sẽ không an toàn, cuối cùng đã tự đưa cô ta về một lần.

Có điều cũng không phải một mình anh đưa cô ta về, để tránh nghi ngờ, anh đã kéo cả Cố Thần lên xe, sau đó đưa Vưu Diệu Nhã về nhà và cùng xuống dưới lầu với Cố Thần.

Vậy mà lời nói lúc này của Vưu Diệu Nhã lại không rõ ràng, càng khiến cho Thẩm Tịch hiểu lầm thêm.

Tiết Diễm nhíu mày: "Cài dây an toàn vào."

Vưu Diệu Nhã sùng sốt một chút, rồi hơi không hiểu lắm: "Học trường, em cài dây an toàn rồi mà."

Tiết Diễm không đáp lại cô ta mà lặp lại một lần nữa, có điều lần này có thêm tên người ở đầu: "Tiểu Tịch, cài dây an toàn vào."

Vưu Diệu Nhã dần thấy hơi xấu hổ, nhưng vẫn giả vờ như không có việc gì mà cười cười, sau đó cũng không nói thêm nữa.

Thẩm Tịch ngồi ở phía sau nghe thấy tên mình thì nhìn Tiết Diễm một chút, nhưng ánh mắt lạnh lùng kia lại khiến lòng anh thêm căng thẳng.

Cô nghe lời mà cài dây an toàn vào, Tiết Diễm lại thờ dài một tiếng khó nhận ra.

Lát nữa anh lại không được thoải mái rồi.

Quả nhiên, sau khi Vưu Diệu Nhã xuống xe, nhiệt độ trong xe đã giảm xuống trong nháy mắt.

Tiết Diễm không khởi động xe ngay mà lại gọi Thẩm Tịch một tiếng: "Tiểu Tịch, lên ngồi phía trước đi."

Thẩm Tịch hừ một tiếng rồi đá xoáy: "Không cần, em cũng quen ngồi sau rồi."

Tiết Diễm hơi bất đắc dĩ, nhưng trong lòng cũng có chút vui vẻ ngược đời vì vẻ ghen tuông của cô.

Anh xoay người nhìn về phía Thẩm Tịch, nhưng cô lại bám lấy dây an toàn ở phía sau như thể hiện quyết tâm không lên ngồi phía trước, giống như không tới nơi thì sẽ không buông tay vậy.

Tiết Diễm không nhịn được mà bật cười: "Ghen rồi à?"

Thẩm Tịch hừ lạnh một tiếng, rồi cũng hào phóng thừa nhận: "Ừ đấy, em ghen đấy."

Cô còn bổ sung một câu: "Bây giờ vẫn còn ghen lắm, phiền anh dừng xe trước tiệm trái cây một chút, em muốn mua ít sầu riêng hòa tan mùi giấm."

Tiết Diễm: "..."

Tiết Diễm dờ khóc dờ cười nhìn cô, sau đó giải thích chuyện Vụ Diệu Nhã nói đưa cô ta về nhà một lần, cuối cùng còn đưa điện thoại cho Thẩm Tịch: "Bây giờ em có thể gọi điện cho Cố Thần và xác minh với cậu ấy một chút."

Thẩm Tịch biết rõ ngọn nguồn mọi việc thì về mặt cũng hòa hoãn lại một chút.

Tiết Diễm thấy về mặt của cô đã khá hơn nên thăm dò thử: "Bây giờ còn giận nữa không?"

Không hỏi còn đỡ, tới lúc hỏi đến thì ổ lửa trong đầu Thẩm Tịch lại bùng lên.

Cô hung dữ lườm Tiết Diễm: "Bây giờ anh đừng nói chuyện với em, làm em lại tức hơn."

Cuối cùng cô còn bổ sung: "Bây giờ anh còn chơi game ở nhà không? Trong nhà có bàn phím nào tốt chút không?"

"Có hai cái." Tiết Diễm không hiểu sao cô lại chuyển đề tài như vậy: "Em muốn chơi game à?"

Khóe miệng của Thẩm Tịch giương lên, còn cười tới mức khiến người ta sợ hãi: "Ai nói bàn phím dùng để chơi game, dùng để quỳ chút không được à?"

Tiết Diễm: "..."

Thẩm Tịch lần đầu bước vào nơi ở của Tiết Diễm nên tò mò không thôi, nhưng vừa nghĩ đến chuyện của Vụ Diệu Nhã thì lại thấy bây giờ không phải lúc để vui vẻ. Cô đổi sang vẻ nghiêm nghị định dạy dỗ bạn học Tiết nhà mình một chút, xem sau này anh còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt nữa không!

Thế nhưng Tiết Diễm không cho cô cơ hội "thi triển quyền cước".

Vừa vào tới cửa, Tiết Diễm đã đặt vali của cô ở một bên, sau đó xoay người lấy đôi dép đi trong nhà cho nữ từ tử ra và để trước chân của Thẩm Tịch.

Dép màu hồng phấn, bên trên có hình thỏ lông nhung đã đánh trúng lòng thiếu nữ của Thẩm Tịch.

Thẩm Tịch đi dép vào thì thấy vừa đúng là cỡ của mình.

Thật ra lòng cô đã vui lắm rồi, thế nhưng cô vẫn nhin lại mà không thể hiện ra mặt, sau đó lại đứng đưng bước vào phòng khách.

Dường như Tiết Diễm đã sớm dự đoán tới phản ứng này của cô, anh hơi nhíu mày nhưng cũng không nói gì, sau chỉ giới thiệu vị trí các gian phòng với cô, cuối cùng còn bổ sung: "Trong phòng tắm có đồ rửa mặt, tất cả các đồ màu hồng ở bên trong đều là của em."

Ngay sau hôm Thẩm Tịch nói muốn đến thành phố B, anh đã chuẩn bị xong xuôi những món đồ này rồi.

Biết cô thích màu hồng, nên lúc mua đều chọn màu hồng.

Lúc đi siêu thị mua những món đồ này, anh còn tình cờ gặp Cố Thần và bị ánh mắt của đối phương ghét bỏ không thôi.

Thẩm Tịch lại không biết những chuyện này, cô lê dép dạo từ phòng khách đến phòng bếp, rồi lại từ phòng bếp tới cửa phòng tắm và xem xét trên dưới một lượt, sau còn đánh giá bộ cục của ngôi nhà này.

Nhà được bài trí theo tông màu trắng xám và đen, cũng hoàn hảo thể hiện được tính cách của chủ nhà. Tất cả trong phòng đều là màu trắng đen, mà những thứ này lại không hợp với đồ màu hồng chút nào.

Thế nhưng trong phòng tắm vẫn treo khăn mặt màu hồng, phòng bếp cũng có cốc hồng đặt song song với cốc màu trắng, trên sofa màu xám chợt có gối ôm hình gấu bông màu hồng, còn cả đôi dép đi trong nhà màu hồng phấn vừa vịn dưới chân cô nữa.

Thẩm Tịch nhìn ra anh tỉ mỉ chuẩn bị những thứ này, thì những ngọt ngào trong lòng đã tan đi hơn một nửa, sau đó cũng quên mất tiêu ý nghĩ phải làm sao để ** vừa rồi.

Cô ngoan cố không muốn thừa nhận rằng mình cảm động, và cố ý dùng giọng lãnh đạo nói: "Chuẩn bị đầy đủ thế này, có thể thấy bạn học Tiết rất hoan nghênh bản lãnh đạo tới thị sát."

Tiết Diễm bị cô chọc cười, anh đi qua ôm cô vào ngực: "Không giận nữa chứ?"

Thẩm Tịch đưa tay chống lên ngực Tiết Diễm và không cho anh ôm mình: "Ai nói em không giận nữa? Đêm nay anh không được ngủ trên giường, ngủ ngoài sofa đi."

"Ác thế à?" Tiết Diễm ôm cô ngồi xuống sofa: "Sofa bé thế này, chân anh lại dài thì ngủ kiểu gì?"

"Anh tự đi mà điều chỉnh!" Thẩm Tích ghét bỏ đẩy anh ra rồi lẩm bẩm: "Làm gì có ai tự khen mình chân dài, đúng là cuồng tự luyện."

"Cuồng tự luyện" nhũu mầy: "Vậy chân anh không dài, ngủ trên sofa vẫn còn thừa, em ngủ trên sofa với anh đi?"

Tiết Diễm vừa nói như vậy vừa vươn tay nhốt cô vào góc sofa và thấp giọng dỗ dành: "Biết làm ấm giường, nửa đêm sẽ đắp chăn cho em, sáng ra hôn chào buổi sáng, em thật sự không cần gối ôm hình người vừa đẹp trai vừa thực dụng này à?"

Sắc đẹp gần trong gang tấc khiến Thẩm Tích nuốt nước bọt, nhưng cô vẫn mạnh miệng: "Có mỗi tí công dụng, em không thèm."

Cô vừa dứt lời đã muốn đẩy Tiết Diễm ra để thoát khỏi cạm bẫy sắc đẹp này, thế nhưng lại bị Tiết Diễm bắt lấy cổ tay và đẩy ngã trên sofa.

"Mỗi tí công dụng?" Tiết Diễm áp lên người cô rồi cười đầy ý vị: "Thật ra còn nhiều công dụng đang chờ em khám phá đấy, ví dụ như..."

Tiết Diễm dừng lại rồi dùng hành động để thuyết minh cho chuyện "nhiều công dụng" kia.

Anh nắm lấy tay Thẩm Tích và đặt lên vai mình, sau đó lướt qua xương quai xanh rồi rồi xuống ngực, tiếp đến lại rồi xuống dưới nữa...

Lúc này Thẩm Tích mới hiểu ra ý nghĩa của cụm "nhiều công dụng" trong lời của anh, cô chợt thu tay về, sắc mặt cũng đỏ bừng: "Luuu mạnh!"

Thẩm Tích dùng sức đẩy Tiết Diễm ra rồi xỏ vào dép đi trong nhà, sau đó vứt lại câu "em đi tắm đấy" và chạy "bach bach bach" vào trong, thế nhưng cô cũng không ý thức được câu nói của mình còn có thêm một tầng nghĩa khác nữa.

Tiết Diễm ngồi ung dung chống cằm trên sofa, anh nhìn theo về chạy trời chết của cô mà cười trâm thấp thành tiếng.

Không nhận được mà trêu mèo con mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tiết Diễm, mới sáng ra mà ai đã đến thế?

Biên tập: Bọt

"Đừng cử động, chòm hết ra ngoài rồi."

Thẩm Tích ra lệnh một câu, rồi tiếp tục đè chân Tiết Diễm lại và cúi đầu cẩn thận đánh nốt móng chân cuối cùng cho anh. Cô còn thổi nhẹ hai lần rồi mới cất son móng tay đi và nghiêm túc thưởng thức "kiệt tác" của bản thân.

Bàn chân của đàn ông cân xứng, trên mu bàn chân có đường gân xanh căng tràn, trên móng chân chợt hiện lên màu đỏ tươi hơi đột ngột, có điều cũng đẹp tới bất ngờ.

Thẩm Tích nằm lì ở trên giường mà thỏa mãn nói: "Xem ra kỹ thuật đánh móng của em tiến bộ không ít."

Mặt của Tiết Diễm đầy hắc tuyến, anh bất đắc dĩ nói: "Lần này đã vui hơn chưa, bớt giận rồi?"

"Tạm được." Thẩm Tích gật gật đầu: "Thấy anh nghe lời như thế, em sẽ thưởng cho anh một chút. Anh nhắm mắt lại đi."

Tiết Diễm nghe vậy thì hiểu ý ngay, anh cong khóe miệng và nhắm nghiền hai mắt, sau đó ngửa mặt lên chờ đợi nụ hôn ban thưởng của cô.

Nhưng chờ một lúc lâu mà vẫn chưa thấy xúc cảm ấm áp quen thuộc truyền tới môi.

Anh không nhận được mà mở mắt, sau lại thấy Thẩm Tích mới rửa tay từ trong phòng tắm ra và đi tới trước vali tìm thứ gì đó.

Thẩm Tích thấy anh mở mắt thì bất mãn một tiếng: "Ai cho anh mở mắt ra, nhắm lại."

Tiết Diễm nghe lời cô mà nhắm mắt lần nữa theo phản xạ, nhưng trong lòng lại lờ mờ có cảm giác không ổn, thế là anh hỏi một câu: "Em muốn thưởng cái gì?"

Nhưng anh không nhận được câu trả lời của đối phương, mà trên đầu đã bị đeo một thứ cố định hết tóc lên, ngay sau đó mặt lại truyền tới cảm giác lạnh băng, giống như có tờ giấy trơn trượt lại nhon nhót phủ kín cả mặt vậy.

Thẩm Tích vuốt mặt nạ trên mặt anh ra: "Bây giờ mở mắt được rồi."

Tiết Diễm mở mắt ra rồi đưa tay định kéo mặt nạ, nhưng lại bị Thẩm Tịch bắt lấy nên phải dừng lại.

"Đừng lộn xộn, mặt nạ xin đấy!" Thẩm Tịch cảnh cáo Tiết Diễm, rồi cũng đắp mặt nạ cho mình và gối lên đùi anh mà lầm bầm: "Nếu không phải anh nghe lời như thế, em cũng không nỡ cho anh dùng đâu."

"..."

Đầu Tiết Diễm lại đầy hắc tuyến, thật ra anh không hề muốn loại "ban thường" này.

Anh đưa tay vén tóc của Thẩm Tịch sang một bên, sau đó nhẹ nhàng xoa đầu mà nhẹ giọng dụ dỗ: "Thật ra chúng ta có thể đổi phương thức thường đấy."

"Đừng nói chuyện!" Thẩm Tịch nghiêm khắc cảnh cáo một tiếng, sau đó lại lập tức ngậm miệng. Cô cố gắng chỉ hé hé miệng để các cơ trên mặt không thay đổi, sau đó dặn dò: "Phải đáp 15 phút, không được nói chuyện, cũng không được cười, nếu không sẽ có nếp nhăn."

Tiết Diễm: "..."

Dường như Thẩm Tịch không mấy may cảm nhận được oán niệm của người bên cạnh, nên bắt đầu cầm điện thoại lên chơi.

Sau khi dặn không được nói chuyện, cô cũng thật sự không nói gì, mặc cho Tiết Diễm đùa thế nào, Thẩm Tịch cũng không để ý đến anh dù chỉ một chút. Lúc này trong phòng chỉ còn lại tiếng của game, khi thì "unbelievable", khi thì "amazing".

Tiết Diễm thật bất đắc dĩ, nhưng vì đêm nay được ngủ trên giường nên đành nghe theo cô thôi.

Đồng hồ đếm ngược 15 phút trên điện thoại vừa vang lên, Tiết Diễm đã lột mặt nạ xuống rồi muốn bỏ nhào vào người Thẩm Tịch. Có điều động tác của Thẩm Tịch còn nhanh hơn, cô nhào vào người anh trước rồi hôn lên môi Tiết Diễm một cái.

Tiết Diễm hơi kinh ngạc khi bạn gái mình chủ động hôn trước như vậy, đương nhiên ngoài kinh ngạc ra thì còn vui mừng hơn thế, nếu không thì sau một giây sững sờ, anh cũng sẽ không cười tới mặt mày cong cong như vậy: "Không kịp đợi đến thế cơ à?"

Thẩm Tịch cười khà khà rồi nói bằng giọng nịnh nọt: "Tiết soái ca, em muốn nói chuyện này với anh."

Tiết Diễm nhủ thầm rồi hiểu cái hôn chủ động vừa rồi của cô là có việc muốn nhờ, nên mới hỏi lộ anh.

"Chuyện gì?"

Thẩm Tịch nằm sấp trên người Tiết Diễm và ôm vai của anh, sau khi úp úp mở mở hai lần mới lên tiếng: "Mai Trình Hạ hẹn em đến trường đoàn tụ với nó một chút..."

"Em muốn đi?" Tiết Diễm hơi bất mãn, nghĩ Quốc khánh cũng chỉ có mấy ngày, khó lắm cô mới thành phố B, mà chưa ở cạnh mình lâu một chút đã muốn đi với người khác rồi... Sao anh lại có cảm giác địa vị bạn trai chính quy này của mình ngày càng giảm xuống thế nhỉ?

Thẩm Tịch cũng biết như thế hơi không ổn, mới đến đây tới ngày thứ hai đã tới chỗ Trình Hạ sẽ khiến Tiết Diễm bất mãn.

Nhưng Trình Hạ lại nhiệt tình mời cô đi ăn cơm như có chuyện gì muốn nói, hơn nữa hôm sau Trình Hạ phải về nhà, nếu mai không đi thì lần gặp tiếp theo sẽ là lúc nghỉ Đông.

Thẩm Tịch lên đánh giá biểu cảm của Tiết Diễm, sau đó lại vươn đến hôn anh cái nữa: "Chi đi ăn trưa thôi, mấy ngày còn lại đều là của anh, được không?"

"Anh muốn nói không được." Tiết Diễm lạnh lùng đáp lại, nhưng bất gặp ánh mắt tui thân của cô thì lại thở dài bất đắc dĩ, sau đó ôm Thẩm Tịch vào trong ngực mà cọt sọt: "Nhưng ai bảo anh thích em, không được cũng phải được."

Thẩm Tịch nghe vậy thì vui hẳn lên rồi ôm chặt lấy Tiết Diễm: "Tiết soái ca nhà em là tốt nhất."

Tiết Diễm xoa xoa đầu cô mà cười cưng chiều: "Chỉ có những lúc thế này em mới chủ động một chút."

Sáng sớm hôm sau.

Chuông điện thoại đúng giờ vang lên đánh thức hai người đang ngủ say.

Thẩm Tịch mơ mơ màng màng nhắm hai mắt đưa tay mò điện thoại, nhưng mò một lúc lâu mà vẫn không sờ thấy, còn đồng hồ báo thức lại bị người khác tắt đi mất.

Không có tiếng chuông ồn ào nữa, Thẩm Tịch lại thiếp đi trong nháy mắt.

Nhưng ngủ chưa được bao lâu, cô đã thu tay đang ôm người bên cạnh, sau đó xoay người đi và kéo hơn một nửa chăn theo, rồi cuốn mình thành cuộn.

tròn vo mà ngủ như vậy.

Ngoài rất bất đắc dĩ ra, thì Tiết Diễm cũng chỉ còn lại bất đắc dĩ với thói quen ngủ không ngoan này của bạn gái nhà mình.

Bạn gái là của anh, anh có thể thế nào? Chỉ có thể nuông chiều thôi.

Anh ngồi dậy rồi vén tóc ra sau tai giúp cô, sau đó đi rửa mặt.

Lúc mới bước ra khỏi phòng tắm và đứng trước tủ chuẩn bị thay quần áo, thì lại thấy "tầm cung" trên giường động đậy hai lần qua gương đứng trên tủ.

Chẳng biết người trên giường đã rúc đầu vào chăn từ lúc nào, rồi chỉ để lại một khe hở nhỏ ở mép, có thể lờ mờ thấy được một ngón tay đẩy ra để mép chăn không khép lại.

Tiết Diễm không nhìn được mà cong khóe môi: "Muốn nhìn thì nhìn, len lút làm gì?"

Anh nói xong thì xoay người và cười nhìn người nào đó trốn trong chăn nhìn lên mình thay quần áo.

"Em tắc thờ mắt!" Thẩm Tịch đá bay chăn rồi há to miệng mà hít thông khí tươi mới, sau đó lại nhìn Tiết Diễm mà nghiêm túc nói: "Không phải là em đang dè dặt một tí à."

"Thế bây giờ em dè dặt xong rồi?"

"Chưa chưa chưa." Thẩm Tịch lắc ngón trỏ qua lại rồi lại nghiêm túc nói: "Em đang suy nghĩ nghiêm túc, bây giờ anh là của em rồi, hình như không cần dè dặt nữa."

Chỉ là vẫn không kiềm chế được mà nuốt nước bọt và chân thành nhìn anh, trong mắt còn lóe lên ánh sáng: "Thanh niên eo khỏe!"

Tiết Diễm: "..."

Thẩm Tịch thể hiện vẻ lưu manh triệt để mà nằm giăng quý phi, tay chống đầu và nghiêng người trên giường, sau đó ung dung thưởng thức dáng người của Tiết Diễm mà chậm rãi nhớ lại: "Nói đến mới nhớ, lần đầu gặp anh em đã thấy dáng người không tệ rồi."

Cô dừng một chút rồi lại bổ sung câu: "Nhất là eo hẹp gây thương nhớ nhất kia."

Tiết Diễm đứng tại chỗ nhìn cô, rồi một lúc lâu sau mới ản ản gọi một tiếng: "Tiểu Tịch."

"Ừ?" Thẩm Tịch nhìn lại anh, rồi vì được thưởng thức cái đẹp mà vui vẻ, khi nói chuyện còn cao giọng: "Sao thế?"

Tiết Diễm hỏi đầy ản ản: "Em biết khen đàn ông eo khỏe là có ý nghĩa sâu xa gì không?"

"Ý nghĩa sâu xa gì..."

Thẩm Tịch bất giác nhắc lại theo anh, nhưng nói được một nửa thì thân là lão làng như cô chợt hiểu ra "ý nghĩa sâu xa" này là gì.

Mặt Thẩm Tịch nhanh chóng đỏ lên, cô mắng một tiếng lưu manh rồi vùi mình vào chăn mà giả làm đã điếu.

Tiết Diễm cười khẽ một tiếng, rồi không nhanh không chậm thay quần áo.

Nhưng vừa mới mặc xong thì chuông cửa đã vang lên.

"Đã điếu" Thẩm Tịch thò đầu ra từ trong chăn mà nhìn về phía Tiết Diễm: "Mới sáng sớm mà ai đã đến nhà anh rồi?"

Hôm nay cũng không phải ngày lễ gì, mà nghĩ Quốc khánh còn tới tận ngày mai, mới sáng sớm đã tới cửa đúng là quá khả nghi.

Tiết Diễm lắc đầu để thể hiện bản thân cũng không hiểu, rồi để lại câu "anh đi xem thử xem" và rời khỏi phòng ngủ.

Thẩm Tịch ngủ trên giường mà vẫn lăn tăn sau đó quyết định đi xem thử một chút.

Cô dùng cả tay cả chân mà bò xuống giường, sau đó chạy đến cửa phòng ngủ và len lút hé ra một khe nhỏ để thăm dò cửa chính.

Không nhìn thì thôi, nhìn rồi lửa trong lòng lại bùng lên.

Giời lắm!

Người tới là ai, không phải là Vụ Diệu Nhã khiến cô tức tới nội thương hôm qua à!

Thẩm Tịch cào vào cửa một cái, sau đó vừa đảo mắt mà trong đầu đã nghĩ ra một kế.

Cô vọt thẳng tới trước tủ quần áo của Tiết Diễm, sau đó mở cửa "vù" một cái mà nhìn quần áo chỉnh tề bên trong, rồi không biết nghĩ đến điều gì nên còn cười "khà khà khà" thành tiếng.

Còn Tiết Diễm bên này thấy người tới là Vu Diệu Nhã thì hơi nhũn mảy: "Sao lại biết nhà tôi?"

Vu Diệu Nhã nghe xong thì trong lòng cũng hơi khó chịu, cô ta tới sớm như vậy, anh không hỏi có chuyện gì không, mà câu đầu tiên khi mở miệng lại là chất vấn sao cô ta biết nhà anh bằng giọng không thân thiện.

Cô ta vừa gặp đã yêu Tiết Diễm, thậm chí còn đi theo chuyên ngành này và trở thành học muội trực hệ của anh. Tuy học tập buồn tẻ và khó hiểu, nhưng chỉ cần tương lai có thể đứng cùng với anh là được rồi.

Có điều không ngờ Tiết Diễm lạnh lùng đến thế mà đã có bạn gái từ lâu.

Đương nhiên là cô ta không cam lòng với việc đột nhiên Tiết Diễm có bạn gái, mà càng nhiều hơn là không muốn tin. Mấy năm theo đuổi đâu thể nói buông là buông được? Rõ ràng cô ta đã cố gắng như vậy...

Vu Diệu Nhã nghĩ đến đây thì ổn định lại tâm trạng, rồi giương vể mặt tươi cười mà nói: "Học trưởng, em..."

"Vu Diệu Nhã." Tiết Diễm trầm mặt cắt ngang lời cô ta: "Trước đó tôi để ý đến việc cô là con gái nên đã từ chối nhã nhận để cô từ bỏ, cũng đã ám chỉ rõ ràng với cô sự thật rằng tôi đã có bạn gái. Có điều cô không nghe và cũng không tin thì đó là việc của cô, tôi không thể dị nghị gì. Nhưng bây giờ cô và Hầu Vũ thể hiện thái độ với Thẩm Tịch, khiến cô ấy khó chịu như thế, vậy cô nghĩ tôi có thể nhìn được nữa không?"

"Em..."

"Hai người đã không khách khí trước như vậy, thì đừng trách tôi không nể mặt. Thứ nhất, tôi nói rõ cho cô một lần cuối, cô muốn chen chân vào giữa tình cảm của tôi và Thẩm Tịch là không thể. Đồng thời, làm vậy cũng khiến người ta chán ghét, mong cô hiểu lời cự tuyệt không cần IQ cũng nhận ra này. Thứ hai, một cô gái dây dưa đến cùng với đàn ông thì chỉ có cô tự cho đó là si tình thôi, còn đối với tôi lại là mặt dày mày dạn, không có lòng tự trọng."

Giọng của Vu Diệu Nhã đã mang theo tia ghen ghét: "Học trưởng, em..."

"Thứ ba, bây giờ chúng ta đều tốt nghiệp cả rồi, cô không phải gọi theo cách xưng hô trước kia để kéo gần quan hệ nữa. Bây giờ chúng ta chỉ là đồng nghiệp, cô có thể gọi tên của tôi, hoặc có thể gọi "lão đại" như mấy người Mập Mạp."

Tiết Diễm lạnh lùng mở miệng, rồi lại bổ sung: "Còn nữa, Thẩm Tịch không thích bạn đồng trang lứa gọi mình là chị, về sau cô gọi cô ấy là chị dâu đi."

Vu Diệu Nhã đã không nói nên lời, giống như bị một chậu nước lạnh tạt xuống khiến toàn thân phát lạnh, mỗi lỗ chân lông đều co rúm cả lại.

Trước kia cô ta chỉ nghĩ tính của Tiết Diễm lãnh đạm, thế nên gặp khó khăn cũng không để ý. Nhưng bây giờ cô ta mới biết anh chỉ lạnh lùng với người ngoài, mà cô ta, lại chính là một trong những người ngoài kia.

Vu Diệu Nhã cắn môi, cô ta còn muốn nói điều gì, nhưng khi thấy người bước đến từ phía sau Tiết Diễm thì chợt ngậy người trong nháy mắt, sau đó vẻ mặt cũng dần trở nên khó coi.

Tiết Diễm thấy cô ta có biểu cảm như vậy thì hơi nhũn mảy, sau đó theo hướng mắt của cô ta mà quay lại nhìn ra phía sau. Khi thấy Thẩm Tịch xuất hiện ở phòng khách, thì chính anh cũng sững sốt mất một giây.

Thẩm Tịch vốn đang mặc đồ ngủ tự mạng của mình, lúc này lại chỉ mặc áo sơ mi nam màu trắng dài tới bắp đùi, chân trần đứng ở phòng khách.

Tóc cô lộn xộn, chiếc sơ mi duy nhất trên người cũng dẫm dẫm, hai cúc áo không cài lộ ra xương quai xanh tinh xảo và bả vai trắng nõn.

Mặc sơ mi này khiến đôi chân của cô càng thêm thon dài và cân xứng, trên bàn chân trắng nõn là màu đỏ dễ thấy của son móng tay tối qua, vì vậy trong thanh thuần còn pha thêm chút dụ hoặc.

Cô xoa xoa hai mắt ngái ngủ và khuôn mặt hơi sưng như vừa tỉnh, sau đó lầm bầm: "Tiết Diễm, mới sáng ra mà ai đã đến thế?"

Hết chương 49.

Lời của tác giả: Thánh điển nghìn năm Thẩm Tịch lại tái xuất giang hồ!

*

Nói thêm ở đây một chút về việc Tiết Diễm luôn bị dây dưa, nhưng vì sao lại không nói thẳng với cô ta? Một là bọn họ là đồng nghiệp ngang đầu không thấy cúi đầu gập, trong thế giới của người trưởng thành, khi làm gì đều phải để tâm tới hậu quả, thế nên cậu ấy vẫn luôn khoan nhượng như vậy.

Hai là dù sao kia cũng là một cô gái, vì giáo dục nên cậu ấy không thể nặng lời với con gái được (Thời cấp 3 thường chọc tức Thẩm Tịch vì muốn trêu cô ấy, khiến cô ấy chú ý, thời cấp 3 cũng chưa quá trưởng thành.)

Cậu ấy thấy cách xử lý tốt nhất với việc cô gái kia dây dưa là không quan tâm, để đối phương biết khó mà lui, nhưng không ngờ đối phương mặt dày

mày dạn tới mức động chạm tới Thẩm Tịch, thế nên cậu ấy mới bùng nổ.

Còn vì sao Thẩm Tịch không làm loạn với Tiết Diễm, thì đương nhiên trong lòng cô ấy cũng không thoải mái, nhưng Tiết Diễm đều thể hiện rõ thái độ hoặc giải thích với mỗi việc (Ví dụ như thất dây an toàn ngay trước mặt cô gái kia để tuyên bố chủ quyền, lập tức giải thích việc vừa khéo đưa cô ta về nhà, hơn nữa còn là đưa về cùng với Cố Thần).

Việc mẹ Thẩm tái hôn vào lúc Thẩm Tịch học cấp ba đã chỉ là cô ấy là người rất lí trí. Cô ấy có thể phân rõ đúng sai, Thẩm Tịch không vui vì cô Vu Ru kia, không phải vì Tiết Diễm, thế nên cãi nhau với Tiết Diễm là chuyện không cần thiết.

*

Ngại quá, tôi lại dài dòng mấy câu, mấy chương trước để mọi người uất ức rồi, xoa xoa đầu mọi người. Tôi cũng rất uất ức, càng sợ tai bay vạ gió khiến lửa chiến tranh cháy tới người, sau đó cái đầu ú ú vô tội này cũng bị nướng chín _(3> <)_

Cuối cùng là cảm ơn mọi người đã bình luận lí trí, dù tức giận nhưng vẫn hào phóng an ủi tôi. Cũng cảm ơn mọi người đã lên tiếng bênh vực Thẩm Tịch, cảm ơn o3o

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tiểu Tịch, em ghen mà cũng xinh

Biên tập: Bọt

Đầu tóc rối bời, quần áo xốc xếch, mặt đầy vẻ mệt mỏi, tất cả đều ám chỉ tới qua đã xảy ra chuyện gì.

Thẩm Tịch xoay cổ hai lần, sau đó che miệng ngáp một cái, lúc này mới không nhanh không chậm nhìn về phía người tới.

Khi thấy là Vu Ru Diệu Nhã, đầu tiên cô tỏ ra hơi ngạc nhiên, rồi như bất giác cúi đầu liếc nhìn món đồ mình mặc, sau đó vội vàng kéo cổ áo lên để che bả vai lộ ra, mặt lại hơi thẹn thùng: "Thì ra là Tiểu Vu Ru à, sớm như thế đến tìm Tiết Diễm bàn việc sao? Cố gắng thật đấy."

"Sao lại đứng ở cửa? Nếu bàn việc thì vào nhà đi." Cô vừa nói vừa đi đến bên cạnh Tiết Diễm và kéo tay anh, sau đó ngẩng lên nhìn mà trách: "Tiết Diễm, anh cũng thật là, sao lại đối xử với khách như thế?"

Tiết Diễm đã bình tĩnh trở lại sau khi ngậm ngẫn, vẻ sắc lạnh trong mắt anh đã biến mất từ lâu, thay vào đó là ý cười không thể che giấu.

Anh cũng không xen vào, mà lẳng lặng xem cô tự biên tự diễn màn kịch này.

Lúc Vu Ru Diệu Nhã nghe thấy chữ "khách" thì ánh mắt chợt trầm xuống, người phụ nữ này đang khoe khoang với mình rằng cô ta mới là bà chủ của ngôi nhà này?

Vu Ru Diệu Nhã kéo khoe miệng mà nặn ra nụ cười: "Không cần đâu, em mới nhớ ra mình để quên tập tài liệu ở nhà, thôi để đến công ty em lại bàn chuyện hợp đồng với học trưởng. Em về nhà trước đây."

Cô ta nói xong thì quay đầu đi thẳng.

"Làm gì mà vội thế, đến rồi thì vào ăn sáng cùng đi!" Thẩm Tịch nói với theo bóng lưng của cô ta, đôi phương không trả lời nhưng cô cũng không giận, mà còn cười tới sung sướng và sáng khoái.

Thẩm Tịch nhìn bóng lưng Vu Ru Diệu Nhã biến mất ở chỗ ngoặt thì cũng bỏ cánh tay kéo Tiết Diễm ra, cô vuốt lại tóc rồi đắc ý hừ nhẹ như chú công kiêu ngạo vì chiến thắng: "Hừ, còn non lắm."

Cô nói vậy xong rồi lại tự phản bác bản thân: "À không đúng, nói như thế thì thành mình già mất rồi, phải nói là không đủ đẳng cấp."

Tiết Diễm vẫn xem màn diễn này của cô từ đầu đến giờ, cuối cùng anh cũng không nhịn được mà cười nhẹ rồi gọi cô một tiếng: "Tiểu Tịch."

Thẩm Tịch nghe thấy anh gọi mình, thì ngẩng đầu lườm anh một cái: "Cái gì! Em biết anh định bảo em ấu trĩ rồi!"

Tiết Diễm gật đầu: "Đúng là rất ấu trĩ."

Thẩm Tịch nghe anh nói như vậy thật thì càng tức giận hơn, cô nổi giận trừng anh: "Anh..."

Nhưng lời còn chưa nói xong thì đã bị Tiết Diễm ôm vào ngực.

Tiết Diễm cúi đầu xuống cắn môi cô một chút, sau đó đối trán với Thẩm Tịch mà cười nói: "Sao em ấu trĩ đến mức làm người ta thích thế này."

Thẩm Tịch vẫn chưa nguôi giận, cô chống tay ở ngực Tiết Diễm và đẩy anh ra một chút, sau đó còn khí phách mở miệng: "Đừng tưởng ngon ngọt thì em không giận nữa."

"Thế thì làm nhé?" Tiết Diễm cúi đầu định dùng hành động để lấy lòng cô, nhưng lại bị Thẩm Tịch đập vào miệng và ngăn trở cái hôn kia.

Thẩm Tịch ngẩng đầu nhìn anh rồi nghiêm túc nói: "Bạn học Tiết Diễm, hiện giờ em đang nghiêm túc nói cho anh biết: Thẩm Tịch em đang ghen với học muội họ Vu kia, đồng thời cũng rất tức giận, hậu quả nghiêm trọng lắm đấy."

Cô nói xong thì muốn tránh thoát khỏi cái ôm của Tiết Diễm, rồi xoay người về phòng tắm rửa mặt.

Dù giọng của cô có nghiêm túc, nhưng Tiết Diễm vẫn không nhận được mà cong mặt mày.

Đây là lần đầu tiên anh thấy có người nghiêm túc nói với người khác rằng mình đang ghen như thế.

Thẩm Tịch thấy mặt anh còn đầy ý cười thì sắp muốn mài răng luôn rồi, cô vút xuống cầu "Anh kiểm điểm cho tốt đi", rồi tránh ra khỏi ngực Tiết Diễm và xoay người vào phòng tắm.

Tiết Diễm không nhanh không chậm theo sau cô để "kiểm điểm".

"Tiểu Tịch, sao em lại xinh thế."

"Tiểu Tịch, em ghen mà cũng xinh."

"Tiểu Tịch, em mặc đồ này đẹp thật đấy, chân dài hai mét một."

"Tiểu..."

"Đủ rồi, đủ rồi!" Cuối cùng Thẩm Tịch cũng cắt ngang, cô xoay người và nhón chân lên che miệng Tiết Diễm lại không cho anh nói nữa, trên mặt lại là vẻ không nhận được cười.

Cô cố nén khoe miệng muốn cong lên của mình: "Lần này coi như xong, lần sau không tha cho anh dễ như thế đâu."

"Không có lần sau." Tiết Diễm đáp lại như vậy. Lúc này anh đã nói không thể rõ hơn được nữa, vì nhớ tới thể diện và tình đồng môn nên chỉ cảnh cáo đúng quy củ, nếu không...

Tiết Diễm rũ mắt để giấu vẻ sắc bén trong mắt. Anh tiện thể ôm eo của Thẩm Tịch, để cô kề sát với mình rồi dụ dỗ: "Tiểu Tịch, em không nghĩ đến việc dùng áo này làm đồ ngủ à? Anh có nhiều sơ mi kiểu này lắm, tối nay thử màu đen không?"

Thẩm Tịch: "..."

Đồ trong ngoài bắt nhất, cut!

*

Thẩm Tịch hẹn với Trình Hạ ở quán cà phê "Nguyễn Nhĩ" gần trường đại học của cô ấy.

Quán cà phê không lớn nhưng được điểm ở cảnh trí đẹp, ánh sáng vừa phải, xung quanh là cây xanh, âm nhạc trong trẻo khiến tinh thần thư giãn và tạo nên bầu không khí đặc biệt.

Thẩm Tịch vừa vào quán cà phê đã nghe thấy có người gọi tên mình, khi nhìn qua thì đúng là Trình Hạ.

Cô ấy đang đứng ở vị trí gần cửa sổ nào đó và vẫy tay ra hiệu với bên này.

Thẩm Tịch chợt hoảng hốt, rồi lại có cảm giác như được trở về mấy năm trước, mấy ngày nghỉ thời cấp ba các cô cũng thường hẹn ở tiệm trà sữa rồi tám chuyện về việc học và trai đẹp.

Thời gian thấm thoát trôi đi, rất nhiều thứ đã cảnh còn người mất, mà điều khó có được nhất là tình bạn của các cô vẫn lưu lại trong cuộc sống đầy bận rộn và phức tạp này.

Thẩm Tịch cong khoe miệng, rồi đang muốn nhấc chân đi qua thì lại thấy thanh niên ngồi bên cạnh Trình Hạ cũng xoay người nhìn về phía này, thế là bước chân của cô chợt dừng lại.

Thẩm Tịch híp mắt nhìn khuôn mặt quen thuộc cười thành Husky kia.

Đây là thế nào?

Thẩm Tịch nhủu mảy rồi bước trên giày cao gót qua đó, sau là ngồi xuống đối diện với bọn họ: "Hai người..."

Đúng lúc đó cô lại dừng tra hỏi, ánh mắt đảo qua hai người như chờ họ giải thích.

"Học tỷ Thẩm Tịch, để em tự giới thiệu một chút, em là Cố Khai."

Cố Khai đưa tay nắm thành quyền giả mà để bên miệng, sau đó háng giọng một cái và đan mười đầu ngón tay với Trình Hạ: "Là bạn... ha ha ha trai ha ha ha của Hạ Hạ ha ha ha ha ha..."

Lúc cậu ấy nói lời này còn cố gắng tỏ ra nghiêm túc, nhưng vì nhin cười mà khóe miệng như sắp co giật cả rồi. Cuối cùng cậu ấy vẫn không nhịn được, lúc đang nói hai từ "bạn trai" thì đã cười phá lên.

Thẩm Tịch: "..."

Trình Hạ: "..."

Cậu ấy cười tới vui sướng, nhưng lại thành quá đột ngột trong quán cà phê an tĩnh này, đột ngột đến mức khiến mấy người bàn bên đều nhìn sang.

Thẩm Tịch lặng lẽ lấy tay che nửa mặt rồi nhìn về phía Trình Hạ: "Thằng nhóc này là ai?"

Trình Hạ cũng lặng lẽ thu tay đang bị nắm chặt mà che mặt, sau đó bắt lực mở miệng: "Đừng hỏi tao, tao cũng không quen."

Cố Khai: "... Đừng thế mà QAQ."

"Thế nên hôm nay mảy tìm tao là để cho tao ăn thức ăn chó?"

Thẩm Tịch khoanh tay và dựa lưng lên ghế, sau đó liếc nhìn đôi tình nhân này.

"Tịch của tao, đừng khách khí như thế chứ." Trình Hạ chống cằm và nháy mắt với Thẩm Tịch: "Đây chẳng là muốn cảm ơn mảy làm bà mai à, thế nên muốn mời mảy bữa cơm."

Thẩm Tịch mặt không đổi sắc nhìn cô ấy: "Thế sao mảy không mời cả bạn học Tiết nhà tao nữa, mời mỗi mình tao đến xem hai người show ân ái, vẫn là cố tình mời tao đến ăn thức ăn chó đúng không?"

Thật ra Thẩm Tịch nói không sai, đúng là Trình Hạ muốn báo "thù" cho thời cấp 3 thường xuyên bị cô và Tiết Diễm làm mù mắt chó.

Trình Hạ bị nhìn thấu âm mưu thì cũng không xấu hổ, cô ấy cười hi hi: "Thức ăn chó phải ăn, cơm cũng nên ăn, muốn ăn gì thì tùy, hôm nay chị đây bỏ tiền túi ra mời bạn thân." Cô ấy rướn người lên phía trước: "Có điều chúng ta tâm sự và ôn chuyện đã."

Cố Khai thức thời đứng lên: "Vậy em ra sảnh gọi món trước, hai người nói chuyện đi."

Sau khi vung thức ăn chó, Cố Khai có ở đây cũng không còn tác dụng gì nữa, Trình Hạ vận dụng nguyên tắc hết tác dụng thì vứt mà khoát tay với cậu ấy: "Đi đi, đi đi."

Trong cả quá trình này, cô ấy không thèm nhìn Cố Khai dù chỉ một chút.

Cố Khai hơi bất mãn, cậu đầy túi thân mà gọi cô ấy một tiếng: "Hạ Hạ."

Trình Hạ nghe tiếng thì bất giác ngẩng đầu lên, nhưng vừa ngẩng lên thì đã bị Cố Khai cúi đầu hôn lên mặt.

Lúc này Cố Khai mới tùm tùm phát tay rồi đi.

Trình Hạ sờ sờ mặt rồi quay đầu đã thấy Thẩm Tịch ngẩn ra, cô ấy hơi mất tự nhiên mà ho khan: "Thằng nhóc này đúng là không biết phân biệt nơi chốn gì cả." Bằng giọng ba phần phàn nàn, bảy phần hờn dỗi.

Thẩm Tịch không nhịn được mà che mắt, đôi tình nhân tỏa ra mùi yêu đương chưa loét này, coi như không thấy là tốt nhất.

Trình Hạ vẫn luôn là về "chuyện gì cũng muốn kể với bạn thân", lúc mới bắt đầu thì hỏi thăm tình hình gần đây của đối phương, sau đó bắt đầu kể tới người yêu. Cô ấy kể hết mấy năm yêu hận dây dưa này của mình và Cố Khai, chung quy lại là đã kể từ đầu đuôi câu chuyện cho tới lúc tu thành chính quả.

Cô ấy nói lúc đầu nghĩ đoạn duyên phận này sẽ đặt dấu chấm hết lúc mình tốt nghiệp cấp 3, nhưng không ngờ Cố Khai lại thi đỗ đại học này vì mình. Sau khi lên đại học, ngày nào Cố Khai cũng chặn cô ấy lại trước lầu KTX, Cố Khai còn bình võ không sợ rơi nên mới xác định mối quan hệ với cô ấy trong tiệc sinh nhật của mình, Cố Khai... Tóm lại đâm ba câu nói không thể tách khỏi hai chữ "Cố Khai" này.

Thẩm Tịch không thể làm gì khác là nghe, nhưng lúc nghe đến đoạn hai người xác định mối quan hệ vào đêm hôm trước thì chột nhủu mảy. Cô nghĩ nghĩ rồi mở miệng cắt ngang: Chờ chút, mảy mới bảo là... Đêm hôm trước hai người ở bên nhau?"

Trình Hạ thấy cô đột nhiên nghiêm túc thì hơi sửng ra: "Ừ, có vấn đề gì à?"

"Vấn đề gì? Vấn đề rất lớn." Thẩm Tịch chợt bật cười, cười đến mức Trình Hạ thấy sống lưng phát lạnh một cách khó hiểu.

Thẩm Tịch lạnh lạnh mở miệng: "Hôm trước mày không đến sân bay đón tao vì uống say ngủ quên, mà hôm trước mày lại ở cạnh Cố Khải, tức là hai người..."

Cô không nói trắng ra và chỉ dừng ở đó mà mặt Trình Hạ đã đỏ lên rồi, cô ấy đảo mắt khắp nơi nhưng không dám nhìn thẳng vào Thẩm Tịch.

Thẩm Tịch gián tiếp xác nhận được suy đoán của mình, cô vẫn không nhận được mà hô lên: "Hai người ngủ với nhau thật đấy à? Vừa xác định mối quan hệ đã lên giường rồi... Sao tiến độ yêu đương lại nhanh thế hà chị gái?"

Trình Hạ ngập ngừng: "Thật ra bọn tao giống lên xe trước rồi mua vé bỏ sung thôi."

Nếu không phải vì phát sinh quan hệ trước, cô ấy cũng sẽ không xác định quan hệ nhanh như thế với Cố Khải.

Nhưng tóm lại, dù quá trình thế nào thì kết quả chính là như vậy, đối với cô ấy mà nói thì cũng không khác gì.

Trình Hạ thấy Thẩm Tịch kinh ngạc như thế thì lại hơi nghi ngờ. Cô ấy khó hiểu nhìn bạn thân mình bị chuyện này kích động tới mức dùng tay quạt gió không ngừng: "Tịch của tao, sao phản ứng của mày dữ dội thế, mày..."

Cô ấy dừng một chút, rồi như nghĩ đến điều gì mà không thể tin được: "Chẳng nhẽ đến bây giờ mà mày với vị kia nhà mày vẫn chưa... Ừm... Giao lưu sâu sắc hơn?"

Thẩm Tịch che miệng ho khan một tiếng: "Bọn tao không vội."

Thẩm Tịch xua tay ngay: "Không, đây không phải vấn đề vội hay không. Vấn đề là bọn mày yêu nhau năm năm rồi mà bây giờ vẫn chưa làm gì, Tiết Diễm không ý kiến gì hả?"

Khóe mắt của Thẩm Tịch giật giật: "Mày tưởng đàn ông đều là động vật nửa thân dưới à?"

Cô nói xong thì lại tự phản bác trong lòng, xem biểu hiện của bạn học Tiết thì hình như đàn ông đúng là động vật nửa thân dưới thật.

Mà lúc này Trình Hạ lại giải thích: "Ý của tao là nếu anh ấy không chủ động trong chuyện này, có phải mày nên nghi ngờ khả năng của anh ấy không?"

Thẩm Tịch: "..."

Không, không cần nghi ngờ.

Cô đã tự thử nghiệm bằng tay rồi, bạn học Tiết Diễm có khả năng.

Không chỉ có, mà còn rất mạnh, mạnh đến mức tay cũng phát mỏi.

Hết chương 50.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ngủ đi

1

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

Ăn bữa cơm với Trình Hạ và Cố Khải, bị tổng ăn đầy một bụng thức ăn chó.

Chủ đề của con gái luôn vô tận, nói chuyện ở quán cà phê còn chưa đủ, lúc ăn cơm cũng không dừng lại.

Vừa ăn vừa nói, vậy mà kéo dài bữa cơm này tới hai tiếng.

Trình Hạ còn rủ đi dạo phố, nhưng Thẩm Tịch nhìn hai người như keo dán này thì thức thời không quấy rầy thế giới hai người của bọn họ. Cô lịch sự từ chối lời mời rồi rút lui, hẹn tối nghỉ Đồng lại gặp nhau.

Thẩm Tịch bắt một chiếc taxi, nhìn Trình Hạ và Cố Khải nắm tay nhau mà vậy mình, rồi lòng dâng lên chút bùi ngùi.

Từ lúc Cố Khải đơn phương theo đuổi tới chấp niệm kém tuổi của Trình Hạ, cô cũng được xem như chứng nhân hai người họ đến với nhau. Bây giờ bọn họ thật sự ở bên nhau rồi, bà mai nửa mùa như cô cũng thấy vui mừng.

Chỉ là...

Vừa mới xác định quan hệ ngày đầu tiên đã vứt bỏ bà mai này ở sân bay, bây giờ còn cố tình mời cô đến xem bọn họ show ân ái, hai kẻ trọng sắc khinh bạn thân và trọng sắc khinh học tử này! Cô nhất định phải nhét toàn bộ thức ăn chó hôm nay bị ăn trở lại cho bọn họ!

Thẩm Tịch tức giận mải răng, trong lòng nghĩ vậy nhưng lại bị tài xế phía trước cắt ngang suy nghĩ.

"Người đẹp, muốn đi đâu, mau báo địa chỉ đi nào?"

Âm thanh trẻ tuổi hơi cao giọng ở cuối câu, mang theo cảm giác cà lơ phất phơ, nhưng cũng không quá lỗ mãng.

"À, ngại quá." Thẩm Tịch nói xin lỗi, trong lúc đang báo địa chỉ, cô nhìn vào kính chiếu hậu thấy nửa khuôn mặt người này, rồi chợt thấy sợ hãi.

Mấy năm này, ngay cả tài xế taxi cũng đẹp trai như thế sao?

Dường như anh chàng tài xế thấy được vẻ kinh ngạc trên mặt Thẩm Tịch, anh ta vừa khởi động xe vừa hỏi: "Sao nào, có phải thấy tôi đẹp trai thế này mà đi lái taxi đúng là phí của không?"

Thẩm Tịch bị đoán ra suy nghĩ thì cũng không xấu hổ, cô cười đáp lại: "360 nghề, nghề nào mà không có chuyên gia. Anh có thể không phải tài xế taxi lái giỏi nhất, nhưng chắc chắn là người đẹp trai nhất, đương nhiên khả năng lái xe chắc cũng không tệ."

Không biết những lời này đánh trúng vào điểm của anh chàng lái xe, anh ta lập tức hớn hơ: "Đúng vậy, thời đại học tôi còn đạt giải nhất cuộc thi X đấy."

"Ồi, giải nhất cơ à, giỏi thật đấy." Thẩm Tịch khen hai câu, nhưng trên thực tế, cô cũng không biết "cuộc thi X" là gì.

Chắc cũng giống như thi hoa hậu nhỉ?

Anh chàng lái xe càng nhiệt tình nói chuyện hơn, giống như thấy hợp chuyện với Thẩm Tịch nên nói như mở máy hát vậy. Khi đi trên đường cũng không ngừng tìm chủ đề nói chuyện trên trời dưới biển, lúc nói đến chỗ kích động, còn suýt quên cả chờ đèn xanh đèn đỏ.

Cũng may xe đã phanh lại kịp thời, vẫn chưa vượt đèn đỏ.

Thẩm Tịch thở phào một hơi rồi mới bình tĩnh lại, sau đó vô tình liếc nhìn đồng hồ công tơ mét thì thấy trên đó hiện số "0" nổi bật, khóe miệng cô hơi giật giật: "Anh tài xế, anh không bật đồng hồ công tơ mét à?"

Anh chàng lái xe nghiêng đầu nhìn qua rồi kinh ngạc một tiếng, sau đó lại vung tay lớn mà sáng khoái nói: "Không sao, bây giờ bật là được. Cô nói chuyện với tôi như thế, đoạn đường vừa rồi miễn phí cho cô."

Thẩm Tịch: "..."

Thẩm Tịch hơi chết lặng khi nhìn người hoàn toàn không giống tài xế bình thường này.

Coi như bỏ qua chuyện này đi, cô lại cúi đầu nhấn tin hai câu với Tiết Diễm. Tiết Diễm gọi thẳng điện thoại đến hỏi cô đi tới đâu rồi, Thẩm Tịch chưa quen đường ở thành phố B nên nhờ anh chàng lái xe giúp đỡ.

Anh chàng lái xe vốn nên quen thuộc đường xá cũng nhìn một lúc lâu, sau đó mới khó khăn trả lời câu: "Đường Tây Sơn."

Thẩm Tịch cũng không để ý đến việc anh ta nghĩ lâu như vậy, cô báo địa chỉ cho Tiết Diễm, nhưng vừa cúp điện thoại thì trông thấy biển báo "đường Đông Dương" bên ngoài cửa sổ xe.

Thẩm Tịch: "..."

Cô lơ mơ có chút dự cảm không tốt, đang định hỏi thăm có phải gần đây anh ta mới chuyển việc không, nào ngờ anh ta lại nhìn thấy tấm biển kia rồi như bừng tỉnh: "Tôi đi nhầm đường rồi! Đây là đường Đông Dương mà!"

Giọng điệu này khiến Thẩm Tịch thấy, một giây sau anh ta đã muốn bỏ tay ra khỏi vô lăng để vỗ đùi.

Anh chàng lái xe lập tức bình tĩnh lại: "Người đẹp, ngại quá, hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi lái thuê, vẫn chưa quen đường xá ở thành phố B. Không sao, tôi đưa cô vòng ngược lại, quãng đường này không tính tiền."

Khỏe miệng của Thẩm Tịch giật giật: "Anh tài xế, xin anh mở GPS đi, tôi trả anh thêm tiền."

Vào lúc cô đang bị đưa rẽ trái quẹo phải trên đường Đông Dương, ở công ty bên này, Tiết Diễm đã đàm phán xong hợp đồng với tổng giám đốc Studio Manga Ánh Dương.

Studio Manga Ánh Dương là studio manga nổi lên mấy năm gần đây, tuy chỉ mới thành lập mấy năm, nhưng đã bán được bản quyền mấy bộ phim hoạt hình có giá trị tới mấy triệu tệ.

Trong đó, tác giả manga Noãn Dương là đại thần chủ chốt của Ánh Dương, hai trong số những bộ cô ấy vẽ đều là những bộ phim hoạt hình bản quyền được Ánh Dương bán ra.

Trò chơi cải biên lần này công ty Tiết Diễm ký hợp đồng chính là tác phẩm của Noãn Dương.

Bản bạc trong một khoảng thời gian dài, cuối cùng đã ấn định trước khi nghỉ Quốc khánh một ngày.

Ngài mai là Quốc khánh, thêm việc đã đàm luận hợp đồng với Ánh Dương tốt đẹp, hôm nay Tiết Diễm khai ân cho những người xác ở công ty nhưng hồn đã bay mất được tan làm sớm.

Mà anh cũng đã hẹn với Thẩm Tịch qua điện thoại rằng cô đừng về nhà, cứ đến thẳng công ty tìm anh.

Vừa mới nghe Thẩm Tịch nói tới đường Tây Sơn, nhưng đã nửa tiếng trôi qua, theo lý thuyết thì phải đến rồi, mà hiện giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu. Chẳng lẽ anh tính sai?

Những người bên ngoài đang thu dọn đồ đạc để chuẩn bị về nhà, Mập Mập gõ cửa một cái rồi thò đầu vào: "Lão đại, sao anh vẫn chưa sửa soạn về nhà thế?"

Tiết Diễm nhìn cậu ấy một cái, không trả lời lại mà hỏi ngược một câu: "Từ đường Tây Sơn đi đến đây mất bao lâu?"

Mập Mập đảo mắt tính toán: "Chắc khoảng 20 phút, tắc đường thì không biết được, nhưng bây giờ không phải giờ cao điểm, chắc là không tắc đâu. Anh hỏi chuyện này là..."

Mập Mập nói được một nửa thì chợt hiểu ra rồi cười hì hì: "Thì ra là đang chờ chị dâu, vậy em không quấy rầy thế giới của hai người nữa. Đi đây!"

Tiết Diễm chống cằm, buồn chán chờ một chút, nhưng mới chỉ được một lúc, đồng hồ treo tường còn chưa quay hết một vòng, anh đã mở điện thoại định gọi cho Thẩm Tịch.

Ứng dụng điện thoại di động luôn đính kèm một vài tin tức, từ chuyện to tát của đất nước, cho tới mấy chuyện lật vật.

Tiết Diễm kéo thanh trạng thái xuống theo thói quen, định xóa mấy tin nhảy lên kia thì lại bị tin tức nhảy lên đầu khiến cho khựng lại.

"Đường Tây Sơn xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, trước mắt chưa rõ số người tử vong!"

Bánh xe của ghế văn phòng ma sát với mặt đất phát ra âm thanh chói tai, chỉ khoảng 2 – 3 giây sau, Tiết Diễm đã cầm chìa khóa xe lên rồi lao ra khỏi văn phòng.

Anh lao đến thang máy lại thấy nhóm người Mập Mập chen chúc bên trong như cá ướp muối.

Mập Mập bị áp sát ở phía cửa, đang chật vật ấn xuống tầng một.

Cậu ấy vô cùng sững sờ khi thấy Tiết Diễm lo lắng lao ra, đang định hỏi Tiết Diễm có chuyện gì gấp nhưng đối phương đã lập tức chuyển hướng, trông thấy thang máy hai bên đều đang chạy nên chạy vội về phía lối thoát hiểm.

Khuôn mặt anh trong cả quá trình này đều rất căng thẳng, cả người tỏa ra áp suất thấp.

Người trong thang máy đưa mắt nhìn nhau.

Hầu Vũ yếu ớt hỏi: "Lão Cố, hôm nay tôi làm sai chuyện gì à?"

Từ khi bị Cố Thần phân tích, nói cậu ta bắc cầu lung tung để giúp Vu Diệu Nhã mà làm khó Thẩm Tịch, lại thêm bị Tiết Diễm chinh thê thảm, thế nên đến bây giờ cậu ta luôn nom nớp lo sợ.

Vì vậy cậu ta đã nhớ lại tất cả những việc trong mấy ngày này, từ việc lớn là gặp mặt khách hàng, tới việc nhỏ là đi vệ sinh lúc nào.

Nhưng cậu ta vẫn đánh giá thấp khả năng công kích của Tiết Diễm..

Chỉ cần khuôn mặt lạnh lùng của người kia đã có lực sát thương siêu cấp rồi! Chưa nói đến việc một bên tỏa ra khí lạnh, một bên vô cảm phê bình tiến độ công việc của cậu ta.

Toàn bộ quá trình đó vẫn rất chính trực, không mang theo một chữ thô tục, nhưng lại khiến cậu ta nghi ngờ về cuộc sống của mình, nghi ngờ mình là thiếu năng, là bệnh nhân Alzheimer.

Cậu ta vốn tưởng rằng Tiết Diễm đang cố tình trả thù mình như Cố Thần nói, nhưng những chỗ hổng trong công việc mà Tiết Diễm nói đều cần phải chú ý. Thế nên khi Tiết Diễm ác miệng xong, cậu ta cũng chân thành nhận thấy sai sót trong công việc của mình, nhưng đúng lúc này, Tiết Diễm lại "công tư phân minh" mà nói một câu.

"Cậu tưởng tôi đang chỉ bảo cho cậu à, không đâu, tôi chỉ ngứa mắt cậu mà thôi."

Chỉ có Tiết Diễm mới có thể thẳng thắn thừa nhận vì việc tư mà chèn ép người như thế mà thôi.

Vừa nghĩ tới vẻ lạnh lùng và đê tiện kia của Tiết Diễm, Hầu Vũ đã thấy mệt tim. Cậu ta sai, cậu ta sai còn không được sao! Cậu ta dây với ai không dây, lại dây vào Tiết Diễm! Bất nạt ai không bất nạt, lại bất nạt Thẩm Tịch! Cậu ta muốn xin lỗi, muốn dập đầu xin lỗi!

Cố Thần nhìn vẻ đau khổ của Hầu Vũ thì rút tay ra đẩy kính, sau đó mới lạnh nhạt mở miệng: "Có mắc lỗi hay không, trong lòng cậu không rõ chắc?"

Hầu Vũ lặng lẽ lấy điện thoại rồi mở ghi nhớ ra, xem mình có quên không ghi lại chuyện gì không.

Mập Mạp nghi ngờ mà lăm bằm một câu: "Không đúng, lúc này ở trong văn phòng còn hơn mở nói muốn đợi chị dâu đến công ty mà, sao bây giờ lại thay đổi rồi?"

Cố Thần nghe vậy thì bất giác nhú mày: "Có phải chị dâu xảy ra chuyện gì không?"

"Chị dâu có thể xảy ra chuyện gì? Lúc này lão đại nói chị dâu ở ngay đường Tây Sơn mà." Mập Mạp cười xòa: "Có lẽ lúc này cũng đến..."

"Mẹ kiếp! Cậu nói đường Tây Sơn à? Đường Tây Sơn vừa xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn đấy!"

Mập Mạp còn chưa nói dứt câu đã bị Hầu Vũ cắt ngang.

Trong chốc lát, vẻ mặt của mọi người đều hơi thay đổi, sau đó đổ dồn ánh mắt về phía mặt cậu ta.

Cậu ta giờ điện thoại lên, yếu ớt mở miệng: "Tin tức nói vậy, vừa mới đây thôi..."

Công ty ở tầng 17, Tiết Diễm vừa vội vàng chạy xuống dưới, vừa gọi liên tiếp cho Thẩm Tịch, nhưng đối phương lại không bắt máy.

Cảm giác này giống như Trái đất mất đi trọng lực vậy, toàn bộ tim anh đều nằm trong trạng thái mất trọng lực, trước nay chưa từng bối rối tới vậy.

Lúc chạy xuống bãi đỗ xe ngầm lại đúng lúc đụng phải Vụ Diệu Nhã, anh không nhìn đối phương mà lao thẳng đến trước xe của mình, định mở cửa để lên xe, nhưng lúc này điện thoại lại được kết nối.

Điện thoại truyền đến giọng nữ thanh thúy quen thuộc: "Tiết Diễm? Anh..."

"Sao em không nghe điện thoại!" Tiết Diễm không chờ đối phương nói được một câu đầy đủ mà đã nói bằng giọng tức giận khiến Vụ Diệu Nhã đứng ở bên kia cũng phải giật mình, cô ta từng ta tại chỗ không biết phải làm sao.

Thẩm Tịch bên này cũng bị giọng điệu hùng hổ này của anh làm cho giật mình: "Em... Điện thoại của em quên không bật tiếng, nên không nghe thấy..."

Anh chàng lái xe đưa cô quay lại đường Đông Dương, cô chơi game nên chỉnh điện thoại về chế độ im lặng. Chơi được một ván thì bị anh chàng lái xe rù rề nói chuyện, lúc thoát khỏi game lại quên bật tiếng.

Xuống xe nhìn thử mới biết thì ra Tiết Diễm gọi cho cô nhiều cuộc như vậy.

Tiết Diễm cũng nhận ra mình mất kiểm soát, nghe giọng của cô như không có việc gì, nên anh tạm thời thả ra rồi bóp bóp mi tâm, hòa hoãn lại rồi nói: "Bây giờ em đang ở đâu?"

Thẩm Tịch không biết vì sao anh đột nhiên tức giận, rồi lại bị giọng tra hỏi khí thế kia dọa sợ, cô yếu ớt mở miệng: "Vừa đến dưới lầu công ty, lái xe nhầm đường Đông Dương thành đường Tây Sơn nên đi hơi mất thời gian..."

Không biết có phải đối phương nghe được lời giải thích của cô không, mà chỉ để lại một câu "Ồ đó chờ anh" rồi cúp điện thoại.

Thẩm Tịch đứng tại chỗ mà vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô chưa từng thấy Tiết Diễm giận dỗi dỗi như thế, trong lòng còn đang bất an thì đã thấy Tiết Diễm bước ra từ tòa nhà công ty. Cô vẫy vẫy tay với Tiết Diễm, nhưng còn chưa kịp hỏi gì thì đã bị đối phương ôm chặt.

Tiết Diễm ôm tròn một phút mới buông cô ra, biểu cảm cũng đã bình thường trở lại.

Anh vén tóc mai lên cho cô rồi chậm rãi nói xin lỗi: "Xin lỗi, vừa mới mắng em."

Thẩm Tịch bị thần chuyển hướng này làm cho ngáy ngẩn, khi thấy trán Tiết Diễm đầm mồ hôi thì nhìn anh đầy lo lắng: "Tiết Diễm, xảy ra chuyện gì thế?"

"Không sao." Tiết Diễm nắm chặt tay cô, nắm thật chặt như sẽ không buông ra: "Về nhà thôi."

Mãi đến khi Thẩm Tịch đọc được tin tai nạn liên hoàn ở đường Tây Sơn, thì mới hiểu vì sao xế chiều nay Tiết Diễm lại nổi giận vì cô không nhận điện thoại như vậy.

Chuyện này nghe xong đúng là khiến người ta phải bật cười, nhưng nghĩ kỹ thì cũng thật đáng sợ.

Nếu hôm nay anh chàng lái xe kia không đi nhầm đường, chỉ sợ bây giờ cô đang nằm trong phòng hồi sức cấp cứu, hoặc có lẽ sẽ về trời luôn cũng không biết chừng.

Thẩm Tịch cắn môi nhìn Tiết Diễm tăm xong đi ra từ nhà vệ sinh, chính cô nghĩ lại còn thấy sợ, giờ nghĩ cũng không dám nghĩ đến tâm trạng của Tiết Diễm lúc hiểu lầm cô xảy ra chuyện.

Thẩm Tịch dùng cả tay cả chân bò dậy từ giường, sau đó bỏ nhào vào người Tiết Diễm, ôm cổ anh mà lấy lòng: "Xin lỗi, hôm nay sợ lắm à?"

Tiết Diễm tách ra một chút rồi nhìn cô với vẻ nghiêm túc: "Về sau ngoài lên lớp ra, không được để điện thoại ở chế độ im lặng."

Thẩm Tịch lập tức gật đầu, liên tục nói "được".

Không biết Thẩm Tịch sợ việc này, hay thấy Tiết Diễm lo lắng quá, mà mấy ngày nay cô rất nghe lời, lúc nào cũng dính chặt bên cạnh Tiết Diễm.

Dạo phố, xem phim, dường như lúc nào cũng nắm tay, không rời khỏi tầm mắt dù chỉ một phút.

Tiết Diễm đi uống nước, Thẩm Tịch đi theo, Tiết Diễm nghe điện thoại, Thẩm Tịch đứng nhìn cách đó không xa.

Ngay cả lúc này, Tiết Diễm bị mấy cuộc gọi của Giang Diệc Đường rủ chơi game online, Thẩm Tịch trước nay không hứng thú với chuyện này cũng chuyển ghế sang ngồi cạnh anh, chống cằm nhìn anh chăm chú.

Tiết Diễm phát hiện ra sự kỳ lạ của Thẩm Tịch nên dừng động tác trên tay, quay đầu nhìn về phía cô: "Sao thế?"

Thẩm Tịch lắc đầu, cười với anh: "Không có gì, thấy anh đẹp trai quá thôi."

Tiết Diễm hơi bất đắc dĩ, anh không để ý đến mấy lời "đánh thêm trận nữa" của Giang Diệc Đường trong tai nghe mà thoát khỏi trò chơi.

Thẩm Tịch thấy thế thì vội nói: "Em chỉ ngồi xem cái này thôi, không làm ồn, không gây phiền, anh cứ chơi tiếp đi."

"Em ngồi đây xem, anh sẽ thua." Tiết Diễm ôm ngang cô lên.

Thẩm Tịch bất giác ôm lấy cổ anh rồi chớp mắt mấy cái: "Vì sao?"

"Mỹ nhân kế của quân địch lần nào cũng hiệu quả, nguyên soái quân ta bỏ mình."

Tiết Diễm vừa trả lời vừa ôm Thẩm Tịch đến bên giường, sau đó cúi người nhìn cô chăm chú, cười tới mặt mờ: "Đêm dài đằng đẵng, có cần làm gì giết thời gian không?"

Bản chất Thẩm Tịch là người đen tối, từ cấp ba đã đọc vô số truyện H, thế nên có thể hiểu được ám chỉ trong lời nói của anh.

Không chỉ nghe hiểu, mà chỉ cần một câu nói kia, trong đầu cô đã tự biên tự diễn ra rất nhiều cảnh mây mưa vờn vờ.

Cô vốn không muốn quan hệ trước hôn nhân, nếu xảy ra sai lầm gì, vậy thì sẽ hại đến mạng người.

Nhưng hôm nay bị Trình Hạ kích thích một chút, cô bỗng thấy dao động. Thật ra, nếu dùng biện pháp an toàn thì... chắc không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?

Thẩm Tịch nghĩ đến đây thì mặt chợt ửng đỏ, cô cắn môi, đang định nói ra ý nghĩ của mình thì Tiết Diễm đã hôn xuống.

Một nụ hôn vô cùng triển miên.

Từ đầu lưỡi liếm nhẹ tới triển miên trong miệng, sau là hơi thở dần nặng nề của hai người, tất cả đều khiến căn phòng tĩnh mịch này tăng thêm mấy phần mặt mờ.

Thẩm Tịch bị hôn tới mặt mờ, lòng cô cũng đã hạ quyết tâm nên từ từ nhắm hai mắt lại, rồi chỉ chờ hành động tiếp theo. Thế nhưng đối phương lại... dừng? Dừng?!

Tiết Diễm hôn lên trán cô một cái, chỉnh lại quần áo mới bị kéo tới xóc xếch vừa rồi, sau đó nằm bên cạnh ôm cô: "Ngủ đi."

Thảm Tịch: "..."

Thảm Tịch:???

Hết chương 51.

Lời của tác giả: Bạn học Tiết bỏ lỡ 100 triệu)

P/s: Chương dài, cầu khen ngợi ~("▽"~)

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Lần này chụp ảnh gia đình sao thiếu cậu ấy được?

2

Tác giả: Chước Dạ

Biên tập: Bột

Vào ngày nghỉ Quốc khánh cuối cùng, Thảm Tịch tỉnh dậy từ sớm.

Chân trời vừa mới lóe lên ánh sáng trắng, con buồn ngủ đã biến mất một cách thần kỳ.

Thảm Tịch mở mắt to nhìn trần nhà một lúc, rồi nghiêng đầu nhìn Tiết Diễm đang ngủ say bên cạnh.

Anh ngủ rất say, không biết có phải mơ thấy chuyện gì vui không mà khóe miệng hơi cong lên.

Thảm Tịch vươn tay ra chạm vào một cái, xúc cảm lạnh lạnh mà mềm mại khiến người ta không muốn thu tay lại, nhưng cô sợ sẽ đánh thức anh nên không dám có nhiều động tác.

Cô nhẹ nhàng trở mình, nằm nghiêng đối mặt với Tiết Diễm, dùng tay gối đầu rồi nhìn anh không chớp mắt.

Cô còn nhớ vào lần gặp đầu tiên, cô thấy anh vừa tắm rửa đi ra, nhưng ấn tượng sâu nhất không phải cơ thể dễ trần của anh, mà là đôi mắt này.

Con ngươi hẹp dài, lại đen thẫm thẫm thúy, như thể có thể hút người ta vào trong.

Lúc nhìn người khác sẽ khiến họ bất giác thấy lo lắng và yếu thế.

Bây giờ anh đang nhắm mắt, cũng giảm đi chút cảm giác khó tới gần.

Ánh mắt Thảm Tịch lại rơi xuống môi của anh, cô chợt nhớ sau khi yêu nhau, trong một đêm miền man nào đó, Tiết Diễm từng thừa nhận trước khi yêu nhau, anh vẫn luôn có ý nghĩ muốn hôn cô. Lúc trên miền, dường như anh cũng rất thích hôn môi cô.

Cô thuận miệng hỏi một câu vì sao thì nhận được câu trả lời chỉ có hai chữ —— mê người.

Khi đó, cô chỉ ồ ào nói câu dẻo miệng rồi cũng không để trong lòng, bây giờ cô bỗng hiểu được lời giải thích này của Tiết Diễm.

Khi thích một người, bạn sẽ nhìn thấy tất cả của anh ấy qua một lớp "filter".

Dù anh ấy chỉ vô tình liếc nhau với bạn, bạn cũng có thể đắm chìm trong ánh mắt lơ đãng của anh, rồi vì thế mà mặt đỏ tím run, không biết tại sao lại cam lòng trầm mê.

Thảm Tịch co người lại trong chăn, tiến vào trong ngực Tiết Diễm, dán mặt vào ngực và đưa tay ôm eo của anh.

Vòng eo cường tráng và rắn chắc khiến cô không nhìn được mà sờ nhiều thêm hai lần, sau đó mặt vùi trong ngực Tiết Diễm bất giác lộ ra nụ cười si ngốc.

So với đôi mắt, quả nhiên cô vẫn thích vòng eo thon này hơn.

Đúng là bảo bối.

Thắm Tịch ngấm ngấm đắc ý.

Nhưng một giây sau, cô đã không sung sướng được như vậy nữa.

Cô đang rúc vào người Tiết Diễm, cả người dán lên người anh, hai người lại mặc áo ngủ mỏng manh, cách hai tầng vải thật mỏng đó có thể tùy ý cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đối phương truyền đến.

Thế nên... Giờ phút này cô cũng cảm nhận được thứ đang chống lên bụng mình, nơi nào đó ấm nóng đã dần trở nên cứng rắn.

Dù biết đây là phản ứng bình thường của đàn ông vào sáng sớm, nhưng Thắm Tịch vẫn không nhìn được mà hoảng hốt trong lòng.

Không phải cô mới sờ hai lần thôi sao? Đây cũng mới là... lần thứ hai...

Thắm Tịch như tên trộm bị bắt quả tang, cô vội vàng định thu lại tay đang ôm eo Tiết Diễm, nhưng lại bị đối phương tóm được.

Cô vô thức ngẩng đầu lên thì bất gặp ánh mắt của người trong cuộc.

Ánh mắt kia tinh táo, đâu có chút buồn ngủ nào?

"Anh tỉnh rồi... à..." Thắm Tịch cười gượng mở miệng, trong đầu lại chột dạ không thôi.

Tiết Diễm buồn cười nhìn cô: "Nếu anh chưa tỉnh, em còn định làm gì nữa?"

"Em không làm gì cả!" Thắm Tịch vừa nói vừa lặng lẽ muốn rút tay về, nhưng vẫn bị đối phương tóm chặt.

Thắm Tịch nhìn hiệu quả và lợi ích trong mắt Tiết Diễm thì chợt hiểu ra điều gì đó. Cô đáng thương chớp mắt nhìn anh rồi thương lượng: "Hôm nay em phải đi rồi, không làm gì à?"

"Hôm nay em phải đi rồi..."

Tiết Diễm được Thắm Tịch nhắc mới nhớ ra là hôm nay cô phải đi, anh thở dài một hơi đầy vẻ không nỡ.

Thắm Tịch thấy anh chợt trầm xuống trong nháy mắt, rồi nghĩ đến việc phải tách ra thì tâm trạng cũng không quá vui vẻ.

Cô đang định lên tiếng an ủi, nhưng lại nghe Tiết Diễm mở miệng trước bằng giọng đương nhiên: "Nếu sắp phải đi rồi, vậy càng phải an ủi anh một chút, ví dụ như việc này."

Anh vừa nói vừa cầm tay Thắm Tịch rồi đặt vào nơi không thể miêu tả nào đó.

Thắm Tịch: "..."

An ủi cái đầu anh!

*

Dù có không nỡ thì vẫn phải chia tay.

Thắm Tịch ngồi máy bay xuôi Nam, bay trở về thành phố C và tiếp tục thời gian yêu xa đầy đau khổ.

Bất giác đã sang Đông, thời tiết cũng dần chuyển lạnh.

Phương Nam ướt lạnh không thể so với phương Bắc, trong nhà có hệ thống sưởi khô, bên ngoài mặc áo khoác vải bông. Nơi đây mới thật khiến cho người ta lạnh run, chỉ nghe tiếng gió gào thét ngoài cửa sổ thôi mà hai tai đã phát lạnh.

Cuối kỳ này Thắm Tịch không có nhiều môn, bài thi các môn cũng đã kết thúc vào tháng cuối cùng của kỳ.

Khác với kiểu thi dồn vào một tuần của rất nhiều đại học khác, viện Y Học đại học Z không sắp xếp thi vào tuần cuối cùng, mà phân bố vào tháng cuối cùng của kỳ.

Mới vào tiết, Thắm Tịch đã phàn nàn với Tiết Diễm, chỉ cần chọn môn xong thì mỗi tháng cuối kỳ đều như thi đại học.

Người khác thi khổ sở trong một tuần, cô thi khổ sở trong một tháng.

Khắp nơi trong đại học Z đều là học bá, không ai trong số họ cần thầy cô giáo trông coi mà tự giác học hành sớm chiều, ôn tập trong phòng tự học ở thư viện, về KTX lại gặm sách chuyên ngành, khiến học bá định ăn no chờ chết định, tiếp tục ngủ quên trên chiến thắng như cô cũng áp lực nặng nề, không thể không điên cuồng như gió đêm, à không, phải là hăng hăng hái hái.

Bây giờ nghĩ lại, điểm tốt nhất của việc thi xong sớm như thế là được về nhà, sau đó hưởng thụ "hệ thống lò sưởi đáng yêu" ở nhà.

Càng đến cuối năm thì Tết Diễm ở bên kia càng bận rộn, vẫn chưa biết ngày về. Trong lúc anh đang ngày đêm khai thác trò chơi mới, Thẩm Tịch đã thành thạo lên xe về nhà, còn gây thù chuốc oán bằng cách chụp ảnh trên xe rồi gửi qua, khiến Tiết Diễm phải dở khóc dở cười.

Sau khi bà Thẩm và Lê Trịnh Hùng kết hôn, nhà Thẩm Tịch đã dọn tới nhà họ Lê ở thành phố C. Nhà ở khu cũ được bà Thẩm giữ lại, nói là làm của hồi môn cho Thẩm Tịch, nhưng Thẩm Tịch biết bà Thẩm như vậy là không bỏ được nơi từng ở nhiều năm kia.

Vì Lê Giai làm việc trong lĩnh vực này, nên thường bay đi bay về rất nhiều nơi, rất ít khi về nhà, chỉ sát Tết mới nhận được giấy nghỉ phép về nhà.

Cái lợi của việc học trong vùng là thế này, lúc nhóm bạn cùng phòng phải tranh vé máy bay và vé tàu trước một tháng, vì Tết đến giá vé sẽ tăng vọt, thì những người học trong vùng chỉ cần kéo vali ra ngoài, bắt một cái taxi rồi chưa tới nửa tiếng đã về tới cửa nhà.

Theo lý thuyết thì sinh viên đi học xa nhà về phải được nhận đãi ngộ cấp công chúa hoàng tử, mẹ đã lâu không gặp sẽ trái một câu bảo bối, phải một câu con ngoan, trong tủ lạnh còn để phần tất cả những món đồ ăn vặt bạn thích nhất, trên bàn bày đủ loại tiệc.

Nhưng đến lượt bà Thẩm thì đó chỉ là mơ mà thôi.

Lúc nghe được tiếng mở cửa, bà Thẩm đang nhàn nhã xem TV trong nhà, mắt cũng không thèm ngước lên mà chỉ miễn cưỡng nói: "Thẩm Tịch về rồi đấy à? Đứng lúc đấy, đi rót cốc nước cho mẹ."

"Mẹ, con vừa mới về mà mẹ đã sai con rồi." Thẩm Tịch hơi chết lặng, nhưng vẫn thả vali xuống rồi đi rót nước tới.

Cô ngồi cạnh bà Thẩm, còn cố tình ngồi sát, giả vờ nói với về bất mãn: "Ép con thế này, mẹ không sợ mai còn chạy về nhà cũ à?"

"Ép cái gì? Con tưởng con là dưa hấu, ép một cái là ra nước chắt?" Bà Thẩm liếc cô một chút: "Chẳng phải con định chờ Tiết Diễm về rồi chạy sang ở bên kia à, còn cần mẹ đuổi nữa?"

Thẩm Tịch bị nhìn thấu thì nịnh nọt, cầm tay của mẹ mình mà nũng nịu: "Bà Thẩm của chúng ta đúng là lợi hại, con chưa nói mà đã đoán ra rồi."

Cô nhìn quanh nhà một vòng: "Chú Lê đâu ạ?"

Vừa mới hỏi thì Lê Trịnh Hùng cũng đẩy cửa bước vào, còn xách theo hai túi đồ ăn lớn.

Khi thấy Thẩm Tịch, ông hơi ngạc nhiên: "Tiểu Tịch về rồi đấy à?"

"Chú Lê ~" Thẩm Tịch ngọt ngào gọi một tiếng, nịnh nọt tới không cần mặt mũi: "Ôi chào, lâu ngày không gặp, chú lại đẹp trai hơn rồi!"

"Miệng Tiểu Tịch thật là ngọt." Lê Trịnh Hùng hơi xấu hổ, sau lại nói: "Sao về mà không gọi điện trước? Chú còn định mua đồ xong đi đón cháu đấy."

"Có mỗi việc đó thôi, người lớn thế rồi đâu thể lạc mất được, còn định để anh đi đón nữa?" Bà Thẩm ở bên cạnh mĩa mai một câu, bà thấy ông mua nhiều đồ ăn như thế, thì vừa đứng dậy xách đồ giúp vừa ghét bỏ nói: "Con hơn mười ngày nữa mới Tết, anh mua nhiều đồ ăn thế này là muốn nó ăn vỡ bụng à?"

Lê Trịnh Hùng cười ha ha: "Toàn là đồ Tiểu Tịch thích ăn, con bé ở trường chắc chắn không được ăn ngon, về nhà đương nhiên phải ăn nhiều một chút."

"Anh chỉ biết mua thôi, mua về không phải đến tay em nấu à?" Bà Thẩm lườm ông một cái, nhưng tay lại quen thuộc nhận túi từ tay ông rồi mang vào phòng bếp.

Lê Trịnh Hùng gãi gãi đầu: "Vậy anh vào giúp nhé?"

Bà Thẩm xua tay: "Giảm với xì dầu còn không phân biệt được, anh vào chỉ càn rồi hơn thôi."

Thẩm Tịch tình mắt cũng chạy vào bếp nịnh nọt: "Mẹ, có cần con vào giúp mẹ không?" Nói xong còn vén tay áo lên định rửa rau, nhưng đã bị bà Thẩm ngăn lại.

Bà Thẩm ghét bỏ đẩy cô ra khỏi phòng bếp: "Ra mau ra mau, con còn không bằng chú Lê, đừng ở đây gây phiền thêm nữa."

Thẩm Tịch và Lê Trịnh Hùng liếc nhau rồi ăn ý nhún vai, sau đó ngoan ngoan trở lại phòng khách, rồi xa phòng bếp.

Thẩm Tịch đột nhiên nhớ đến chuyện gì nên tự giác chạy vào trong phòng, sau đó thành thạo mở va li ra, lấy hộp gỗ đưa cho Lê Trịnh Hùng, còn hơi tiếc nuối nói: "Chú Lê, lần trước tới thành phố B cháu mua quà này cho chú, nhưng cháu không hiểu các loại trà, đây là hiệu Tiết Diễm chọn đấy ạ."

Cô mua từ lúc nghỉ Quốc khánh nhưng vẫn chưa được về nhà, bây giờ mới có thể tặng được.

Lòng Lê Trịnh Hùng vui vẻ vô cùng, ngoài miệng lại đau lòng nói: "Về thì về thôi, còn mua quà gì nữa, cái này..."

"Mua quà gì?"

Ông còn chưa nói hết lời đã bị bà Thắm trong phòng bếp cắt ngang. Bà Thắm đứng ở cửa phòng bếp mà nhìn về phía bên này, trong tay bà đang cầm cái nôi, người lại tự nghĩ lung tung: "Biết ngay lại tiêu tiền vớ vẩn, mua những thứ đồ chơi này chỉ phí tiền."

"Con lấy tiền làm thêm mua mà..."

Thắm Tịch nhỏ giọng phản bác một câu, rồi lại moi cây trâm từ trong túi ra mà bắt mắt với bà Thắm: "Vậy cái này cũng tính là đồ chơi phí tiền, con trả về nhé?"

"Đã mua rồi còn trả về cái gì?" Bà Thắm đôi giọng ngay lập tức, bà mắt tự nhiên ho khan một cái, rồi lại sợ Thắm Tịch trả về thật nên dặn dò Lê Trịnh Hùng: "Lão Lê, anh nhận giúp em trước đi."

Lê Trịnh Hùng lác đầu đầy bất đắc dĩ, nhin cười nhận lấy cây trâm, rồi lại như nhớ ra điều gì mà thuận miệng nói: "Đúng rồi, Tiểu Tịch, chú với mẹ cháu bàn với nhau rồi, định chuẩn bị chụp ảnh gia đình mới."

Thắm Tịch vui vẻ gật đầu: "Vâng, chờ anh Giai về rồi đi a."

Bức ảnh gia đình này chụp từ mùa hè tốt nghiệp cấp ba năm đó, bây giờ nhìn lại mình, cô chỉ thấy ngây ngô như ngó sen vậy, đúng là nên đổi rồi.

Ai ngờ Lê Trịnh Hùng cười đầy sâu xa: "Không phải lo cho Tiểu Giai, hai ngày nữa là về rồi. Chú muốn hỏi bao giờ Tiết Diễm mới về, dù sao cũng sắp thành người một nhà, lần này chụp ảnh gia đình sao thiếu cậu ấy được?"

Thắm Tịch: "..."

Đây là ảo giác của cô đúng không?

Sao cô lại có cảm giác... bị giục cưới thế này?

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Bà chủ Thắm, không chào đón anh về à?

3

Tác giả: Chước Dạ

Biên tập: Bột

Dù Thắm Tịch đã đồng ý ngoài miệng với Lê Trịnh Hùng, nhưng vẫn thấy có chỗ nào đó không ổn. Cô luôn có cảm giác, kỳ nghỉ Đông này của mình bị giục cưới.

"Không muốn kết hôn với anh đến thế à?"

Lúc Thắm Tịch kể chuyện này cho Tiết Diễm nghe, đối phương chỉ nắm lấy trọng điểm trong một đồng lời làm nhảm của cô.

Anh cảm điện thoại rồi đi đến một góc an tĩnh, không để Thắm Tịch nghe được ồn ào bên này.

"Không phải không muốn..."

Thắm Tịch đeo túi có dây xích nhỏ trên vai, dùng chân ở đầu phố chờ đèn đỏ. Cô lẩm bẩm một câu: "Ai không thích đeo nhẫn kim cương trên tay chứ, nhưng em mới 22 tuổi thôi, thấy 22 tuổi đã kết hôn thì hơi sớm. Với..."

Cô hơi cao giọng một chút, giọng điệu cũng như đương nhiên: "Sau khi kết hôn, em không thể giới thiệu với người khác rằng mình là thiếu nữ chưa lập gia đình được nữa."

Tiết Diễm bị lời nghiêm túc này của cô chọc cười, tâm trạng phiền muộn mới vừa rồi cũng tiêu tan. Anh dịu dàng nói: "Vậy em nói với người khác, em là bà Tiết."

"Bà, bà Tiết cái gì!" Mặt Thắm Tịch chợt đỏ lên, cô ấp úng cứng miệng với anh: "Em vẫn, vẫn chưa gả cho anh đâu."

Lúc này đèn xanh sáng lên, Thắm Tịch vừa già mồm với Tiết Diễm, vừa băng qua đường cùng dòng người.

Khi đi đến bên đường đối diện, Thẩm Tịch vừa lúc thấy xe buýt đến trường Nhất Trung, cô vội vã chạy qua rồi lên xe, tìm một chỗ ở phía sau để ngồi xuống.

Vào giờ này xe không có nhiều người.

Thẩm Tịch ngồi gần cửa sổ, tay tì lên cửa kính rồi khoe vào điện thoại với Tiết Diễm: "Anh đoán bây giờ em đang đi đâu?"

"Nhất Trung."

Tiết Diễm chưa đợi Thẩm Tịch nghĩ xem phải khoe câu tiếp theo thế nào, mà đã chắc chắn nói ra câu trả lời chính xác.

Thẩm Tịch thất bại nói: "Sao chuyện gì anh cũng biết thế? Có thể nói chuyện vui về không đây?"

Tiết Diễm cười một tiếng trầm thấp, hỏi lại: "Nếu không thì em đoán xem, bây giờ anh đang ở đâu?"

"Công ty, trên đường đến công ty, gặp khách hàng, trên đường đi gặp khách hàng."

Thẩm Tịch không do dự nói ra đáp lại rồi lại hỏi anh: "Em đoán đúng không?"

"Ừm." Tiết Diễm lên tiếng: "Đang trên đường đi gặp khách hàng."

Thẩm Tịch không quá vui khi trả lời đúng, mà lại hơi đau lòng vì anh, sắp sang năm mới rồi mà anh vẫn đang bôn ba ở thành phố B.

Dù đau lòng, nhưng ngoài miệng cô giả vờ cảm thán như không có việc gì: "Tổng giám đốc Tiết nhà em đúng là cần cù như ong mật, sắp sang năm mới rồi mà còn chạy vạy bên ngoài."

Tiết Diễm cũng nói thuận theo cô, giả vờ như không thể làm gì: "Không còn cách nào khác, cuộc sống quẩn bách, anh phải tiết kiệm tiền nuôi vợ."

"Miệng dẻo kẹo." Thẩm Tịch nín cười mắng anh một câu, rồi lại hỏi: "Vậy lúc nào anh mới về được? Mọi người chờ anh về chụp ảnh gia đình đấy, ông chủ Tiết."

"Sắp rồi, hôm nay đi gặp khách hàng cuối cùng của năm nay, chỉ sợ người chủ này không đồng ý điều kiện của anh."

"Khách hàng nào mà khó giải quyết vậy?" Thẩm Tịch lo lắng nhăn mày: "Cả anh cũng không có cách à?"

"Vấn ớn." Tiết Diễm trả lời qua quýt: "Cũng không coi là quá khó giải quyết."

Đúng lúc này, xe đến bến của trường Nhất Trung, Thẩm Tịch vừa đứng lên chuẩn bị xuống xe, vừa tiếp thêm sĩ khí cho Tiết Diễm: "Cố lên, chia phần may mắn năm nay của em cho anh đấy, lần này chắc chắn sẽ hợp tác thành công! Em xuống xe đã, không tán gẫu nữa, tóm lại là cố lên!"

Cô nói mấy câu "cố lên" liên tiếp để động viên Tiết Diễm, sau đó mới cúp điện thoại.

Quả nhiên vì nghỉ Đông nên Nhất Trung không có bao nhiêu người, cổng trường học cũng vắng hoe.

Trước kia luôn chê trường quá nhiều người, lần nào tan học cũng giống như giao thông sát Tết, khi nhìn lại đều là những hàng đồng phục xanh trắng.

Bây giờ không có người tới lui lại có vẻ hơi hiu quạnh.

Thẩm Tịch quá nhàn rồi và nhàm chán nên mới đến Nhất Trung đi dạo, cũng không hợp lớp với các bạn cùng lớp, chỉ có nghỉ Đông năm nhất và nghỉ hè là hợp lớp hai lần, còn không có mấy người thường liên lạc thường xuyên trong mấy năm này.

Cô thường liên hệ nhiều nhất với Trình Hạ, ngay cả người có quan hệ họ hàng như Từ Hạo cũng vì năm thứ hai đại học ra nước ngoài, mà hai năm nay không liên lạc chút nào, không biết tình hình gần đây của đối phương ra sao.

Dù là nghỉ Đông nhưng cổng lớn của trường vẫn mở. Cô đi vòng quanh trong trường một vòng rồi nhìn phòng học lớn mới xây, khung cảnh hơi xa lạ khiến người ta không khỏi cảm khái.

Đương nhiên cảm khái nhất vẫn là... dù học ở trường nào, cũng là bọn họ vừa tốt nghiệp thì xây sửa!

Nhìn toàn bộ nhà ăn được sửa mới, nhìn đường chạy và thảm cỏ trên sân vận động, nhìn tòa nhà dạy học nghe nói là chuyên dụng cho cấp ba... Đúng là càng nhìn càng ghen tị! Càng nhìn càng tức giận! Giận mình tốt nghiệp quá sớm.

Thẩm Tịch thong dong ra khỏi trường, đa số các cửa hàng nhỏ bên cạnh cổng trường đã đóng cửa, chỉ có một hai nhà vẫn còn kiên cường kinh doanh tiếp.

Cô đi tới một tiệm trà sữa vẫn còn kinh doanh ở gần đó, định gọi một cốc trà sữa nóng làm ấm người, tiện thể vừa đi vừa sưởi ấm.

Nhưng còn chưa vào cửa hàng, mới đứng ngoài cửa tiệm, đã thấy một cô gái nhìn mặt bên hơi quen đứng trước quầy.

Thắm Tịch híp mắt, gọi thăm dò một tiếng: "Lâm Gia Âm?"

Cô gái kia nghe tiếng thì quay đầu lại, khi thấy Thắm Tịch thì đầu tiên hơi sững sốt, sau đó mau chóng vui mừng: "Thắm Tịch?"

Điều vui mừng không gì bằng là lúc về thăm trường gặp được bạn học cũ nhiều năm chưa gặp.

Thắm Tịch đi qua gọi một cốc trà sữa rồi cười nói với Lâm Gia Âm: "Lâu rồi không gặp, cậu thay đổi nhiều quá, suýt nữa thì tôi không nhận ra."

Khí chất cả người đều trở nên nhu hòa và dịu dàng hơn. Nếu trước kia nói cô ấy là người đẹp băng sơn hay hoa cao lãnh, thì bây giờ lại là một đóa u lan ưu nhã và hòa ái hơn rất nhiều.

Lâm Gia Âm cười: "Ai rồi cũng sẽ khác, không phải cậu cũng vậy à?"

"Tôi sao?" Thắm Tịch chỉ vào mình mà hơi kinh ngạc.

"Ừm." Lâm Gia Âm gật đầu, cười tới sâu xa: "Có hương vị phụ nữ hơn rồi, xem ra tình yêu thấm nhuần không tệ lắm."

Thắm Tịch: "..."

Nhiều năm không gặp giờ hoa cao lãnh đã hòa ái hơn, nhưng bản chất đen tối vẫn không đổi, vẫn còn nguyên hình nguyên dạng!

Thắm Tịch bê trà sữa nóng uống một ngụm, thấy Lâm Gia Âm lấy điện thoại ra xem giờ nên cô thuận miệng hỏi một câu: "Cậu bạn à?"

"Không phải." Lâm Gia Âm lắc đầu, khoe miệng lại bắt giác cong lên nụ cười: "Tôi đang chờ người, hẹn cùng tới thăm Nhất Trung."

Thắm Tịch thấy vẻ miệng ngậm ý cười này của cô ấy thì đáy lòng chợt run lên: "Bạn trai?"

Lâm Gia Âm cười cười mà không nói gì.

Thắm Tịch thấy cô ấy ngầm thừa nhận thì chợt nhớ đến Từ Hạo. Dù hai năm này không liên lạc với anh ấy, nhưng trước khi xuất ngoại, Từ Hạo đã từng tán gẫu với cô một lần.

Anh ấy nói đời này trông thấy người đẹp là hai mắt nhìn đắm đắm, nhưng lần đầu nhớ mãi không quên với một người như vậy.

Lúc ấy Thắm Tịch cười anh ấy, thích thì theo đuổi thôi, dù anh có dùng hết công lực không biết xấu hổ cũng chưa chắc đã thành công, nhưng nếu cứ sợ hãi và rụt rè mãi, thì nhất định sẽ không thành công.

Sau này Từ Hạo liên lạc với cô ấy, tiện thể nói tin sẽ đi du học.

Năm đó thi đại học xong, Lâm Gia Âm cũng không điền bảng nguyện vọng mà ra nước ngoài. Chỉ có một số ít người trong lớp biết được tin này, mà Thắm Tịch là một trong số đó.

Thế nên lúc Thắm Tịch biết tin Từ Hạo sẽ đi du học, thì không cần nghĩ cũng biết anh ấy như vậy là vì ai.

Bây giờ, Từ Hạo không đem về tin đã theo đuổi được nữ thần cho cô, mà cô lại biết tin đối phương đã có bạn trai từ chính người trong cuộc.

Thắm Tịch lơ đãng liếc Lâm Gia Âm ở một bên, khi thấy khoe miệng khó giấu được ý cười của cô ấy thì càng đồng cảm với Từ Hạo hơn.

Năm đó Từ Hạo làm thế nào cũng không theo đuổi được, không thể nào dỗ được đóa hoa cao lãnh, vậy mà bây giờ cô ấy lại trở nên dịu dàng và nở nụ cười ngọt như mật vì một người đàn ông khác.

Anh họ hàng xa và chiến hữu Từ Bần Loạn của cô... sao lại rước về một chữ "thảm" thế này!

Nhưng dù sao đây cũng là tình cảm của người khác, cô không tiện xen vào, càng không thể nhắc tới Từ Hạo trước mặt người đã có bạn trai là Lâm Gia Âm.

Thắm Tịch đứng lên rồi nói: "Cậu đã hẹn bạn trai rồi, vậy tôi không quấy rầy thế giới của hai người nữa, hai người chơi vui nhé."

Cô vừa dứt lời thì đã bị Lâm Gia Âm gọi lại: "Thắm Tịch, thật ra..."

"Gia Âm! Ngại quá, anh đến muộn... Em Tịch!?"

Lâm Gia Âm còn chưa nói hết câu, thì đã bị một nam thanh niên hăng hái chạy tới tiệm trà sữa cắt lời.

Thắm Tịch sững sờ nhìn Từ Hạo đường xa một mỏi, rồi lại quay đầu nhìn Lâm Gia Âm, khi thấy đối phương cúi đầu đầy xấu hổ thì chợt không phản ứng kịp.

Cuối cùng vẫn là Từ Hạo hào sảng bước tới, vỗ vỗ vào vai Thẩm Tịch như hai người anh em: "Ồ, em Tịch, lâu ngày không gặp, béo lên nhiều đấy nhỉ!"

Thẩm Tịch: "..."

Thẩm Tịch đẩy móng chó của Từ Hạo ra rồi vô cảm mở miệng: "Từ Bán Loạn."

"No no no." Từ Hạo duỗi ngón trỏ ra rồi lắc lư: "Bây giờ anh không tên là Từ Bán Loạn, xin hãy gọi tên tiếng Anh của anh, Sun Sky Xu." (1)

Thẩm Tịch: "..."

(1) Thẩm Tịch thường gọi Từ Hạo là 徐日天 [xú rì tiān], trong đó Xu là họ Từ của Từ Hạo, 日 [rì] ở đây là nhật – nghĩa là mặt trời, 天 [tiān] là thiên – nghĩa là trời. Nguồn gốc của từ 日天 này đến từ giống chó Poodle, từ gốc của nó là 泰日天 [tài rì tiān], trong đó chữ 泰 [tài] là Thái Dịch, nghĩa là chó Poodle, hai chữ còn lại là để chỉ chó Poodle thường động đực mọi lúc mọi nơi. Từ Hạo nói tên tiếng Anh của mình là Sun Sky Xu thì vẫn là dịch từ "nhật thiên" kia sang tiếng Anh.

Trước đó có hiểu nhầm nghĩa của cụm này nên để sai, giờ đã sửa lại thành "Từ Bán Loạn" cho chuẩn hơn nhé.

Thẩm Tịch không nhìn kẻ khoe mẽ kia, mà nhìn Lâm Gia Âm bất đắc dĩ vì vẻ cợt nhả này của anh ấy, cô đi thẳng vào vấn đề: "Từ Hạo, anh không định giải thích gì à?"

Giải thích gì nữa, rõ ràng đã theo đuổi được Lâm Gia Âm rồi, thế mà không báo chút tin tức nào cho cô, khiến cô hiểu lầm Lâm Gia Âm đã có bạn trai khác, còn tiếc thương cho anh ấy! Lãng phí tình cảm của cô!

Từ Hạo không hề chột dạ vì lời chất vấn của cô, anh ấy đi đến bên cạnh Lâm Gia Âm rồi ôm lấy vai của cô ấy mà cười khà khà: "Chẳng phải là anh định về nước rồi nói với em luôn à, thế nên mới luôn giấu giếm."

Khóe miệng của Thẩm Tịch giật giật đầy vô cảm, thật ra là ngài quên không nói thôi đúng không.

Vốn đã gặp rồi nên họ định cùng ăn bữa cơm, bởi nói theo cách nào đó thì Thẩm Tịch cũng coi như cầu nối của hai người, Thế nhưng bà Thẩm lại gọi điện đến giục cô về nhà ăn cơm, không đợi cô từ chối đã cúp máy.

Thẩm Tịch không còn cách nào khác là hẹn Từ Hạo và Lâm Gia Âm lần khác, cô bê trà sữa nóng chưa uống xong mà lên xe buýt về nhà.

Lúc cô mới đi đến dưới lầu khu nhà, vừa vút trà sữa đi thì nghe được có người gọi mình: "Tiểu Tịch."

Thẩm Tịch sững sốt một chút, cô cho là mình nghe nhầm, nhưng một giây sau đã bị người ôm lấy từ phía sau.

Cô vẫn chưa kịp hiểu ra, Tiết Diễm vừa rồi còn nói muốn đi gặp bà chủ lớn, sao bây giờ lại xuất hiện dưới lầu nhà cô?

Tiết Diễm vui ở chỗ cô mà mỉm cười nói: "Bà chủ Thẩm, không chào đón anh về à?"

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Không cần chỉ giáo, em chỉ muốn chỉ chóc với anh tới già

Tác giả: Chúc Dạ

Biên tập: Bột

"Thế nên anh nói khách hàng khó giải quyết kia là em?" Thẩm Tịch và Tiết Diễm ở phía sau cùng lên lầu, mãi một lúc lâu sau cô mới hiểu ra.

Cô đứng chống nạnh trên Tiết Diễm một bậc thang, bất mãn nhìn anh chăm chăm: "Em hiểu lòng người như thế, khó giải quyết chỗ nào?"

Tiết Diễm buồn cười nhìn Thẩm Tịch rồi đưa tay ra vò đầu cô, sau đó phụ họa: "Phải phải phải, em hiểu lòng người, không có tí tật xấu nào."

Thẩm Tịch đẩy tay của anh ra rồi xoay người lên cầu thang tiếp, vừa đi còn vừa lẩm bẩm: "Đừng tưởng em không nghe ra anh đang nói qua quýt."

Lúc Thẩm Tịch đi đến cửa nhà thì thấy trong tủ giày có thêm hai đôi giày lạ, cô hơi sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì nghe được có người gọi mình: "Tiểu Tịch về rồi đấy à?"

"Dì Trâu..."

Thẩm Tịch ngơ ngác nhìn Trâu Tinh Thu trong phòng bếp và Tiết Thịnh Cảnh trong phòng khách. Cô còn tưởng Tiết Diễm đến một mình, không ngờ người này đưa cả bố mẹ anh đến, đúng là "lẽ ra mắt" lớn rồi.

Mãi đến khi Tiết Diễm vỗ nhẹ vào vai của cô, Thẩm Tịch mới tỉnh táo lại sau lúc ngây người rồi vội vàng chào to: "Chào chú, chào dì ạ."

"Ừ, lâu ngày không gặp, Tiểu Tịch lại xinh hơn rồi." Trâu Tinh Thu cười nhẹ mà kéo cô: "Đến tâm sự với dì nào."

Thẩm Tịch quay đầu nhìn Tiết Diễm một chút rồi ngập ngừng theo sát Trâu Tinh Thu vào phòng bếp, vừa giúp đỡ bà Thẩm vừa trò chuyện tình hình gần đây.

Lúc đầu vẫn còn câu nệ, nhưng chưa thận trọng được mấy phút đã bị bà Thẩm bóc mẽ, thế là cô cả gan cười cười, chủ động nhắc tới những kiến thức thú vị xung quanh mình.

Tiết Thịnh Cảnh đang chơi cờ tướng với Lê Trịnh Hùng, hai người đàn ông trung niên khá hợp nhau, ngay cả chơi cờ cũng... cùi như vậy, đến đi lại nước cờ cũng rất thẳng thắn và đương nhiên.

Tiết Diễm vốn ngồi xem ở bên cạnh, chỉ định lảng lạng quan sát nhưng lại bị Lê Trịnh Hùng thuận miệng hỏi nước tiếp theo nên đi thế nào, vậy là anh cũng tiện tay chỉ một nước, nhưng đó lại đúng là nước cờ đặt Tiết Thịnh Cảnh vào thế khôn cùng.

Tiết Thịnh Cảnh không vui, ông nghiêm túc khuyên bảo con trai mình: "Tiết Diễm, xem cờ không được chỉ."

Tiết Diễm thu tay rồi đáp lại.

Nhưng vừa đồng ý xong, thì Tiết Thịnh Cảnh lại nghiêm túc chỉ vào bàn cờ mà hỏi: "Bố nên đi nước tiếp theo thế nào?"

Tiết Diễm: "..."

Com nước xong xuôi, bà Thẩm bàn với Trâu Tinh Thu gọi hai hàng xóm sang cùng chơi mạt chược.

Dường như đây là tiêu chuẩn cơ bản của phương Nam, ngày lễ ngày Tết, thông gia thông cửa cũng không thể thiếu mạt chược và tú lơ cơ khờ được, họ cứ vừa chơi mạt chược vừa nói chuyện nhà như thế.

Trước khi ăn com, hai người Tiết Thịnh Cảnh và Lê Trịnh Hùng đã chơi được mấy ván cờ tướng, lúc đang thấy có hứng thì bị vợ mình gọi đi ăn com, ăn com xong cũng không có hứng chơi cờ nữa nên ngồi trên sofa xem tin tức và nói chuyện quốc gia đại sự.

Tiết Diễm và Thẩm Tịch ăn ý liếc nhau, cả hai đều xin sự đồng ý của mẹ mình nên chạy ra khỏi nhà.

Vừa ra khỏi cửa, Thẩm Tịch đã khoắc vào cánh tay của Tiết Diễm, dường như cả người đều ngã trên người anh: "Anh về không nói với em thì cũng thôi đi, sao cả dì và chú cũng đến mà anh không nói trước với em?"

"Căng thẳng cái gì? Đầu phải lần đầu ra mắt bố mẹ." Tiết Diễm cố tình trêu cô: "Niềm vui gặp ba này thế nào?"

"Kính hải thì còn được." Thẩm Tịch lờm Tiết Diễm, nhưng hoàn toàn không chú ý đến câu "ra mắt bố mẹ" kia của anh.

Lúc đi xuống lầu, cô nhớ ra trước đó có chiếu một bộ phim vẫn chưa đi xem, thế nên phấn khởi đề nghị: "Khó lắm mới được hẹn hò một lần, chúng ta đi xem phim đi! Xem phim rồi đi dạo phố, nhân lúc mấy ngày này người bán hàng chưa về ăn Tết thì ăn nhiều một chút."

Dù là đề nghị nhưng lại không mấy may cho Tiết Diễm cơ hội phản bác, cô vừa nói xong đã lôi anh chạy về phía quảng trường gần đó.

Nhưng khi đến rạp chiếu phim thì bộ phim muốn xem vào giờ này đã hết vé, lần chiếu tiếp theo là hai tiếng nữa. Vì rơi vào đường cùng nên đành phải chuyển phim, họ mua vé vào xem một bộ bom tấn khác của Mỹ.

Trước lúc mở màn 30 phút, Thẩm Tịch không thích chờ nên chạy đến trước máy gấp thú bông, nhét xu vào gấp gấu.

Cô đã thử một đàn máy gấp gấu bông tới mấy lần, lúc đầu còn ghét gấu bông nào bên trong máy gấp xấu xí nên không thèm, về sau đâu quan tâm đến xấu hay không, cô chỉ muốn gấp được bất kỳ con nào trong đó, dù là xấu nhất, vì tốt xấu gì cô cũng đã nhét hơn bốn mươi tệ xinh đẹp vào chỉ để thắng được một chút.

Nhưng kết quả cuối cùng là cô tội nghiệp nhìn về phía Tiết Diễm, lôi kéo Tiết Diễm, muốn anh thắng lại số vốn ban đầu cho mình.

Tiết Diễm cũng bất đắc dĩ, anh đi thong dong vòng quanh một dãy máy gấp gấu bông, rồi chỉ dùng hai lần đã gấp được gấu bông hình heo hồng cho cô.

Sự lành nghề này khiến Thẩm Tịch phải tròn mắt, há miệng.

Cô dán lên máy gấp gấu bông để quan sát, quan sát một lúc lâu rồi như bùng tỉnh ra điều gì: "Em biết vì sao anh gấp được nhanh như thế rồi!"

Tiết Diễm hứng thú nhìn cô: "Vì sao?"

Thảm Tịch thực hiện động tác đẩy kính tiêu chuẩn trong anime để đẩy chiếc kính không tồn tại, sau đó phân tích rất ra dáng: "Lúc này anh đi vòng quanh các máy là để tìm ra gấu bông dễ gấp nhất, sau đó chọn được gấu bông hình heo này, thế nên mới gấp được nhanh như thế!"

Cuối cùng cô còn đắc ý nhún mày: "Em nói đúng không?"

Tiết Diễm cười lắc đầu.

Thảm Tịch không tin: "Không thể nào, rõ ràng vừa rồi anh cố tình đi chọn gấu bông này, vừa nhìn thấy bên trong máy đã gấp lên ngay."

Tiết Diễm lắc đầu tiếp, lúc Thảm Tịch định nói ra phỏng đoán của mình, anh cầm lấy gấu bông heo hồng rồi giơ trước mặt cô: "Em không thấy nó rất giống em gái thất lạc nhiều năm của em à?"

Không khí lập tức lặng thinh.

"Hoặc là chị gái?"

Thảm Tịch: "... Cút!"

Trước khi phim bắt đầu, Thảm Tịch kiến nghị mua một bịch bắp rang bơ lớn, vừa xem phim vừa ăn bắp rang.

Từ trước đến giờ cô không thích xem phim Hollywood, mấy âm thanh chém chém giết giết lọt vào tai cô lại thành bài hát ru con rất dễ chịu. Quả nhiên không bao lâu sau, bắp rang bơ đã thấy đáy, còn cô bắt đầu buồn ngủ.

Nửa đầu phim thì ăn ăn ăn, nửa sau phim thì ngủ ngủ ngủ, Tiết Diễm đã quá quen với kiểu xem phim này của bạn gái nhà mình, nhưng trong lòng vẫn không tránh được mà hơi tiếc nuối.

Anh vốn định nhân dịp xung quanh tối đen mà làm ít việc ý nghĩa, nhưng lại không ngờ mình vừa quyết định như vậy thì người bên cạnh đã ngoẹo đầu, ngủ như chết.

Thảm Tịch ngủ rất ngon, lúc phim kết thúc còn chep miệng vì ngủ chưa đã. Cô xoa xoa cổ đau nhức vì giữ nguyên tư thế trong một thời gian dài, sau đó lại tràn đầy sinh lực kéo cánh tay của Tiết Diễm xuống khu phố cũ, hoàn toàn không để ý đến việc bạn trai mình đầy oán niệm vì không thực hiện được ý đồ.

Bọn họ đi dạo trên đường, lúc đi đến phụ phố cũ thì trời đã tối, đèn neon sáng lên, lúc này đi dạo trên đường rất có không khí.

Tiết Diễm nhìn bạn gái mình tay trái một xiên lòng nướng, tay phải một cốc trà sữa chân trâu, lòng đều là phở quả vật thì không nhận được mà nói: "Anh càng vững tin thêm một việc."

"Ừ?" Thảm Tịch vừa nhai trân châu vừa lúng búng nói: "Xuyến gì?"

Tiết Diễm cầm gấu bông hình heo hồng giơ lên trước mặt cô: "Đúng là em có quan hệ máu mủ với nó thật."

Thảm Tịch: "..."

Không biết có phải trước kia bị chọc tức quen rồi không, mà Thảm Tịch lại trầm mặc, không còn cách nào khác là cắn miếng lòng nướng, chậm rãi nuốt xuống, vút que trúc đi rồi mới mở miệng: "Tiết Diễm, anh muốn đi thăm phong cảnh đẹp nhất trên thế giới này không? Em có thể tiễn anh đi luôn."

Tiết Diễm nghi hoặc nhìn cô, còn nghĩ về sau hưởng tuần trăng mật có thể đến đó, anh tò mò hỏi: "Chỗ nào?"

Thảm Tịch chậm rãi ngẩng đầu, lạnh lạnh cười một tiếng: "Sông Tam Đồ, cầu Nại Hà."

Tiết Diễm: "..."

Không, không cần phải đi chỗ đó.

Tiết Diễm lặng lẽ và mờ mờ lạnh, anh lấy khăn giấy trong túi ra lau mồ hôi còn đọng lại trên khóe miệng cô và dịu dàng nói: "Còn muốn ăn gì nữa? Anh đi mua."

Thảm Tịch quay đầu sang chỗ khác, hừ nhẹ ra từ trong lỗ mũi: "Không ăn, ăn nữa rồi người nào đó lại nói em là heo."

"Sao lại như thế được?" Tiết Diễm cố gắng để giọng mình thật hòa nhã, hữu hảo: "Em đáng yêu hơn heo nhiều."

"Đây là khen chắc!" Thảm Tịch lườm anh một cái.

"Anh sai rồi." Tiết Diễm rất "ngoan ngoãn" nhận sai. Thẩm Tịch thấy anh nghe lời như thế thì thoải mái hơn nhiều, nhưng một giây sau lại nghe anh nói: "Thật ra theo lượng ăn của em hôm nay, thì phải tính là có họ hàng với trâu mới đúng. Dù sao thì chỉ có trâu có bốn dạ dày mới chứa được nhiều thứ trong một lần ăn như vậy."

Thẩm Tịch: "..."

Chia tay không? Cộng thêm các loại cắt cổ tay, tự sát luôn.

Thẩm Tịch bỏ lại anh rồi thở phò đi lên phía trước, Tiết Diễm không nhanh không chậm theo phía sau, cười nói dễ nghe dễ dỗ cô.

Một người giận đối phía trước, một người dỗ dành phía sau lại thú vị hơn lúc Thẩm Tịch chỉ lo ăn lo uống nhiều.

Con tức này của Thẩm Tịch đến nhanh mà đi cũng nhanh, đây cũng là lý do Tiết Diễm dám trêu cô như thế, vì sẽ giống như trêu mèo con vậy, vừa mới bị bạn chọc tức tới giường nanh múa vuốt, nhưng chẳng bao lâu sau lại kiêu ngạo xán vào để được dỗ dành.

Không phải sao, trước đó cô nhanh chân bước đi, đi đi một lúc bước chân bắt đầu thu nhỏ lại, chờ anh đuổi theo phía sau.

Tiết Diễm cũng biết tính này của cô nên đi đến bên cạnh Thẩm Tịch, đưa tay nắm lấy tay cô rồi cười nhẹ nhàng hỏi: "Không giận nữa à?"

Thẩm Tịch làm bầm như chưa hết giận, nhưng cũng không rút tay về mà để mặc cho anh nắm.

Khả năng nhận biết đường của cô rất tốt, không giống như bạn cùng phòng Ngải Mỹ, học đến năm tư đại học rồi mà vẫn lạc được tới cổng trường. Nhưng bây giờ có Tiết Diễm đi kề bên, cô lại yên tâm làm một kẻ mù đường, đi đâu cũng không phải suy nghĩ mà theo Tiết Diễm rẽ trái rẽ phải.

Mãi cho đến khi Tiết Diễm lừa cô vào một con hẻm nhỏ không người.

Thẩm Tịch nhìn đèn đường lờ mờ, lại nhìn con hẻm nhỏ yên tĩnh, sau đó nhớ lại tất cả các truyện H mà mình đã đọc, rồi trong nháy mắt chợt hiểu ra mục đích của người dẫn đường.

Cũng cùng với lúc cô kịp phản ứng, Tiết Diễm nâng eo của cô rồi ôm lấy, để lưng cô tựa vào mặt tường thô ráp, sau đó giương mắt nhìn: "Cả ngày toàn ăn ăn ăn, có phải bây giờ nên đến lượt anh rồi không?"

Anh nói xong thì đưa tay giữ gáy của Thẩm Tịch, ngậm lấy rồi gặm cắn môi của cô.

Tư thế này khiến Thẩm Tịch bị động vô cùng, chỉ có thể đi theo tiết tấu của anh. Cô tựa lưng vào tường, hai chân quăn lấy eo của anh, bị anh hôn tới tê dại mà không nghĩ được tới chuyện khác.

Nếu không phải bây giờ là mùa Đông, trên người cả hai đều mặc áo khoác thật dày, thì có lẽ việc họ làm sẽ kích thích hơn một chút. Nhưng trên thực tế, chỉ nhận lấy cái hôn như vậy thôi đã khiến Thẩm Tịch không phân rõ Đông Tây Nam Bắc nữa rồi.

Trong lúc mê say ấy, Tiết Diễm khàn giọng nói: "Tiểu Tịch, anh chờ em tốt nghiệp."

Mỗi lần nóng vội khó nhịn, anh sẽ lại tuân thủ hứa hẹn chờ cô tốt nghiệp, mặc cho bản thân bị mấy người Cố Thần chế giễu anh không bằng một tấm bảng.

Thẩm Tịch nhìn chăm chăm anh một lúc lâu, sau đó mới nói: "Không phải đợi thêm nữa."

Cô ôm cổ Tiết Diễm rồi hôn chụt lên môi anh một cái: "Em nghĩ rồi, em vẫn thích được gọi là bà Tiết hơn là thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu vô địch."

Tiết Diễm cười khê: "Được, vậy bà Tiết, về sau mong được chỉ giáo nhiều hơn."

"Không cần chỉ giáo, em chỉ muốn chỉ chóc với anh tới già."

【 HOÀN CHÍNH VĂN 】

【 180,000 words DONE 】

Lời của tác giả: Đến đây là hoàn chính văn, rất cảm ơn các vị độc giả đã ủng hộ từ đầu tới giờ. Thật ra, tôi viết truyện thanh xuân vườn trường này là chạy theo đề tài hot. Vì có liên quan tới yêu sớm nên có cảm giác sẽ làm hư các em nhỏ, trong lòng cũng khá bất an.

Biết rằng phần lớn độc giả là học sinh cấp hai, cấp ba, thế nên tôi cũng rất sợ khi đọc được nhiều bình luận nói trái tim thiếu nữ nở rộ, muốn yêu đương.

Bây giờ truyện đã hoàn rồi nên tôi muốn nói suy nghĩ thật một chút. Truyện chỉ là truyện, chỉ là chút gia vị gia giảm cho cuộc sống, sẽ có hư cấu và hình tượng hóa, hy vọng mọi người đừng quá coi là thật.

Tôi không phản đối yêu sớm, nhưng đã thấy rất nhiều người bên cạnh yêu từ cấp ba rồi lúc hợp lúc tan. Vì khi ấy tuổi còn nhỏ nên đưa ra quyết định không chín chắn làm tổn thương người khác, khiến mình phạm sai lầm, thế nên tôi không đề xướng yêu sớm.

Thời học sinh khó tránh khỏi những lần rung rinh, nhưng mong các vị tiên nữ nhỏ trước khi thích ai, hãy yêu chính bản thân mình trước, dù là tương lai phía trước hay chính thân thể của mình.

Lúc nên học tập cho giỏi thì hãy học tập cho giỏi, đừng nóng lòng, hãy kiên nhẫn một chút, thế nào cũng sẽ gặp được đúng người vào đúng lúc.

Cuối cùng, cảm ơn mọi người đã ủng hộ chính bản, cảm ơn đã đồng hành trong cả chặng đường, bản tim ~ Chụt chụt! o3o

*

Bột: Đến bộ này thì thật sự phải nói là "Ôi cuối cùng mình cũng hoàn" =)))))). Với tớ thì khoảng 40c đầu của truyện khá ổn, ổn ở đây là truyện đúng với tiêu chí nhẹ nhàng, giải trí nhưng đoạn cuối tự nhiên bị đuối và kết vội nên tớ cũng đuối theo (thường thì các bộ thanh xuân hay bị như thế). Vì thế, tớ vẫn muốn nhấn mạnh lại là bộ này có tí hài, có tí dễ thương, giải trí, không cần mang não và không thể trông đợi gì nhiều, nhưng vẫn mong mọi người có thời gian vui vẻ khi đọc em nó~

Về phiên ngoại thì thật tình là tớ cũng chưa được đọc =)))))) Sẽ cố gắng làm nốt 2 phiên ngoại trong thời gian sớm nhất, không dám hứa ngày nữa vì đã thất hứa với bộ này hơi nhiều TvT

Cảm ơn mọi người đã theo dõi và chờ đợi, nhất là với truyện này huhu

Vậy thôi, lại hẹn nhau ở các truyện sau nhá (dù các bộ sau trong năm nay của tớ không dành cho người yếu tim há há há há há =)))))) Nhưng *nếu được* vẫn mong được gặp lại mọi người!">

From Bột with much much love ♥♥

Bạn đang đọc truyện *Ngày Nào Đi Học Cũng Phải Bực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.